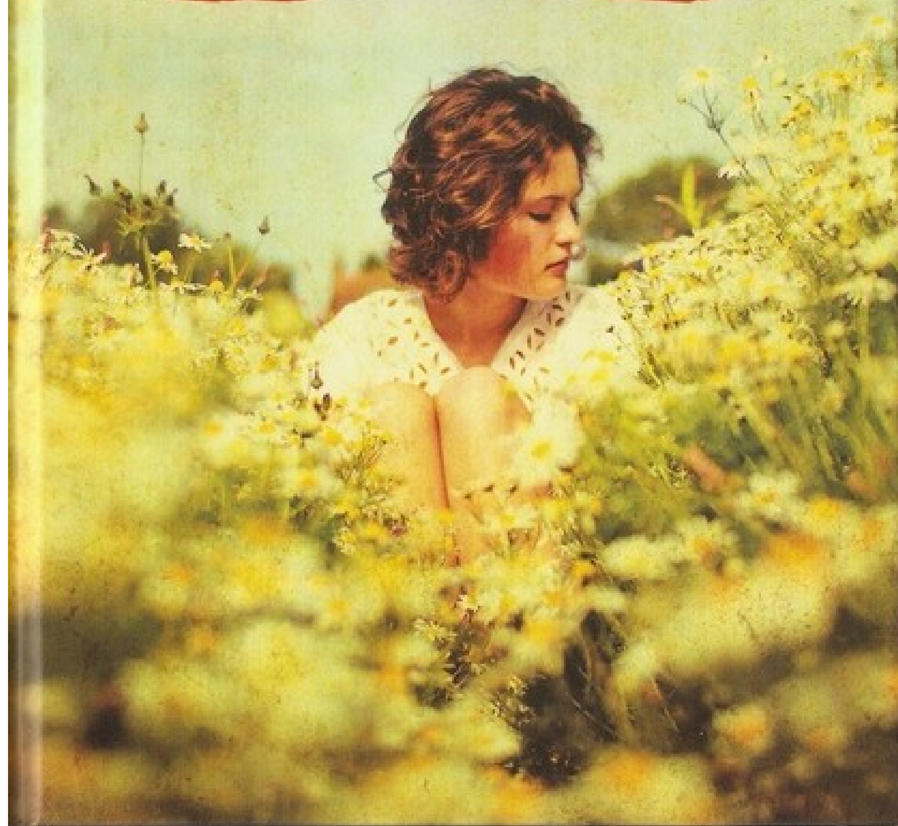
O ZI DIN ŞAPTE

Lauren Oliver

LAUREN OLIVER

O ZI DIN ŞAPTE

Titlul original: *Before I Fall,* 2010
Traducere: Laura Frunză

Cuprins

PROLOG
UNU
Popularitatea: o analiză
Ora de matematică: lecţii avansate de chimie
Prietenia: scurt istoric
Petrecerea
DOI
Cămaşa asta de forţă îmi face fundul mare?
Lumea umbrelor
Înainte să mă trezesc
Petrecerea, dubla a doua
TREI
Tactici de evadare
Reguli de supravieţuire
Nu poţi judeca un profesor de sport după mustaţă
Doar un vis
PATRU
Nu poţi judeca o carte după o pereche de bocanci cu bombeuri de oţel
Moapsele
Anumite lucruri nu se spun niciodată
Unde începe totul
CINCI
În pădure
Prin întuneric
Mai mult decât în întârziere
Înainte de trezire
ŞASE
Să fie lumină
Corecţii şi ajustări
Rădăcina şi mugurele
Fantome şi rai
ŞAPTE
Şi în a şaptea zi
Miracolul şansei şi al întâmplării, partea I
A doua şansă
Prietenia: scurt istoric

Secretul
Miracolul şansei şi al întâmplării partea a II-a
EPILOG
MULŢUMIRI

În amintirea lui Semon Emil Knudsen, II

Peter:

Îţi mulţumesc că mi-ai dăruit
cele mai mari hituri ale mele.
Mi-e dor de tine.

PROLOG

Se spune că, în clipa morţii, toată viaţa îţi trece pe dinaintea ochilor, dar mie nu mi s-a întâmplat aşa.

Ca să fiu sinceră, întotdeauna mi s-a părut că toată povestea cu ultimul moment, cu filmul mental al întregii vieţi, sună destul de groaznic. Unele lucruri e mai bine să rămână moarte şi îngropate, cum ar spune mama mea. M-aş bucura să uit toată clasa a cincea (perioada cu ochelari şi cu aparat dentar roz), şi chiar ar vrea cineva să retrăiască prima zi din clasa a şasea? Să mai pun la socoteală şi vacanţele plictisitoare cu familia, orele de algebră fără niciun rost, durerile menstruale şi sărutările stângace pe care le-am suportat cu chiu, cu vai...

Adevărul este, totuşi, că nu m-ar fi deranjat deloc să retrăiesc cele mai bune momente din viaţă: când eu şi Rob Cokran ne-am cuplat în mijlocul ringului de dans la balul bobocilor, astfel că toată lumea ne-a văzut şi a aflat că suntem împreună; când eu şi Lindsay, Elody şi Ally ne-am îmbătat şi am încercat să facem îngeri de zăpadă în luna mai şi am lăsat urme de mărimea unui om pe gazonul lui Ally; petrecerea mea de la şaisprezece ani, când am aprins o sută de lumânărele şi am dansat pe masa din curtea din spate; când eu şi Lindsay i-am făcut o farsă Clarei Seuse de Halloween, am fost urmărite de poliţişti şi am râs de ne durea burta. Lucrurile pe care aş fi vrut să mi le amintesc; lucrurile pentru care aş fi vrut să fiu ţinută minte.

Dar, înainte să mor, nu m-am gândit la Rob sau la orice alt băiat. Nu m-am gândit la toate lucrurile scandaloase pe care le-am făcut cu prietenele mele. Nu m-am gândit nici măcar la familia mea, nici la felul în care lumina dimineţii împrumută pereţilor din dormitorul meu culoarea smântânii, nici la felul în care miros azaleele de sub fereastra mea în iulie, a miere şi a scorţişoară în acelaşi timp.

În schimb, m-am gândit la Vicky Halliman.

Mai precis, m-am gândit la un moment din clasa a patra, când Lindsay a anunţat în faţa întregii clase, la ora de sport, că nu o va primi pe Vicky în echipa ei de dodgeball. „E prea grasă, a trântit Lindsay. O loveşti şi cu ochii închişi.” Încă nu eram prietenă cu Lindsay, dar încă de atunci avea un mod de a spune ceva încât să sune foarte amuzant, iar eu am râs cu toţi ceilalţi, în timp ce faţa lui Vicky se făcea la fel de purpurie ca marginea unui nor de furtună.

Iată ce mi-am amintit în secunda aceea dinaintea morţii, când pasămite ar fi trebuit să am vreo revelaţie majoră cu privire la trecutul meu: mirosul de lac şi scârţâitul tenişilor noştri pe podeaua lustruită; faptul că mă strângea şortul de poliester; râsul care răsuna în spaţiul mare şi gol, de parcă erau mult mai mult de douăzeci şi cinci de persoane în sala de sport.

Şi chipul lui Vicky.

Foarte ciudat e că nu mă mai gândisem la asta de o veşnicie. Era una dintre amintirile alea pe care nici nu ştiam că le am, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Şi nu pentru că Vicky a fost traumatizată sau ceva de genul acesta. Chestii din astea îşi fac copiii unii altora. Nu e mare scofală. Întotdeauna va fi un copil care râde şi altul de care se râde. Aşa se întâmplă în fiecare zi, în fiecare şcoală, în fiecare oraş din America – şi poate chiar din lume, n-am de unde să ştiu. Întreg scopul maturizării este să înveţi să rămâi de partea celor care râd.

În primul rând, Vicky nu era foarte grasă – avea doar nişte rotunjimi de bebeluş pe faţă şi pe burtă – şi, înainte să intre la liceu, a dat jos toate kilogramele şi s-a înălţat cu şapte centimetri. Până la urmă, s-a împrietenit şi cu Lindsay. Jucau hochei pe iarbă împreună şi se salutau pe culoare. Odată, prin clasa a zecea, Vicky a amintit momentul la o petrecere – eram toate destul de ameţite – şi am râs, şi am râs, şi Vicky cel mai tare dintre toţi, până când faţa i s-a făcut aproape la fel de purpurie ca atunci, cu mulţi ani în urmă, în sala de sport.

Asta a fost lucrul ciudat numărul unu.

Dar şi mai ciudat a fost faptul că tocmai discutaserăm despre asta – adică despre cum e înainte să mori. Nu prea ştiu cum am deschis discuţia, cu excepţia faptului că Elody se plângea că eu stau mereu pe locul din faţă şi refuz să port centura de siguranţă şi ea se tot apleca după iPodul lui Lindsay, deşi eu ar fi trebuit să am privilegii de DJ. Eu încercam să le explic teoria mea cu privire la „cele mai bune momente” dinaintea morţii şi toate ne alegeam câte unul. Lindsay a ales momentul în care a aflat că a intrat la Duke[1], evident, şi Ally – care se plângea de frig, ca de obicei, şi ameninţa că moare chiar acolo de pneumonie – a participat suficient de mult la discuţie cât să adauge că ea şi-ar dori să-şi amintească veşnic prima ei lipeală cu Matt Wilde, chestie care n-a mirat pe nimeni. Lindsay şi Elody

[1] Universitatea Duke din Carolina de Nord (n.tr.)

fumau şi o ploaie îngheţată intra prin geamul întredeschis. Şoseaua era îngustă şi şerpuitoare, iar de o parte şi de alta a maşinii, în întuneric, crengile desfrunzite ale copacilor se legănau înainte şi înapoi, de parcă vântul se apucase să danseze.

Elody pusese Splinter *al celor de la Fallacy ca s-o calce pe Ally pe nervi, poate pentru că se săturase de miorlăielile ei. Era cântecul lui Ally cu Matt, care îi dăduse papucii în septembrie. Ally a făcut-o „scârbă” şi şi-a scos centura, aplecându-se în faţă şi încercând să smulgă iPodul. Lindsay s-a plâns că cineva o loveşte cu cotul în gât. Ţigara i-a căzut din gură şi i-a aterizat între picioare. Ea a început să înjure şi a încercat să măture cu mâna scânteile de pe tapiţeria scaunului, şi Elody şi Ally încă se mai certau, iar eu încercam să vorbesc peste ele, amintindu-le de momentul când făcuserăm îngeri de zăpadă în mai. Cauciucurile au derapat un pic pe şoseaua umedă şi maşina era plină de fum de ţigară, care se ridica în aer în fâşii subţiri, ca nişte fantome.*

Apoi, deodată, ceva alb a fulgerat în faţa maşinii. Lindsay a ţipat ceva – n-am reuşit să pricep ce anume, ceva gen stai *sau* sari *– şi, brusc, maşina a ieşit de pe şosea şi a intrat în desişul negru al pădurii. Am auzit un sunet îngrozitor, ca un scrâşnet – metal pe metal, sticlă spartă, o maşină îndoită – şi am simţit miros de fum. Am avut timp să mă întreb dacă Lindsay stinsese sau nu ţigara.*

Apoi din trecut s-a ivit chipul lui Vicky Halliman. În jurul meu am auzit ecoul râsetelor rostogolindu-se în jur, transformându-se în ţipete.

Şi pe urmă nimic.

Chestia e că nici n-apuci să ştii. Nu e ca atunci când te trezeşti cu o senzaţie neplăcută în stomac. Nu vezi umbre acolo unde n-ar trebui să fie nimic. Nu-ţi aminteşti să le spui părinţilor că îi iubeşti sau – în cazul meu – nu-ţi aminteşti nici măcar să-ţi iei la revedere dimineaţa.

Dacă eşti ca mine, te trezeşti cu şapte minute şi patruzeci şi şapte de secunde înainte de ora la care prietena ta cea mai bună te aşteaptă să te ia cu maşina. Eşti prea ocupată să te gândeşti la câţi trandafiri vei primi de Ziua Îndrăgostiţilor ca să faci şi altceva în afară de îmbrăcat, spălat pe dinţi şi rugat la

Dumnezeu să-ţi fi lăsat trusa de farduri pe fundul genţii, ca să te poţi machia în maşină.

Dacă eşti ca mine, ziua ta începe aşa:

UNU

— Bip, bip, strigă Lindsay.

Acum câteva săptămâni, mama a ţipat la ea pentru că apăsa pe claxon la şase cincizeci şi cinci în fiecare dimineaţă, aşa că asta a fost soluţia găsită de Lindsay.

— Vin! îi răspund, tot strigând, deşi mă vede că împing uşa de la intrare, încercând să-mi trag haina pe mine şi să îndes mapa în geantă în acelaşi timp.

În ultima clipă, sora mea, Izzy, în vârstă de opt ani, mă trage de haine.

— Ce e? mă întorc spre ea. Parcă ar avea un radar de soră mai mică şi ştie când sunt ocupată sau în întârziere, sau vorbesc la telefon cu prietenul meu. Astea sunt momentele ideale pentru ea să mă deranjeze.

— Ţi-ai uitat mănuşile, îmi spune ea, doar că-i iese: *si-ai uitat mănusile.* Refuză să meargă la logoped pentru că este peltică, deşi toţi copiii din clasă se amuză pe seama ei. Ea zice că îi place cum vorbeşte.

I le smulg din mâini. Sunt din caşmir şi probabil că le-a murdărit de unt de arahide. Mereu stă cu lingura prin borcanele cu aşa ceva.

— Ce ţi-am zis eu, Izzy? mă răstesc, împungând-o cu degetul în mijlocul frunţii. Nu mai pune mâna pe lucrurile mele! Ea chicoteşte ca o idioată şi eu trebuie să-i fac vânt înăuntru şi să închid uşa. Dacă ar fi după ea, s-ar ţine toată ziua după coada mea ca un căţeluş.

Până când ies eu din casă, Lindsay se apleacă pe fereastra Tancului. Aşa i-am botezat noi maşina, un Range Rover argintiu enorm. (De fiecare dată când mergem cu el, cel puţin o persoană se găseşte să spună: „Chestia aia nu e o maşină, e un camion” şi Lindsay pretinde că poate să meargă beată bară la bară cu un tir şi să-l depăşească fără nicio zgârietură.) Ea şi Ally sunt singurele dintre noi care au maşini proprii. Maşina lui Ally e o Jetta mică şi neagră pe care am poreclit-o Mini-eu. Eu mai împrumut câteodată Accordul maică-mii; biata Elody trebuie să se mulţumească cu Fordul Taurus, vechi şi cafeniu, al tatălui ei, care abia se mai târăşte.

Nu bate vântul şi e un frig bocnă. Cerul e de un albastru-deschis perfect. Soarele a răsărit, palid şi apos, de parcă tocmai

s-a vărsat peste orizont şi îi e lene să se cureţe. Cică o să fie furtună mai târziu, dar nu se ştie niciodată.

Mă urc pe locul din dreapta. Lindsay fumează deja şi îmi face semn cu vârful ţigării către cafeaua de la Dunkin’ Donuts pe care mi-a cumpărat-o.

— Covrigi? o întreb eu.

— În spate.

— Cu susan?

— Evident. Îmi aruncă o privire în timp ce iese de pe alee. Ce fustă drăguţă ai!

— Şi tu.

Lindsay înclină capul, ca mulţumire pentru compliment. De fapt, purtăm aceeaşi fustă. Există doar două zile pe an când eu, Lindsay, Ally şi Elody ne îmbrăcăm la fel: Ziua în Pijamale din timpul Săptămânii Entuziasmului, pentru că toate ne-am cumpărat Crăciunul trecut seturi drăguţe şi asortate de la Victoria’s Secret, şi Ziua Îndrăgostiţilor. Am petrecut trei ore la mall discutând dacă să alegem roz sau roşu – Lindsay urăşte rozul; Ally trăieşte prin roz – şi până la urmă am ales fuste mini negre şi nişte bluze fără mâneci, tivite cu blăniţă roşie, pe care le-am găsit în coşul cu reduceri de la Nordstrom.

Aşa cum am spus, acelea sunt singurele momente în care arătăm în mod intenţionat la fel. Dar adevărul este că, la liceul meu, Thomas Jefferson, toţi arătăm cam la fel. Nu există uniformă oficială – e o şcoală de stat – dar o să vezi aceiaşi blugi Seven, tenişi gri New Balance, tricou alb şi un hanorac din polar de la North Face pe nouă din zece elevi. Până şi băieţii şi fetele se îmbracă la fel, doar că blugii noştri sunt mai strâmţi şi noi trebuie să ne aranjăm părul cu peria şi uscătorul în fiecare zi. Suntem din Connecticut: toată ideea e să nu te deosebeşti deloc de ceilalţi.

Asta nu înseamnă că liceul nostru nu are ciudaţii lui – îi are – dar până şi ciudaţii sunt ciudaţi în acelaşi mod. Eco-fanaticii vin cu bicicletele la şcoală, poartă haine făcute din cânepă şi nu se spală niciodată pe cap, de parcă dacă ai codiţe rasta o să micşorezi cumva emisia de gaze cu efect de seră. Divele cară mereu sticle mari de ceai cu lămâie, poartă eşarfă la gât chiar şi vara şi nu vorbesc la ore pentru că „îşi menajează vocile”. Membrii cercului de matematică au întotdeauna la ei de zece ori mai multe cărţi decât ceilalţi şi chiar îşi folosesc vestiarele şi se

plimbă prin şcoală cu mutre neliniştite, de parcă s-ar aştepta să strige cineva „Bau!” în spatele lor.

De fapt, toate astea nu mă deranjează. Uneori, eu şi Lindsay facem planuri să fugim după absolvire şi să ne închiriem o mansardă în New York împreună cu un artist în tatuaje pe care îl cunoaşte fratele ei vitreg, dar, în secret, mie îmi place să locuiesc în Ridgeview. Mă face să mă simt în siguranţă, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Mă aplec în faţă şi încerc să mă dau cu rimel fără să-mi scot ochii. Lindsay nu este cea mai atentă şoferiţă din lume şi are tendinţa să smucească volanul, să se oprească brusc la stopuri şi pe urmă să tureze motorul.

— Patrick ar face bine să-mi trimită un trandafir, zice Lindsay în timp ce accelerează la o trecere de pietoni şi aproape îmi rupe gâtul frânând la următoarea. Patrick şi Lindsay când sunt împreună, când nu. S-au despărţit de un număr record de treisprezece ori de la începerea anului şcolar.

— A trebuit să stau lângă Rob în timp ce îşi completa formularul de admitere la facultate, mă vait eu, dându-mi ochii peste cap. Parcă aş fi fost condamnată la muncă forţată.

Rob Cokran şi cu mine ieşim împreună din octombrie, dar am fost îndrăgostită de el de prin clasa a şasea, când era prea popular ca să stea de vorbă cu mine. Rob a fost prima mea iubire sau, mai exact, prima mea iubire adevărată. L-am sărutat o dată pe Kent McFuller, când eram în clasa a treia, dar asta nu se pune, evident, pentru că pe atunci schimbam inele făcute din păpădii şi ne prefăceam că suntem soţ şi soţie.

— Anul trecut am primit douăzeci şi doi de trandafiri. Lindsay îşi aruncă mucul de ţigară pe fereastră şi se apleacă să ia o gură de cafea. Anul ăsta mizez pe douăzeci şi cinci.

În fiecare an, înainte de Ziua Îndrăgostiţilor, consiliul elevilor instalează o tarabă în faţa sălii de sport. Cu doi dolari bucata, poţi să le cumperi prietenilor Valograme – trandafiri cu bileţele prinse de ei – şi sunt livrate de către Cupidoni (de obicei fete dintr-a noua sau a zecea care încearcă să se dea bine pe lângă cei de-a douăsprezecea) pe parcursul întregii zile.

— Eu m-aş mulţumi şi cu cincisprezece, spun eu. Contează mult câţi trandafiri primeşti. Îţi dai seama cine e popular şi cine nu după numărul trandafirilor pe care îl are în braţe. E de rău dacă primeşti sub zece şi umilitor dacă nu primeşti mai mult de

cinci – asta înseamnă fie că eşti urâtă foc, fie că nu te cunoaşte nimeni. Probabil amândouă. Unii scotocesc câteodată după trandafirii aruncaţi, ca să îi adauge la buchet, dar îţi poţi da seama care e adevărul.

— Deci, zice Lindsay şi îmi aruncă o privire cu coada ochiului. Eşti emoţionată? E ziua cea mare. Deschiderea, râde ea. N-am vrut să fac o glumă.

Ridic din umeri şi mă întorc spre fereastră, privind cum răsuflarea mea abureşte ochiul de sticlă.

— Nu-i mare scofală.

Părinţii lui Rob sunt plecaţi weekendul ăsta şi acum două săptămâni m-a întrebat dacă pot să rămân toată noaptea la el acasă. Ştiam că de fapt m-a întrebat dacă voiam să facem sex. Ne-am apropiat de faza asta de vreo câteva ori, dar mereu eram fie pe bancheta din spate a BMW-ului tatălui său, fie în subsolul cuiva, fie în sufrageria mea, cu părinţii mei care dormeau la etaj, şi întotdeauna mi s-a părut aiurea.

Aşa că atunci când m-a rugat să rămân peste noapte, am spus da fără să mă gândesc.

Lindsay chiţăie şi loveşte volanul cu palma.

— Nu e mare scofală? Glumeşti, nu? Puiul meu creşte mare.

— Ei, hai, te rog!

Simţeam cum mi se urcă fierbinţeala pe gât şi ştiam că, probabil, o să mă umplu de pete roşii. Aşa mi se întâmplă când sunt stânjenită. Toţi dermatologii şi toate cremele şi pudrele din Connecticut nu m-au putut ajuta. Când eram mai mică, puştimea cânta: *Ce e roşu, alb şi ciudat pe de-a-ntregul? Sam Kingston!*

Dau puţin din cap şi apoi şterg aburul de pe geam. Afară, lumea sclipeşte de parcă ar fi dată cu lac.

— Dar tu şi cu Patrick când aţi făcut-o? Acum vreo trei luni?

— Mda, dar de atunci recuperăm timpul pierdut. Lindsay se leagănă pe scaun.

— Greţos!

— Nu-ţi face griji, puştoaico! O să fie bine.

— Nu-mi spune *puştoaico.*

Ăsta e unul dintre motivele pentru care mă bucur că m-am hotărât să fac sex cu Rob: pentru ca Lindsay şi Elody să nu se mai amuze pe seama mea. Din fericire, cum Ally încă mai e

virgină, n-o să fiu eu ultima. Uneori am senzaţia că, din toate patru, eu sunt acolo doar de umplutură.

— Ţi-am spus că nu e mare scofală.

— Dacă zici tu.

Lindsay m-a făcut să mă simt neliniştită, aşa că număr toate cutiile poştale în timp ce trecem pe lângă ele. Mă întreb dacă mâine lumea mi se va părea diferită; mă întreb dacă eu o să par diferită în ochii altora. Sper că da.

Tragem în faţa casei lui Elody şi, înainte ca Lindsay să apuce să claxoneze, uşa de la intrare se deschide şi Elody se repede pe aleea îngheţată, bâţâindu-se pe tocurile înalte de şapte centimetri, de parcă nu ştie cum să scape de-acasă mai repede.

— Nu-i frig deloc, nu? spune Lindsay când Elody se urcă în maşină. Ca de obicei, e îmbrăcată doar cu o jachetă subţire de piele, deşi buletinul meteo spune că minimele vor ajunge la minus şase grade.

— Ce rost are să arăţi bine dacă nu se poate şi vedea? Elody îşi împinge sânii în faţă, şi noi ne spargem de râs. E imposibil să rămâi stresat când e ea prin preajmă şi nodul din stomac începe să mă lase.

Elody face un gest de apucat cu mâna şi eu îi pasez o cafea. Toate o bem la fel: mare, cu aromă de alune de pădure, fără zahăr, cu extra frişcă.

— Uită-te pe unde stai! O să striveşti covrigii, se încruntă Lindsay în oglinda retrovizoare.

— Ştii că vrei o bucată din asta. Elody se plesneşte peste fund şi noi râdem din nou.

— Păstrează-l pentru Brioşă, căţea în călduri ce eşti.

Steve Dough[2] este ultima victimă a lui Elody. Ea îi spune Brioşă din cauza numelui său de familie şi pentru că e delicios (aşa spune *ea;* mie mi se pare slinos şi întotdeauna miroase a iarbă). S-au cuplat acum vreo lună şi jumătate.

Elody e cea mai experimentată dintre noi. Şi-a pierdut virginitatea în clasa a zecea şi deja a făcut sex cu doi tipi. Ea mi-a spus că a durut-o primele două dăţi când a făcut sex, ceea ce m-a făcut să fiu de zece ori mai agitată. Poate suna nebuneşte, dar niciodată nu m-am gândit cu adevărat la asta ca la ceva fizic, ceva care te va durea, cum ar fi fotbalul sau călăria. Mi-e teamă că n-o să ştiu ce să fac, ca atunci când jucam baschet la

---

[2] *Dough* înseamnă „aluat” în limba engleză (n.tr.)

orele de sport şi întotdeauna uitam cine era în apărare sau cui trebuia să-i pasez mingea şi când să driblez.

— Mmm, Brioşă! Elody îşi pune o mână pe stomac. Mor de foame.

— E un covrig şi pentru tine, îi spun eu.

— Cu susan? întreabă Elody.

— Evident, rostim în acelaşi timp eu şi Lindsay. Lindsay îmi face cu ochiul.

Chiar înainte să ajungem la şcoală, deschidem toate geamurile şi dăm la maximum cântecul lui Mary J. Blige, *No More Drama.* Închid ochii şi mă gândesc la balul bobocilor şi la primul meu sărut cu Rob, când m-a tras spre el pe ringul de dans şi, brusc, buzele mele s-au lipit de ale lui şi limba lui aluneca sub a mea şi simţeam căldura tuturor luminilor colorate apăsându-mă ca o mână, iar muzica părea să răsune undeva în pieptul meu, făcându-mi inima să freamete şi să tresalte. Mă doare gâtul de la aerul rece care intră pe geamuri şi başii vibrează prin tălpile picioarelor mele exact ca în seara aceea când am crezut că niciodată nu o să fiu mai fericită; zgomotul mi se urcă la cap, ameţindu-mă, şi am impresia că toată maşina o să se facă ţăndări de la atâta sunet.

Popularitatea: o analiză

Popularitatea e un lucru ciudat. Nu poţi s-o defineşti cu adevărat şi nu e tare să vorbeşti despre ea, dar o recunoşti când o vezi. Ca o privire crucişă sau ca pornografia.

Lindsay e superbă, dar noi nu suntem cu mult mai drăguţe decât restul fetelor. Astea sunt trăsăturile mele pozitive: ochi mari, căprui, dinţi albi şi drepţi, pomeţi înalţi, picioare lungi. Iar astea sunt cele negative: nasul prea mare, pielea care se umple de pete când sunt stresată, fundul plat.

Becky DiFiore e la fel de drăguţă ca Lindsay, dar nu cred că a avut vreo întâlnire nici măcar la balul bobocilor din primul an. Sânii lui Ally sunt destul de mari, dar ai mei sunt aproape inexistenţi (când Lindsay e într-o dispoziţie proastă, îmi zice Samuel, nu Sam sau Samantha). Nu suntem perfecte şi strălucitoare şi nici gura nu ne miroase a micşunele ori altele de genul ăsta. Lindsay a făcut odată o întrecere de râgâieli cu Jonah Sasnoff la cantină şi toată lumea a aplaudat-o. Uneori, Elody poartă papuci galbeni şi pufoşi la şcoală. Odată am râs atât de tare la ora de ştiinţe sociale, că am scuipat cafea cu

lapte şi vanilie pe banca lui Jake Somers. După o lună, ne giugiuleam în şopronul pentru unelte al lui Lily Angler. (Era nepriceput.)

Ideea este că noi ne permitem să facem chestii din astea. Şi ştiţi de ce? Pentru că suntem populare. Şi suntem populare pentru că putem să ieşim basma curată din aproape orice. E un fel de reciprocitate.

De fapt, ce vreau de fapt să spun e că n-are sens să analizăm lucrurile. Dacă desenezi un cerc, întotdeauna va exista un exterior şi un interior, şi dacă nu eşti cretin de-a binelea, o să-ţi dai seama care-i unul şi care-i celălalt. E ceva ce se întâmplă pur şi simplu.

Şi totuşi, nu o să vă mint. E bine că totul e mai uşor pentru noi. E un sentiment plăcut să ştii că, practic, poţi face tot ce-ţi trece prin cap fără să existe consecinţe. Când o să terminăm liceul, ne vom uita în urmă şi vom şti că am făcut totul cum trebuie, că ne-am sărutat cu cei mai drăguţi băieţi şi ne-am dus la cele mai tari petreceri, ne-am băgat în suficiente necazuri, am ascultat muzică prea tare, am fumat prea multe ţigări şi am băut prea mult, am râs prea mult şi am ascultat prea puţin, sau aproape deloc. Dacă liceul ar fi un joc de poker, atunci eu, Lindsay, Ally şi Elody am avea în mână optzeci la sută dintre cărţi.

Şi credeţi-mă: ştiu cum e să fii de cealaltă parte. Am stat acolo în prima jumătate a vieţii mele. În stratul cel mai de jos, unde nu era nicio scăpare. Ştiu cum e să fii nevoit să te baţi cu unghiile şi cu dinţii pe resturi.

Aşa că, acum, eu am întâietate peste tot. Şi ce dacă! Aşa merg lucrurile.

N-a zis nimeni că viaţa e dreaptă.

Tragem în parcare exact cu cinci minute înainte să se sune prima dată de intrare. Lindsay accelerează către parcarea inferioară, unde sunt locurile pentru profesori, zburătăcind un grup de eleve dintr-a zecea. De sub geci şi paltoane văd iţindu-se rochii de mătase în alb şi roşu, iar una are o diademă pe cap. Cupidoni, cu siguranţă.

— Haide, haide, haide, murmură Lindsay în timp ce tragem în spatele sălii de sport. Ăsta e singurul rând din parcarea inferioară care nu e rezervat pentru personal. Noi îl numim

Aleea Seniorilor, deşi Lindsay parchează aici din clasa a noua. E parcarea VIP a Liceului Jefferson, şi dacă pierzi un loc – sunt numai douăzeci – trebuie să parchezi hăt, departe, în parcarea superioară, care e la o distanţă de 354 de metri de intrarea principală. Am măsurat într-o zi distanţa şi acum, de fiecare dată când vorbim despre asta, trebuie să folosim distanţa exactă. De exemplu: „Chiar vrei să mergi 354 de metri pe ploaia asta?”

Lindsay chicoteşte când vede un spaţiu liber şi smuceşte de volan spre stânga. În acelaşi timp, Sarah Grundel vine cu Chevroletul ei maro din direcţia opusă, orientându-l către locul liber.

— O, la dracu’, nu! Nici gând. Lindsay se înfige în claxon, deşi e clar că Sarah ajunsese acolo înaintea noastră, apoi apasă pe acceleraţie. Elody ţipă când cafeaua fierbinte i se revarsă pe cămaşă. Se aude un scrâşnet ascuţit de cauciucuri şi Sarah Grundel pune frână chiar înainte ca Range Roverul lui Lindsay să-i izbească bara din faţă.

— Drăguţ! Lindsay ocupă locul liber şi parchează, după care deschide portiera şi se apleacă afară.

— Scuze, scumpo! îi strigă ea lui Sarah. Nu te-am văzut. Asta-i o minciună, evident.

— Grozav! Elody îşi şterge cafeaua de pe ea cu un şerveţel mototolit de la Dunkin’ Donuts. Acum o să stau toată ziua cu sânii mirosind a alune de pădure.

— Tipilor le plac mirosurile de mâncare, spun eu. Am citit în *Glamour.*

— Pune-ţi un fursec în chiloţei şi Brioşă o să sară pe tine înainte să se facă prezenţa. Lindsay lasă jos oglinda retrovizoare şi îşi verifică machiajul.

— Poate ar trebui să încerci asta cu Rob, Sammy. Elody aruncă înspre mine şerveţelul pătat de cafea, iar eu îl prind şi i-l arunc înapoi.

— Ce? râde Elody. Doar nu credeai că am uitat de noaptea ta cea mare, nu? Pescuieşte ceva în geantă, şi următoarea chestie care zboară peste scaun este un prezervativ mototolit, cu firişoare de tutun lipite de ambalaj. Lindsay se sparge de râs.

— Sunteţi nişte păgâne, mormăi eu, luând prezervativul cu două degete şi aruncându-l în torpedoul maşinii lui Lindsay. Numai la atingerea lui, şi nervii mi-o iau razna din nou; simt iar

acel ghem în stomac. Niciodată n-am înţeles de ce sunt ţinute prezervativele în pliculeţele alea de staniol. Arată ca nişte medicamente, ca o chestie pe care o prescriu doctorii pentru alergii sau probleme intestinale.

— Nu iubi fără căciuliţă, spune Elody şi se apleacă spre mine, sărutându-mă pe obraz. Îmi lasă pe piele un cerc mare de luciu de buze roz.

— Haideţi! Ies din maşină înainte să vadă că mă îmbujorez. Domnul Otto, şeful catedrei de educaţie fizică, stă în faţa sălii de sport când coborâm din maşină, uitându-se probabil la fundurile noastre. Elody crede că motivul pentru care a insistat să aibă biroul chiar lângă vestiarul fetelor e că a instalat o cameră web la toaletă. Altfel de ce ar avea el nevoie de computer? Doar e şeful catedrei de educaţie fizică. Acum, de fiecare dată când fac pipi la sala de sport, devin paranoică.

— Mişcaţi-vă, domnişoarelor, strigă el la noi. E şi antrenorul echipei de fotbal, culmea ironiei, pentru că, probabil, n-ar putea să alerge nici măcar până la automatul cu dulciuri şi înapoi. Arată ca o morsă. Are până şi mustaţă.

— Nu vreau să fiu nevoit să vă dau avertisment de întârziere.

— Nu vreau să fiu nevoit să vă bat la funduleţ, îi imit eu vocea, care e ciudat de ascuţită – alt motiv pentru care Elody crede că ar putea fi pedofil. Elody şi Lindsay se sparg de râs.

— Două minute până sună, spune Otto, mai aspru de data asta. Poate m-a auzit. Dar chiar nu-mi pasă.

— O zi de vineri fericită, mormăie Lindsay, luându-mă de braţ.

Elody şi-a scos telefonul mobil şi îşi verifică dinţii în carcasa lucioasă, culegând seminţe de susan cu unghia rozalie de la degetul mic.

— Ce nasol, spune ea, fără să ridice privirea.

— Absolut, aprob eu. Zilele de vineri sunt cele mai grele, dintr-un anumit punct de vedere: eşti atât de aproape de libertate. Omoară-mă acum!

— Nici gând. Lindsay mă strânge de braţ. Nu pot să-mi las prietena cea mai bună să moară virgină.

Vedeţi voi, noi nu ştiam.

La primele două ore de curs – artă şi CAIA (Cursuri Avansate de Istorie a Americii; istoria a fost mereu materia mea favorită) –

primesc doar cinci trandafiri. Nu sunt prea stresată cu privire la acest aspect, deşi mă cam calcă pe nervi faptul că Eileen Cho a primit patru trandafiri de la prietenul ei, Ian Dowel. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să-i cer lui Rob să facă asta şi, într-un fel, nici nu cred că e cinstit. Îi face pe oameni să creadă că ai mai mulţi prieteni decât ai de fapt.

Imediat ce ajung la ora de chimie, domnul Tierney ne anunţă că dăm extemporal. Asta e o mare problemă, deoarece (1) nu am înţeles niciun cuvânt din teme de patru săptămâni încoace (bine, deci am încetat să mai încerc după prima săptămână) şi (2) domnul Tierney întotdeauna ameninţă să comunice telefonic notele sub cinci comisiilor de admitere de la facultăţi, având în vedere că majoritatea nu au fost încă admişi la facultate. Nu ştiu dacă vorbeşte serios sau doar încearcă să îi ţină pe seniori în priză, dar nici gând să las un fascist de profesor să-mi strice şansele de a intra la BU[3].

Şi, mai rău de atât, stau chiar lângă Lauren Lornet, care e probabil singura fiinţă din clasă mai bâtă decât mine.

De fapt, notele mele la chimie au fost destul de bune anul ăsta, dar nu pentru că am avut o epifanie neaşteptată cu privire la interacţiunea dintre protoni şi electroni. Media mea de zece pe linie poate fi rezumată în două cuvinte: Jeremy Ball. E mai slăbănog decât mine şi respiraţia îi miroase întotdeauna a fulgi de porumb, dar mă lasă să-i copiez tema şi, când dăm extemporale, îşi apropie banca de a mea, ca să pot trage cu ochiul la răspunsurile lui fără să fiu văzută. Din nefericire, azi m-am oprit înainte de ora lui Tierney ca să fac pipi şi să o salut pe Ally – întotdeauna ne întâlnim la baie înainte de ora a patra, pentru că ea are biologie când eu am chimie – şi am ajuns prea târziu ca să ocup locul meu obişnuit, lângă Jeremy.

Extemporalul domnului Tierney conţine trei întrebări şi nu ştiu destul cât să improvizez un răspuns la niciuna dintre ele. Lângă mine, Lauren stă cocoşată peste hârtie, cu limba scoasă printre dinţi. Întotdeauna face asta când se gândeşte. Primul ei răspuns arată destul de bine, de fapt: răspunsurile ei sunt ordonate şi chibzuite, nu mâzgălite frenetic, ca atunci când nu ştii despre ce vorbeşti şi speri că, dacă mâzgăleşti suficient, profesorul nu va observa. (Ca idee, nu funcţionează niciodată.) Pe urmă îmi aduc aminte că, săptămâna trecută, domnul Tierney i-a ţinut morală

[3] Universitatea din Boston (n.tr.)

lui Lauren cu privire la îmbunătăţirea notelor. Poate că a învăţat din greu.

Mă iţesc peste umărul lui Lauren şi copiez două răspunsuri din trei – mă pricep să fiu discretă – când domnul Tierney strigă „treeeei minute”. O spune foarte dramatic, de parcă ar face prezentarea unui film, şi asta îi face grăsimea de sub bărbie să tremure.

Lauren pare să fi terminat şi îşi verifică testul, dar se apleacă în aşa fel, că nu văd al treilea răspuns. Mă uit la secundar cum îşi ticăie drumul în jurul ceasului – „două miiinnnuuute şi trrreizeci de ssssecunde”, bubuie Tierney – iar eu mă aplec şi o împung pe Lauren cu pixul. Ea ridică privirea, speriată. Nu cred că am vorbit cu ea de ani de zile şi, o clipă, văd pe chipul ei o privire pe care nu o pot identifica.

Pix, îi mimez eu.

Ea pare nedumerită şi îi aruncă o privire lui Tierney, care, slavă Domnului, e aplecat asupra manualului.

— Ce? şopteşte ea.

Fac nişte gesturi cu pixul, încercând să îi comunic faptul că am rămas fără pastă. Ea se uită la mine prosteşte şi, preţ de o clipă, îmi vine s-o pălmuiesc ca să-i dispară expresia aia tâmpită de pe faţă – „dooooouăăă minuuuuteeee”, dar în cele din urmă se prinde şi zâmbeşte de parcă tocmai a descoperit tratamentul pentru cancer. Nu vreau să fiu dură, dar e mare pierdere să fii şi tocilară, şi grea de cap. Care mai e rostul, dacă nu poţi măcar să cânţi Beethoven ori să câştigi concursuri naţionale de spus pe litere, să te duci la Harvard sau alte chestii de genul ăsta?

În timp ce Lauren se apleacă să scotocească în geantă după un pix, eu copiez şi ultimul răspuns. Până la urmă, uit că i-am cerut un pix pentru că ea trebuie să îmi atragă atenţia în şoaptă.

— Trrreizeci de secunde.

— Uite!

I-l iau din mână. E ronţăit la capăt: ce scârbos! Îi zâmbesc încordată şi mă uit în altă parte, dar peste încă o secundă îmi şopteşte:

— Scrie?

îi arunc o privire ca să înţeleagă că e enervantă. Bănuiesc că o ia ca pe un semn că nu înţeleg.

— Pixul. Scrie? şopteşte ea un pic mai tare.

În momentul ăsta, Tierney trânteşte manualul pe catedră. Sunetul e atât de tare, că tresărim cu toţii.

— Domnişoară Lornet, urlă el, uitându-se urât la Lauren. *Vorbeşti* cumva în timpul extemporalului meu?

Ea se întoarce, roşie ca racul, şi se uită când la mine, când la profesor, umezindu-şi buzele cu limba. Eu nu spun nimic.

— Eu doar… începe ea slab.

— Destul!

Proful se ridică în picioare şi se încruntă cu bărbia în piept, încrucişându-şi braţele. Am impresia că o să îi mai spună ceva lui Lauren pentru că se uită la ea cu o privire mortală, dar el anunţă doar:

— Timpul a expirat. Creioanele şi pixurile jos!

Îi întind lui Lauren pixul înapoi, dar ea nu vrea să-l ia.

— Păstrează-l, îmi spune.

— Nu, mersi, refuz eu. Îl ţin cu două degete şi mă aplec, balansându-l peste banca ei, dar ea îşi ascunde mâinile la spate.

— Pe bune, spune ea, o să ai nevoie de pix. Ca să iei notiţe şi alte d-astea.

Se uită la mine de parcă mi-ar oferi ceva miraculos, nu un amărât de Bic cu salivă pe el. Nu ştiu dacă e din cauza expresiei de pe faţa ei sau nu, dar brusc îmi amintesc de o excursie în care am fost în clasa a doua şi noi două am fost singurele rămase de căruţă, după ce toţi şi-au ales partenerii. A trebuit să ne ţinem de mână tot restul zilei de fiecare dată când traversam strada şi mâna ei era mereu transpirată. Mă întreb dacă îşi aminteşte. Sper că nu.

Zâmbesc strâmb şi las pixul să cadă în geantă. Ea rânjeşte cu gura până la urechi. O să-l arunc imediat ce se termină ora de curs, desigur; nu ştii niciodată ce fel de boală poţi să iei din salivă.

Să privim partea bună a lucrurilor: mama spune întotdeauna că trebuie să faci un lucru frumos pe zi. Aşa că bănuiesc că am scăpat pe ziua de azi.

Ora de matematică: lecţii avansate de chimie

Ora a patra e cea de „tehnici de supravieţuire”, ceea ce e un eufemism folosit de profi pentru educaţie fizică atunci când te-ai făcut destul de mare încât să te deranjeze activitatea fizică forţată (Elody crede că, pentru a fi corecţi, ar trebui să fie

denumită sclavie). Studiem tehnici de resuscitare, ceea ce înseamnă că trebuie să ne pupăm cu păpuşi în mărime naturală de faţă cu domnul Otto. O dovadă în plus că e un pervers.

Ora a cincea avem analiză matematică şi Cupidonii ajung devreme, chiar după începerea orei. Una dintre ele poartă un body şi colanţi de aceeaşi culoare, iar pe cap are coarne de diavoliţă; alta arată de parcă ar fi un iepuraş Playboy sau poate iepuraşul de Paşte pe tocuri; cealaltă e îmbrăcată ca un înger. Ţinutele lor nu au sens în contextul sărbătorii, dar, după cum am spus, toată ideea e să te dai mare în faţa băieţilor dintr-a zecea şi a douăsprezecea. Nu le învinovăţesc. Şi noi am făcut-o. În clasa a zecea, Ally a ieşit cu Mike Harmon – care era într-a douăsprezecea la vremea respectivă – timp de două luni, după ce i-a livrat o Valogramă, şi el a spus că fundul ei arată drăguţ în colanţi. E un exemplu de poveste de dragoste adevărată.

Diavoliţa îmi dă trei trandafiri – unul de la Elody, unul de la Tara Flute, care dă târcoale grupului nostru, dar n-a intrat încă în el, şi unul de la Rob. Fac mare caz când despăturesc felicitarea micuţă care e înfăşurată în jurul tulpinii trandafirului şi mă prefac emoţionată când citesc biletul, deşi nu scrie decât *La mulţi ani de Ziua îndrăgostiţilor. Te iubi* şi apoi cu litere mai mici aproape de marginea de jos: *Eşti mulţumită acum?*

„Te iubi” nu e chiar „Te iubesc” – ceea ce nu ne-am spus niciodată – dar e pe-acolo. De fapt, sunt destul de sigură că îl păstrează pentru seara asta. Săptămâna trecută era seara târziu şi stăteam pe canapeaua lui, şi el se uita fix la mine şi am fost sigură, *sigură* că o s-o spună – dar el mi-a zis doar că, dintr-un anume unghi, semăn cu Scarlett Johansson.

Măcar biletul meu e mai bun decât cel pe care l-a primit Ally de la Matt Wilde anul trecut: *Trandafirii-s purpurii, violetele mov, dacă-n pat la mine vii, ar fi supermişto.* Glumea, desigur, dar: *mov* şi *mişto* nici măcar nu rimează.

Mă gândesc că astea sunt toate Valogramele mele, dar apoi îngerul vine la banca mea şi îmi mai dă unul. Trandafirii sunt de culori diferite, iar asta-i destul de surprinzător: petale de culoarea smântânii cu irizaţii rozalii, de parcă sunt făcute dintr-un fel de îngheţată.

— E superb, şopteşte ea.

Ridic capul. Îngerul stă acolo pur şi simplu, uitându-se la trandafirul de pe banca mea. E destul de şocant că o elevă din

clasele mici are curajul să i se adreseze unei senioare, şi asta mă enervează o secundă. Nici măcar nu arată precum Cupidonii obişnuiţi. Are un păr blond atât de deschis, că e aproape alb şi pe sub piele i se văd venele albăstrii. Îmi aminteşte de cineva, dar nu ştiu de cine.

Mă prinde uitându-mă la ea şi îmi aruncă un zâmbet fugar şi stingher. Mă bucur să văd puţină culoare în obrajii ei – măcar asta o face să pară vie.

— Marian.

Se întoarce când diavoliţă o strigă. Diavoliţa face un gest nerăbdător cu trandafirii pe care încă îi mai are, şi îngerul – Marian, bănuiesc – se întoarce rapid la ceilalţi Cupidoni. Toate trei pleacă.

Ating petalele de trandafiri cu degetele – sunt atât de delicate, ca aerul sau ca o respiraţie – şi mă simt ca o idioată.

Deschid biletul, aşteptându-mă să fie de la Ally sau de la Lindsay (pe al ei scrie mereu *Te iubesc până la moarte, afurisito),* dar în schimb văd un desen în creion cu un Cupidon dolofan săgetând din greşeală o pasăre dintr-un copac. Pasărea este etichetată *vulturul pleşuv american* şi arată de parcă ar fi gata să cadă peste un cuplu care stă pe o bancă – probabil ţinta originală a Cupidonului. Ochii îi sunt ca nişte spirale şi are un rânjet tâmp pe faţă.

Sub desen scrie: *Nu iubi la băutură.*

Evident că e de la Kent McFuller – el desenează caricaturi pentru *The Tribulation,* ziarul de umor al şcolii – aşa că ridic privirea şi mă uit înspre el. Întotdeauna stă în spatele clasei, în partea stângă. Ăsta e unul dintre lucrurile ciudate la el, dar, cu siguranţă, nu singurul. Logic, şi el se uită la mine. Îmi zâmbeşte şi îmi face cu mâna, apoi face o mişcare cu braţele de parcă ar fixa o săgeată pe un arc şi ar trage în direcţia mea. Cu o expresie uşor încruntată iau biletul, îl împăturesc repede şi îl azvârl pe fundul genţii. Dar pe Kent nu pare să-l deranjeze. Parcă îi *simt* zâmbetul arzându-mă în spate.

Domnul Daimler se plimbă printre rânduri, adunând temele, şi se opreşte la banca mea. Trebuie să recunosc: datorită lui sunt hiperîncântată de faptul că am primit patru Valograme la ora de analiză matematică. Domnul Daimler are doar douăzeci şi cinci de ani şi e superb. E antrenorul secund al echipei de fotbal şi e destul de amuzant să-l vezi lângă Otto. Sunt complet opuşi din

punct de vedere fizic. Domnul Daimler are peste un metru optzeci, e întotdeauna bronzat şi se îmbracă la fel ca noi, în blugi şi în hanorace, şi se încalţă cu tenişi New Balance. A terminat chiar liceul nostru, Thomas Jefferson. L-am căutat odată în albumele vechi din bibliotecă. A fost regele banchetului şi într-o poză poartă smoching şi zâmbeşte, cuprinzând cu braţul talia partenerei de la banchet. Din gulerul cămăşii se iţeşte un lănţişor împletit din sfoară. Îmi place la nebunie poza aia. Dar ştiţi ce-mi place chiar şi mai mult? Faptul că încă mai poartă lănţişorul acela de sfoară.

Culmea ironiei e că tipul cel mai tare din Thomas Jefferson face parte din personalul didactic.

Ca de obicei, când zâmbeşte, mi se strânge stomacul. Îşi trece o mână prin părul castaniu, dezordonat, şi eu îmi imaginez că fac acelaşi lucru.

— Nouă trandafiri, deja? Ridică din sprânceană şi se uită ostentativ la ceas. Şi e doar unsprezece şi un sfert. Felicitări!

— Ce pot să spun? Îmi modulez vocea cât mai suav posibil, ca şi cum aş flirta. Lumea mă iubeşte

— Se vede, spune el şi îmi face cu ochiul.

Îl las să avanseze puţin pe culoar şi spun cu voce tare:

— Încă n-am primit trandafirul de la dumneavoastră, domnule Daimler.

El nu se întoarce, dar văd cum i se înroşesc vârfurile urechilor. Din clasă se aud chicoteli şi pufnituri. Am senzaţia aia plăcută care te cuprinde când ştii că faci un lucru rău şi scapi bine mersi, ca atunci când furi ceva de la cantina şcolii sau te ameţeşti la o sărbătoare în familie şi nimeni nu ştie asta.

Lindsay spune că, într-o zi, domnul Daimler o să mă dea în judecată pentru hărţuire sexuală. Eu nu cred. Cred că lui îi place, în secret.

În cazul de faţă: când se întoarce cu faţa spre clasă, zâmbeşte.

— După ce am corectat lucrările voastre de control de săptămâna trecută, mi-am dat seama că încă mai există neînţelegeri cu privire la asimptote şi limite, începe el, sprijinindu-se de birou şi încrucişându-şi gleznele. Nimeni n-ar putea să facă analiza matematică la fel de interesantă. Sunt sigură de asta.

În restul orei, abia dacă se uită la mine şi numai atunci când ridic mâna. Dar jur că atunci când privirile ni se întâlnesc, îmi simt tot corpul scuturat de un fior. Şi jur că şi el simte asta.

După oră, Kent mă ajunge din urmă.

— Deci? spune el. Ce părere ai?

— Despre ce? îi întorc întrebarea, doar ca să-l enervez. Ştiu că se referă la caricatură şi la trandafir.

Kent zâmbeşte şi atât, apoi schimbă subiectul.

— Părinţii mei sunt plecaţi weekendul ăsta.

— Bravo ţie!

Zâmbetul lui nu păleşte.

— Dau o petrecere în seara asta. Vii şi tu?

Mă uit la el. Nu l-am înţeles niciodată pe Kent. Sau, de fapt, nu-l mai înţeleg de ani de zile. Eram foarte apropiaţi când eram mici – teoretic, presupun că era cel mai bun prieten al meu şi primul băiat cu care m-am sărutat – dar prin clasa a şasea a început să devină din ce în ce mai ciudat. Dintr-a zecea vine mereu la şcoală în sacou, deşi majoritatea celor pe care le are sunt sfâşiate pe la cusături sau au găuri în coate. Se încalţă în fiecare zi cu aceiaşi tenişi ponosiţi cu pătrăţele negre şi albe, şi părul lui e aşa de lung, că pare o perdea care îi cade peste ochi la fiecare cinci secunde. Dar faza cea mai tare abia acum vine: poartă un melon adevărat. La şcoală.

Cel mai rău lucru e că ar putea fi chiar drăguţ. Are un chip şi un corp pe măsură. Sub ochiul stâng are o aluniţă mică, mică în formă de inimă, nu glumesc. Dar trebuie să strice el totul, comportându-se ca un ciudat.

— Încă nu ştiu ce planuri am, îi spun. Dacă vine toată lumea… las propoziţia în aer, ca să ştie că o să vin doar dacă n-am altceva mai bun de făcut.

— O să fie grozav, îmi zâmbeşte el în continuare. Altă chestie care mă scoate din minţi la Kent: se poartă de parcă lumea e un cadou imens şi strălucitor pe care îl desface în fiecare dimineaţă.

— Vom vedea, zic. La capătul holului îl văd pe Rob intrând în cantină şi grăbesc pasul, sperând că totuşi Kent va pricepe aluzia şi mă va lăsa în pace. E un gând cam optimist din partea mea. Kent e îndrăgostit de mine de ani de zile. Poate chiar de la primul nostru sărut.

Se opreşte cu totul din mers, sperând, poate, că o să mă opresc şi eu. Dar nu o fac. Pentru o secundă, mă simt prost, de parcă am fost prea dură, dar apoi glasul lui mă ajunge din urmă şi îmi dau seama, după cum sună, că încă mai zâmbeşte.

— Ne vedem diseară, spune el. Aud scârţâitul tenişilor săi pe linoleum şi ştiu că s-a întors şi a început să meargă în direcţia opusă. Începe să fluiere. Sunetul ajunge până la mine, din ce în ce mai slab. Durează puţin până recunosc melodia.

The sun'll come out, tomorrow. Bet your bottom dollar that tomorrow there'll be sun[4]. Din musicalul *Annie.* Cântecul meu preferat – când aveam şapte ani.

Ştiu că nimeni de pe coridor n-o să se prindă, însă eu sunt încă jenată şi simt cum mi se înfierbântă ceafa. Întotdeauna face chestii din astea: se poartă de parcă mă cunoaşte mai bine decât oricine altcineva doar pentru că ne jucam împreună la groapa cu nisip acum vreo sută de ani. Se poartă de parcă nimic din ce s-a întâmplat în ultimii zece ani n-a schimbat nimic, deşi totul s-a schimbat.

Telefonul îmi vibrează în buzunarul din spate al pantalonilor şi, înainte să mă duc la prânz, îl deschid. Am un mesaj nou de la Lindsay:

Bairam @ Kent Ciudatul acasă diseară. Vii?

Ezit doar o secundă şi oftez prelung, apoi îi scriu un mesaj.

Clar

Trei lucruri sunt comestibile la cantina liceului:

1. Un covrig, simplu sau cu cremă de brânză.

2. Cartofi prăjiţi.

3. Un sendviş cu mezeluri de la barul cu „fă-ţi propriul sendviş”.

Dar numai adăugând carne de curcan, şuncă sau piept de pui. Salamul şi cârnaţii sunt clar de evitat, iar carnea de vită la cuptor e dubioasă. Ceea ce e păcat, pentru că vita la cuptor e preferata mea.

Rob e la casă cu un grup de prieteni. Are în mână o tavă plină ochi cu cartofi prăjiţi. Asta mănâncă în fiecare zi. Observă că mă

---

[4] „Mâine va ieşi soarele. Pariez pe ultimul dolar că mâine va fi soare”. (n.tr.)

uit la el şi-mi face semn din cap. (Nu e genul de tip care se descurcă prea grozav cu sentimentele, nici cu ale lui, nici cu ale mele. De unde şi acel „te iubi” de pe biletul pe care mi l-a trimis.)

E straniu. Înainte să ieşim împreună, îmi plăcea atât de mult şi, o grămadă de timp, de fiecare dată când se uita la mine, aveam fluturi în stomac care mă făceau să ameţesc. Nu mint: uneori îmi venea să leşin gândindu-mă la el şi trebuia să mă aşez ca să-mi revin.

Dar acum că suntem oficial împreună, am uneori gânduri ciudate când mă uit la el, de exemplu mă întreb dacă toţi cartofii ăia nu-i înfundă arterele, dacă foloseşte aţă dentară sau cât a trecut de când nu şi-a mai spălat şapca cu sigla echipei Yankee pe care o poartă aproape în fiecare zi. Uneori mă tem că e ceva în neregulă cu mine. Cine n-ar vrea să iasă cu Rob Cokran?

Nu că n-aş fi superfericită – chiar sunt – dar uneori trebuie să îmi repet iar şi iar în minte care sunt motivele pentru care m-am îndrăgostit de el din capul locului, de parcă dacă n-aş face asta, aş uita. Din fericire, există un milion de motive: faptul că are păr negru şi un miliard de pistrui, dar nu ştiu cum, pe el nu arată aiurea; că vorbeşte tare, dar într-un mod amuzant; că toată lumea îl cunoaşte şi îl simpatizează şi probabil jumătate dintre fetele din şcoală sunt îndrăgostite de el; că arată bine în tricoul Lacrosse; că atunci când e foarte obosit, îşi pune capul pe umărul meu şi adoarme. Asta îmi place cel mai mult la el. Îmi place să stau întinsă lângă el seara târziu, când e întuneric şi atât de linişte, că îmi aud bătăile inimii. În momente ca astea sunt sigură că îl iubesc.

Îl ignor pe Rob şi mă aşez la coadă ca să-mi plătesc covrigul – şi eu pot să o fac pe inabordabila – după care mă duc înspre zona seniorilor. Cantina are o formă pătrată. Copiii cu nevoi speciale stau într-un capăt, la mesele cele mai apropiate de clase, apoi vin mesele celor de-a noua, apoi ale celor de-a zecea şi pe urmă mesele celor dintr-a unsprezecea. Zona celor de-a douăsprezecea e chiar în capătul cantinei. E un octogon mărginit de ferestre. Bine, ferestrele dau spre parcare, dar tot e mai bine decât să te uiţi direct în gura retardaţilor care halesc piure de mere. Fără supărare.

Ally stă deja la o măsuţă rotundă, aşezată chiar la fereastră: preferata noastră.

— Hei!

Pun jos tava şi trandafirii. Buchetul lui Ally e aşezat pe masă şi îi număr imediat florile.

— Nouă trandafiri, fac semn către ai ei şi apoi scutur buchetul meu. La fel ca mine.

Ea se strâmbă.

— Un fir din buchetu' meu nu se pune. Mi l-a trimis Ethan Shlosky. Îţi vine să crezi? Hărţuitorul.

— Mda, ei bine, eu am primit unul de la Kent McFuller, aşa că şi un fir de la mine nu se pune.

— Te iuuuubeşte, spune ea, lungindu-l pe „u". Ai primit mesajul lui Lindsay?

Culeg partea din mijloc, aia moale, a covrigului şi-o îndes în gură.

— Chiar mergem la petrecerea asta? Ally pufneşte.

— Ţi-e teamă că o să te violeze?

— Foarte amuzant.

— O să fie un butoi de bere, precizează Ally, ciugulind o fărâmă din sendvişul ei cu piept de curcan. La mine acasă, după ore?

Nici nu trebuie să întrebe. Vinerea avem o tradiţie. Comandăm mâncare, dăm iama în şifonierul ei, dăm muzica tare şi dansăm ca nebunele, încercând farduri de ochi şi luciuri de buze.

— Mda, sigur.

Cu coada ochiului, îl urmăream pe Rob apropiindu-se şi, deodată, apare şi se trânteşte pe un scaun lângă mine, aplecându-se până când gura lui îmi atinge urechea stângă. Miroase a apă de colonie Total. Întotdeauna miroase aşa. Mie mi se pare că aroma aduce un pic cu ceaiul pe care îl bea bunică-mea – de roiniţă – dar nu i-am spus asta încă.

— Salut, Slammer. Întotdeauna inventează tot felul de porecle pentru mine: *Slammer, Samwich, Sammy Says*[5]*.* Ai primit Valograma mea?

— Dar tu ai primit-o pe-a mea? îi spun.

---

[5] *Slammer* – „închisoare", în limbaj argotic, *Samwich* – joc de cuvinte format din Sam+Sandwich, *Sammy Says* este denumirea unui joc pentru copii (n.tr.)

El îşi dă jos rucsacul de pe umăr şi îi desface fermoarul. Pe fundul lui sunt vreo şase trandafiri mototoliţi – presupun că unul dintre ei e de la mine – şi, pe lângă ei, mai are un pachet gol de ţigări, un pachet de gumă Trident, telefonul mobil şi un tricou de schimb. Nu prea le are cu învăţatul.

— De la cine sunt ceilalţi trandafiri? îl întreb, ca să-l tachinez.

— De la concurenţa ta, răspunde el, arcuindu-şi sprâncenele.

— Foarte elegant, intervine Ally. Te duci la petrecerea lui Kent din seara asta, Rob?

— Probabil că da. Rob ridică din umeri şi brusc pare plictisit. Vă spun un secret: odată, când ne sărutam, am deschis ochii şi am văzut că *el* avea ochii deschişi. Nici măcar nu se uita la mine. Se uita peste umărul meu, în încăpere.

— Aduce şi un butoi cu bere, spune Ally pentru a doua oară. Toată lumea glumeşte pe seama faptului că a fi elev la Jefferson te pregăteşte pentru o experienţă completă la facultate: înveţi să munceşti şi să bei. Acum doi ani, ziarul *The New York Times* ne-a inclus în top zece al şcolilor publice din Connecticut unde se bea la greu.

De parcă ai avea prea multe de făcut prin oraş. Avem malluri şi petreceri în subsoluri: şi cam atât. Să fim serioşi: aşa e cam *toată* ţara. Tatăl meu zice mereu că ar trebui să dea jos Statuia Libertăţii şi să ridice în loc un mare mall sau arcadele alea aurii de la McDonald’s. Părerea lui e că, astfel, oamenii ar şti la ce să se aştepte.

— Hm. *Pardon!*

Lindsay stă în spatele lui Rob, dregându-şi glasul. Are braţele încrucişate la piept şi bate din picior.

— Stai pe locul meu, Cokran, spune ea. Lindsay doar se preface că e dură. Ea şi Rob au fost prieteni dintotdeauna. Sau mai exact, au fost întotdeauna în acelaşi grup şi, de voie, de nevoie, au trebuit să fie întotdeauna prieteni.

— Scuzele mele, Edgecombe. Se ridică şi face un gest amplu, ca o plecăciune, când ea se aşază.

— Ne vedem diseară, Rob. Adu-ţi prietenii, zice Ally, drept încheiere.

— Ne vedem mai târziu. Rob se apleacă şi îşi îngroapă faţa în părul meu, coborând glasul, ca să pară mai profund. Glasul ăsta îmi trezea pe vremuri toţi nervii din corp, care se aprindeau ca o

explozie de artificii. Acum, uneori, mi se pare de prost gust. Nu uita! În seara asta vom fi doar noi doi.

— N-am uitat, răspund eu, sperând că vocea mea sună sexy, şi nu speriată. Îmi transpiră palmele şi mă rog să nu mă ia de mână.

Din fericire, nu o face. În schimb, se apleacă şi îşi apasă gura de a mea. Ne giugiulim un pic până când Lindsay chiţăie: „Nu când mănânc" şi aruncă un cartof prăjit înspre mine, nimerindu-mă în umăr.

— Pa, doamnelor, spune Rob şi o ia din loc cu şapca pusă pe-o ureche.

Mă şterg la gură cu un şerveţel când nu se uită nimeni, pentru că jumătatea inferioară a feţei mele e acum plină de saliva lui Rob.

Încă un secret legat de Rob: *urăsc* modul în care sărută.

Elody zice că tot stresul meu vine de fapt din nesiguranţă pentru că Rob şi cu mine n-am făcut-o încă. După aia, ea e încredinţată că mă voi simţi mai bine şi sunt sigură că are dreptate. La urma urmei, ea e experta.

Şi e ultima care apare la prânz. Îşi pune jos tava de cartofi prăjiţi şi imediat ne repezim ca vulturii. Ea se preface că vrea să ne dea mâinile la o parte.

Apoi îşi trânteşte pe masă şi buchetul de trandafiri. Are doisprezece, şi, pentru o clipă, simt o împunsătură de gelozie.

Cred că şi Ally simte la fel, pentru că spune:

— Ce-a trebuit să faci pentru ăia?

— *Cu cine* a trebuit să o faci? o corectează Lindsay. Elody scoate limba la noi, dar pare încântată că am remarcat-o.

Deodată, Ally observă ceva peste umărul meu şi începe să chicotească:

— Ucigaşa psihopată, *qu'est-ce que c'est*[6].

Ne întoarcem ca la un semn. Juliet Sykes, zisă şi Psihopata, tocmai plutea înspre zona seniorilor. Aşa merge fata asta: de parcă ar pluti, ca şi cum ar fi împinsă de forţe care nu au legătură cu voinţa ei. Cară o pungă maro de hârtie cu degetele ei lungi şi palide. Faţa îi e ascunsă în spatele unei perdele de păr blond spălăcit şi capul îi pare înfipt între umeri.

De obicei, toată lumea din cantină o ignoră – ea e definiţia ambulantă a cuvântului „neînsemnat" – dar Lindsay, Ally, Elody

---

[6] Ce-i asta? (în lb. fr., în orig.)

şi cu mine începem să facem faza aia cu ţipete şi înjunghierea de la duş din filmul *Psycho* al lui Alfred Hitchcock, la care ne-am uitat odată la o petrece în pijamale, acum vreo doi ani. (După care a trebuit să dormim cu lumina aprinsă.)

Nu sunt sigură că Juliet ne aude. Lindsay spune întotdeauna că nu ne aude, pentru că vocile din capul ei fac prea mult zgomot. Juliet păstrează acelaşi ritm lent în timp ce traversează cantina şi ajunge în cele din urmă la uşa care dă înspre parcare. Mă întreb unde mănâncă în fiecare zi. N-o văd aproape deloc pe la cantină.

Trebuie să împingă uşa cu umărul de câteva ori înainte să se deschidă, de parcă e prea slăbită ca să reuşească.

— A primit Valograma noastră? spune Lindsay, lingând sarea de pe un cartof prăjit înainte să-l arunce în gură.

Ally dă din cap că da şi se hlizeşte.

— La ora de biologie. Stăteam chiar în spatele ei.

— A spus ceva?

— Dar spune ea ceva *vreodată?* Ally îşi pune o mână peste inimă, prefăcându-se supărată. A aruncat trandafirul imediat ce s-a terminat ora. Îţi vine să crezi? Chiar în faţa mea.

În clasa a zecea, Lindsay a descoperit că Juliet nu primise nicio Valogramă. Nici măcar una. Aşa că Lindsay a pus un bileţel pe unul dintre trandafirii ei şi l-a lipit cu bandă adezivă de dulapul lui Juliet. Pe bileţel scria: *Poate anul viitor, dar probabil că nu.*

De atunci, i-am trimis în fiecare an un trandafir şi acelaşi bileţel de Ziua Îndrăgostiţilor. Din câte ştiu, e singurul bileţel pe care l-a primit vreodată de la cineva. *Poate anul viitor, dar probabil că nu.*

În mod normal m-aş simţi prost, dar Juliet îşi merită porecla. E o ciudată. Umblă vorba că, odată, a fost găsită de părinţii ei pe Autostrada 84, goală puşcă, la trei dimineaţa, călare pe un separator de sens. Anul trecut, Lacey Kennedy a spus că a văzut-o în baia din aripa cu laboratoarele de ştiinţe; îşi mângâia părul şi se uita la reflexia ei din oglindă. Şi Juliet nu vorbeşte niciodată. N-a făcut-o de ani de zile, din câte ştiu.

Lindsay o urăşte. Am impresia că a făcut câteva materii împreună cu ea în şcoala primară, şi, din câte ştiu eu, Lindsay o urăşte încă de atunci. Îşi face semnul crucii de fiecare dată când

e Juliet prin preajmă, de parcă Psihopata s-ar putea transforma în vampir şi s-ar repezi la gâtul ei.

Lindsay a fost cea care a descoperit că Juliet făcuse pipi în sacul de dormit în timpul unei excursii cu cortul organizată de cercetaşe în clasa a cincea şi tot ea i-a dat porecla Pişăcioasa.

Copiii au strigat-o astfel pe Juliet o grămadă de timp – până la sfârşitul clasei a noua, dacă vă vine să credeţi – şi au stat departe de ea, pentru că spuneau că miroase a pipi.

Mă uit pe fereastră şi văd cum părul lui Juliet străluceşte în lumina soarelui de parcă ar fi luat foc. Orizontul este întunecat şi simt că se pregăteşte o furtună. Pentru prima dată, îmi trece prin cap că nu prea ştiu de ce a început Lindsay s-o urască pe Juliet sau când anume. Deschid gura s-o întreb, dar fetele au trecut deja la alte subiecte.

— ...bătaie între gagici, încheie Elody şi Ally chicoteşte.

— Sunt îngrozită, spune Lindsay, sarcastică. E clar că am ratat ceva.

— Ce se întâmplă? întreb eu. Elody se întoarce spre mine.

— Sarah Grundel spune la toată lumea că Lindsay i-a distrus viaţa. Trebuie să aştept până când Elody îşi vâră un cartof în gură, cu mişcări studiate, după care continuă: Nu poate înota în sferturile de finală. Şi ştii cum trăieşte pentru rahatul ăla. Ţii minte când a uitat să-şi dea jos ochelarii de înot după antrenamentul de dimineaţă şi a stat cu ei la ochi până la ora a doua?

— Probabil îşi ţine toate panglicile albastre pe un perete din camera ei, spune Ally.

— Sam făcea asta odată. Nu-i aşa, Sam? Toate panglicile alea pentru jocul cu căluţii. Lindsay mă înghionteşte cu cotul.

— Ne putem întoarce la subiect? Fac un semn din mână, în parte pentru că vreau să aud toată povestea şi în parte ca să nu mi se mai aducă iar aminte că am fost o retardată. Când eram în clasa a cincea, petreceam mai mult timp cu caii decât cu membrii speciei umane. Tot nu pricep de ce Sarah e ofuscată pe Lindsay.

Elody îşi dă ochii peste cap şi mă priveşte de parcă ar trebui să mă aşez la masa copiilor cu probleme de dezvoltare.

— Sarah a fost pedepsită să rămână în şcoală după terminarea orelor, pentru că a întârziat a cincea oară în două săptămâni. Eu tot nu pricep şi ea oftează prelung. A întârziat

pentru că a trebuit să parcheze tocmai în parcarea superioară şi să-şi plimbe fundul…

— 354 de metri!

Izbucnim în râs toate în acelaşi timp şi începem să ne hlizim ca nebunele.

— Nu-ţi face griji, Lindz, o liniştesc eu. Dacă voi două vă încăieraţi, eu sigur pariez pe tine.

— Da, îţi acoperim noi spatele, zice şi Elody.

— Nu e cam ciudat cum se întâmplă lucrurile? intervine Ally pe tonul ăla timid pe care îl are când încearcă să spună ceva serios. Cum ceva derivă din altceva? De exemplu, dacă Lindsay nu i-ar fi furat locul de parcare…

— Nu l-am furat. L-am luat cinstit şi corect, protestează Lindsay, lovind masa cu palma ca să sublinieze ideea; din cauza asta, Coca-Cola dietetică a lui Elody se varsă din cutie şi îi înmoaie câţiva cartofi prăjiţi, ceea ce ne face din nou să râdem.

— Vorbesc serios! Ally ridică glasul ca să se facă auzită peste noi. E ca o pânză de păianjen, ştiţi? Toate au o legătură între ele.

— Iar ai dat iama în rezervele tatălui tău, Al? spune Elody. Doar atât ne trebuie şi o luăm iar de la capăt. Asta e o glumă pe care o face cu Ally de ani zile pentru că tatăl ei lucrează în industria muzicii. E avocat, nu producător, manager, cântăreţ sau ceva de genu' ăsta, şi se îmbracă la costum peste tot (chiar şi vara, la piscină), dar Lindsay pretinde că, în secret, e un drogat hippie.

În timp ce noi râdem, ţinându-ne cu mâna de burtă, Ally se îmbujorează.

— Fetelor, voi nu mă ascultaţi niciodată, spune ea, dar se chinuie să-şi ascundă un zâmbet; ia un cartof prăjit şi îl aruncă înspre Elody. Am citit odată că fluturii care îşi iau zborul în Thailanda pot provoca o furtună tropicală în New York.

— Mda, ei bine, unul dintre pârţurile tale ar putea provoca o cădere masivă de curent în Portugalia, chicoteşte Elody şi aruncă şi ea un cartof înapoi.

— Felul cum îţi miroase gura dimineaţa ar putea provoca o revoltă în Africa. Ally se apleacă. Iar eu *nu* trag pârţuri.

Lindsay şi cu mine râdem, iar Elody şi cu Ally aruncă una în alta cu cartofi prăjiţi. Lindsay încearcă să le spună că irosesc

nişte grăsime foarte bună, dar râde atât de tare, că abia poate să scoată cuvintele.

În cele din urmă, inspiră adânc şi rosteşte cu greu:

— Ştiţi ce-am auzit eu? Că dacă strănuţi suficient de tare, poţi provoca o tornadă în Iowa.

Până şi Ally o ia razna şi, brusc, încercăm să râdem, să strănutăm şi să pufnim în acelaşi timp. Toţi se uită la noi, dar nu ne pasă.

După vreun milion de strănuturi, Lindsay se lasă pe spate în scaun, cu mâinile pe burtă şi trăgându-şi răsuflarea.

— Treizeci de morţi în tornadele din Iowa, reuşeşte să îngaime, cincizeci daţi dispăruţi.

Asta ne stârneşte din nou.

Eu şi Lindsay decidem să chiulim de la ora a şaptea şi să mergem la CMBIT. Lindsay are franceză, pe care n-o poate suporta, şi eu am engleză. Noi două chiulim des împreună de la ora a şaptea. Suntem senioare în al doilea semestru, aşa că lumea se cam aşteaptă să nu ne ducem la ore. Şi în plus, eu o urăsc pe profesoara mea de engleză, doamna Harbor. Întotdeauna divaghează de la subiect. Uneori pierd firul timp de câteva minute şi, când îmi revin, ea vorbeşte despre lenjeria intimă din secolul al XVIII-lea sau despre oprimarea în Africa ori despre felul în care arată soarele când se ridică deasupra Marelui Canion. Deşi cred că n-are decât vreo cincizeci de ani, sunt sigură că îşi pierde minţile. Aşa a început şi cu bunica mea: ideile i se învârteau în cap şi se loveau unele de altele, cauzele veneau după efecte şi punctul A era înlocuit cu punctul B. Pe când bunica mai trăia, noi o vizitam şi, chiar dacă aveam doar şase ani, îmi amintesc că mă gândeam: *Sper să mor tânără.*

Uite o definiţie a ironiei pentru dumneavoastră, doamnă Harbor.

Sau poate a fost o premoniţie?

În mod normal, ai nevoie de un permis special semnat de părinţi sau de administraţia şcolii pentru a ieşi din curte în timpul orelor. Lucrurile n-au stat mereu aşa. Mult timp, unul dintre avantajele de a fi senior era că puteai să pleci din şcoală oricând voiai, dacă aveai o fereastră. Dar asta a fost acum

douăzeci de ani, înainte ca Liceul Thomas Jefferson să devină celebru pentru rata cea mai mare de sinucideri în rândul adolescenţilor. Am căutat odată articolul pe internet: ziarul *Connecticut Post* ne numea Liceul Sinucigaşilor.

De fapt, un grup de puşti plecaseră de la şcoală şi se aruncaseră cu maşina de pe un pod – făcuseră un pact suicidar, presupun. În fine, după faza asta, şcoala a interzis elevilor să plece din curte în timpul zilei fără un permis special. E o tâmpenie, dacă stai să te gândeşti. E ca şi cum ai afla că unii copii aduc vodcă la şcoală în sticle de apă şi atunci le-ai interzice tuturor să bea apă.

Din fericire, mai există un mod de a ieşi din curte: printr-o spărtură în gardul din spatele sălii de sport, lângă terenul de tenis, căruia îi spunem fumoar, pentru că acolo pierd vremea fumătorii. Dar nu e nimeni prin preajmă când Lindsay şi cu mine ieşim prin spărtură şi o pornim prin pădure. În scurt timp vom ajunge pe Autostrada 120. Totul e nemişcat şi îngheţat. Sub tălpile pantofilor noştri se frâng rămurele şi frunze negre, şi respiraţia ni se ridică în nori albi şi groşi.

Liceul Thomas Jefferson e la vreo cinci kilometri de centrul comercial al oraşului Ridgeview – sau partea pe care o poţi numi centru comercial – dar la numai opt sute de metri de un grup mic de magazine dubioase pe care l-am poreclit Şirul. Din Şir fac parte o benzinărie, un CMBIT, un restaurant cu mâncare chinezească din cauza căreia Elody a zăcut odată două zile şi un magazin Hallmark pus aiurea acolo, de unde poţi cumpăra figurine sclipicioase cu balerine, globuri cu zăpadă şi prostii din astea. Într-acolo ne îndreptăm. Ştiu că probabil arătăm ca nişte ciudate, tropăind pe lângă drum în fuste şi colanţi, cu jachetele deschise fluturând, ce dau la iveală bluzele tivite cu blană.

Trecem de Hunan Kitchen în drum spre CMBIT. Prin ferestrele murdare îi vedem pe Alex Liment şi pe Anna Cartullo aplecaţi asupra unui bol cu ceva.

— Ooo, scandal, spune Lindsay, ridicând din sprânceană, deşi e doar jumătate de scandal. Toată lumea ştie că Alex o înşală de vreo trei luni pe Bridget McGuire cu Anna. Toată lumea, numai Bridget nu, evident.

Familia lui Bridget e supercatolică. Ea e frumoasă şi foarte curăţică, de parcă de fiecare dată când o vezi zici că tocmai s-a frecat pe faţă foarte tare. Se pare că se păstrează pentru

căsătorie. Adică, aşa zice ea pentru că Elody crede că e posibil ca Bridget să fie lesbiană în secret. Anna Cartullo e abia în clasa a unşpea, dar umblă vorba că deja s-a culcat cu cel puţin patru băieţi. E unul dintre puţinii copii din Ridgeview care provine dintr-o familie săracă. Mama ei e coafeză şi nici măcar nu ştiu dacă are tată. Locuieşte într-unul dintre apartamentele alea nasoale de închiriat din apropierea Şirului. L-am auzit odată pe Andrew Singer spunând că dormitorul ei miroase întotdeauna ca puiul Generalului Tso[7].

— Hai să intrăm să-i salutăm, propune Lindsay, întinzându-se să mă ia de mână.

Eu mă codesc.

— Încerc să mă las de zahăr.

— Uite! Ia astea! Scoate un pachet de dropsuri din elasticul fustei. Lindsay are întotdeauna bomboane la ea, 24 de ore din 24, şapte zile pe săptămână, de parcă ar lua droguri. Bănuiesc că, într-un fel, aşa şi e. Doar o secundă, promit.

Mă las trasă înăuntru. Când intrăm pe uşă, se aude un clinchet de clopoţel. La tejghea o femeie frunzăreşte o revistă *Us Weekly.* Ne aruncă o privire, după care îşi vâră din nou nasul în revistă, când îşi dă seama că n-avem de gând să comandăm nimic.

Lindsay se duce direct la separeul lui Alex şi al Annei şi se sprijină de masă. E oarecum, să zicem, prietenă cu Alex. Alex e oarecum, să zicem, prieten cu o grămadă de lume, din moment ce vinde marijuana dintr-o cutie de pantofi în camera lui. Noi doi doar dăm din cap când ne vedem, căci cam la atât se limitează prietenia noastră. De fapt, suntem colegi la ora de engleză, dar el îşi face apariţia chiar mai puţin decât mine. Bănuiesc că, în restul timpului, e cu Anna. Din când în când, aruncă o vorbă, de genul „Tema aia e naşpa rău, nu?”, dar, în afară de asta, nu vorbim.

— Salut, zice Lindsay. Te duci la petrecerea lui Kent din seara asta?

Faţa lui Alex e roşie şi pătată. Măcar îi e ruşine că a fost prins asupra faptului cu Anna. Sau poate că e doar o reacţie adversă la mâncare. Nu m-ar mira.

---

[7] Puiul Generalului Tso este un fel de mâncare dulce şi iute servit în restaurantele chinezeşti, preparat prin prăjire în baie de ulei şi condimentat în funcţie de reţeta bucătarului. (n.tr.)

— Ăă… nu ştiu. Poate. Tre’ să văd… Lasă propoziţia în aer.

— O să fie superdistracţie. Lindsay vorbeşte cu o voce plină de entuziasm prefăcut. O să vii cu Bridget? E *tare* drăguţă.

De fapt, amândouă credem că Bridget e enervantă – e întotdeauna veselă şi poartă tricouri cu nişte sloganuri jenante, gen *Dacă nu eşti câinele din faţa săniei, ce vezi nu se schimbă niciodată* (pe bune!) – dar Lindsay o dispreţuieşte pe Anna şi odată a scris *AC=GA* peste tot prin baia din faţa cantinei – pe care o foloseşte toată lumea. *GA* vine de la gunoi alb[8].

Situaţia e mai mult decât stânjenitoare, aşa că zic pe nepusă masă:

— Pui cu susan?

Arăt înspre carnea acoperită de un sos cenuşiu din castronul de pe masă, lângă două prăjiturele cu răvaş şi o portocală ofilită.

— Vită cu portocale, spune Alex. Pare uşurat de schimbarea subiectului.

Lindsay îmi aruncă o privire enervată, dar eu nu mă las şi adaug:

— Ar trebui să fiţi atenţi cu mâncarea de aici. Elody a făcut toxiinfecţie alimentară de la pui. A vomitat non-stop vreo două zile. Asta dacă era pui. Ea jură că a găsit un ghem de blană în mâncare.

Imediat ce spun asta, Anna îşi ridică beţişoarele şi ia o îmbucătură enormă, uitându-se la mine şi zâmbindu-mi în timp ce mănâncă, astfel că îi văd mâncarea din gură. Nu ştiu dacă o face intenţionat ca să mă îngreţoşeze, dar aşa s-ar părea.

— Ce nasol, Kingston, zice şi Alex, dar acum zâmbeşte.

Lindsay îşi dă ochii peste cap, de parcă Alex şi Anna ar fi amândoi o mare pierdere de vreme.

— Haide, Sam!

Şuteşte o prăjitură cu răvaş şi o deschide când ajungem afară. „Fericirea apare atunci când nu te aştepţi”, citeşte ea, iar eu pufnesc în râs când se strâmbă. Mototoleşte fâşia mică de hârtie şi o aruncă la pământ.

— Inutilă. Inspir adânc.

— Îmi vine mereu să vomit de la mirosul de-acolo. Chiar aşa este: mirosul acela de carne stricată, de ulei ieftin şi de usturoi.

---

[8] Denumire jignitoare dată, mai ales în sudul SUA, albilor săraci. (n.tr.)

Norii de la orizont încep să pună încet stăpânire pe cer, astfel că totul devine cenuşiu şi ceţos.

— Mie-mi spui! Lindsay îşi duce o mână la stomac. Ştii de ce am nevoie?

— De un pahar uriaş din Cel mai Bun Iaurt din Ţară! spun eu, zâmbind. CBIT este unul dintre acele lucruri pe care nu ne saturăm să-l abreviem.

— Cu siguranţă un pahar uriaş din Cel mai Bun Iaurt din Ţară, repetă Lindsay.

Deşi amândouă suntem bocnă de frig, comandăm îngheţate la pahar, cu aromă de ciocolată, cu bombonele şi cu unt de arahide pe deasupra, pe care le mâncăm în drum spre şcoală, suflând în degete ca să ne încălzim. Alex şi Anna nu mai sunt la Hunan Kitchen când trecem pe acolo, dar îi întâlnim din nou la Fumoar. Mai avem exact şapte minute până se sună pentru ora a opta, iar Lindsay mă trage în spatele terenului de fotbal ca să fumeze o ţigară fără să fie nevoită să-i audă pe Alex şi pe Anna certându-se. Asta par să facă, cel puţin. Anna îşi ţine capul plecat şi Alex o apucă de umeri, şoptindu-i ceva. Ţigara din mâna lui arde atât de aproape de părul ei castaniu şi lipsit de strălucire, că sunt sigură că va lua foc şi îmi imaginez cum îi ia foc tot capul, ca un chibrit.

Lindsay îşi termină ţigara şi aruncăm paharele de îngheţată chiar acolo, pe covorul format din frunze negre şi îngheţate, din pachete de ţigări călcate în picioare şi pungi de plastic, umplute pe jumătate cu apă de ploaie. Sunt neliniştită cu privire la diseară – e jumătate groază şi jumătate încântare – ca atunci când auzi tunetul şi ştii că în orice moment o să vezi un fulger sfâşiind cerul şi muşcând din nori cu dinţii. N-ar fi trebuit să chiulesc la engleză. Aşa, am avut prea mult timp de gândit. Şi gânditul n-a făcut niciodată bine nimănui, indiferent de ceea ce spun profesorii, părinţii şi ciudaţii din clubul de ştiinţe.

Înconjurăm perimetrul terenului de tenis şi o luăm pe Aleea Seniorilor. Alex şi cu Anna sunt tot acolo, pe jumătate ascunşi în spatele sălii de sport. Alex e cel puţin la a doua ţigară. Cu siguranţă, e vorba de o ceartă. Pe moment, simt un fior de satisfacţie: eu şi Rob nu ne certăm aproape niciodată, cel puţin nu pe ceva serios. Asta sigur înseamnă ceva.

— Necazuri în paradis, zic eu.

— Mai degrabă necazuri în parcul de rulote, mă corectează Lindsay.

Începem să scurtăm drumul prin parcarea profesorilor, când o vedem pe doamna Winters, directoarea adjunctă, mergând printre maşini şi încercând să dibuie fumătorii care nu au timp ori le e prea lene să facă tot drumul până la Fumoar şi, în schimb, încearcă să se ascundă printre Volvourile şi Chevroleturile vechi ale profesorilor. Doamna Winters desfăşoară o campanie ţicnită împotriva elevilor care fumează. Am auzit că mama ei a murit de cancer la plămâni sau de emfizem, sau ceva de genu' ăsta. Dacă eşti prins fumând de doamna Winters, primeşti drept pedeapsă ore suplimentare la şcoală timp de trei zile de vineri, succesive fără comentarii.

Lindsay scotoceşte frenetic prin geantă după guma de mestecat şi aruncă două pastile în gură.

— Rahat, rahat!

— Nu eşti pedepsit doar pentru că miroşi a fum, o calmez eu, deşi Lindsay ştie asta. Dar îi place să joace teatru. Nu e ciudat cum îţi cunoşti prietenii atât de bine şi totuşi, până la urmă, tot intri în jocurile lor?

Ea mă ignoră.

— Cum îmi miroase gura? zicea ea şi îmi respiră în faţă.

— Ca o afurisită de fabrică de mentol.

Doamna Winters nu ne-a observat încă. Se plimbă printre rândurile de maşini, oprindu-se din când în când să se uite sub ele, de parcă cineva s-ar fi înghesuit acolo să aprindă o ţigară. Există un motiv pentru care toată lumea îi spune Nazista Nicotinei pe la spate.

Ezit şi mă uit înapoi înspre sala de sport. Nu-mi place Alex în mod special şi n-o plac deloc pe Anna, dar oricine a trecut prin liceu ştie că trebuie să fii unit împotriva părinţilor, a profesorilor şi a poliţiştilor. E una dintre graniţele alea invizibile: noi împotriva lor. Ştii asta pur şi simplu, ca atunci când ştii unde să stai jos şi cu cine să vorbeşti şi ce să mănânci la cantină, fără să ştii *cum* de ştii. Dacă are vreun sens ce spun eu.

— N-ar trebui să mergem înapoi să-i avertizăm? o întreb pe Lindsay, care se opreşte îngustându-şi privirea înspre cer de parcă s-ar gândi la asta.

— La naiba, decide în cele din urmă. Pot să-şi poarte şi singuri de grijă.

Se sună pentru ultima oră, ca şi cum clopoţelul i-ar da dreptate şi ea îmi dă un ghiont.

— Haide.

Are dreptate, ca de obicei. La urma urmei, nici ei n-au făcut vreodată nimic pentru mine.

Prietenia: scurt istoric

Eu şi Lindsay ne-am împrietenit în clasa a şaptea. Lindsay m-a ales. Încă nu ştiu de ce. După ani de încercări, reuşisem să mă caţăr cu ghearele de la drojdia societăţii către pătura de mijloc. Lindsay e populară din clasa întâi, de când a venit aici. În spectacolul de circ al clasei din anul acela ea a fost maestrul de ceremonii; când am pus în scenă *Vrăjitorul din Oz,* anul următor, ea a fost Dorothy. Şi în clasa a şasea, când am jucat cu toţii în *Charlie şi fabrica de ciocolată,* ea a avut rolul lui Charlie.

Cred că asta vă cam dă o idee. E genul de persoană care te face să simţi că te-ai îmbătat doar pentru că eşti prin preajma ei, de parcă brusc marginile lumii au devenit înceţoşate şi toate culorile se amestecă între ele. Nu i-am spus niciodată asta, evident. M-ar lua în râs dacă i-aş face curte.

Oricum, în vara dinaintea clasei a şaptea, câteva dintre noi eram la petrecerea de la piscină a Tarei Flute. Beth Schiff se dădea în spectacol sărind de pe platformă în partea mai adâncă a piscinei, dar de fapt se dădea în spectacol cu faptul că între mai şi iulie îi crescuseră o pereche de sâni cupa C – fără discuţie, mai mari decât ai tuturor fetelor de acolo. Eu eram în casă după un suc, când, deodată, Lindsay a venit la mine, cu ochii sclipind. Nu mi se mai adresase niciodată.

— Trebuie să vii să vezi asta, mi-a zis, apucându-mă de braţ. Respiraţia îi mirosea a îngheţată.

M-a tras în camera Tarei, unde toate fetele îşi puseseră gentile şi schimburile. Geanta lui Beth era roz şi avea iniţialele ei brodate cu fir violet pe o parte. Era evident că Lindsay umblase prin ea, pentru că s-a aplecat imediat şi s-a întins după un penar transparent cu fermoar, ca acelea în care ne puneam creioanele când eram în şcoala primară.

— Uite! L-a ridicat, zdrăngănindu-l. Înăuntru erau două tampoane.

Nu-mi amintesc cum a început, dar deodată, eu şi Lindsay am început să alergăm prin toată casa, scotocind prin dulăpioarele de baie şi prin sertare, adunând toate tampoanele şi

absorbantele pe care mama şi sora mai mare a Tarei le aveau prin casă. Eram atât de fericită, că ameţisem. Eu şi Lindsay Edgecombe *vorbeam,* şi nu numai că vorbeam, dar şi râdeam, şi nu numai că râdeam, dar râdeam atât de tare, că trebuia să-mi încordez picioarele ca să nu fac pe mine. Apoi am alergat pe balcon şi am început să aruncăm mănunchiuri de tampoane spre piscina de sub noi. Lindsay ţipa: „Beth! Ţi-au căzut astea din geantă!” Unele dintre tampoane au aterizat în apă şi toţi băieţii se împingeau şi îşi dădeau coate să iasă din piscină, de parcă s-ar fi molipsit de ceva. Beth stătea pe trambulină, cu apa picurând de pe ea şi tremurând, în timp ce noi, ceilalţi, ne prăpădeam de râs.

Faza mi-a amintit de momentul când părinţii mei m-au dus la Marele Canion în clasa a patra şi m-au pus să stau pe o margine ca să îmi facă poze. Picioarele îmi tremurau încontinuu şi aveam o mâncărime în tălpi de parcă mă îndemnau să sar: nu m-am putut abţine să mă gândesc la cât de uşor ar fi să cad de la înălţimea aia. După ce mama a făcut poza şi m-a lăsat să mă îndepărtez de margine, am început să râd şi nu m-am mai oprit.

În timp ce stăteam pe balcon cu Lindsay, am avut aceeaşi senzaţie.

După aceea, eu şi Lindsay am devenit cele mai bune prietene. Ally a venit mai târziu, după ce ea şi Lindsay au fost colege în liga de hochei pe iarbă, în vara dinaintea clasei a opta. Elody s-a mutat în Ridgeview în clasa a noua. La una dintre primele petreceri din anul acela s-a cuplat cu Sean Morton, de care Lindsay era îndrăgostită de şase luni. Toată lumea a crezut că Lindsay o s-o omoare pe Elody. Dar lunea următoare, la şcoală, Elody era la masa noastră la prânz, iar ea şi Lindsay erau aplecate asupra unei farfurii de cartofi prăjiţi, chicotind şi purtându-se de parcă se cunoşteau de-o viaţă. Mă bucur. Chiar dacă Elody poate fi penibilă uneori, în sufletul meu cred că e cea mai drăguţă dintre noi.

Petrecerea

După şcoală, mergem acasă la Ally. Când eram mai mici – în clasa a noua şi chiar jumătate dintr-a zecea – uneori rămâneam peste noapte, ne puneam măşti cu argilă şi ne îndopam cu mâncare chinezească, luând bancnote de douăzeci de dolari din borcanul de fursecuri de pe raftul al treilea de lângă frigiderul lui Ally, acolo unde tatăl ei ţine mereu o mie de dolari pentru

urgenţe. Le numeam nopţile noastre cu „rulouri chinezeşti de urgenţă”. Pe atunci ne întindeam pe canapeaua ei enormă şi ne uitam la filme până adormeam – televizorul din sufrageria lui Ally este la fel de mare ca ecranul dintr-un cinematograf – cu picioarele încolăcite sub o pătură enormă din lână. Dar din clasa a unsprezecea nu cred că am mai stat peste noapte vreodată, decât atunci când Matt Wilde a lăsat-o baltă pe Ally şi ea a plâns atât de tare, încât a doua zi dimineaţa avea faţa umflată ca a unei cârtiţe.

Astăzi dăm iama prin dulapul lui Ally, ca să nu trebuiască să purtăm aceleaşi haine la petrecerea lui Kent. Prietenele mele fac mare caz de felul în care arăt. Elody mă dă cu lac roşu-intens pe unghii, dar îi tremură mâinile puţin, aşa că mă mânjeşte pe cuticule şi arăt de parcă aş sângera, dar sunt prea emoţionată ca să-mi pese. Eu şi Rob o să ne întâlnim la Kent şi deja mi-a trimis un mesaj în care scrie *Mi-am făkt şi patul pt tn.* O las pe Ally să-mi aleagă ţinuta – o bluză fără mâneci de un auriu metalizat, prea mare în zona pieptului, şi o pereche de pantofi de-ai lui Ally, cu tocuri de zece centimetri (ea le zice pantofi de stripteuză). Lindsay mă machiază, fredonând şi suflându-mi damfuri de vodcă în faţă. Am băut toate câte un păhărel şi l-am făcut să alunece mai bine cu suc de merişor.

După aceea mă încui în baie, simţind cum din vârfurile degetelor îmi urcă spre creier un val de căldură, şi încerc să ţin minte cu precizie cum arăt acolo, în secunda aceea. Dar după o vreme, toate trăsăturile mele par să atârne acolo pur şi simplu, de parcă aş vedea o străină.

Când eram mică, făceam des asta: mă încuiam în baie şi făceam duşuri atât de fierbinţi, că oglinzile se abureau cu totul, apoi stăteam acolo, privind cum faţa mea se conturează treptat în spatele aburului; mai întâi apărea o siluetă ştearsă, apoi încet, încet, apăreau şi trăsăturile. De fiecare dată, credeam că atunci când îmi va reapărea faţa, voi vedea un chip mai frumos, de parcă în timpul duşului m-aş fi transformat într-o fiinţă mai luminoasă şi mai bună. Dar întotdeauna arătam la fel.

Acum, în baia lui Ally, zâmbesc şi mă gândesc: *Mâine voi fi, în sfârşit, diferită.*

Lindsay e cam obsedată de muzică, aşa că ne face un CD cu selecţii pentru drumul până la casa lui Kent, deşi locuieşte doar

la câţiva kilometri. Ascultăm Dr. Dre şi Tupac, apoi dăm la maximum *Baby Got Back* şi cântăm în cor.

Mi se întâmplă o chestie ciudată, totuşi: în timp ce mergem cu maşina pe străzile acelea familiare – străzi pe care le cunosc de când mă ştiu, străzi atât de familiare că le văd şi cu ochii închişi – mă simt de parcă aş pluti deasupra tuturor, de parcă aş plana deasupra tuturor caselor, a drumurilor, a curţilor şi a copacilor, de parcă m-aş înălţa deasupra magazinelor Rocky's şi Rite Aid, deasupra benzinăriei, deasupra Liceului Thomas Jefferson şi a terenului de fotbal şi a tribunelor metalice, unde stăm şi ţipăm din toţi rărunchii la fiecare campionat. De parcă totul e mic şi neînsemnat. De parcă deja doar îmi aduc aminte de toate lucrurile astea.

Elody urlă cât o ţine gura. Ea are cea mai scăzută toleranţă la alcool dintre noi. Ally a îndesat în geantă restul de vodcă, dar n-avem cu ce s-o dăm pe gât. Lindsay conduce pentru că ea poate să bea toată noaptea fără să se îmbete.

Începe ploaia când aproape că am ajuns, dar e aşa de fină, încât pare că atârnă prin aer, ca o perdea imensă de abur alb. Nu mai ştiu când am fost ultima oară acasă la Kent – când a împlinit nouă ani, poate? – şi am uitat că-i în inima codrului. Aleea pare să şerpuiască la nesfârşit. Nu vedem decât lumina slabă a farurilor măturând poteca întortocheată, acoperită cu pietriş, şi luminând ramurile uscate ale copacilor care formează o boltă deasupra noastră, precum şi picăturile minuscule de ploaie ca nişte diamante.

— Aşa încep filmele de groază, remarcă Ally, aranjându-şi bluza fără mâneci. Noi am împrumutat bluze noi de la ea, dar ea a vrut să rămână îmbrăcată cu bluza tivită cu blăniţă, deşi la început era complet împotriva lor. Eşti *sigură* că e la numărul patruzeci şi doi?

— E doar un pic mai încolo, spun eu, deşi habar n-am, şi încep să mă întreb dacă nu cumva am ajuns prea devreme. Mi se strânge stomacul, dar nu ştiu dacă e de bine sau de rău.

Drumul se îngustează din ce în ce mai tare, până când ramurile copacilor aproape că ajung să atingă portierele maşinii. Lindsay începe să se plângă de daunele aduse vopselii de pe maşină. Chiar când părea că vom fi absorbite de întuneric, deodată pădurea se termină cu totul şi în faţă apare cea mai mare şi mai frumoasă pajişte pe care v-o puteţi imagina, cu o

casă albă în mijlocul ei, care arată de parcă ar fi făcută din marţipan. Are balcoane şi o verandă lungă care o mărgineşte pe ambele părţi. Obloanele sunt şi ele albe şi sunt sculptate cu modele greu de distins în întuneric. Nu-mi amintesc nimic din toate astea. Poate că e din cauza alcoolului, dar mi se pare că e cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată.

Rămânem tăcute un moment, privind-o. Jumătate din casă e cufundată în întuneric, dar de la etajul superior se prelinge o lumină caldă şi acolo unde ajunge pe pământ, dă o nuanţă argintie ierbii.

Lindsay spune:

— E aproape la fel de mare ca şi casa ta, Al.

Îmi pare rău că a vorbit: parcă a destrămat o vrajă.

— Aproape, aprobă Ally. Scoate sticla de vodcă din poşetă şi ia o înghiţitură, tuşeşte, râgâie şi se şterge la gură.

— Dă-mi şi mie o duşcă, cere Elody, întinzându-se după sticlă.

Sticla îmi ajunge în mâini înainte să-mi dau seama. Iau o gură. Îmi arde gâtul şi are un gust înfiorător, ca vopseaua sau ca benzina, dar imediat ce ajunge în stomac, simt cum mă umplu de energie. Ne dăm jos din maşină şi lumina venită dinspre casă devine tot mai puternică şi se întinde, făcându-mi cu ochiul.

Întotdeauna mi se strânge stomacul când intru la o petrecere. Dar e un sentiment pozitiv: înseamnă că ştii că se poate întâmpla orice. De cele mai multe ori nu se întâmplă nimic, desigur. De cele mai multe ori, o noapte se confundă cu alta, o săptămână cu alte săptămâni şi o lună cu alte luni. Şi, mai devreme sau mai târziu, toţi murim.

Dar la începutul serii, orice e posibil.

Uşa din faţă e încuiată şi trebuie să folosim intrarea laterală, unde uşa duce într-un hol foarte îngust, lambrisat cu lemn, şi spre un şir de trepte abrupte din lemn. Miroase a ceva ce îmi amintesc din copilărie, dar nu îmi dau seama exact. Aud clinchet de sticlă spartă şi cineva strigă „Păzea!”. Apoi Dujeous urlă din difuzoare: *Al MCs in the house tonight, if your lyrics sound tight then rock the mic*[9]. Scările sunt atât de aglomerate, că trebuie să ne înghesuim în şir indian ca să urcăm, pentru că alţii coboară din direcţia opusă, cu pahare goale de bere în mâini. Majoritatea trebuie să se lipească cu spatele de perete. Salutăm câţiva colegi şi pe restul îi ignorăm. Ca de obicei, simt că toţi se

[9] „Toţi MC-ii din sală, hai la microfon, dacă aveţi versuri tari”. (n.tr.)

uită la noi. Ăsta e un alt lucru grozav cu popularitatea: nu trebuie să le dai atenţie oamenilor care îţi dau ţie atenţie.

La capătul scărilor, un hol întunecos e decorat peste tot cu luminiţe multicolore de Crăciun. Sunt câteva camere, cu trecere din una în alta, ticsite de lume şi toate par pline de ţesături drapate, de perne imense şi de canapele. Totul e foarte delicat – culorile, suprafeţele, felul în care arată oamenii. Totul în afară de muzică; vibrează prin pereţi şi cutremură podeaua. Se fumează în casă, aşa că totul se petrece în spatele unui văl dens şi albastru. Am fumat marijuana doar o dată, dar îmi imaginez că aşa te simţi când eşti drogat.

Lindsay se apleacă şi îmi spune ceva, dar cuvintele ei se pierd în murmurul vocilor. Apoi se îndepărtează de mine, şi se pierde prin mulţime. Mă întorc, dar Elody şi Ally au plecat şi, înainte să-mi dau seama, inima îmi bubuie în piept şi palmele încep să mă mănânce.

În ultima vreme, am tot avut un coşmar în care mă aflu în mijlocul unei mulţimi imense şi sunt împinsă în stânga şi-n dreapta. Toate chipurile îmi sunt familiare, dar e ceva înspăimântător la ele: pe lângă mine trece cineva care arată ca Lindsay, dar gura ei e ciudată şi lăsată în jos, de parcă se topeşte. Şi nimeni nu mă recunoaşte.

Evident, nu e acelaşi lucru acum, când sunt acasă la Kent, pentru că îi cunosc cam pe toţi, cu excepţia celor dintr-a unşpea şi poate a câtorva fete care cred că sunt într-a zecea. Dar, totuşi, e suficient să intru puţin în panică.

Sunt pe punctul de-a mă îndrepta către Emma Howser – e foarte siropoasă şi, în mod normal, n-aş vorbi nici moartă cu ea, dar mă cuprinde disperarea – când simt cum mă înlănţuie o pereche de braţe groase şi un miros de roiniţă. Rob.

Îşi pune gura umedă pe urechea mea.

— Sexy Sammy. Unde-ai fost toată viaţa mea? Mă întorc.

E roşu la faţă.

— Eşti beat, îi spun, şi tonul e mai acuzator decât aş fi vrut.

— Sunt suficient de treaz, răspunde el, încercând să ridice din sprânceană. Şi tu ai întârziat. Zâmbeşte cu jumătate de gură. Am dat gata un butoi cu ceilalţi.

— E ora zece, precizez eu. Nu am întârziat. Şi, oricum, te-am sunat.

Îşi pipăie hanoracul şi buzunarele de la pantaloni.

— Cred că mi-am lăsat telefonul pe undeva. Îmi dau ochii peste cap.

— Eşti un delincvent.

— Îmi place când foloseşti cuvinte din astea pompoase. Zâmbeşte acum cu toată gura şi ştiu că mă va săruta. Mă întorc puţin, cercetând din ochi încăperea după prietenele mele, dar ele sunt în continuare dispărute în misiune.

Îl remarc pe Kent într-un colţ, cu cravată la gât şi într-o cămaşă cu vreo trei numere mai mare, vârâtă doar pe jumătate într-o pereche de pantaloni de camuflaj jerpeliţi. Bine măcar că nu are melonul pe cap. Vorbeşte cu Phoebe Rifer şi râd împreună de ceva. Mă enervează că nu m-a observat încă. Într-un fel, speram că va ridica privirea şi va veni în viteză spre mine, aşa cum face de obicei, dar el doar se apleacă mai aproape de Phoebe, de parcă încearcă să audă mai bine ce spune.

Rob mă trage înspre el.

— Stăm doar o oră, da? apoi plecăm.

Când mă sărută, respiraţia îi miroase a bere şi puţin a ţigări. Închid ochii şi mă gândesc cum, în clasa a şasea, l-am văzut sărutând-o pe Gabby Haynes şi am fost atât de geloasă, că n-am putut mânca două zile. Mă întreb dacă arăt ca şi cum mi-ar plăcea. Gabby aşa arăta, în clasa a şasea.

Mă relaxează să mă gândesc la lucruri din astea: cât de amuzantă e viaţa.

Nici măcar nu mi-am scos jacheta, dar Rob îmi descheie fermoarul şi îşi pune mâinile pe talia mea şi apoi pe sub bluză. Palmele îi sunt transpirate şi mari.

Mă trag de lângă el suficient cât să spun:

— Nu *aici,* în mijlocul tuturor.

— Nu se uită nimeni, zice, continuând să mă pipăie. Asta e o minciună. Ştie că toată lumea se uită la noi. Vede asta. Nici măcar nu închide ochii.

Mâinile lui urcă pe pântecul meu şi degetele lui tatonează cupele sutienului. Nu prea se pricepe să umble la sutiene. De fapt, nu prea se pricepe să umble la sâni, în general. Adică, nu ştiu eu prea bine cum ar trebui să fie, dar de fiecare dată când îmi atinge sânii, îi masează ferm cu mişcări circulare. Ginecologul meu face la fel când mă duc la control, aşa că unul

dintre ei sigur procedează cum trebuie. Şi, ca să fiu sinceră, nu cred că ginecologul.

Dacă vreţi să ştiţi cel mai mare secret al meu, acesta este: ştiu că ar trebui să aştepţi ca să faci sex cu cineva pe care îl iubeşti şi toate cele, şi eu chiar îl iubesc pe Rob – adică, am fost îndrăgostită de el de o veşnicie, cum să nu fiu acum? – dar nu de asta am hotărât să fac sex cu el în seara asta.

M-am hotărât să fac sex cu el pentru că vreau să termin odată cu asta, pentru că sexul m-a speriat întotdeauna şi nu mai vreau să mă mai sperie.

— Abia aştept să mă trezesc lângă tine, şopteşte Rob, cu gura lipită de urechea mea.

E foarte drăguţ ce spune el, dar nu mă pot concentra în timp ce mâinile lui sunt pe mine. Şi, deodată, îmi trece prin cap că nu m-am gândit niciodată la partea cu trezitul. N-am nicio idee ce trebuie să discuţi a doua zi după ce-ai făcut sex şi îmi imaginez cum stăm întinşi unul lângă altul, fără să ne atingem, tăcuţi, în timp ce răsare soarele. Rob nu are storuri în camera lui – le-a rupt odată, când era beat – şi, în timpul zilei, parcă are un reflector aţintit asupra patului său, un reflector sau un ochi.

— Luaţi-vă o cameră!

Mă trag de lângă Rob când Ally apare lângă mine, strâmbându-se.

— Voi doi sunteţi nişte perverşi, spune ea.

— Asta este o cameră, zice Rob ridicându-şi braţele şi face semn în jurul lui. Varsă puţină bere pe bluza mea şi eu pufnesc, enervată.

— Scuze, iubito! Ridică din umeri. I-a mai rămas doar un centimetru de bere în pahar şi el se uită la ea, încruntându-se. Tre’ să mă duc să realimentez. Vreţi şi voi?

— Ne-am adus propriul combustibil. Ally loveşte cu palma sticla de vodcă din poşetă.

— Bine gândit. Rob ridică un deget să-şi atingă tâmpla, dar aproape că reuşeşte să-şi scoată un ochi. E mai beat decât am crezut. Ally îşi pune palma peste gură şi chicoteşte.

— Iubitul meu e un retardat, izbucnesc imediat ce el se îndepărtează.

— Un retardat *drăguţ,* mă corectează Ally.

— Asta e ca şi cum ai spune „un mutant drăguţ”. Nu există aşa ceva.

— Ba sigur că da. Ally se uită prin cameră şi îşi ţuguie buzele astfel încât să pară bune de sărutat.

— Şi voi pe unde-aţi fost? Sunt mai enervată decât ar trebui de toate acestea: de faptul că prietenele mele m-au lăsat baltă după numai treizeci de secunde, de faptul că Rob e beat turtă, de faptul că până şi Kent încă mai vorbeşte cu Phoebe Rifer, deşi se presupune că e îndrăgostit nebuneşte de mine. Nu că *vreau* ca el să fie îndrăgostit de mine, evident. E doar o constantă care a fost mereu reconfortantă pentru mine, într-un mod ciudat. Scot cu greu sticla din poşeta lui Ally şi mai iau o gură.

— Am dat o tură. Sunt vreo şaptesprezece camere aici, sus. Ar trebui să te duci să vezi. Ally se uită la mine, observă mutra pe care o fac şi îşi ridică mâinile. Ce e? Doar nu te-am abandonat în mijlocul pustietăţii.

Are dreptate. Nu ştiu de ce sunt atât de ofuscată.

— Unde s-au dus Lindsay şi Elody?

— Elody e cu Brioşă, iar Lindsay şi Patrick se ceartă.

— Deja?

— Mda, ei bine, s-au sărutat în primele trei minute. Au aşteptat până în minutul patru ca să-şi sară la beregată.

Asta mă face să râd, şi amândouă ne amuzăm împreună. Încep să mă simt mai bine, mai confortabil. Vodca îmi înfierbântă mintea. Încontinuu sosesc oameni noi şi încăperea pare să se învârtă un pic. Dar e un sentiment plăcut, de parcă sunt într-un carusel care se mişcă foarte încet. Eu şi Ally decidem să plecăm în misiune şi s-o salvăm pe Lindsay, înainte ca disputa ei cu Patrick să se transforme într-o încăierare.

A mai sosit un grup. Ai zice că toată şcoala s-a mutat aici, deşi, în realitate, sunt doar vreo şaizeci sau şaptezeci de invitaţi. Ăsta e numărul maxim de persoane care se prezintă la petreceri. Sunt cei din pătura de sus şi cea de mijloc a claselor a douăsprezecea, din punctul de vedere al popularităţii – Kent e undeva aproape de ultimul strat al păturii de mijloc, dar el e gazda, aşa că-i în regulă – câţiva dintre cei de-a unşpea care sunt mai populari şi câţiva de-a zecea care sunt foarte populari. Ştiu că ar trebui să-i detest, aşa cum eram detestaţi şi noi când eram în clasa a zecea la petrecerile celor de-a douăsprezecea, dar nu cred că-mi pasă. Ally le aruncă unor tipe dintr-un grup o privire glacială, când trecem pe lângă ele, şi spune cu voce tare:

paraşute. Se pare că una dintre ele, Rachel Kornish, s-a cuplat cu Matt Wilde cu puţin timp în urmă.

Evident, celor de-a noua le e interzis accesul. Nici drojdia socială nu-şi face apariţia. Şi nu pentru că s-ar face mişto de ei, ceea ce e destul de probabil. E mai mult de atât. Ei nu află de petrecerile astea decât după ce-au avut loc. Ei nu ştiu lucrurile pe care noi le ştim: nu ştiu despre intrarea laterală secretă la casa de oaspeţi a lui Andrew Roberts, nici că lui Carly Jablonski i-a venit ideea să-şi ascundă un frigider în garaj, unde poţi să ţii berea la rece, sau că la clubul Rocky nu-ţi verifică prea atent cartea de identitate, nici că la Mic's e deschis non-stop şi se fac cele mai bune omlete cu ouă şi brânză din lume, îmbibate în ulei şi ketchup, perfecte la beţie. E ca şi cum liceul ar avea două lumi, care se învârt una în jurul celeilalte, dar nu se ating niciodată: cei care ştiu şi cei care nu ştiu. Bănuiesc că e un lucru bun. La urma urmei, se zice că liceul te pregăteşte pentru lumea reală.

Sunt atât de multe holuri înguste şi camere, încât am senzaţia că m-aş afla într-un labirint. Toate sunt pline de oameni şi de fum. Numai o singură uşă e încuiată. Are un afiş mare cu INTRAREA INTERZISĂ lipit peste o grămadă de abţibilduri ciudate pe care sunt scrise chestii ca IMAGINEAZĂ-ŢI MAZĂREA ÎNVÂRTITĂ[10] sau SĂRUTĂ-MĂ. SUNT IRLANDEZ.

Până ajungem noi la Lindsay, ea şi Patrick s-au împăcat, mare surpriză. Stă în poala lui, în timp ce el fumează un joint. Elody şi cu Steve Dough sunt într-un colţ. El se sprijină de perete şi ea dansează şi se freacă de el. Are o ţigară neaprinsă între buze, cu filtrul în afară, şi părul ei e un dezastru. Steve o sprijină, ajutând-o cu un braţ să se ţină pe picioare, dar stă de vorbă cu Liz Hummer (numele ei adevărat – şi, întâmplător, şi maşina ei) de parcă Elody nici n-ar fi acolo, să nu mai vorbim că se freca de el.

— Biata Elody, spun eu. Nu ştiu de ce, dar brusc îmi pare rău pentru ea. E prea drăguţă.

— E o curvă, zice Ally, dar nu cu răutate.

— Crezi că o să mai ţinem minte ceva din toate astea? Nu ştiu de unde vin cuvintele astea. Îmi simt capul uşor şi confuz, de

---

[10] În original, *visualize whirled peas,* care se pronunţă la fel ca *visualize world peace* („imaginează-ţi pacea mondială”). (n.tr.)

parcă ar fi gata să-mi zboare de pe umeri. Crezi că, peste doi ani, o să mai ţinem minte ceva de-acum?

— Eu n-o să ţin minte nici până mâine, râde Ally lovind cu palma sticla din mâna mea. Mai e doar un sfert de băutură în ea. Nici nu ştiu când am băut atât de mult.

Lindsay chiţăie când ne vede şi coboară împleticindu-se din braţele lui Patrick, trecându-şi un braţ în jurul nostru de parcă nu ne-am văzut de ani de zile. Îmi smulge vodca din mână şi ia o înghiţitură, cu braţul tot în jurul umerilor mei, iar cotul se încordează o clipă pe gâtul meu.

— Pe unde-aţi fost? ţipă ea. Vorbeşte tare, acoperind chiar şi muzica şi râsetele din jur. V-am căutat peste tot.

— Minciuni, o contrazic eu, şi Ally spune:

— Poate ne-ai căutat în gura lui Patrick.

Râdem de faptul că Lindsay e o mincinoasă şi Elody o beţivă şi Ally e nebună de legat, şi eu sunt antisocială, şi cineva întredeschide o fereastră ca să iasă fumul, şi picături fine de ploaie intră înăuntru, mirosind a iarbă şi a chestii proaspete, deşi suntem în toiul iernii. Fără să observe cineva, îmi întind mâna în spate şi o aşez pe pervaz, bucurându-mă de aerul rece şi de senzaţia că mă înţeapă ca nişte ace o sută de picături de ploaie. Închid ochii şi îmi promit să nu uit niciodată acest moment: râsetele prietenelor mele, căldura corpurilor şi mirosul ploii.

Când deschid ochii, încasez şocul vieţii mele. Juliet Sykes stă în prag şi mă fixează cu privirea.

De fapt, se uită la noi patru: la mine, la Lindsay, la Ally şi la Elody, care a plecat de lângă Steve şi a venit lângă noi. Juliet are părul strâns în coadă şi cred că e prima dată când îi văd cu adevărat chipul.

E şocant că e acolo, dar şi mai şocant e că e drăguţă. Are ochi mari şi albaştri şi pomeţi înalţi, ca un fotomodel. Pielea îi e impecabilă şi albă. Nu mă pot abţine să nu mă holbez la ea.

Oamenii îi dau coate şi o împing pentru că blochează intrarea, dar ea stă acolo, pur şi simplu, uitându-se la noi. Ally o remarcă prima şi rămâne cu gura căscată.

— Ce nai…?

Elody şi Lindsay se întorc să vadă la ce ne uităm. Lindsay se albeşte la faţă – de fapt pare înspăimântată, ceea ce e mai mult decât ciudat, dar nu am timp să mă întreb de ce, pentru că

imediat se face vânătă la faţă, arătând de parcă ar fi gata să smulgă capul cuiva de pe umeri. Aşa arată mai natural. Elody începe să chicotească isteric, până când se cocoşează şi trebuie să-şi acopere gura cu amândouă mâinile.

— Nu-mi vine să cred, exclamă. Nu-mi vine să cred. Încearcă să cânte „Ucigaşa psihopată, *qu'est-ce que c'est",* dar noi suntem prea şocate ca să-i ţinem isonul.

Ştiţi cum se întâmplă în filme, când cineva spune sau face ceva nepotrivit, totul o ia razna şi, brusc, se lasă o linişte de mormânt. Ei bine, acum nu se întâmplă chiar aşa, dar e pe aproape. Muzica nu se opreşte, dar pe măsură ce toată lumea din încăpere începe să înregistreze faptul că Juliet Sykes – care a făcut pipi în pat, e o ciudată şi, într-un cuvânt, o psihopată – aterizează în mijlocul unei petreceri şi se uită urât la cele mai populare patru fete din Liceul Thomas Jefferson, conversaţiile se opresc şi un sunet scăzut de şoapte umple încăperea, devenind din ce în ce mai tare şi mai insistent, până când se transformă într-un zumzet constant, care sună ca vântul sau ca oceanul.

Juliet Sykes se îndepărtează în cele din urmă de uşă şi intră în cameră. Se îndreaptă încet, încrezătoare, către noi – n-am văzut-o niciodată să arate atât de calmă – şi se opreşte la un metru în faţa lui Lindsay.

— Eşti o nenorocită, spune. Vocea îi e calmă şi puternică, de parcă s-ar fi adresat şi celor prezenţi. Întotdeauna mi-am închipuit că vocea ei e ascuţită sau şoptită, dar are glasul profund şi grav al unui băiat.

Lui Lindsay îi ia o jumătate de secundă să îşi recapete glasul.

— Poftim? cârâie ea. Juliet nu a privit-o în ochi pe Lindsay din clasa a cincea, darămite să vorbească cu ea. Darămite s-o *insulte.*

— M-ai auzit. Eşti o nenorocită. O fată rea. Un om rău. Apoi Juliet se întoarce spre Ally. Şi tu eşti o nenorocită. Spre Elody. Eşti o nenorocită. Pe urmă îşi întoarce privirea spre mine şi timp de o secundă văd ceva licărind acolo – ceva familiar – dar dispare rapid.

— Eşti o nenorocită.

Toate suntem atât de şocate, că nu ştim cum să răspundem. Elody scoate încă un chicotit nervos, sughite şi tace. Lindsay deschide şi închide gura ca un peşte, dar nu iese niciun sunet.

Ally îşi încleştează pumnii de parcă ar avea de gând s-o pocnească pe Juliet în faţă.

Şi chiar dacă sunt furioasă şi jenată, singurul lucru care îmi vine în minte când mă uit la Juliet este: *N-am ştiut niciodată că eşti atât de frumoasă.*

Lindsay îşi vine în fire. Se apleacă astfel că faţa ei ajunge la doar câţiva centimetri de Juliet. N-am mai văzut-o niciodată atât de furioasă. Am impresia că o să-i sară ochii din cap. Mârâie cu gura schimonosită, ca un câine. Pentru o clipă, pare de-a dreptul urâtă.

— Prefer să fiu o nenorocită decât o psihopată, şuieră ea şi o apucă pe Juliet de cămaşă. Din gură i se prelinge un fir de salivă, atât de furioasă este. O îmbrânceşte pe Juliet, care se împiedică de Matt Dorfman. Acesta o împinge iar pe Juliet şi ea nimereşte peste Sarah Fishman. Lindsay începe să strige „psihopata, psihopata” şi scoate sunetele acelea ascuţite de înjunghiere din film şi brusc toţi încep să strige „psihopata!”, imitând mişcarea unui cuţit invizibil şi împingând-o pe Juliet încoace şi încolo. Elody e prima care îi toarnă o bere în cap, apoi toată lumea o imită; Lindsay o împroaşcă cu vodcă, şi când Juliet se împleticeşte în direcţia mea, udă aproape toată, cu braţele întinse, încercând să-şi recapete echilibrul, eu apuc o bere neterminată de pe pervaz şi o torn peste ea. Nici nu-mi dau seama că ţip împreună cu ceilalţi până răguşesc.

Juliet se uită la mine după ce vărs berea pe ea. Nu pot să explic – e o nebunie – dar a fost o privire aproape plină de milă, de parcă *ei* îi era milă de *mine.*

Tot aerul îmi iese din plămâni şi am senzaţia că m-a lovit cineva în stomac. Fără să mă gândesc, mă reped la ea şi o împing cât de tare pot, iar ea se loveşte cu spatele de un raft de cărţi, care aproape se prăbuşeşte. Tocmai am împins-o spre uşă şi, în timp ce toţi râd şi ţipă „psihopata”, ea fuge din încăpere. Trebuie să se strecoare pe lângă Kent. Acesta tocmai a intrat, probabil ca să vadă de ce ţipă toată lumea.

Ne intersectăm privirile un moment. Nu ştiu exact ce gândeşte, dar orice-ar fi nu e de bine. Întorc capul, mi-e cald şi mă simt prost. Toată lumea vibrează de energie acum, râde şi vorbeşte despre Juliet, dar respiraţia mea nu vrea să revină la normal şi simt cum vodca mă arde în stomac şi mi se urcă

înapoi pe gât. Camera e înăbuşitoare şi se învârte mai repede decât înainte. Trebuie să ies afară la aer.

Încerc să îmi fac drum ca să ies din încăpere, dar Kent se pune în calea mea şi îmi blochează drumul.

— Ce dracu' a fost asta? întreabă el.

— Îmi dai voie să trec, te rog? N-am chef să discut cu nimeni şi, cu siguranţă, nu am chef să discut cu Kent în cămaşa lui idioată cu nasturi.

— Ţi-a făcut ea vreodată ceva?

Îmi încrucişez braţele.

— Înţeleg. Eşti prieten cu psihopata. Aşa e?

Îşi îngustează ochii.

— Isteaţă poreclă! Ai inventat-o tu singură sau te-au ajutat prietenele tale?

— Dă-te din calea mea!

Reuşesc să mă strecor pe lângă el, dar mă prinde de braţ.

— De ce? întreabă el. Stăm atât de aproape unul de altul, că simt că tocmai a mâncat o bomboană cu mentă şi îi văd aluniţa în formă de inimă de sub ochiul stâng, deşi tot restul e înceţoşat şi pluteşte. Se uită la mine de parcă ar vrea cu disperare să înţeleagă ceva, iar asta e groaznic, mai groaznic decât orice altceva până acum – decât Juliet sau decât furia lui, sau decât senzaţia că îmi vine să vomit. Încerc să mă eliberez din strânsoare.

— Nu poţi să bruschezi aşa oamenii, să ştii. Nu poţi să mă bruschezi pe mine. Am prieten.

— Vorbeşte mai încet. Încerc doar să…

— Uite ce-i!

Reuşesc să mă eliberez în cele din urmă. Vorbesc prea tare şi prea repede. Ştiu că par isterică, dar nu mă pot abţine.

— Nu ştiu care e problema ta, bine? Nu am de gând să ies cu tine. N-aş ieşi cu tine nici peste un milion de ani. Aşa că poţi să încetezi cu *obsesia* asta cu privire la mine. Adică, nici n-ar trebui să ştiu cum te cheamă. Cuvintele zboară din gura mea şi am senzaţia că mă sufocă pe măsură ce le rostesc şi, deodată, nu mai pot respira.

Kent mă pironeşte cu privirea. Apoi se apleacă şi mai mult. O fracţiune de secundă cred că are de gând să mă sărute şi mi se opreşte inima.

Dar el îşi apropie gura de urechea mea şi spune:

— Văd direct prin tine.
— Nu mă cunoşti. Fac un pas în spate, tremurând de nervi. Nu ştii nimic despre mine.
Ridică mâinile, ca şi cum s-ar preda, şi face un pas în spate.
— Ai dreptate. Nu ştiu.
Când să se întoarcă, mai murmură ceva.
— Ce-ai spus? Inima îmi bubuie atât de tare în piept, că am senzaţia că o să explodeze.
Se întoarce spre mine.
— Am spus „Slavă Domnului”.
Mă întorc cu spatele la el, dorindu-mi să nu fi împrumutat pantofii cu toc ai lui Ally. Încăperea se învârte cu mine şi trebuie să mă sprijin de balustradă.
— Prietenul tău e la parter şi vomită în chiuveta de la bucătărie, strigă Kent după mine.

Îi arăt degetul mijlociu peste umăr fără să mă întorc să văd dacă se uită, dar am senzaţia că nu.
Chiar înainte de a ajunge la parter să văd dacă ce-a spus Kent despre Rob e adevărat, mi-e clar: asta nu e seara cea mare, până la urmă. Amestecul de dezamăgire şi de uşurare e atât de copleşitor, că trebuie să mă ţin de pereţi în timp ce merg şi simt cum scările în spirală se mişcă sub mine de parcă o să dispară dintr-o secundă în alta. Asta nu e seara cea mare. Mâine mă voi trezi şi voi fi exact la fel, lumea va fi exact la fel şi totul mi se va părea la fel şi va avea acelaşi gust şi acelaşi miros. Mi se încordează gâtul, încep să mă usture ochii şi, în aceea clipă, nu mă pot gândi decât că e vina lui Kent, a lui Kent şi a lui Juliet Sykes.

Peste vreo jumătate de oră, petrecerea începe să se stingă. În casă, cineva a smuls de pe pereţi luminiţele de Crăciun, care se târăsc pe jos acum, ca un şarpe, luminând firele de praf din colţuri.
Mă simt mai bine acum, mi-am venit în fire.
— E şi mâine o zi, mi-a spus Lindsay când i-am relatat ce-i cu Rob, iar eu îmi repet propoziţia asta iar şi iar în minte ca o mantră: *E şi mâine o zi. E şi mâine o zi.*
Petrec douăzeci de minute în baie, mai întâi spălându-mă pe faţă şi apoi reaplicând machiajul, deşi îmi tremură mâinile şi faţa

mi se dublează în oglindă. De fiecare dată când mă machiez îmi amintesc de mama – obişnuiam s-o privesc când se aşeza la măsuţa de toaletă, pregătindu-se pentru întâlnirile cu tata – şi asta mă calmează. *E şi mâine o zi.*

Acesta e momentul din noapte care îmi place cel mai mult, când majoritatea oamenilor dorm şi am senzaţia că lumea ne aparţine cu totul, mie şi prietenelor mele. Parcă nu mai există nimic altceva în afară de noi: totul e întunecat şi tăcut.

Plec cu Elody, cu Ally şi cu Lindsay. Mulţimea se răreşte pe măsură ce invitaţii pleacă, dar tot e greu să te strecori. Lindsay strigă de zor: „Mă scuzaţi, mă scuzaţi, mişcaţi-vă, urgenţă feminină!” Cu ani în urmă, am descoperit la un concert pentru copii din Poughkeepsie că nimic nu îi dă pe oameni mai repede la o parte decât menţionarea unei urgenţe feminine. Parcă ar crede că se vor molipsi.

În drum spre ieşire, trecem pe lângă colegi care se giugiulesc prin colţuri sau sprijinindu-se de balustrada scării. În spatele uşilor închise, auzim sunetele înăbuşite ale celor care chicotesc. Elody bate cu pumnul în fiecare uşă şi strigă „Nu iubi fără căciuliţă!”. Lindsay se întoarce şi îi şopteşte ceva lui Elody, care tace şi se uită la mine cu o mutră vinovată. Vreau să le spun că nu-mi pasă – că nu-mi pasă de Rob şi de faptul că am pierdut ocazia şi de toate astea – dar, deodată, mă simt prea obosită ca să mai vorbesc.

Prin uşa deschisă a băii, o vedem pe Bridget McGuire stând pe marginea căzii de baie. Îşi ţine capul în mâini şi plânge.

— Ea ce-a mai păţit? spun eu, încercând să mă lupt cu senzaţia că înot în propriul meu cap, că vorbele mele vin de la mare distanţă.

— I-a dat papucii lui Alex. Lindsay mă apucă de cot. Pare trează, dar pupilele îi sunt enorme şi albul ochilor e injectat. N-o să-ţi vină să crezi. A aflat că Nazista Nicotinei i-a prins pe Alex şi pe Anna împreună. El ar fi trebuit să fie la doctor. Aruncă o privire înspre Bridget. Muzica se mai aude încă, aşa că n-o putem auzi pe Bridget, dar umerii îi tremură din cauza plânsului convulsiv. Îi va fi mai bine fără el. Ticălosul!

— Toţi sunt nişte ticăloşi! zice Elody, ridicându-şi berea şi vărsând o parte din ea. Nici măcar nu cred că ştie despre ce vorbim.

Lindsay îşi ia paharul şi îl pune pe o măsuţă din colţ, pe un exemplar rufos din *Moby Dick.* Şuteşte şi o figurină de ceramică: un păstor cu păr blond, cârlionţat şi gene pictate. Întotdeauna fură câte ceva de la petreceri. Spune că sunt suvenirele ei.

— Ar face bine să nu dea la boboci în Tanc, şopteşte ea, făcându-mi semn cu capul spre Elody.

Rob e întins pe o canapea la parter, dar reuşeşte să mă apuce de mână când trec pe lângă el şi încearcă să mă tragă deasupra lui.

— Un' te duci? bâiguie. Are privirea înceţoşată şi vocea răguşită.

— Haide, Rob! Dă-mi drumul! Îl împing de pe mine. E şi vina lui pentru seara asta.

— Trebuia să… Lasă propoziţia în aer, nedumerit, apoi îşi mijeşte ochii înspre mine. Mă înşeli?

— Nu fi tâmpit! Vreau să derulez înapoi toată seara, să derulez ultimele săptămâni, să mă întorc la momentul când Rob s-a aplecat, şi-a sprijinit bărbia pe umărul meu şi mi-a spus că vrea să doarmă lângă mine, să mă întorc înapoi la momentul acela liniştit din camera întunecoasă cu televizorul fără sonor şi cu ecranul albastru, şi cu sunetul respiraţiei lui, şi cu părinţii mei dormind la etaj, să mă întorc înapoi la acel moment când am deschis gura şi am rostit „Şi eu la fel”.

— Da. Mă înşeli. Ştiam eu. Se ridică în picioare clătinându-se şi se uită în jur ca un nebun. Chris Harmon, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Rob, stă într-un colţ şi râde de ceva, iar Rob se împleticeşte înspre el.

— Mă înşeli cu prietena mea, Harmon? urlă Rob şi îl împinge pe Chris, care se împiedică şi se loveşte de un raft de cărţi. O figurină de porţelan se răstoarnă şi se sparge, iar o fată ţipă.

— Eşti nebun? Chris sare la Rob şi se iau la bătaie, învârtindu-se prin încăpere şi lovindu-se de mobile, mârâind şi strigând. Rob reuşeşte cumva să-l pună în genunchi pe Chris şi amândoi ajung pe podea. Fetele ţipă şi sar din calea lor. Cineva strigă: „Aveţi grijă la bere!” înainte ca Rob şi Chris să se rostogolească spre intrarea în bucătărie, acolo unde este butoiul.

— Hai să mergem, Sam! Lindsay mă strânge de umeri.

— Nu pot să-l las aşa, spun eu, deşi o parte din mine vrea să facă asta.

— O să fie bine. Uite, a început să râdă.

Are dreptate. El şi Chris au terminat cu bătaia şi zac pe podea, râzând cu lacrimi.

— Rob o să fie furios, observ eu, şi îmi dau seama că Lindsay ştie că mă refer la ceva mai mult decât la faptul că l-am abandonat la petrecere.

Ea mă îmbrăţişează scurt.

— Ţine minte ce ţi-am spus. Începe să cânte: *Just thinking about tomorrow, clear away the cobwebs and the sorrow...*[11]

Preţ de o clipă mi se strânge stomacul, crezând că face mişto de mine, dar e o coincidenţă. Lindsay nu mă cunoştea când eram mică, atunci nici n-ar fi vorbit cu mine. Nu are cum să ştie că mă încuiam în cameră ascultând coloana sonoră din *Annie* şi urlam cântecul acela din toţi bojocii, până când părinţii mă ameninţau că mă aruncă în stradă.

Melodia începe să mi se repete în minte şi ştiu că o voi fredona zile întregi. *Tomorrow, tomorow, I'll love ya tomorrow.*[12] expresie frumoasă, dacă stai să te gândeşti.

— Jalnică petrecere, nu? exclamă Ally, venind din cealaltă parte a camerei. Chiar dacă ştiu că e doar furioasă că Matt Wilde n-a apărut, mă bucur că o spune.

Sunetul ploii e mai puternic decât am crezut şi mă sperie. Rămânem câteva clipe sub streaşină verandei, privind cum respiraţia ni se condensează în norişori, şi ne strângem braţele în jurul corpului. E groaznic de frig. Apa cade în şiroaie prelungi de pe streşini. Christopher Tomlin şi Adam Wu aruncă sticle goale de bere în pădure. Din când în când, auzim cum se sparge câte una, şi sunetul ajunge până la noi ca o împuşcătură.

Puştii râd şi ţipă şi aleargă în ploaia care cade atât de tare, încât totul în jur pare să-şi piardă conturul. Nu sunt vecini care să cheme poliţia cale de kilometri. Iarba e călcată în picioare şi, din loc în loc, se văd gropi mari şi negre de noroi. În zare licăresc din când în când farurile maşinilor care trec prin dreptul aleii spre Autostrada 9.

— Alergaţi! strigă Lindsay şi o simt pe Ally trăgând de mine şi apoi alergăm, ţipând, cu ploaia care ne orbeşte şi curge şiroaie pe jachetele noastre, cu noroiul care ne intră în pantofi; ploaia pare să topească totul în jur.

---

[11] „Doar dacă mă gândesc la ziua de mâine, dispar toate pânzele de păianjen şi tristeţea”. (n.tr.)

[12] „Ziua de mâine, ziua de mâine, te voi iubi, de mâine”. (n.tr.)

Când am ajuns la maşina lui Lindsay, deja nu-mi mai păsa deloc cât de groaznică fusese seara asta. Râdem isteric, ude leoarcă şi tremurând, trezite la realitate de frig şi de ploaie. Lindsay se plânge de urmele ude de pe scaunele ei de piele şi de noroiul de pe podea, şi Elody o imploră să mergem la Mic's să mâncăm omletă cu brânză şi se plânge că eu mereu mă aşez pe locul din dreapta, iar Ally ţipă la Lindsay să dea drumul la căldură şi ameninţă că o să moară pe loc de pneumonie.

Bănuiesc că aşa am început să vorbim despre asta: la moarte mă refer. Îmi imaginez că Lindsay e în stare să conducă, dar observ că merge mai repede decât de obicei pe aleea aia cumplită, lungă şi străjuită de garduri. Copacii arată ca nişte schelete dezgolite de o parte şi de alta a drumului gemând în bătaia vântului.

— Am o teorie, zic eu în timp ce Lindsay coteşte spre Autostrada 9 şi cauciucurile scârţâie pe şoseaua neagră şi alunecoasă. Ceasul de pe bord străluceşte: 12:38. Teoria mea este că, înainte să mori, îţi vezi cele mai mari realizări, înţelegeţi? Cele mai bune lucruri pe care le-ai făcut vreodată.

— Duke, iubitule, spune Lindsay şi ia o mână de pe volan ca să-şi scuture pumnul în aer.

— Prima oară când m-am cuplat cu Matt Wilde, continuă Ally imediat.

Elody oftează şi se întinde după iPod.

— Muzică, vă rog, înainte să mă sinucid.

— Îmi daţi o ţigară? întreabă Lindsay, şi Elody îi aprinde una de la chiştocul pe care-l ţine ea în mână. Lindsay întredeschide fereastra şi ploaia îngheţată intră înăuntru. Ally începe din nou să se plângă de frig.

Elody pune melodia *Splinter* a celor de la Fallacy ca s-o calce pe Ally pe nervi, poate pentru că s-a săturat de miorlăielile ei. Ally o face „afurisită" şi îşi dă drumul la centură, aplecându-se în faţă şi încercând să-i smulgă iPodul. Lindsay se plânge că o loveşte cineva cu cotul în gât. Ţigara îi cade din gură şi aterizează între coapsele ei. Începe să înjure şi încearcă să măture cu mâna scânteile de pe tapiţeria scaunului, iar Elody şi Ally încă se mai ceartă, în timp ce eu încerc să vorbesc peste ele, amintindu-le de momentul când am făcut îngeri de zăpadă în mai. Ceasul ticăie mai departe: 12:39. Cauciucurile alunecă

un pic pe şoseaua umedă şi maşina e plină de fum de ţigară, micile rotocoale de fum ridicându-se în aer ca nişte fantome.

Apoi, deodată, apare un fulger alb în faţa maşinii. Lindsay ţipă ceva – cuvinte pe care nu reuşesc să le disting, ceva gen *stai* sau *sari* – şi, brusc, maşina iese de pe şosea şi intră în desişul negru al pădurii. Aud un sunet îngrozitor, ca un scrâşnet – metal pe metal, sticlă spartă, o maşină –, şi simt miros de fum. Am timp să mă întreb dacă Lindsay a stins sau nu ţigara…

Şi apoi…

Atunci se întâmplă. Momentul morţii e încărcat de căldură, sunet şi durere mai mare decât orice, un stâlp de dogoare care mă rupe în două, ceva care mă pârjoleşte şi mă arde şi mă sfâşie, iar dacă ţipătul ar fi un sentiment, atunci aşa ar fi.

Apoi nimic.

Ştiu că unii dintre voi cred că am meritat-o. Poate că n-ar fi trebuit să îi trimit trandafirul ăla lui Juliet ori să fi vărsat băutura pe ea la petrecere. Poate că n-ar fi trebuit să copiez din testul lui Lauren Lornet. Poate că n-ar fi trebuit să îi fi spus toate lucrurile alea lui Kent. Unii dintre voi, probabil, cred că am meritat asta pentru că aveam de gând să-l las pe Rob să meargă până la capăt pentru că nu aveam de gând să mă păstrez.

Dar înainte să începeţi să mă arătaţi cu degetul, daţi-mi voie să vă întreb: e chiar aşa de rău ce-am făcut eu? Atât de rău, că am meritat să mor? Atât de rău, că am meritat să mor aşa?

Ceea ce am făcut eu e cu mult mai rău decât ceea ce face toată lumea?

E cu mult mai rău decât ce faceţi voi?

Gândiţi-vă la asta.

DOI

În visul meu ştiu că mă prăbuşesc, deşi nu există sus şi jos, nu există pereţi, margini sau tavane, doar senzaţia de frig şi întuneric. Sunt atât de speriată, că îmi vine să ţip, dar când deschid gura, nu se întâmplă nimic şi mă întreb dacă atunci când te prăbuşeşti la nesfârşit şi nu atingi niciodată pământul, se mai cheamă că te prăbuşeşti?

Cred că mă voi prăbuşi pe vecie.

Un zgomot întrerupe liniştea, un behăit slab, apoi din ce în ce mai tare până când devine ascuţit ca o seceră de metal care despică aerul, mă despică pe mine…

Apoi mă trezesc.

Alarma de la ceas urlă de douăzeci de minute. E 6:50 dimineaţa.

Mă ridic în capul oaselor şi dau pilota la o parte. Sunt lac de sudoare, deşi în cameră e frig. Am gâtul uscat şi sunt disperată după o gură de apă, de parcă am alergat cine ştie cât.

Pentru o clipă, când mă uit prin cameră, totul pare înceţoşat şi uşor distorsionat, de parcă nu mă uit la camera mea, ci doar la un negativ al camerei mele care a fost aşezat incorect, astfel încât colţurile nu se potrivesc cu imaginea adevărată. Apoi lumina se schimbă şi totul arată din nou normal.

Deodată, îmi amintesc totul şi mi se urcă sângele la cap: petrecerea, Juliet Sykes, discuţia cu Kent…

— Sammy! Uşa de la camera mea se deschide, izbindu-se de perete, iar Izzy intră tropăind prin cameră, păşind peste caietele mele şi peste blugii aruncaţi pe jos şi peste bluza mea de trening Victoria’s Secret Team Pink. Simt că e ceva în neregulă; ceva îmi atinge marginea memoriei, dar apoi dispare, şi Izzy ţopăie pe pat, cuprinzându-mă cu braţele. Are braţele fierbinţi. Strânge în pumn colierul pe care îl port mereu – un lănţişor subţire de aur cu un pandantiv în formă de pasăre, un cadou de la bunica mea – şi trage uşor de el.

— Mami spune că trebuie să te trezeşti. Respiraţia îi miroase a unt de arahide şi abia după ce o împing de pe mine, îmi dau seama cât de tare tremur.

— E sâmbătă, îi zic.

Habar n-am cum am ajuns acasă aseară. Habar n-am ce s-a întâmplat cu Lindsay, cu Elody sau cu Ally, şi îmi vine rău doar când mă gândesc la asta.

Izzy începe să chicotească de parcă ar fi nebună şi sare jos din pat, alergând către uşă. Dispare pe coridor şi o aud strigând:

— Mami, Sammy nu vrea să se trezească! Îmi pronunţă numele *Ssammy.*

— Nu mă face să urc până acolo, Sammy! Vocea mamei răsună din bucătărie.

Îmi pun picioarele pe podea. Senzaţia de lemn rece mă face să mă simt în siguranţă. Când eram mai mică, mă întindeam pe podea toată vara când tata refuza să dea drumul la aerul condiţionat; era singurul loc ce rămânea răcoros. Acum îmi vine să fac la fel. Parcă am febră.

Rob, ploaia, sunetul sticlelor spărgându-se în pădure…

Telefonul sună, făcându-mă să tresar. Mă întind şi îl deschid. Am un mesaj nou de la Lindsay.

Eu sunt afară. Tu unde eşti?

Închid repede telefonul, dar nu înainte să văd data de pe ecranul telefonului: Vineri, 14 februarie. Ieri.

Încă un piuit. Alt mesaj.

Nu mă face să întârzii de Ziua Îndrăgostiţilor, afurisito!!!

Brusc, am senzaţia că mă mişc pe sub apă, de parcă aş fi imponderabilă sau ca şi cum m-aş privi pe mine însămi de la distanţă. Încerc să mă ridic, dar stomacul mi se revoltă şi trebuie să fug la baia din hol, cu picioarele tremurându-mi, sigură că o să vomit. Mă încui în baie şi dau drumul şi la apa de la robinet, şi la cea de la duş. Apoi mă aplec peste toaletă.

Stomacul mi se încordează, dar nu iese nimic din el.

Maşina, derapajul, ţipetele…

Ieri.

Aud glasuri din hol, dar apa curge atât de tare, că nu le înţeleg. Abia când bate cineva la uşă, mă îndrept şi strig:

— Ce-i?

— Ieşi din duş! N-avem timp.

E Lindsay – mama i-a dat drumul în casă.

Deschid un pic uşa şi iat-o acolo, cu jacheta ei mare şi pufoasă cu fermoarul tras până la bărbie, cu o mutră supărată. Dar mă bucur s-o văd. Arată atât de normală, atât de familiară.

— Ce s-a întâmplat aseară? o întreb. Ea se încruntă o secundă.

— Mda, îmi pare rău. N-am putut să te mai sun. Am terminat de vorbit cu Patrick abia pe la vreo trei dimineaţa.

— Să mă suni? Dau din cap. Nu, m-am referit…

— O luase razna că părinţii lui pleacă la Acapulco fără el, îşi dă ea ochii peste cap. Bietul pui. Îţi jur, Sam, băieţii sunt ca animalele de companie. Îi hrăneşti, îi mângâi şi îi bagi în pat. Se apleacă spre mine. Şi dacă tot veni vorba – ai emoţii pentru diseară?

— Ce? Nici nu ştiu despre ce vorbeşte. Cuvintele ei trec dincolo de mine, amestecându-se unele într-altele. Mă ţin de bara de prosoape, de teamă că o să cad jos. Apa de la duş e prea fierbinte şi peste tot e un abur gros care acoperă oglinda şi se condensează pe gresie.

— Tu, Rob, bere Miller Lite şi cearşafurile lui de flanel. Râde. Foarte romantic.

— Trebuie să fac duş. Încerc să închid uşa, dar ea îşi bagă cotul în ultima secundă şi se strecoară în baie.

— N-ai făcut încă duş? Clatină din cap. Nu, nu, nici gând. Va trebui să renunţi la asta.

Se întinde spre duş şi închide apa, apoi mă apucă de mână şi mă trage în hol.

— Dar cu siguranţă ai nevoie de machiaj, spune ea, cercetându-mi faţa. Arăţi ca dracu'. Ai avut coşmaruri?

— Ceva de genul ăsta.

— Am trusa mea de la MAC în Tanc. Îşi descheie fermoarul la haină şi văd un smoc alb de blăniţă iţindu-se din decolteu: bluzele noastre pentru Ziua Îndrăgostiţilor. Brusc, îmi vine să mă aşez pe podea şi să râd nebuneşte; trebuie să mă străduiesc foarte tare ca să nu fac o criză chiar acolo, în timp ce Lindsay mă împinge în cameră.

— Îmbracă-te, îmi spune şi îşi scoate telefonul mobil, probabil ca să-i dea mesaj lui Elody că întârziem. Se uită la mine o secundă, apoi oftează şi se întoarce cu spatele.

— Sper că pe Rob n-o să-l deranjeze că miroşi un pic, o trânteşte ea şi, în timp ce ea se hlizeşte de gluma proprie, eu încep să-mi trag hainele pe mine: bluza fără mâneci, fusta, cizmele.

Din nou.

Cămaşa asta de forţă îmi face fundul mare?

Când Elody se urcă în maşină, se apleacă să-şi ia cafeaua, şi mirosul parfumului ei – sprayul pe care îl cumpără cu

religiozitate de la Body Shop, din mall, deşi a încetat să mai fie la modă din clasa a şaptea – e atât de real şi de intens şi de familiar, că trebuie să închid ochii, copleşită.

Ce idee proastă. Cu ochii închişi, văd luminile calde şi frumoase din casa lui Kent îndepărtându-se în oglinda retrovizoare şi copacii negri şi subţiri care străjuiau aleea ca nişte schelete. Simt miros de ars. O aud pe Lindsay ţipând şi simt cum stomacul o ia razna când maşina se lasă pe o parte, cu cauciucurile scârţâind…

— Rahat!

Deschid ochii când Lindsay virează ca să evite o veveriţă. Îşi azvârle ţigara pe fereastră şi mirosul de fum e tare ciudat: nu-mi dau seama dacă îl simt în nări, dacă mi-l amintesc sau amândouă.

— Tu chiar conduci îngrozitor. Elody chicoteşte.

— Fii atentă, te rog, murmur eu. Fără să-mi dau seama, mă agăţ de marginile scaunului.

— Nu-ţi fă griji! Lindsay se apleacă şi mă bate cu palma pe genunchi. Nu-mi las prietena cea mai bună să moară virgină.

În acest moment, îmi doresc cu disperare să le spun totul lui Lindsay şi lui Elody, să le întreb ce mi se întâmplă – ce ni se întâmplă – dar nu ştiu cum să formulez.

Am avut un accident de maşină după o petrecere care nu s-a întâmplat.

Am crezut că am murit ieri. Am crezut că am murit în seara asta.

Probabil Elody crede că sunt tăcută pentru că îmi fac griji cu privire la Rob. Îşi trece braţele pe după spătarul scaunului şi se apleacă în faţă.

— Nu-ţi fă griji, Sam! O să fii bine. E ca şi cum ai merge pe bicicletă, spune ea.

Încerc să schiţez un zâmbet, dar abia mă pot concentra. Mi se pare că acum o veşnicie m-am dus la culcare închipuindu-mi că stau întinsă lângă Rob, închipuindu-mi mâinile lui uscate şi răcoroase. Mă doare să mă gândesc la el şi am un nod în gât. Deodată, abia aştept să-l văd, abia aştept să-i văd zâmbetul ştrengăresc, şapca Yankees şi chiar şi hanoracul lui murdar care, întotdeauna, miroase puţin a transpiraţie de băiat, chiar şi după ce mama lui l-a obligat să-l spele.

— E ca şi cum ai călări, o corectează Lindsay pe Elody. O să fii o campioană cu panglică albastră cât ai zice peşte, Sammy.

— Întotdeauna uit că tu călăreai. Elody dă jos capacul de pe cafea şi suflă aburul.

— Când aveam vreo şapte ani, spun eu, înainte ca Lindsay să transforme asta într-o glumă. Simt că dacă o să-nceapă să facă mişto de mine acum, o să mă apuce plânsul. Nu i-am putut explica adevărul niciodată: că eram cu adevărat pasionată de călărie. Adoram să fiu singură în pădure, mai ales toamna târziu, când totul e uscat şi auriu, iar frunzele au culoarea focului şi miroase ca şi cum totul s-ar transforma în pământ. Adoram liniştea aceea, când singurul sunet era tropăitul ritmic al copitelor şi respiraţia calului.

Fără telefoane. Fără râsete. Fără voci. Fără case. Fără maşini.

Am lăsat în jos parasolarul ca să nu-mi intre lumina în ochi, şi în oglindă o văd pe Elody zâmbindu-mi. *Poate că o să îi spun ce mi se întâmplă,* mă gândesc, dar în acelaşi timp ştiu că n-o voi face. O să creadă că-s nebună. Toate o să creadă.

Tac din gură şi mă uit pe fereastră. Lumina e palidă şi apoasă, de parcă soarele tocmai s-a vărsat peste orizont şi îi e lene să se cureţe. Umbrele sunt subţiri şi în acelaşi timp ascuţite ca nişte ace. Văd cum trei ciori îşi iau zborul aproape în acelaşi timp de pe un cablu de telefon şi îmi doresc să pot zbura şi eu, cât mai sus, şi să mă uit cum pământul rămâne în urma mea, aşa cum se întâmplă când eşti în avion, împăturindu-se şi comprimându-se în sine însuşi ca o figurină origami, până când totul devine plat şi viu colorat – până când toată lumea arată ca un desen.

— Melodia tematică, vă rog, cere Lindsay, iar eu caut până găsesc melodia lui Mary J. Blige, apoi mă las pe spate în scaun şi încerc să nu mă gândesc la nimic altceva decât la muzică şi la ritm.

Şi îmi ţin ochii deschişi.

Până ajungem pe aleea care şerpuieşte dincolo de parcarea superioară, către parcarea profesorilor şi Aleea Seniorilor, mă simt mai bine, chiar dacă Lindsay înjură şi Elody se plânge că o nouă întârziere îi va aduce o pedeapsă cu ore suplimentare vinerea, şi deja au trecut două minute după ce s-a sunat prima oară.

Totul pare cât se poate de *normal.* Ştiu că, deoarece e vineri, Emma McElroy va ieşi de-acasă de la Evan Danzig, şi aşa şi este, uite-o strecurându-se printr-o crăpătură a gardului. Ştiu că Peter Kourt va fi încălţat cu o pereche de pantofi sport Nike Air Force 1 pe care îi are de un milion de ani pentru că îi poartă în fiecare zi, chiar dacă au atât de multe găuri în ei, că vezi ce şosete poartă (de obicei negre). Pantofii îmi trec rapid prin faţa ochilor în timp ce goneşte către clădirea principală.

Mă simt de o mie de ori mai bine văzând toate aceste lucruri şi încep să mă gândesc că poate ziua de ieri – tot ce s-a întâmplat – a fost doar un soi de vis lung şi ciudat.

Lindsay merge încet către Aleea Seniorilor, deşi sunt zero şanse să mai găsim un loc. Pentru ea e ca o religie. Stomacul meu tresaltă când trecem pe lângă al treilea loc de lângă terenurile de tenis, unde se află Chevroletul maro al lui Sarah Grundel, cu autocolantul ei cu Echipa de înot de la Thomas Jefferson – şi încă unul, mai mic, pe care scrie HAI SĂ NE UDĂM – holbându-se la mine de pe bara de protecţie. Mă gândesc: a prins ultimul loc pentru că noi am întârziat, şi trebuie să îmi înfig unghiile în palme şi să-mi repet că am visat doar – că nimic din toate astea nu s-a mai întâmplat.

— Nu-mi vine să cred că trebuie să mergem pe jos 354 de metri, zice Elody, bosumflându-se. Nici măcar n-am jachetă.

— Tu eşti aia care a ieşit din casă pe jumătate despuiată, i-o întoarce Lindsay. E februarie, totuşi.

— Nu ştiam că o să stau afară.

Trecem de terenurile de fotbal din dreapta noastră, în timp ce ne întoarcem către parcarea superioară. La momentul ăsta din an, terenurile arată ca nişte brazde, numai noroi şi câteva petice de iarbă maronie.

— Parcă am un déjà-vu, spune Elody. Am senzaţia că sunt din nou în clasa a noua, ştiţi?

— Eu am avut déjà-vu toată dimineaţa, o trântesc eu, înainte să mă pot opri. Dintr-odată mă simt mai bine, sigură că despre asta e vorba.

— Lasă-mă să ghicesc! Lindsay îşi duce o mână la tâmple şi se încruntă, prefăcându-se că se concentrează. Îţi aminteşti ultima dată când Elody a fost la fel de enervantă înainte de nouă dimineaţa.

— Taci din gură! Elody se apleacă şi o plesneşte pe Lindsay peste braţ şi amândouă încep să râdă. Zâmbesc şi eu, uşurată că am rostit cuvintele cu voce tare. Deci are noimă: odată, în timpul unei excursii în Colorado, eu şi părinţii mei am mers pe jos cinci kilometri până la o cascadă micuţă aflată în inima pădurii. Copacii erau mari şi bătrâni, toţi erau pini. Norii erau risipiţi pe cer, de parcă ar fi fost din vată de zahăr. Izzy era prea mică să meargă ori să vorbească, şi stătea în rucsacul pentru bebeluşi al tatălui meu, de unde îşi tot ridica mânuţele către cer, de parcă voia să apuce norii cu mâna.

În fine, cum stăteam acolo privind apa care împroşca pietrele, am avut senzaţia stranie că totul se mai întâmplase cândva în cel mai mic detaliu, până la mirosul portocalei pe care o curăţa mama şi felul în care copacii se oglindeau în suprafaţa apei. Eram *sigură.* Fusese o glumă bună în ziua aceea faptul că mă plânsesem că trebuie să merg pe jos cinci kilometri, iar când le-am spus părinţilor mei că am sentimentul că totul se mai întâmplase deja, ei au continuat să râdă şi au spus că a fost cu adevărat un miracol dacă am acceptat să merg pe jos atât de mult într-o viaţă anterioară.

Ceea ce vreau să spun este că am fost *sigură* atunci, exact cum sunt *sigură* şi acum. Lucrurile astea se întâmplă.

— Ooo! Elody chiţăie şi începe să scormonească prin poşetă. Scoate un pachet de ţigări şi două tuburi goale de luciu de buze, plus un cleştişor stricat pentru arcuit genele. Aproape uitasem de cadoul tău.

Trimite prezervativul în zbor peste scaunul din faţă, iar Lindsay bate din palme şi ţopăie pe scaun când îl prind.

— Nu iubim fără căciuliţă? spun eu, chinuindu-mă să zâmbesc.

Elody se apleacă şi mă sărută pe obraz, lăsându-mi un cerc de luciu de buze roz.

— O să te descurci perfect, puştoaico.

— Nu-mi spune aşa, mă zbârlesc eu şi arunc prezervativul în geantă. Ieşim din maşină şi aerul e atât de rece, că mă înţeapă ochii şi încep să-mi lăcrimeze. Ignor senzaţia neplăcută care vibrează prin mine şi mă gândesc *Asta e ziua cea mare, asta e ziua cea mare, asta e ziua cea mare,* ca să nu mă mai gândesc la altceva.

Lumea umbrelor

Am citit odată că ai déjà-vu când cele două jumătăţi ale creierului tău procesează lucrurile cu viteze diferite: jumătatea dreaptă cu câteva secunde înaintea celei stângi sau invers. Cred că la ştiinţe sunt cea mai slabă, aşa că n-am înţeles tot articolul, dar asta ar explica sentimentul ciudat şi dublu cu care rămâi, de parcă lumea s-ar desface în jumătate – sau de parcă *tu* te-ai desface în jumătate.

Aşa mă simt eu, cel puţin: de parcă exist atât eu, cea adevărată, cât şi o reflexie a mea, şi n-am cum să îmi dau seama cine sunt de fapt.

Chestia cu déjà-vu-urile e că de fiecare dată trec repede – treizeci de secunde, un minut cel mult.

Dar ăsta nu trece.

Totul e la fel: Eileen Cho chicoteşte pe seama trandafirilor ei la prima oră şi Samara Phillips se apleacă spre ea ciripind: „Sigur te iubeşte foarte mult”. Trec pe lângă aceiaşi oameni pe culoare, în acelaşi timp. Aaron Stern îşi varsă din nou cafeaua pe hol şi Carol Lin începe iarăşi să ţipe la el.

Până şi cuvintele sunt la fel.

— Te-a scăpat maică-ta în cap de prea multe ori când erai mic?

Trebuie să recunosc că e destul de amuzant, chiar şi a doua oară. Chiar dacă simt că o iau razna, chiar dacă simt că îmi vine să urlu.

Dar şi mai ciudate sunt detaliile, mărunţişurile, lucrurile care s-au schimbat. De exemplu, Sarah Grundel. În drum spre ora a doua, o văd sprijinită de un şir de vestiare, răsucindu-şi ochelarii de înot pe degetul arătător şi discutând cu Wendy Hale. Când trec pe lângă ele, prind o frântură de conversaţie.

— …aşa de încântată. Adică, antrenorul spune că mi-aş putea îmbunătăţi timpul cu jumătate de secundă…

— Mai avem două săptămâni până la semifinale. Cu siguranţă o să reuşeşti.

Mă opresc locului când o aud. Mă vede că mă uit la ea şi devine stânjenită. Îşi netezeşte părul şi trage de fusta care i se ridicase pe talie.

Apoi îmi face cu mâna.

— Salut, Sam, spune trăgând din nou de fustă.

— Voi... trag adânc aer în piept ca să nu mă bâlbâi ca o idioată. Discutaţi despre semifinale? Pentru echipa de înot?

— Mda. Faţa lui Sarah se luminează. O să vii să ne vezi?

Chiar dacă o iau razna, tot îmi trece prin cap că asta e o întrebare *de-a dreptul* tâmpită. Nu am fost în viaţa mea la vreo competiţie de înot şi ideea de-a sta pe o podea de gresie jegoasă şi de-a o privi pe Sarah Grundel bălăcindu-se în costum de baie e cam la fel de atrăgătoare ca *chow mein*-ul[13] de la Hunan Kitchen. Ca să fiu sinceră, singurul eveniment sportiv la care mă duc e meciul de fotbal de la începutul anului şcolar şi, după patru ani, tot nu înţeleg care sunt regulile. De obicei, Lindsay aduce o sticluţă cu ceva de băut pe care o împărţim între noi, aşa că şi asta s-ar putea să aibă de-a face cu faptul că nu pricep nimic.

— Credeam că nu concurezi. Mă chinui foarte tare să par relaxată. Am auzit un zvon... că ai întârziat şi antrenorul s-a enervat...

— Ai auzit un zvon? Despre mine? Sarah face ochii mari şi arată de parcă tocmai i-am dat un bilet câştigător de loterie.

Bănuiesc că mottoul ei în viaţă este „e de rău dacă nu se aud bârfe despre mine”.

— Văd că m-am înşelat.

Îmi amintesc că i-am văzut maşina în antepenultimul loc de parcare şi simt cum obrajii îmi iau foc. Desigur că n-a întârziat azi. Desigur că o să concureze. N-a trebuit să meargă pe jos de la parcarea superioară. A întârziat *ieri.*

Capul începe să-mi bubuie şi, deodată, vreau doar să plec de acolo.

Wendy se uită ciudat la mine.

— Te simţi bine? Eşti foarte palidă.

— Mda. Bine. Am mâncat nişte sushi dubios aseară.

Mă sprijin cu o mână de dulapuri ca să mă pot ţine pe picioare. Sarah începe să bată câmpii despre cum a făcut ea odată toxiinfecţie alimentară de la mall, dar eu deja mă îndepărtez, simţind că podeaua se rostogoleşte şi se ondulează sub picioarele mele.

Déjà-vu. E singura explicaţie.

Dacă îţi repeţi ceva suficient de des, aproape te poţi convinge să crezi că e adevărat.

---

[13] Fel de mâncare cu tăieţei servit în restaurantele chinezeşti. (n. red.)

Mă simt atât de dărâmată, că aproape uit că Ally mă aşteaptă în baia de lângă laboratorul de ştiinţe. Intru într-o cabină, las capacul la toaletă, mă aşez şi aştept, în timp ce ea pălăvrăgeşte, ascultând-o doar c-o ureche. Îmi amintesc o chestie pe care ne-a spus-o doamna Harbor odată, într-una din divagările ei ţicnite de la ora de engleză: că Platon credea că lumea – tot ce putem vedea – e doar o umbră pe peretele unei peşteri. Noi, oamenii, nu vedem ce anume proiectează umbra pe perete. Acum am exact sentimentul ăsta, că sunt înconjurată de umbre, că văd doar urma unui lucru, înainte de lucrul în sine.

— Alo? Mă asculţi măcar?

Ally zgâlţâie uşa şi eu ridic privirea, speriată. Observ *AC=GA* scrijelit pe interiorul uşii. Sub inscripţie mai scrie ceva, cu litere mai mici: *Întoarce-te la rulotă, curvă.*

— Ai spus că, în curând, va trebui să cumperi sutiene din magazinele pentru gravide, spun eu. Sigur că nu ascultam. Nu de data asta, cel puţin.

Mă întreb, vag, de ce-a venit Lindsay până aici ca să scrie pe peretele din baie – adică, de ce-ar fi chestia asta importantă pentru ea. Scrisese deja vreo douăsprezece graffiti-uri în cabinele din faţa cantinei, şi aceea e baia pe care o foloseşte toată lumea. Nici nu prea ştiu de ce n-o suportă pe Anna şi asta îmi aminteşte că tot nu îmi dau seama când a început s-o urască atât de tare pe Juliet Sykes. E ciudat cât de multe poţi şti despre cineva fără ca, de fapt, să ştii totul. Ai impresia că, într-o zi, o să afli totul, dar nu e aşa.

Mă ridic şi deschid uşa, arătând spre graffiti.

— Când a făcut Lindsay asta? Ally îşi dă ochii peste cap.

— N-a scris ea, ci o imitatoare.

— Serios?

— Îhî. Mai e una în vestiarul fetelor. Imitaţie, mă lămureşte, în timp ce-şi strânge părul într-o coadă la spate, ciupindu-şi buzele ca să le facă să se umfle. E absolut jalnic. Nu putem face nimic în şcoala asta fără să ne imite toată lumea.

— Jalnic.

Îmi trec degetele peste litere. Sunt groase şi negre, desenate cu marker permanent, ca nişte viermi. Mă întreb în treacăt dacă Anna foloseşte baia asta.

— Ar trebui să-i dăm în judecată pentru încălcarea drepturilor de autor. Îţi imaginezi? Douăzeci de dolari de fiecare dată când

cineva ne imită stilul. Ne-am scălda în bani, chicoteşte ea. Mentosane?

Ally ridică pachetul de bomboane. Chiar dacă e încă virgină – şi aşa va fi şi în viitorul apropiat (sau cel puţin până pleacă la facultate), pentru că e total obsedată de Matt Wilde – insistă să ia anticoncepţionale, pe care le ţine în folia lor mototolită chiar acolo lângă mentosane. Ea pretinde că aşa nu le va găsi tatăl ei, dar toată lumea ştie că îi place să le fluture la ore pentru ca lumea să creadă că face sex. Nu că o crede cineva. Liceul Thomas Jefferson e mic: lucrurile astea se ştiu.

Odată, Elody i-a spus lui Ally că „îi miroase gura ca la o gravidă" şi ne-am stricat de râs. Eram într-a unşpea, în mai, şi zăceam într-un hamac imens, acasă la Ally. Era într-o sâmbătă dimineaţa, după una dintre cele mai bune petreceri ale ei de până atunci. Eram toate un pic mahmure, cu creierele înceţoşate, cu burţile pline de toate clătitele şi şunca pe care le mâncaserăm la restaurant, în al nouălea cer. Zăceam acolo în timp ce hamacul cobora şi se legăna, cu ochii închişi ca să nu-mi intre soarele în ei, şi îmi doream ca ziua aceea să nu se termine niciodată.

Se aude soneria şi Ally se agită:

— Vai! O să întârziem.

Din nou mi se deschide un gol în stomac. O parte din mine e tentată să se ascundă toată ziua în baie, dar nu pot.

Ştiu că ştiţi ce se întâmplă mai departe. Că întârzii la ora de chimie. Că mă aşez pe ultimul loc, alături de Lauren Lornet. Că domnul Tierney ne dă extemporal cu trei întrebări.

Partea cea mai rea ştiţi care e? Că am mai văzut extemporalul, dar tot nu ştiu răspunsurile.

O rog să-mi împrumute un pix. Lauren începe să-mi şoptească; vrea să ştie dacă funcţionează. Cartea domnului Tierney cade cu zgomot pe jos.

Toată lumea tresare, numai eu nu.

Oră. Soneria. Oră. Soneria.

Înnebunesc. Înnebunesc.

În momentul în care încep să fie împărţiţi trandafirii la ora de matematică, îmi tremură mâinile. Inspir adânc înainte să deschid mica felicitare laminată ataşată de trandafirul pe care mi l-a trimis Rob. Îmi imaginez că va spune ceva incredibil, ceva surprinzător, ceva care va face ca totul să fie bine.

Eşti frumoasă, Sam.

Sunt atât de fericit să fiu cu tine.

Sam, te iubesc.

Ridic uşor colţul felicitării şi trag cu ochiul. *Te iubi…*

Închid repede felicitarea şi o pun în geantă.

— Uau! E frumos.

Ridic privirea. Fata îmbrăcată ca un înger stă acolo, holbându-se la trandafirul pe care mi l-a pus pe pupitru: petale răsucite în nuanţe de roz şi crem, ca o îngheţată. A rămas cu mâna întinsă şi vene subţiri şi albastre îi traversează pielea, ca o pânză de păianjen.

— Fă o poză! O să dureze mai mult, mă răstesc eu la ea. Fata se face roşie la faţă, la fel ca trandafirii pe care îi ţine în mână, şi bâlbâie o scuză.

Nu mă deranjez să citesc biletul prins la acest trandafir şi, cât ţine ora, îmi ţin privirea lipită de tablă, ca să evit orice semn din partea lui Kent. Mă concentrez atât de tare să nu mă uit la el, că aproape ratez momentul când domnul Daimler îmi face cu ochiul şi îmi zâmbeşte.

Aproape.

După oră, Kent mă ajunge din urmă, ţinând în mână trandafirul roz-crem pe care l-am lăsat intenţionat pe pupitru.

— L-ai uitat pe ăsta, îmi spune.

Ca întotdeauna, are părul în ochi.

— E în regulă, poţi s-o spui: sunt nemaipomenit.

— Nu l-am uitat, zic eu şi mă lupt să nu mă uit la el. Nu l-am vrut.

Îi arunc o privire fugară şi văd cum, pentru o clipă, îi piere zâmbetul. Apoi zâmbetul îi revine cu mai multă intensitate, ca o nenorocită de rază laser.

— Ce vrei să spui? Kent încearcă să mi-l dea. Nu ţi-a spus nimeni niciodată că eşti cu atât mai populară, cu cât primeşti mai mulţi trandafiri de Ziua Îndrăgostiţilor?

— Nu cred că am nevoie de ajutor la capitolul ăsta. Mai ales nu de la tine.

Atunci zâmbetul îi piere cu desăvârşire. O parte din mine urăşte ceea ce fac, dar nu mă pot gândi decât la amintirea– sau visul – sau orice-ar fi – când se apleacă spre mine şi eu cred că are de gând să mă sărute, sunt sigură de asta, dar el şopteşte: *Văd direct prin tine.*

Nu mă cunoşti. Nu ştii nimic despre mine.

Slavă Domnului!

Îmi înfig unghiile în palme.

— N-am spus niciodată că trandafirul e de la mine, spune el. Glasul îi e aşa de grav şi de serios, că mă sperie. Mă uit în ochii lui; sunt de un verde strălucitor. Îmi aduc aminte că, atunci când eram mică, mama spunea că Dumnezeu a creat iarba şi ochii lui Kent din aceeaşi culoare.

— Mda, ei bine! E destul de evident. Vreau doar să nu se mai uite la mine aşa. El inspiră adânc.

— Uite ce e, dau o petrecere diseară…

Atunci îl văd pe Rob intrând în cantină. În mod normal, aş aştepta să mă observe el, dar astăzi nu pot.

— Rob! strig la el.

El se întoarce şi mă vede, îmi face semn cu mâna, apoi se întoarce.

— Rob! Stai! Pornesc pe culoar. Nu alerg de-adevăratelea – eu, Lindsay, Ally şi Elody am făcut un pact cu ani în urmă să nu alergăm la şcoală, nici măcar la ora de educaţie fizică (să fim serioşi: transpiratul şi gâfâitul nu sunt tocmai atrăgătoare) – dar nici mult nu mai am.

— Hei, Slamster. Arde undeva?

Rob mă îmbrăţişează şi eu îmi îngrop nasul în hanoracul lui. Are un uşor iz de pizza veche – nu e cel mai bun miros din lume, mai ales amestecat cu roiniţă – dar nu-mi pasă. Îmi tremură picioarele atât de tare, că mi-e teamă că voi cădea. Pur şi simplu vreau să rămân acolo pe veci, la el în braţe.

— Mi-a fost dor de tine, îi şoptesc, la pieptul lui.

Pentru o clipă, mă strânge în braţe. Dar când îmi ridică faţa către a lui, văd că zâmbeşte.

— Ai primit Valograma mea? întreabă el.

Dau din cap că da.

— Mersi.

Am un nod în gât şi mi-e teamă că o să încep să plâng. E aşa de bine să am braţele lui în jurul meu, de parcă el ar fi singurul lucru care mă mai ţine în picioare.

— Ascultă, Rob! În legătură cu diseară…

Nici nu sunt sigură ce vreau să spun, dar el mă întrerupe.

— Bine. Acum ce mai e?

Mă trag înapoi un pas, ca să mă uit la el.

— Vreau să… eu doar – e cam aiurea azi. Cred că nu mă simt bine – sau cam aşa ceva.

El râde şi îmi ciupeşte nasul cu două degete.

— O, nu! De asta nu scapi. Îşi lipeşte fruntea de a mea şi şopteşte: aştept de prea multă vreme.

— Ştiu, şi eu la fel…

Mi-am imaginat de atâtea ori scena: felul în care luna se va strecura printre copaci şi va intra pe fereastră, desenând triunghiuri şi pătrate pe perete; felul în care voi simţi pătura lui de lână pe pielea mea dezgolită după ce mă voi dezbrăca.

Şi apoi mi-am imaginat momentul de după, când Rob avea să mă sărute şi să-mi spună că mă iubeşte, urmând să adoarmă cu gura întredeschisă, iar eu să mă strecor în baie şi să le scriu un mesaj fetelor.

Am făcut-o.

Ce nu prea reuşesc să-mi imaginez e partea din mijloc.

Simt cum îmi vibrează telefonul în buzunarul de la spate: am un mesaj nou. Stomacul îmi tresaltă. Ştiu deja ce mesaj am primit.

— Ai dreptate, îi spun lui Rob, strângându-l în braţe. Poate ar trebui să vin direct la tine după şcoală. Putem să stăm împreună toată după-amiaza şi toată noaptea.

— Eşti drăguţă. Rob se trage de lângă mine, îşi aranjează şapca şi rucsacul. Dar părinţii mei nu eliberează locul decât după cină.

— Nu-mi pasă. Ne putem uita la un film sau ce…

— Şi, în plus, *Rob* se uită peste umărul meu acum – am auzit de o petrecere la ăla, cum îl cheamă – tipul cu melonul. Ken?

— Kent, zic eu, mecanic. Vocile se aud tot mai tare pe coridor şi elevii încep să treacă pe lângă noi. Îi simt cum ne privesc din ce în ce mai puternic. Probabil speră să ne certăm.

— Mda, Kent. S-ar putea să trec pe-acolo. Ne vedem la el?

— Chiar vrei să mergi? Încerc să mă lupt cu sentimentul de panică. Îmi plec privirea, apoi mă uit la el aşa cum am văzut că se uită Lindsay la Patrick când îşi doreşte foarte tare ceva. Ar însemna să petreci mai mult timp cu mine.

— O să avem destul timp. Rob îşi sărută degetele apoi le bate uşor, de două ori, de obrazul meu. Ai încredere în mine. Te-am dezamăgit eu vreodată?

O să mă dezamăgeşti diseară. Gândul acesta mi se înfiripă înainte să-l pot opri.

— Nu, oftez eu prelung.

Dar Rob nu mă mai ascultă. Au apărut Adam Marshall şi cu Jeremy Tucker, şi acum fac cu toţii chestia aia cu salutul în care sar unii pe alţii şi se luptă. Uneori cred că Lindsay are dreptate, că băieţii sunt exact ca nişte animale de companie.

Îmi scot telefonul să verific mesajul, deşi nu e nevoie.

Bairam @ Kent Ciudatul acasă diseară. Vii?

Am degetele amorţite când tastez răspunsul. *Clar.* Apoi intru în cantină, simţindu-mă de parcă sunetul celor trei sute de voci ar avea greutate, ca şi cum ar fi un vânt zdravăn care mă va duce sus, sus şi departe.

Înainte să mă trezesc

— Deci? Ai emoţii? Lindsay ridică un picior şi îl învârte în aer, admirând pantofii pe care tocmai îi înhăţase din dulapul lui Ally.

Muzica bubuie din sufragerie. Ally şi Elody sunt acolo, urlând din toţi rărunchii pe melodia *Like a Prayer.* Ally e complet pe alături. Eu şi Lindsay stăm întinse în patul imens al lui Ally. Acasă la Ally, totul e cu douăzeci şi cinci la sută mai mare decât la oamenii obişnuiţi: frigiderul, fotoliile de piele, televizoarele – până şi sticlele de şampanie de un litru şi jumătate pe care tatăl ei le ţine în pivniţa de vinuri (şi care ne sunt strict interzise). Odată, Lindsay a spus că, la ea, se simte ca Alice în Ţara Minunilor.

Îmi sprijin capul de o pernă enormă pe care scrie *Scorpia e acasă.* Am dat deja pe gât patru păhărele, crezând că o să mă calmeze, iar, deasupra mea, becurile clipesc şi îşi estompează strălucirea. Am întredeschis toate ferestrele, dar tot mă simt de parcă aş avea febră.

— Nu uita să respiri, mă sfătuieşte Lindsay. Nu te panica dacă te doare puţin, mai ales la început. Nu te încorda. O să doară şi mai rău.

Am o stare de greaţă şi Lindsay nu mă ajută deloc. N-am putut mânca toată ziua, aşa că atunci când am ajuns la Ally acasă, eram lihnită şi am halit vreo douăzeci şi cinci de tartine cu pâine prăjită şi pesto cu brânză de capră pe care le-a pregătit Ally. Nu ştiu cât de bine mergea brânza de capră cu vodca. Şi

colac peste pupăză, Lindsay m-a pus să înghit vreo şapte fâşii mentolate Listerine, pentru că pesto-ul avea usturoi în el, zicând că Rob s-ar simţi de parcă şi-ar pierde virginitatea cu o bucătăreasă italiancă.

Nici măcar nu am emoţii cu privire la Rob – adică, nu prea reuşesc să am emoţii cu privire la el. Petrecerea, drumul cu maşina, posibilitatea că se va întâmpla ceva acolo: asta îmi dă crampe la stomac. Măcar vodca m-a ajutat să respir şi nu mai tremur.

Desigur că nu pot să-i spun lui Lindsay nimic din toate astea, aşa că răspund:

— N-o să mă panichez. Adică, toată lumea o face, nu? Dacă Anna Cartullo o face…

Lindsay se strâmbă.

— Bleah! Orice-ai face tu, nu e ce face şi Anna Cartullo. Tu şi Rob „faceţi dragoste”. Pune ghilimelele în aer cu degetele şi chicoteşte, dar îmi dau seama că vorbeşte serios.

— Chiar crezi asta?

— Sigur că da. Îşi înclină capul să se uite la mine. Tu nu? Vreau s-o întreb: *Cum îţi dai seama de diferenţă?*

În filme, îţi dai întotdeauna seama când doi oameni sunt meniţi să fie împreună, pentru că începe muzica în fundal – e o prostie, dar e adevărat. Lindsay spune întotdeauna că n-ar putea trăi fără Patrick, dar eu nu ştiu dacă aşa trebuie să te simţi sau nu.

Uneori, când sunt cu Rob în mijlocul unei mulţimi, iar el îşi pune braţul în jurul umerilor mei şi mă trage aproape – de parcă nu vrea să dea cineva peste mine ori să verse ceva pe mine, sau ceva de genul ăsta – simt un fel de căldură în stomac, de parcă tocmai am băut un pahar de vin, şi sunt foarte fericită, exact în clipa aia. Sunt destul de sigură că asta e dragostea.

Aşa că îi mărturisesc lui Lindsay.

— Sigur că da.

Ea chicoteşte din nou şi îmi dă un ghiont.

— Deci? Şi-a luat inima în dinţi şi a spus-o?

— Ce anume?

Îşi dă ochii peste cap.

— Că te *iubeşte.*

Nu mai spun nimic câteva clipe, gândindu-mă la biletul lui: *te iubi.* Genul de chestie pe care o mâzgăleşti în albumul cuiva când nu ştii ce altceva să spui.

Lindsay adaugă repede:

— O va face. Băieţii sunt retardaţi. Pariez că o să-ţi zică în seara asta. Imediat după ce... Nu termină propoziţia, dar începe să dea ritmic din şolduri.

O lovesc cu o pernă.

— Eşti o nenorocită, ştii asta?

Ea mârâie la mine şi îşi arată dinţii. Râdem şi apoi ne liniştim un minut, ascultându-le pe Elody şi pe Ally cum urlă din camera alăturată. Au trecut la *Total Eclipse of the Heart* acum. Mă simt bine să stau tolănită în pat: bine şi normal. Mă gândesc la momentele în care am stat exact în acelaşi loc, aşteptând ca Elody şi Ally să termine cu gătitul, aşteptând să ieşim în oraş, aşteptând să se întâmple ceva – iar timpul ticăie şi trece, pierdut pentru totdeauna – şi brusc îmi doresc să îmi amintesc fiecare moment în parte, ca şi cum dacă mi le-aş aminti cumva, le-aş putea primi înapoi.

— Tu ai avut emoţii? Prima dată, adică. Mi-e cam jenă să întreb, aşa că vorbesc foarte încet.

Cred că întrebarea o ia pe neaşteptate. Se înroşeşte şi începe să tragă de împletitura cuverturii de pat a lui Ally; câteva clipe, se lasă o tăcere stânjenitoare. Totuşi, sunt destul de sigură că ştiu la ce se gândeşte, deşi n-aş spune-o niciodată cu voce tare. Noi patru suntem cum nu se poate mai apropiate, dar mai există câteva lucruri despre care nu vorbim niciodată. De exemplu, deşi Lindsay susţine că Patrick e primul şi singurul, nu e tocmai adevărat. Mai exact, primul ei tip a fost unul pe care l-a cunoscut la o petrecere, când îşi vizita fratele vitreg la NYU[14]. Au fumat marijuana, au împărţit şase beri şi au făcut sex, iar el n-a ştiut niciodată că pentru ea era prima dată.

Nu vorbim despre asta. Nu vorbim despre faptul că nu putem niciodată să mergem acasă la Elody după ora cinci pentru că mama ei va fi acasă, beată. Nu vorbim despre faptul că Ally nu mănâncă niciodată mai mult de un sfert din conţinutul unei farfurii, deşi e obsedată de gătit şi se uită ore întregi în weekend la Food Network.

---

[14] Universitatea din New York. (n.tr.)

Nu vorbim despre gluma care m-a urmărit pe culoare, în clase şi în autobuz, croindu-şi drum până şi în visele mele: „Ce e roşu, alb şi ciudat? Sam Kingston!” Şi cu siguranţă nu vorbim despre faptul că Lindsay a fost cea care a inventat-o.

Un prieten bun îţi păzeşte secretele. Un prieten foarte bun te ajută să ţi le păzeşti singur.

Lindsay se rostogoleşte pe o parte şi se sprijină într-un cot. Mă întreb dacă o să vorbească în sfârşit despre tipul de la NYU. (Nici măcar nu ştiu cum îl cheamă; în cele câteva rânduri în care a vorbit despre el l-a denumit Misteriosul.)

— N-am avut emoţii, spune ea încet, apoi trage aer în piept şi faţa i se destinde într-un zâmbet larg. Eram excitată, iubito. *În călduri.* O spune cu un fals accent britanic, apoi sare pe mine şi începe să se mişte în sus şi în jos, ca şi cum ar călări.

— Eşti imposibilă, strig împingând-o de pe mine. Ea se rostogoleşte şi cade jos din pat, râzând.

— Dar tu mă iubeşti. Lindsay se ridică în genunchi şi îşi suflă bretonul din ochi. Se apleacă şi îşi pune coatele pe pat. Brusc devine serioasă.

— Sam? Face ochii mari şi vorbeşte atât de încet, încât trebuie să mă ridic în capul oaselor ca s-o aud peste muzică. Pot să îţi spun un secret?

— Sigur că da. Inima începe să-mi bată mai să-mi spargă pieptul. Ştie ce mi se întâmplă. I se întâmplă şi ei.

— Trebuie să promiţi că nu spui nimănui. Trebuie să juri că n-o iei razna.

Ştie, ştie. Nu mi se întâmplă numai mie. Capul mi se limpezeşte şi totul se lămureşte în jurul meu. Mă simt complet trează.

— Jur. Abia reuşesc să îngaim cuvintele.

Ea se apleacă până când gura ei e la doar doi centimetri de urechea mea.

— Eu…

Apoi întoarce capul şi râgâie, cu zgomot, în faţa mea.

— Dumnezeule, Lindz! Vântur aerul din faţa mea cu mâna. Ea se lasă din nou pe spate, dând din picioare în aer şi râzând isteric. Care-i problema ta?

— Ar fi trebuit să-ţi vezi faţa.

— Tu eşti *vreodată* serioasă? O spun în glumă, dar mă copleşeşte dezamăgirea. Nu ştie. Nu înţelege. Orice se întâmplă

mi se întâmplă numai mie. Mă copleşeşte un sentiment de profundă singurătate, ca o ceaţă.

Lindsay îşi şterge colţurile ochilor cu degetul mare şi sare în picioare.

— O să fiu serioasă când o să fiu moartă.

Cuvântul mă electrocutează de-a dreptul. Moartă. Atât de final, atât de urât, atât de scurt. Senzaţia de căldură pe care am avut-o de când am băut vodca se topeşte brusc şi mă aplec să închid fereastra lui Ally, tremurând.

Desişul negru al pădurii, căscându-se. Chipul lui Vicky Hallinan…

Încerc să mă hotărăsc ce-o să fac dacă se va dovedi că am înnebunit de-a binelea. Chiar înainte de ora a opta, am stat la trei metri de cancelarie – acolo unde au biroul domnul Winters, directorul şi psihologul şcolii – încercând să mă conving să intru acolo şi să spun cuvintele: *Cred că înnebunesc.* Dar apoi s-a auzit o bufnitură şi Lauren Lornet a ţâşnit în hol, trăgându-şi nasul, probabil plângând din cauza vreunei drame cu vreun băiat sau a unei discuţii aprinse cu părinţii, ori dintr-un alt motiv normal. În clipa aceea, tot efortul depus ca să mă integrez a dispărut. Totul e diferit acum. *Eu* sunt diferită.

— Deci mergem sau nu? Elody se năpusteşte ca o furtună în cameră, urmată de Ally. Amândouă sunt fără suflare.

— Hai s-o facem. Lindsay îşi ridică geanta şi o aruncă pe umăr.

— E doar nouă jumate, chicoteşte Ally, iar Sam arată deja de parcă i-ar veni să vomite.

Mă ridic şi aştept o clipă înainte de a simţi din nou podeaua sub picioare.

— O să fiu bine. Mă simt bine.

— Mincinoaso, îmi aruncă Lindsay şi zâmbeşte.

Petrecerea, dubla a doua

— Aşa încep filmele de groază, remarcă Ally. Eşti sigură că e la numărul patruzeci şi doi?

— Sunt sigură. Vocea mea se aude de parcă ar fi la mare depărtare. Apăsarea enormă a fricii a revenit. O simt cum mă strânge din toate părţile, storcându-mă de puteri.

— Ar face bine să nu-mi ia vopseaua, se plânge Lindsay când o creangă atinge portiera din dreapta, făcând un zgomot care seamănă cu nişte unghii care zgârie o tablă.

Pădurea rămâne în spate şi casa lui Kent se iveşte ca o fantomă din întuneric, albă şi strălucitoare, de parcă e făcută din gheaţă. Felul în care apare din inima pădurii, înconjurată din toate părţile de întuneric, îmi aminteşte de acea scenă din *Titanic,* când aisbergul iese din apă şi despică măruntaiele vasului. Rămânem tăcute preţ de o clipă. Picături minuscule de ploaie şuieră pe parbriz şi pe capotă în timp ce Lindsay îşi închide iPodul. Un cântec vechi se aude încet de la radio. Abia înţeleg versurile: *Feel it now like you felt it then... Touch me now and around again...*[15]

— E aproape la fel de mare ca şi casa ta, Al, spune Lindsay.

— Aproape, aprobă Ally. Simt un val nemaipomenit de afecţiune faţă de ea în acel moment, faţă de Ally, care adoră casele mari, maşinile scumpe, bijuteriile de la Tiffany, pantofii cu platformă şi sclipiciul pentru corp. Ally, care nu e prea isteaţă şi o ştie, cea obsedată de băieţi care nu sunt suficient de buni pentru ea. Ally, care, în secret, găteşte extraordinar de bine. O cunosc. O înţeleg. Le cunosc pe toate.

În casă urlă Dujeous din difuzoare: *All MCs în the house tonight, if your lyrics sound tight then rock the mic.* Scările se prăvălesc sub mine. Când ajungem la etaj, Lindsay îmi ia sticla de vodcă din mână, râzând.

— Ia-o mai moale, Slam-a-Lot. Ai treburi de care să te ocupi.

— Treburi? Încerc să râd un pic, ca nişte icnete scurte. E un fum atât de gros, că abia pot respira. Credeam că fac dragoste.

— Treaba de a face dragoste. Se apleacă spre mine şi faţa ei se umflă ca o lună plină. Fără vodcă o bucată de vreme, bine?

Dau din cap şi ea se dă un pas înapoi. Lindsay cercetează încăperea.

— Trebuie să-l găsesc pe Patrick. Tu o să te descurci?

— Perfect, o asigur şi încerc să zâmbesc. Nu reuşesc: parcă muşchii feţei nu vor să asculte. Ea dă să se întoarcă şi eu o prind de încheietură. Lindz?

— Mda?

— O să vin cu tine, bine? Ea ridică din umeri.

— Mda, sigur. Cum vrei. E pe undeva pe-aici, prin spate. Tocmai mi-a dat mesaj.

---

[15] „Simte şi acum aşa cum ai simţit atunci... Atinge-mă acum şi din nou”. (n.tr.)

Începem să ne facem loc printre oameni. Lindsay strigă la mine:

— Zici că-i un labirint aici.

Totul trece pe lângă mine ca într-un vârtej: frânturi de conversaţie şi râsete, senzaţia de haine frecate de pielea mea, mirosul de bere, de parfum, de gel de duş şi de transpiraţie – toate se amestecă într-un vârtej ameţitor. Toată lumea arată ca în vise, chipuri cunoscute, dar vagi, de parcă în orice secundă s-ar putea transforma în altceva. Vise, mă gândesc eu. Totul e doar un vis: toată ziua de azi a fost un vis, şi când mă voi trezi, îi voi spune lui Lindsay că visul mi s-a părut real şi a ţinut ore întregi, şi ea îşi va da ochii peste cap şi îmi va spunându-mi că visele nu durează mai mult de treizeci de secunde.

E amuzant să mă gândesc că i-aş spune lui Lindsay – care mă trage de mână şi îşi aruncă părul pe spate, nerăbdătoare, în faţa mea – că doar o *visez,* că nu e cu adevărat aici; gândul mă face să râd şi încep să mă destind puţin. E doar un vis; pot face orice. Pot să sărut pe oricine, iar când trecem pe lângă grupuri de băieţi, îi cântăresc în minte – Adam Marshall, Rassan Lucas şi Andrew Roberts – i-aş putea săruta pe toţi dacă aş vrea. Îl văd pe Kent într-un colţ, discutând cu Phoebe Rifer şi mă gândesc: *Aş putea să mă duc la el şi să-i sărut aluniţa în formă de inimă de sub ochi şi n-ar avea nicio importanţă.* Nu ştiu de unde îmi vine ideea. Nu l-aş săruta pe Kent niciodată, nici măcar în vis. Dar aş putea, dacă aş vrea. De fapt acum sunt întinsă sub o pătură călduroasă într-un pat mare, înconjurată de perne, cu mâinile îndoite sub cap, dormind.

Mă aplec să-i spun asta lui Lindsay – că visez ziua de ieri şi că poate şi ziua de ieri a fost un vis – când o văd pe Bridget McGuire într-un colţ, cu braţul în jurul taliei lui Alex Liment. Râde, şi el se apleacă să-i sărute gâtul. În clipa aia, ea ridică privirea şi vede că mă uit la ei. Atunci îl ia de mână şi îl târăşte până la mine, împingându-i pe cei care-i stau în drum.

— Ea sigur ştie, îi aruncă Bridget lui Alex peste umăr, apoi se întoarce şi îmi zâmbeşte, arătându-şi dinţii strălucitori de albi. A dat doamna Harbor temele pentru eseu azi?

— Poftim? Sunt atât de nedumerită, că-mi ia un timp să-mi dau seama că vorbeşte despre ora de engleză.

— Temele pentru eseu. Pentru *Macbeth?*

Ea îl înghionteşte pe Alex, care îmi explică:

— Am lipsit la ora a şaptea. Se uită în ochii mei şi apoi întoarce capul, luând o înghiţitură de bere.

Nu zic nimic. Nu ştiu ce să spun.

— Deci, le-a dat? Bridget arată ca întotdeauna: un căţeluş care aşteaptă o gustare. Alex *a trebuit* să lipsească. A avut programare la doctor. Mama lui l-a pus să-şi facă nu ştiu ce vaccin ca să prevină meningita. Nu-i aşa că e penibil? Adică, au murit doar patru oameni din cauza asta anul trecut. Ai mai multe şanse să fii lovit de o maşină…

— Ar trebui să se vaccineze împotriva herpesului, murmură Lindsay, chicotind, dar atât de încet, că numai eu o aud, pentru că stau chiar lângă ea. Dar probabil e prea târziu.

— Nu ştiu, îi spun lui Bridget.

Mă uit fix la Alex, urmărindu-i reacţia. Nu ştiu dacă ne-a observat pe mine şi pe Lindsay în faţă la Hunan Kitchen azi, când ne uitam pe geam. După cum reacţionează, nu prea cred.

El şi Anna erau aplecaţi asupra unui bol de plastic în care se sleia nişte carne cenuşie, exact aşa cum mă aşteptasem. Lindsay voise să intrăm şi să ne luăm de ei, dar eu am ameninţat-o că vomit pe cizmele ei noi Steve Madden dacă simt numai un iz din mirosul neplăcut de carne şi ceapă din restaurant.

Până să terminăm noi Cel mai Bun Iaurt din Ţară, ei plecaseră deja, şi i-am văzut doar un pic la Fumoar. Tocmai plecau când noi ne aprindeam ţigările. Alex a sărutat-o rapid pe Anna pe obraz şi i-am văzut luând-o în direcţii diferite: Alex către cantină şi Anna către clădirea cu atelierele de arte.

Când am trecut pe lângă Nazista Nicotinei, aflată în patrularea ei zilnică, ei erau de mult plecaţi. Nu fuseseră prinşi azi.

Şi Bridget nu ştie unde a fost el *cu adevărat* în timpul clasei a şaptea.

Deodată, lucrurile încep să se aşeze la locul lor – toate temerile pe care le ţineam în mine – una după alta, ca nişte piese de domino care cad. Nu mai pot să neg. Sarah a prins locul de parcare pentru că noi am întârziat. De asta participă la semifinale. Anna şi Alex nu s-au certat pentru că eu am convins-o pe Lindsay să mergem mai departe. De asta nu au fost prinşi la Fumoar şi de asta Bridget e cu Alex, în loc să plângă în baie.

Acesta nu e un vis. Şi nu e o senzaţie de déjà-vu.

Chiar se întâmplă. Se întâmplă din nou.

În clipa când înţeleg, tot corpul meu se face sloi de gheaţă. Bridget bate câmpii despre cum n-a chiulit ea niciodată şi Lindsay dă din cap, cu un aer plictisit, iar Alex îşi bea berea. Pe urmă, eu nu mai pot respira; frica mă strânge ca o menghină şi am senzaţia că o să mă sparg într-un milion de bucăţele, chiar atunci şi acolo. Frigul mă străpunge. Vreau să stau jos şi să-mi pun capul între genunchi, dar sunt îngrijorată că, dacă mă mişc, închid ochii sau fac altceva, o să încep să mă descompun – capul se va desprinde de gât şi gâtul se va desprinde de umeri – şi tot corpul meu va pluti înspre neant.

Craniul desprins de gât, gâtul desprins de şira spinării[16]*…*

Simt nişte braţe care mă înlănţuie din spate şi gura lui Rob e pe gâtul meu. Dar nici el nu mă poate încălzi. Tremur fără să mă pot controla.

— Sexy Sammy, îngână Rob şi mă întoarce spre el. Unde ai fost toată viaţa mea?

— Rob! Sunt surprinsă că mai pot vorbi, surprinsă că mai pot gândi. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Care-i treaba, iubito?

Are ochii roşii şi înceţoşaţi. Poate e din cauză că sunt îngrozită, dar unele lucruri îmi par mai clare decât au fost vreodată, mai limpezi. Observ pentru prima dată că cicatricea în formă de semilună pe care o are sub nas îl face să semene puţin cu un taur.

— Nu putem vorbi aici. Trebuie să… trebuie să mergem undeva. Într-o cameră, undeva într-un loc mai retras.

El rânjeşte şi se apleacă spre mine, suflându-mi un damf de alcool în faţă când încearcă să mă sărute.

— Pricep. Una din acele conversaţii.

— Vorbesc serios, Rob. Mă simt… Dau din cap. Nu mă simt bine.

— Tu niciodată nu te simţi bine, se depărtează el de mine, încruntându-se. Întotdeauna apare câte ceva, ştii?

— Ce vrei să spui?

Se leagănă puţin pe picioare şi mă imită.

---

[16] În original „the head bone disconnected from the neck bone, the neck bone disconnected from the backbone”. Sunt versuri dintr-un cântecel tradiţional pentru copii al cărui scop era să îi înveţe pe copii anatomia. (n.tr.)

— Sunt obosită în seara asta. Părinţii mei sunt sus. Părinţii tăi vor auzi. Clatină din cap. Am aşteptat luni de zile asta, Sam.

Simt că îmi dau lacrimile. Capul îmi pulsează din cauza efortului de a mă stăpâni.

— N-are nimic de-a face cu sexul. Jur, eu…

— Atunci cu *ce* are de-a face? Îşi încrucişează braţele pe piept.

— Pur şi simplu am nevoie de tine acum. Abia reuşesc să scot cuvintele. Sunt surprinsă că mă aude.

El oftează şi îşi freacă fruntea.

— Bine, bine. Îmi pare rău. Îşi pune o mână pe creştetul meu.

Eu dau din cap. Încep să-mi dea lacrimile şi el îmi şterge două dintre ele cu degetul mare.

— Hai să vorbim, bine? Mergem undeva unde e linişte. Face semn cu paharul gol de bere spre mine. Dar mai întâi pot să-mi iau o bere?

— Mda, sigur, spun eu, deşi vreau să-l implor să rămână cu mine, să mă prindă în braţe şi să nu-mi mai dea drumul.

— Eşti cea mai tare, spune el şi se apleacă să mă sărute pe obraz. Nu plânge, suntem la o petrecere, îţi aminteşti? Ar trebui să fie distractiv.

Începe să dea înapoi cu spatele şi îşi ridică mâna, cu degetele întinse.

— Cinci minute.

Mă lipesc de perete şi aştept. Nu ştiu ce altceva să fac. Oamenii trec pe lângă mine şi eu mi-am acoperit faţa cu părul ca să nu-şi dea nimeni seama că plâng. E foarte mult zgomot, dar aud totul de parcă ar fi la distanţă. Cuvintele sunt distorsionate şi muzica se aude ca la un carnaval, de parcă toate notele sunt false şi se lovesc unele de altele.

Trec cinci minute, apoi şapte. Trec zece minute, iar eu îmi spun să mai aştept încă cinci şi apoi mă duc să-l caut, chiar dacă am impresia că nu mă pot urni din loc. După douăsprezece minute, îi trimit mesaj: *Unde eşti?* Dar pe urmă îmi amintesc că ieri mi-a spus că îşi lăsase telefonul pe undeva.

Ieri. Azi.

De data asta, când mă imaginez întinsă undeva, nu dorm. De data asta mă imaginez întinsă pe o lespede rece de piatră, cu pielea albă ca laptele, cu buzele vinete şi cu mâinile puse pe piept…

Inspir adânc şi încerc să mă gândesc la alte lucruri. Număr luminiţele de Crăciun care încadrează posterul cu filmul *ET* de deasupra canapelei, număr mucurile de ţigară aprinse, de un roşu strălucitor, care zboară în penumbră ca nişte licurici. Nu sunt vreo tocilară la matematică, dar întotdeauna mi-au plăcut numerele. Îmi place cum poţi să le aşezi unul peste altul, până când umplu orice spaţiu, orice moment. I-am mărturisit asta lui Lindsay într-o zi, şi ea mi-a prezis că o să fiu genul de babă care memorează cărţile de telefon şi ţine în casă cutii de cereale turtite şi ziare, stivuite de la podea la tavan, căutând mesaje din spaţiu în codurile de bare.

Dar, peste câteva luni, dormeam la ea acasă, şi ea mi-a mărturisit că uneori, când are necazuri, recită o rugăciune catolică de seară pe care a învăţat-o când era mică, deşi e pe jumătate evreică şi nici măcar nu crede în Dumnezeu.

Acum mă culc pe perna mea
Să-mi ţii, Doamne, sufletul în mâna Ta.
Şi dacă mor în somnul meu,
Să-mi iei, Doamne, sufletul la pieptul Tău.

O văzuse brodată pe o pernă, acasă la profesoara ei de pian, şi am râs împreună de cât de penibile erau pernele brodate. Dar până am adormit în seara aceea, nu mi-am putut scoate din minte rugăciunea. Un vers anume îmi răsuna iar şi iar în minte: *Şi dacă mor în somnul meu.*

Tocmai mă pregătesc să mă desprind de perete când aud rostit numele lui Rob. Două tipe dintr-a zecea se împleticeau în cameră, chicotind, iar eu trag cu urechea.

— …al doilea în două ore.

— Nu, Matt Kessler l-a dat gata pe primul.

— Au făcut-o amândoi.

— Ai văzut cum îl ţinea Aaron Stern deasupra butoiului? Cu capul în jos.

— Aşa se dă gata un butoi, fraiero.

— Rob Cokran e tare sexy.

— Şşşt! O, Doamne.

Una dintre fete îi dă coate celeilalte când mă observă. Aceasta se albeşte la faţă. Probabil e înspăimântată: vorbea despre prietenul meu (contravenţie), dar, mai mult de atât,

spunea cât de sexy este (infracţiune). Dacă ar fi fost Lindsay acolo, ar fi luat-o razna, le-ar fi făcut curve pe fete şi le-ar fi dat afară de la petrecere. Dacă ar fi fost acolo, s-ar fi aşteptat s-o iau eu razna. Lindsay crede că fetele din clasele mici – mai exact, cele din clasa a zecea – trebuie să fie puse la locul lor. Altfel vor cuceri universul ca gândacii, protejate de un atac nuclear de armura bijuteriilor de la Tiffany şi de gloss.

Nu am destulă energie să le fac cu ou şi cu oţet pe fetele astea şi mă bucur că Lindsay nu e cu mine, ca să nu mă bată la cap cu asta. Ar fi trebuit să ştiu că Rob n-o să se întoarcă. Mă gândesc la ziua de azi, când mi-a cerut să am încredere în el, când a spus că nu mă va dezamăgi niciodată. Ar fi trebuit să-i spun că nu-s decât nişte prostii.

Trebuie să ies afară. Trebuie să scap de fum şi de muzică. Am nevoie de un loc în care să mă gândesc. Încă îmi mai e frig şi sunt sigură că arăt groaznic, deşi nu mai simt că-mi vine să plâng. Am vizionat odată la şcoală un filmuleţ despre sănătate în care erau prezentate simptomele şocului, iar eu le am pe toate. Am dificultăţi de respiraţie. Mâini reci şi transpirate. Ameţeală. Şi mă simt şi mai rău ştiind toate astea.

Ceea ce arată că n-ar trebui să fiţi niciodată atenţi la orele de educaţie sanitară.

La ambele băi stau cel puţin patru persoane la coadă şi toate camerele sunt pline. E ora unsprezece şi toţi cei care au avut în cap să vină au apărut. Câţiva mă strigă deja. Tara Flute se bagă în faţa mea şi spune:

— O, Doamne! Ador cerceii tăi. I-ai luat de la…

— Nu acum. O întrerup şi merg mai departe, căutând cu disperare să găsesc un loc întunecat şi liniştit. La stânga mea e o uşă închisă, cea cu toate autocolantele lipite de ea. Apuc clanţa şi apăs. Nu se deschide, desigur.

— Aceea e camera VIP.

Mă întorc şi îl văd pe Kent în spatele meu, zâmbind.

— Trebuie să fii pe listă. Se sprijină de perete. Ori să-i dai plasatorului douăzeci de dolari. Alege.

— Eu… căutam baia.

Kent îşi înclină capul către capătul celălalt al holului, unde Ronica Masters, beată criţă, bate cu pumnii într-o uşă.

— Haide, Kristen! ţipă ea. Trebuie să fac pipi, urgent. Kent se întoarce spre mine şi ridică din sprâncene.

— Greşeala mea, spun eu şi încerc să trec de el.

— Te simţi bine? Kent nu mă atinge, dar ridică mâna de parcă s-ar gândi s-o facă. Arăţi…

— Mă simt bine.

Ultimul lucru care-mi trebuie acum e mila lui Kent McFuller. Mă întorc înapoi în hol.

M-am hotărât să ies afară şi s-o sun pe Lindsay de pe verandă – o să-i zic că am nevoie să plec imediat, că trebuie să plec – când Elody se năpusteşte în hol, cuprinzându-mă cu braţele.

— Unde naiba ai fost? ţipă ea şi mă pupă. E transpirată şi-mi aminteşte de felul în care se cocoţa Izzy în patul meu, îmbrăţişând-mă şi trăgând de lănţişor. N-ar fi trebuit să mă dau jos din pat azi.

— Lasă-mă să ghicesc, lasă-mă să ghicesc! Elody îşi slăbeşte strânsoarea şi începe să-şi împingă şoldurile spre mine, de parcă suntem pe un ring de dans. Îşi dă ochii peste cap şi începe să geamă: *Oh, Rob, oh, Rob! Da! Aşa, aşa!*

— Eşti o perversă, zic eu şi o împing la o parte. Eşti mai rea decât Otto.

Ea râde şi mă apucă de mână, începând să mă târască înapoi în cameră.

— Haide! Toată lumea e aici.

— Trebuie să plec, răspund eu. Muzica se aude atât de tare că trebuie să ţip. Nu mă simt bine.

— Poftim?

— Nu mă simt bine.

Ea duce degetul la ureche în semn de *Nu te aud.* Nu ştiu dacă e adevărat sau nu. Are palmele ude şi eu încerc să mă smulg din strânsoare, dar în aceeaşi clipă Lindsay şi Ally mă observă şi încep să ţipe, sărind pe mine.

— Te căutăm de-o veşnicie, exclamă Lindsay, cu ţigara în mână.

— În gura lui Patrick, poate. Ally râde ca şi cum ar necheza.

— Era cu Rob. Elody mă arată cu degetul, legănându-se pe picioare. Uitaţi-vă la ea. Pare vinovată.

— Stricato! ţipă Lindsay.

— Curvo! intervine Ally.

— Destrăbălato! strigă şi Elody.

Asta e o glumă veche de-a noastră. Anul trecut, Lindsay a hotărât că *târfă* e plictisitor.

— Mă duc acasă, le anunţ. Nu trebuie să mă duceţi voi. Mă descurc singură.

Probabil Lindsay crede că glumesc.

— Să te duci acasă? Dar am ajuns abia acum o oră. Se apleacă spre mine şi şopteşte: şi în plus, am crezut că tu şi Rob o să… ştii *tu.*

De parcă n-ar fi strigat în faţa tuturor că am făcut-o deja.

— M-am răzgândit.

Mă străduiesc din greu să vorbesc ca şi cum m-ar durea în cot, iar efortul mă epuizează. Sunt furioasă pe Lindsay, fără să ştiu de ce – pentru că nu vrea să plece de la petrecere cu mine, cred. Sunt furioasă pe Elody că m-a târât aici şi pe Ally pentru că e mereu atât de naivă. Sunt furioasă pe Rob pentru că nu îi pasă cât sunt de supărată şi sunt furioasă pe Kent că îi pasă. Sunt furioasă pe toţi şi pe toate şi, în clipa asta îmi imaginez că ţigara cu care gesticulează Lindsay dă foc la perdele, că focul pune stăpânire pe încăpere şi îi înghite pe toţi. Apoi imediat mă simt vinovată. Ultimul lucru de care am nevoie e să mă transform într-unul dintre ciudaţii ăia care se îmbracă mereu în negru şi desenează arme şi bombe pe caiete.

Lindsay cască gura la mine de parcă ar vedea ce gândesc. Apoi îmi dau seama că se uită peste umărul meu. Elody se îmbujorează la chip. Ally deschide şi închide gura ca un peşte. Zgomotul petrecerii se stinge, de parcă cineva tocmai a apăsat pe butonul de pauză al unei coloane sonore.

Juliet Sykes. Ştiu încă dinainte să mă întorc, dar tot sunt surprinsă când o văd, cuprinsă încă de uluire. E drăguţă.

Astăzi, când am văzut-o plutind prin cantină, arăta ca întotdeauna, cu părul în ochi, cu hainele lălâi, cu umerii cocoşaţi, de parcă ar putea fi oricine, oriunde, o fantomă sau o umbră.

Dar acum stă dreaptă, are părul prins la spate şi ochii îi strălucesc.

Se îndreaptă către noi. Mi se usucă gura. Vreau să spun *nu,* dar ea se opreşte în faţa lui Lindsay, înainte să pot rosti cuvântul. Îi văd gura mişcându-se, dar îmi ia o secundă să înţeleg ce spune, de parcă i-aş auzi vorbele de sub apă.

— Eşti o nenorocită!

Toată lumea şuşoteşte, holbându-se la micul nostru grup: eu, Lindsay, Elody, Ally şi Juliet Sykes. Simt cum îmi ard obrajii. Sunetul vocilor începe să crească.

— Ce-ai spus? Lindsay scrâşneşte din dinţi…

— O nenorocită. O fată rea. O persoană rea.

Juliet se întoarce către Elody:

— Eşti o nenorocită!

— Eşti o nenorocită, repetă către Ally.

În cele din urmă, se uită în ochii mei. Au exact culoarea cerului.

— Eşti o nenorocită!

Vocile sunt ca un vuiet acum, oamenii râd şi ţipă:

— Psihopato!

— Nu mă cunoşti, cârâi eu în cele din urmă, găsindu-mi vocea, dar Lindsay a păşit deja în faţă şi mă acoperă.

— Prefer să fiu o nenorocită decât o psihopată, mârâie ea; în acelaşi timp, îşi pune mâinile pe umerii lui Juliet şi o împinge. Juliet, împleticindu-se, face un pas înapoi şi totul e în acelaşi timp oribil şi familiar. Se întâmplă din nou; *chiar* se întâmplă. Închid ochii. Vreau să mă rog, dar nu pot gândi decât *De ce, de ce, de ce, de ce.*

Când deschid ochii, Juliet vine spre mine, udă leoarcă, cu braţele întinse. Se uită la mine şi pe cuvânt că parcă ştie, parcă vede direct în mine, parcă toate sunt cumva din vina mea. Mă simt de parcă m-a lovit cineva în stomac şi iese tot aerul din mine; mă reped la ea fără să mă gândesc, o împing şi ajunge în fundul încăperii. Ea se prăbuşeşte peste un raft de cărţi şi apoi se răsuceşte apucându-se de cadrul uşii ca să îşi recapete echilibrul. Pe urmă o ia la fugă pe hol.

— Îţi vine să crezi? ţipă cineva în spatele meu.

— Juliet Sykes îşi ia nişte *cojones.*

— Cucu pentru Cocoa Puffs, omule[17].

Toţi râd şi Lindsay se apleacă spre Elody, spunând:

— Ce ciudată!

Ally chicoteşte, iar sticla goală de vodcă i se leagănă în mână. Probabil că restul de băutură l-a vărsat pe Juliet.

Încep să-mi croiesc drum afară din cameră. Mi se pare că e prea multă lume înăuntru şi e aproape imposibil să te mişti.

---

[17] În original „Cuckoo for Cocoa Puffs” – sloganul unei mărci de cereale cu cacao. (n.tr.)

Împing lumea din jur, folosindu-mă de coate când trebuie, şi toţi mă privesc ciudat. Nu-mi pasă. Trebuie să ies.

Ajung în cele din urmă la uşă şi Kent e acolo, uitându-se la mine cu buzele strânse. Se mişcă de parcă ar vrea să îmi blocheze drumul.

Ridic mâna.

— Nici să nu te gândeşti! Cuvintele îmi ies ca un mârâit.

Fără un sunet, se dă la o parte, lăsându-mă să mă strecor pe lângă el. Când ajung la jumătatea holului, îl aud strigând:

— De ce?

— D-aia, îi strig, drept răspuns. Dar de fapt mă gândesc la acelaşi lucru.

De ce mi se întâmplă mie toate astea? *De ce, de ce, de ce?*

— De ce *Sam* stă mereu pe locul din faţă?

— Pentru că tu eşti întotdeauna prea beată ca să-l revendici.

— Nu-mi vine să cred că l-ai lăsat baltă pe Rob, spune Ally. Are haina trasă peste urechi. În maşina lui Lindsay e aşa de frig, că respiraţia ne iese din gură ca un abur îngheţat solid şi alb. O să ai necazuri mari mâine.

Dacă mai există un mâine, îmi vine să spun. Am plecat de la petrecere fără să îmi iau la revedere de la Rob, care era întins pe o canapea, cu ochii pe jumătate închişi. O jumătate de oră înainte să plecăm, am stat încuiată într-o baie goală, aşezată pe marginea rece şi tare a căzii, ascultând muzica care vibra prin pereţi şi prin tavan. Lindsay insistase să mă dau cu ruj roşu aprins, iar când m-am uitat în oglindă, am văzut că începuse să mi se scurgă de pe buze, ca la clovni. L-am şters încet cu şerveţele făcute ghem, pe care le-am lăsat să plutească în vasul de toaletă, ca nişte floricele roz.

La un moment dat, creierul încetează să mai judece lucrurile. La un moment dat, renunţă, se închide, se izolează. Şi totuşi, în timp ce Lindsay întoarce maşina – urcându-se pe gazonul lui Kent ca să facă asta, cu cauciucurile învârtindu-se în noroi – mi se face frică.

Copacii, albi şi fragili ca oasele, dansează nebuneşte în vânt. Ploaia răpăie pe capotă şi şuvoaiele de apă care se scurg pe ferestre dau senzaţia că lumea se dezintegrează. Ceasul de pe bord străluceşte: 12:38.

Mă apuc de scaun când Lindsay goneşte pe alee, cu ramurile biciuindu-ne de pe margini.

— Cum rămâne cu vopseaua de pe caroserie? întreb, cu inima bubuindu-mi în piept. Încerc să-mi spun că sunt bine, sunt în regulă, că nimic nu se va întâmpla. Dar nu mă ajută.

— Dă-o dracului, spune ea. Maşina e buşită oricum. Ai văzut bara din faţă?

— Poate că ar trebui să nu mai loveşti maşinile parcate, chicoteşte Elody.

— Poate că ar trebui *să-ţi iei* maşină.

Lindsay îşi ia mâna de pe volan şi se apleacă, întinzându-se după geanta de la picioarele mele. În acelaşi timp, smuceşte de volan şi maşina intră puţin în pădure. Ally alunecă pe bancheta din spate, se loveşte de Elody şi amândouă încep să râdă.

Mă întind şi încerc să apuc volanul.

— Iisuse, Lindz!

Lindsay se ridică şi mă împinge cu cotul. Îmi aruncă o privire ciudată, apoi începe să desfacă un pachet de ţigări.

— Ce-i cu tine?

— Nimic. Eu... Mă uit pe fereastră, înăbuşindu-mi lacrimile care ameninţă să se reverse. Vreau doar să fii atentă, atâta tot.

— Da? Ei bine, eu vreau să-ţi iei mâinile de pe volan.

— Haide, fetelor! Nu vă certaţi, intervine Ally.

— Dă-mi şi mie o ţigară, Lindz, cere Elody care e pe jumătate întinsă pe bancheta din spate şi dă ca apucata din mâini.

— Numai dacă aprinzi una şi pentru mine, zice Lindsay, aruncând pachetul pe banchetă. Elody aprinde două ţigări şi îi dă una lui Lindsay. Ea întredeschide fereastra şi suflă un nor de fum. Ally ţipă.

— Vă rog, vă rog, nu deschideţi fereastra! Mai am puţin şi mor pe loc de pneumonie.

— Mai ai puţin şi dai colţul pentru că te omor eu, spune Elody.

— Dacă ar fi să muriţi, o trântesc eu, cum aţi vrea să fie?

— Niciodată, replică Lindsay.

— Vorbesc serios. Am palmele umede de transpiraţie şi le şterg de tapiţeria scaunului.

— În somn, spune Ally.

— Mâncând lasagna bunicii mele, zice Elody. Pe urmă, după ce tace o clipă, adaugă: Sau în timp ce fac sex. Asta o face pe Ally să râdă strident.

— Într-un avion, mărturiseşte Lindsay. Dacă mă prăbuşesc, vreau să iau toată lumea cu mine. Face o mişcare de prăbuşire cu mâna.

— Dar credeţi că veţi şti, totuşi? Brusc, mi se pare important să discut despre asta. Credeţi că veţi avea vreo idee despre asta... înainte să se întâmple?

Ally se ridică şi se apleacă în faţă, înlănţuindu-şi braţele pe după spătarele scaunelor.

— Într-o zi, bunicul meu s-a trezit şi ajurat că a văzut un tip în negru la picioarele patului – purta o glugă mare şi n-avea chip. Ţinea o sabie sau cum se cheamă chestia aia. Era Moartea, înţelegeţi? Şi în ziua aia, s-a dus la doctor şi l-au diagnosticat cu cancer de pancreas. În aceeaşi zi.

Elody îşi dă ochii peste cap.

— Dar n-a murit.

— Ar fi putut muri.

— Povestea asta n-are sens.

— Putem schimba subiectul? Lindsay frânează exact cu o secundă înainte să smucească maşina pe şoseaua udă. E absolut morbid.

Ally chicoteşte.

— Atenţie, cuvânt de dicţionar.

Lindsay se întoarce lungindu-şi gâtul înapoi şi încearcă să-i sufle fum lui Ally în faţă.

— Nu avem toate vocabularul unui copil de doisprezece ani. Lindsay coteşte spre Autostrada 9, care se întinde în faţa noastră ca o limbă argintie uriaşă. O pasăre colibri loveşte cu aripile în piept – se ridică, se ridică, mi se zbate în gât.

Vreau să mă întorc la ce spuneam – vreau să spun: *O să ştiţi, nu? O să ştiţi înainte să se întâmple* – dar Elody o împinge pe Ally din drum şi se apleacă în faţă, cu ţigara atârnându-i în gură, declarând:

— Muzică!

Şi apucă iPodul.

— V-aţi pus centurile? spun eu. Nu mă pot abţine. Groaza s-a întins peste tot acum, mă apasă, mă lasă fără suflare, făcându-mă să mă gândesc: *dacă nu respiri, o să mori.* Ceasul ticăie mai departe. 12:39.

Elody nici nu răspunde, începe doar să caute prin iPod. Găseşte *Splinter,* dar Ally îi dă peste mână şi spune că e rândul

ei să aleagă muzica. Lindsay le cere să înceteze cu cearta şi încearcă să smulgă iPodul de la Elody, luând mâinile de pe volan şi fixându-l cu genunchiul. Mă întind să-l apuc, dar ea ţipă:

— Ia mâna! Şi râde.

Elody loveşte ţigara din mâna lui Lindsay, făcând-o să-i aterizeze între coapse. Cauciucurile derapează puţin pe pavajul ud şi în maşină miroase a ars.

Dacă nu respiri…

Apoi, deodată, apare un fulger alb în faţa maşinii. Lindsay ţipă ceva – cuvinte pe care nu reuşesc să le disting, ceva gen *stai* sau *sari* – şi brusc…

Ei bine.

Ştiţi ce se întâmplă mai departe.

TREI

În visul meu, mă prăbuşesc la nesfârşit prin întuneric.

Mă prăbuşesc, mă prăbuşesc, mă prăbuşesc.

Dar se mai cheamă că te prăbuşeşti dacă nu cazi?

Şi apoi un ţipăt. Ceva care sfâşie liniştea, un urlet îngrozitor, ascuţit, ca un animal sau ca o alarmă…

Bipbipbipbipbipbip.

Mă trezesc înăbuşindu-mi un ţipăt.

Închid alarma, tremurând, şi mă întind înapoi pe perne. Îmi arde gâtul şi sunt lac de transpiraţie. Inspir încet şi profund şi privesc cum camera se luminează pe măsură ce soarele se ridică treptat peste orizont, iar lucrurile încep să iasă la iveală: bluza de trening de la Victoria's Secret de pe podea, colajul pe care mi l-a făcut Lindsay cu ani în urmă cu citate din trupele noastre preferate şi cu decupaje din reviste. Ascult sunetele care vin de jos, atât de familiare şi de constante de parcă ar face parte din arhitectură, de parcă au fost ridicate de la zero odată cu pereţii: zarva tatei din bucătărie, punând farfuriile pe rafturi; Pickle, mopsul nostru, care zgrepţăne frenetic, încercând să iasă pe uşa din spate, probabil ca să facă pipi şi să alerge în cerc; murmurul scăzut care înseamnă că mama se uită la ştirile dimineţii.

Când sunt gata, trag aer în piept şi mă întind după telefon. Îl deschid.

Data clipoceşte spre mine.

Vineri, 14 februarie.

Ziua îndrăgostiţilor.

— Trezeşte-te, Sammy! Izzy îşi bagă capul pe uşă. Mami spune că o să întârzii.

— Spune-i mamei că sunt bolnavă. Capul blond al lui Izzy dispare iar.

Iată ce îmi amintesc: îmi amintesc că eram în maşină. Îmi amintesc că Elody şi Ally se certau pe iPod. Îmi amintesc felul nebunesc în care se rotea volanul şi cum arăta chipul lui Lindsay când maşina aluneca înspre pădure, cu gura căscată şi cu sprâncenele ridicate de uimire, de parcă tocmai se întâlnise cu cineva pe care îl cunoştea, într-un loc neaşteptat. Şi după aceea? Nimic.

Şi după aceea, doar visul.

Asta e prima dată când mă gândesc cu adevărat – prima dată când îmi permit să mă gândesc.

Că poate accidentele – amândouă – au fost reale. Şi că poate eu n-am supravieţuit.

Poate că atunci când mori, timpul se strânge în jurul tău şi tu eşti prins în sfera asta mică pentru totdeauna. Ca echivalentul de după moarte al filmului *Ziua Cârtiţei.* Nu aşa mi-am imaginat că va fi moartea – nu asta mi-am imaginat că vine după aceea – dar, la urma urmei, nici nu s-a mai întors nimeni să ne spună.

Fiţi sinceri: sunteţi surprinşi că nu mi-am dat seama mai devreme? Sunteţi surprinşi că mi-a luat atât de mult timp să mă gândesc la acest cuvânt – moarte? A muri? Moartă?

Credeţi că am fost proastă? Naivă?

Încercaţi să nu mă judecaţi. Ţineţi minte că suntem la fel, voi şi cu mine.

Şi eu credeam că o să trăiesc veşnic.

— Sam? Mama intră şi se sprijină de cadrul uşii. Izzy mi-a spus că te simţi rău.

— Eu… cred că am gripă sau ceva.

Ştiu că arăt ca naiba, aşa că trebuie să fie credibil. Mama oftează de parcă o fac intenţionat.

— Lindsay trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta.

— Nu cred că mă pot duce azi la şcoală. Ideea de a merge la şcoală mă face să vreau să mă ghemuiesc ca o minge, să dorm şi să nu mă mai trezesc.

— De Ziua Îndrăgostiţilor?

Mama ridică dintr-o sprânceană. Se uită la bluza fără mâneci tivită cu blăniţă, aşezată cu grijă pe scaunul de la birou – singura piesă de îmbrăcăminte care nu e împrăştiată peste tot pe podea, nici nu atârnă la picioarele patului sau de clanţa uşii.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, mamă. Încerc să înghit un nod care mi s-a pus în gât. Cel mai rău e să ştiu că nu pot spune nimănui ce mi se întâmplă – sau ce mi s-a întâmplat. Nici măcar mamei mele. Cred că de ani de zile n-am mai discutat cu ea lucruri importante, dar încep să-mi doresc să revină acele zile când credeam că ea poate rezolva orice. E amuzant, nu-i aşa? Când eşti mic, vrei să fii

mare, iar mai târziu, îţi doreşti să te poţi întoarce din nou în copilărie.

Mama îmi cercetează faţa cu atenţie. Simt că aş putea ceda în orice clipă şi să trântesc vreo nebunie, aşa că mă întorc cu spatele la ea şi cu faţa la perete.

— Tu adori Ziua Îndrăgostiţilor, insistă ea. Eşti sigură că nu s-a întâmplat nimic? Nu te-ai certat cu prietenele tale, nu?

— Nu. Sigur că nu. Ezită.

— Te-ai certat cu Rob?

Îmi vine să râd când aud asta. Mă gândesc la cum m-a lăsat să-l aştept la etaj la petrecerea lui Kent şi sunt cât pe-aici să răspund *Nu încă.*

— Nu, mamă. Of, Doamne!

— Nu folosi tonul ăsta cu mine. Încerc doar să te ajut.

— Mda, ei bine, nu mă ajuţi.

Mă ascund şi mai tare sub pături, cu spatele la ea. Aud mişcare şi cred că o să vină să stea lângă mine. Dar nu o face. În clasa a noua, după o ceartă zdravănă, am desenat o linie cu ojă roşie chiar în faţa uşii, şi i-am spus că dacă trece vreodată de linia aia, nu mai vorbesc cu ea în veci. Cea mai mare parte a ojei s-a cojit deja, dar în anumite locuri, mai pătează lemnul, ca o dâră de sânge.

La momentul acela am vorbit serios, dar mă aşteptam să uite după o vreme. Însă din ziua aceea, n-a mai pus piciorul în camera mea. În unele privinţe e aiurea, pentru că nu-mi face niciodată surprize, cum ar fi să-mi facă patul ori să-mi lase rufele spălate şi împăturite, sau o rochie de vară nouă pe pat, aşa cum făcea când eram în gimnaziu. Dar măcar ştiu că nu scotoceşte prin sertarele mele cât sunt la şcoală, căutând droguri, jucării sexuale sau mai ştiu eu ce.

— Dacă vrei să vii până aici, aduc termometrul, spune ea.

— Nu cred că am febră. Peretele are o mică spărtură, în formă de insectă, şi eu o apăs cu degetul mare, strivind-o.

Aproape că simt cum mama îşi pune mâinile în şolduri.

— Ascultă, Sam! Ştiu că e al doilea semestru. Şi ştiu că tu crezi că asta-ţi dă dreptul să te laşi pe tânjeală…

— Mamă, nu e asta. Îmi îngrop capul sub pernă, simţind că-mi vine să urlu. Ţi-am spus, nu mă simt bine.

Mi-e teamă că o să mă întrebe ce se întâmplă, dar şi sper că o va face. Ea spune doar:

— În regulă. Îi zic lui Lindsay că te gândeşti să mergi mai târziu. Poate că, după ce mai dormi puţin, o să te simţi mai bine.

Mă îndoiesc.

— Poate, spun eu, şi după o clipă aud uşa închizându-se în spatele ei.

Închid ochii şi mă transpun din nou în acele ultime momente, ultimele amintiri – privirea uimită a lui Lindsay şi copacii care se văd ca nişte dinţi în lumina farurilor, mugetul sălbatic al motorului – căutând o luminiţă, un fir care să lege momentul acesta de acela de atunci, un fel de a coase la loc zilele, ca să aibă noimă.

Dar nu găsesc decât întuneric.

Nu-mi mai pot reţine lacrimile. Vin toate în valuri şi, înainte să-mi dau seama, plâng cu sughiţuri şi-mi curge nasul pe cele mai bune perne ale mele, marca Ethan Allen.

Un pic mai târziu aud zgrepţănături la uşă. Pickle a avut întotdeauna o intuiţie de câine pentru momentele în care plâng şi, în clasa a şasea, după ce Rob Cokran a spus că sunt prea ratată ca să iasă cu mine – chiar în mijlocul cantinei, de faţă cu toată lumea – Pickle s-a aşezat la mine pe pat şi mi-a lins toate lacrimile, una după alta.

Nu ştiu de ce-mi vine în minte exemplul ăsta, dar când mă gândesc la acel moment, un val de furie şi frustrare se adună în mine. E ciudat cât de mult mă afectează amintirea aceea. Nu i-am vorbit niciodată lui Rob despre ziua aceea – mă îndoiesc că îşi aminteşte – dar întotdeauna mi-a plăcut să mă gândesc la ea când mergem pe culoare, cu degetele împletite, sau când pierdem vremea în subsolul Tarei Flute, şi Rob se uită la mine şi îmi face cu ochiul. Îmi place să mă gândesc la cât de ciudată e viaţa: cât de mult se schimbă. Cum se schimbă oamenii.

Dar acum mă întreb doar când anume am devenit eu destul de populară pentru Rob Cokran.

După o vreme, zgrepţănăturile încetează. Pickle şi-a dat seama până la urmă că n-o să poată intra şi îi aud lăbuţele lipăind pe podea în timp ce se îndepărtează. Nu cred că m-am mai simţit vreodată în viaţă atât de singură.

Plâng până când mi se pare uimitor că o persoană poate avea atâtea lacrimi. Am senzaţia că îmi vin tocmai din vârful picioarelor.

Apoi adorm fără să visez nimic.

Tactici de evadare

Mă trezesc gândindu-mă la un film pe care l-am văzut odată. Personajul principal moare – nu mai ţin minte cum – dar e doar pe jumătate mort. O parte din el zace în comă, iar o altă parte rătăceşte prin lume, într-un fel de uitare. Ideea e că, atâta timp cât nu e sută la sută mort, o parte din el e prinsă în locul acesta dintre lumi.

Gândul ăsta îmi dă speranţă pentru prima oară în două zile. Ideea că poate zac în comă pe undeva, iar cei din familia mea stau la căpătâiul meu, îngrijoraţi, şi îmi umplu camera de spital cu flori, mă face să mă simt chiar bine.

Pentru că dacă nu sunt moartă – cel puţin nu încă – ar putea exista o cale să opresc asta.

Mama mă duce până la parcarea superioară înainte să înceapă ora a treia. (354 de metri sau nu, nu voi fi văzută coborând din Honda Accord maro din 2003 a mamei mele, pe care nu vrea s-o schimbe cu un model mai nou pentru că acesta „consumă puţin”.) Acum abia aştept să ajung la şcoală. Intuiesc că acolo voi găsi răspunsurile. Nu ştiu cum sau de ce sunt blocată în bucla asta temporală, dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convinsă că există un motiv pentru asta.

— Ne vedem mai târziu, îi spun eu, şi dau să cobor din maşină.

Dar ceva mă opreşte. E ideea care m-a tot sâcâit în ultimele douăzeci şi patru de ore, despre care încercam să le povestesc prietenelor mele în maşină: că e posibil să nu ştii niciodată cu adevărat. Că e posibil să mergi pe stradă într-o zi, şi zbang!

Întuneric.

— E frig, Sam. Mama se apleacă peste scaunul din dreapta şi îmi face semn să închid portiera.

Mă întorc şi mă aplec să mă uit la ea. Îmi ia ceva timp să îmi scot cuvintele din gură şi mormăi:

— Te iubesc.

Mă simt aşa de ciudat să o spun, aşa că iese mai degrabă ca *te chinuiesc.* Nici măcar nu sunt sigură că mă înţelege. Trântesc uşa repede, înainte să poată răspunde. Cred că au trecut ani de zile de când nu le-am mai spus părinţilor mei că îi iubesc, cu excepţia zilelor de naştere sau a sărbătorilor de Crăciun, sau când o spun ei primii şi se aşteaptă să le răspunzi. Am o

senzaţie ciudată în stomac, în parte uşurare şi în parte regret şi stinghereală.

În timp ce merg către şcoală, fac un jurământ: nu va fi niciun accident în seara asta.

Şi orice ar fi – sfera sau sughiţul ăsta temporal – eu o să evadez.

Încă un lucru pe care să nu-l uitaţi niciodată: speranţa te ţine în viaţă. Chiar şi atunci când eşti mort, e singurul lucru care te ţine în viaţă.

Deja s-a sunat pentru ora a treia, aşa că mă grăbesc să ajung la chimie. Ajung acolo chiar la timp ca să mă aşez – surpriză, surpriză – lângă Lauren Lornet. Extemporalul se derulează la fel ca ieri şi alaltăieri – cu excepţia faptului că acum pot răspunde singură la prima întrebare.

Pix. Cerneală. Funcţionează? Domnul Tierney. Carte.

Trântită pe jos. Tresar.

— Păstrează-l, şopteşte Lauren, fluturând din gene spre mine. O să ai nevoie de el.

Mă pregătesc să i-l dau înapoi, ca de obicei, dar ceva din expresia ei îmi trezeşte o amintire. Îmi amintesc că am venit acasă după petrecerea la piscină a Tarei Flute, în clasa a şaptea, şi mi-am văzut chipul în oglindă, luminat exact la fel, de parcă cineva mi-ar fi dat un bilet câştigător la loterie şi mi-ar fi spus că viaţa mea e pe punctul să se schimbe.

— Mersi.

Îndes pixul în geantă. Ea încă mai are faţa aia – o văd cu coada ochiului – şi, după un minut, mă întorc şi îi spun:

— N-ar trebui să fii aşa de drăguţă cu mine.

— Poftim? Acum arată de-a dreptul uluită. E cu siguranţă o îmbunătăţire.

Trebuie să vorbesc în şoaptă, pentru că Tierney şi-a început din nou lecţia. Reacţii chimice, bla, bla, bla. Transformare. Pui două lichide la un loc şi ele formează o substanţă solidă. Doi plus doi nu face patru.

— Drăguţă. Cu mine. N-ar trebui să fii.

— De ce nu? Se încruntă atât de tare, că aproape nu i se mai văd ochii.

— Pentru că eu nu sunt drăguţă cu tine.

În mod surprinzător, îmi e foarte greu să rostesc cuvintele astea.

— Ba eşti, spune Lauren, privindu-şi mâinile, dar e clar că nu vorbeşte serios. Ridică privirea şi mai încearcă o dată. Nu trebuie…

Nu termină propoziţia, dar ştiu ce are de gând să spună: NU trebuie să fii drăguţă cu mine.

— Exact, zic eu.

— Fetelor! urlă domnul Tierney, izbind cu pumnul în masa lui de laborator. Jur că o ia razna.

Eu şi Lauren nu mai vorbim până la sfârşitul orei, dar plec de la chimie simţindu-mă bine, de parcă am făcut ce trebuia.

— Asta vreau să văd. Domnul Daimler bate cu degetele pe banca mea când trece pe culoarele dintre rânduri ca să strângă temele. Un zâmbet larg. E o zi frumoasă…

— Am auzit că o să plouă mai târziu, intervine Mike Heffner şi toată lumea râde. E un idiot.

Domnul Daimler nu se întrerupe.

— …Şi e Ziua îndrăgostiţilor. Dragostea pluteşte în aer. Se uită la mine şi inima îmi stă o clipă în loc. *Toată lumea* ar trebui să zâmbească.

— Doar pentru dumneavoastră, domnule Daimler, răspund eu, îndulcindu-mi vocea. Se aud chicoteli şi o pufnitură sonoră în spatele clasei. Mă întorc şi îl văd pe Kent, cu capul plecat, mâzgălind furios ceva pe coperta caietului.

Domnul Daimler râde şi spune:

— Şi eu care credeam că ţi-am stârnit pasiunea pentru ecuaţiile diferenţiale.

— O pasiune tot i-aţi stârnit, asta-i sigur, mormăie Mike. Din clasă se aud mai multe râsete. Nu sunt sigură dacă domnul Daimler aude – nu pare – dar i se înroşesc vârfurile urechilor.

Toată ora a fost aşa. Sunt binedispusă, convinsă că totul va fi bine. Mi-am dat seama de tot. O să primesc a doua şansă. Domnul Daimler a fost în mod special atent cu mine azi. După ce au venit Cupidonii, s-a uitat la cei patru trandafiri ai mei, a ridicat din sprâncene şi a spus că probabil am peste tot admiratori secreţi.

— Nu aşa de secreţi, am spus, şi el mi-a făcut cu ochiul.

După oră, îmi adun lucrurile şi ies pe hol, oprindu-mă doar o clipă, să mă uit peste umăr. Evident, Kent aleargă după mine, cu cămaşa scoasă din pantaloni, cu taşca pe jumătate deschisă şi lovindu-i coapsele. Câtă neglijenţă! O iau către cantină. Astăzi m-am uitat cu mai multă atenţie la biletul lui: copacul e desenat cu cerneală neagră, fiecare adâncitură şi umbră a scoarţei fiind conturate perfect. Frunzele sunt minuscule şi au formă de romb. Trebuie să-i fi luat ore întregi să facă desenul. L-am pus între două pagini în manualul de matematică, să nu se şifoneze.

— Hei, spune el, ajungându-mă din urmă. Ai primit biletul meu?

Sunt cât pe-aici să-i spun *Desenul e foarte reuşit,* dar ceva mă opreşte.

— Nu iubi la băutură? Ce-i asta, vreun proverb pe care nu-l ştiam?

— Consider că e datoria mea civică să împrăştii vorba. Kent îşi duce mâna la inimă.

Îmi trece un gând prin minte – *nu ai vorbi cu mine dacă ţi-ai aminti* – dar îl alung din minte. Ăsta e Kent McFuller. Are noroc că stau de vorbă cu el. Şi în plus, nu am de gând să mă duc la petrecere în seara asta: dacă nu mă duc la petrecere, nu vine Juliet Sykes, iar Kent nu are niciun motiv să se răstească la mine. Şi, lucrul cel mai important, nu are loc niciun accident.

— Mai degrabă să împrăştii ciudăţenia, zic.

— O iau ca pe un compliment.

Kent devine brusc serios şi se încruntă, astfel încât toţi pistruii lui decoloraţi de pe nas se adună ca o constelaţie.

— De ce flirtezi cu domnul Daimler? E un pervers, să ştii.

Sunt atât de surprinsă de întrebarea lui, că îmi ia câteva clipe până să răspund.

— Domnul Daimler nu e un pervers.

— Ba da, crede-mă.

— Eşti gelos?

— Absolut deloc.

— Şi nu flirtez cu el, oricum. Kent îşi dă ochii peste cap.

— Sigur că nu. Ridic din umeri.

— De ce eşti atât de interesat?

Kent se înroşeşte şi lasă ochii în pământ.

— Aşa, mormăie el.

Stomacul mi se strânge puţin şi îmi dau seama că o parte din mine spera că răspunsul lui va fi diferit – mai personal. Sigur, dacă şi-ar mărturisi dragostea lui neţărmurită faţă de mine chiar acolo, pe coridor, ar fi un dezastru. Chiar dacă e aşa de ciudat, nu am nici cea mai mică intenţie să-l umilesc în public – e drăguţ şi am fost prieteni în copilărie şi toate alea – dar n-aş putea niciodată, niciodată, să ies în oraş cu el, nici într-un milion de vieţi. Nu în timpul vieţii *mele,* oricum: cea pe care o vreau înapoi, în care zilele de ieri sunt urmate de zile de azi şi de zile de mâine. Numai când îi văd melonul, îmi spun că-i imposibil.

— Ascultă! Kent îmi aruncă o privire cu coada ochiului. Părinţii mei sunt plecaţi în weekend şi o să vină ceva lume pe la mine în seara asta…

— Mda.

În faţă, îl văd pe Rob îndreptându-se spre cantină. O să mă observe dintr-un moment în altul. Nu am puterea să-l întâlnesc acum. Stomacul mi se strânge şi sar în faţa lui Kent, întorcându-mă cu spatele la cantină.

— Ăă… pe unde-i casa ta?

Kent se uită ciudat la mine. Practic, m-am aşezat ca o baricadă umană.

— La ieşirea de pe Autostrada 9. Nu-ţi aminteşti?

Nu răspund şi, doar pentru o clipă, zâmbetul îi dispare de pe faţă. Se uită în altă parte, ridicând din umeri.

— Bănuiesc că n-ai cum să-ţi aminteşti. Ai fost acolo doar de câteva ori. Ne-am mutat chiar înainte de gimnaziu. Din Terrace Place. Îţi aminteşti casa noastră veche din Terrace Place, nu? zâmbeşte el din nou şi mă gândesc că e adevărat: ochii lui au exact culoarea ierbii. Tu stăteai în bucătărie şi furai toate prăjiturelele. Şi eu te fugăream în jurul arţarilor uriaşi din curtea din faţă. Ţii minte?

Imediat ce menţionează arţarii, în mine se trezeşte o amintire, ca o piatră care sparge oglinda unei ape clipocind la suprafaţă. Stăteam într-un spaţiu îngust între două rădăcini enorme care se încovoiau afară din pământ ca nişte spinări de animal. Îmi amintesc că a despărţit două seminţe de arţar şi şi-a băgat una în nasul lui şi alta într-al meu şi mi-a spus că, în acest fel, toată lumea o să ştie că ne iubim. Cred că aveam vreo cinci sau şase ani.

— Eu…

Ultimul lucru de care am nevoie acum e să îmi amintească el de vremurile bune, când eram făcută numai din genunchi, nas şi ochelari, iar el era singurul băiat care se apropia de mine.

— Poate. Mie mi se pare că toţi copacii arată la fel, înţelegi?

El râde, chiar dacă eu nu încercam să fiu amuzantă.

— Deci, crezi că o să vii diseară? La petrecere?

Asta mă aduce din nou la realitate. Petrecerea. Dau din cap că nu şi încep să mă retrag.

— Nu. Nu cred. Zâmbetul îi păleşte puţin.

— O să fie amuzant. Ceva măreţ. Amintiri din clasa a douăşpea. Cea mai mare distracţie din viaţă şi alte prostii din astea.

— Corect, i-o tai eu sarcastic. Raiul din liceu.

Mă întorc şi încep să mă îndepărtez de el. Cantina e plină, iar când mă apropii de uşile duble – din care una e deschisă cu un pantof de sport vechi – zgomotul elevilor mă întâmpină ca un vuiet.

— O să vii, strigă el după mine. Ştiu că o să vii.

— Nu te baza pe asta, îi strig şi aproape că adaug: *E mai bine aşa.*

Reguli de supravieţuire

— Cum adică nu *poţi* ieşi?

Ally se uită la mine de parcă tocmai aş fi spus că vreau să mă duc la banchet cu Ben Farsky (sau Pârţâilă, cum l-am poreclit din clasa a patra).

Oftez.

— Pur şi simplu n-am chef, bine? schimb eu tactica şi încerc din nou. Ieşim în fiecare weekend. Eu doar… nu ştiu. Vreau să stau acasă, cum făceam pe vremuri.

— Pe vremuri stăteam acasă pentru că nu puteam intra la petrecerile seniorilor, spune Ally.

— Vorbeşte pentru tine, i-o întoarce Lindsay. E mai greu decât am crezut.

Îmi amintesc că mama m-a întrebat dacă m-am certat cu Rob şi, înainte să mă gândesc prea mult, izbucnesc:

— E vorba de Rob, OK? Avem… avem probleme.

Îmi deschid telefonul şi verific mesajele pentru a nu ştiu câta oară. Când am intrat în cantină, Rob era la bufet, turnându-şi ketchup şi sos barbecue (preferatul lui) pe cartofii prăjiţi. Nu m-am putut hotărî să mă duc la el, aşa că m-am dus la masa

noastră din colţul seniorilor şi i-am trimis un mesaj: *Trebuie să vb.*

Mi-a trimis mesaj înapoi: *Despre?*

Diseară, i-am răspuns eu şi de atunci telefonul a rămas tăcut. În partea cealaltă a cantinei, Rob stă sprijinit de automatele de sendvişuri şi vorbeşte cu Adam Marshall. Are şapca întoarsă într-o parte. Cred că aşa pare mai matur.

Înainte îmi plăcea să adun toate aceste fapte mărunte despre el, să le înmagazinez şi să le păstrez aproape de mine, de parcă dacă aş fi adunat toate aceste detalii şi le-aş fi ţinut minte – de exemplu că îi place sosul barbecue, dar nu şi muştarul, că echipa lui favorită e Yankees, deşi preferă baschetul, că odată, când era mic, şi-a rupt piciorul încercând să sară peste o maşină – l-aş fi înţeles perfect. Credeam că asta este dragostea: atunci când cunoşti pe cineva atât de bine că devine parte din tine.

Dar simt din ce în ce mai tare că, de fapt, nu-l cunosc pe Rob.

Lui Ally îi pică faţa.

— Dar trebuia să… ştii tu.

Arată ca un peşte împăiat cu gura aşa deschisă, aşa că mă întorc, luptându-mă cu impulsul de a izbucni în râs.

— Trebuia să, dar… N-am fost niciodată bună la minciuni şi simt un gol în creier.

— Dar? întreabă Lindsay.

Bag mâna în geantă şi scot biletul pe care mi l-a trimis, care acum e boţit şi are o bucată de gumă, pe jumătate desfăcută, lipită de el. Îl împing peste masă.

— Uitaţi-vă puţin.

Lindsay strâmbă din nas şi despătureşte biletul cu vârfurile unghiilor. Ally şi Elody se apleacă şi citesc şi ele. Timp de o clipă păstrează tăcerea.

În cele din urmă, Lindsay împătureşte la loc biletul şi mi-l dă înapoi.

— Nu e aşa de rău, spune ea.

— Dar nu e nici aşa de bine.

Încercam doar să improvizez o scuză care să ne ţină departe de petrecere în seara asta, dar imediat ce încep să vorbesc despre Rob, mă enervez.

— Te *iubi?* Ce fel de rahat e ăsta? Ieşim împreună din octombrie.

— Probabil aşteaptă ca să ţi-o spună, reflectează Elody. Îşi dă la o parte bretonul din ochi. Steve n-o spune niciodată.

— La voi e altfel. Nu te aştepţi să ţi-o spună.

Elody întoarce capul repede, făcându-mă să-mi treacă prin minte că poate, în ciuda aparenţelor, se aşteaptă la asta. Se lasă o tăcere stânjenitoare, până când Lindsay intervine.

— Nu văd unde-i drama aici. Ştii că lui Rob îi place de tine. N-ai doar o aventură de-o noapte sau ceva de genul ăsta.

— Îi place de mine, dar…

Sunt pe punctul de a mărturisi că nu ne potrivim deloc, dar în ultima clipă, mă opresc. Ar crede că sunt nebună. De fapt, nici eu nu înţeleg. Parcă ideea de Rob e mai bună decât Rob în sine.

— Uitaţi care-i treaba. Nu am de gând să fac sex cu el doar ca să-mi spună că mă iubeşte, bine?

Nici măcar n-am vrut să scot cuvintele astea şi, pentru o clipă, sunt atât de speriată de ele, că nu mai pot spune şi altceva. Nu de asta voiam să fac sex cu Rob – ca să aud cuvintele astea. Voiam să termin o dată cu povestea asta. Cred. De fapt, nu sunt sigură de ce părea atât de important.

— Vorbeşti de lup, murmură Ally.

Apoi simt miros de roiniţă şi Rob depune un sărut umed pe obrazul meu.

— Bună, doamnelor! Se întinde să ia un cartof prăjit de la Elody, care îşi mută tava ca să nu mai ajungă la ea, iar el râde. Salut, Slammer. Ai primit biletul meu?

— L-am primit.

Îmi plec privirea către masă. Simt că, dacă mă uit în ochii lui, o să uit de toate, o să uit de bilet, de faptul că m-a lăsat singură şi că, atunci când mă sărută, ţine ochii deschişi.

În acelaşi timp, nu vreau să se schimbe ceva cu adevărat.

— Deci? Ce-am pierdut? Rob se apleacă şi îşi pune mâinile pe masă – un pic cam tare. Cutia de Coca-Cola dietetică a lui Lindsay tresare.

— Petrecerea de la Kent şi vestea că Sam nu vrea să meargă, o trânteşte Ally, iar Elody îi dă un cot în coaste, făcând-o să geamă.

Rob îşi întoarce capul şi se uită la mine. Nu are nicio expresie pe chip.

— Despre asta voiai să vorbim?

— Nu – ei bine, oarecum. Nu mă aşteptam să zică ceva despre mesaj şi mă enervează că nu-mi dau seama ce gândeşte. Ochii lui par mai întunecaţi, aproape ceţoşi. Încerc să-i zâmbesc, dar mă simt de parcă aş avea obrajii umpluţi cu vată. Nu-mi iese din cap imaginea lui clătinându-se pe picioare şi spunând „Cinci minute”.

— Ei bine? Se îndreaptă de spate şi ridică din umeri. Despre ce, atunci?

Prietenele mele se uită la mine. Le simt privirile de parcă ar radia căldură.

— Nu pot vorbi aici. Adică nu acum, zic eu făcând semn cu capul înspre fete.

Rob râde: un sunet scurt, aspru. Acum îmi dau seama că e furios şi o ascunde.

— Sigur că nu. Se dă înapoi cu mâinile ridicate de parcă ar ţine ceva la distanţă. Ce zici de asta? Anunţă-mă când eşti *dispusă* să vorbeşti. *O să aştept* să aud veşti de la tine. N-aş vrea niciodată, ştii tu, să te *presez.* Lungeşte câteva cuvinte şi îi aud sarcasmul din voce – doar puţin, dar e acolo.

Este evident – cel puţin pentru mine – că se referă la mai mult decât la o discuţie, dar înainte să-i răspund, face un semn cu mâna, un fel de plecăciune, apoi se întoarce şi pleacă.

— Iisuse! Ally se joacă cu salata din farfurie. Ce-a fost asta?

— Nu vă certaţi, nu, Sam? întreabă Elody cu ochii larg deschişi.

Înainte să fiu nevoită să răspund, Lindsay scoate un şuierat şi îşi ridică bărbia, arătând ceva în spatele meu.

— Alertă de psihopaţi. Încuiaţi cuţitele şi bebeluşii! Juliet Sykes tocmai a intrat în cantină. Am fost atât de absorbită azi – să îndrept lucrurile, convinsă că le pot îndrepta – că am uitat total de ea. Dar acum mă întorc, mai curioasă ca oricând. O privesc cum pluteşte prin cantină. Părul îi e lăsat pe spate şi îi acoperă faţa: e moale, pufos şi atât de alb, că îmi aminteşte de zăpadă. Aşa arată, de fapt – ca un fulg de zăpadă plimbat de vânt, care se răsuceşte şi se roteşte în curenţii de aer. Nici măcar nu se uită înspre noi şi mă întreb dacă şi acum se gândeşte la ce va face, dacă plănuieşte să ne facă de râs de faţă cu toată lumea. Nu pare că ar avea curajul.

Mă uit la ea atât de absorbită, că îmi ia ceva să-mi dau seama că Ally şi Elody au terminat de cântat o rundă din *Ucigaşa*

psihopată, qu’est-ce-que c’est şi acum râd isteric. Lindsay face o cruce din două degete, de parcă ar vrea să ţină un blestem la distanţă, şi repetă necontenit:

— Oh, Doamne, ţine întunericul la distanţă!

— De ce o urăşti pe Juliet? o întreb pe Lindsay. Mi se pare ciudat că nu m-am gândit niciodată să întreb până mai deunăzi. Pur şi simplu, întotdeauna mi s-a părut ceva normal.

Elody fornăie şi aproape că se îneacă în timp ce ia o înghiţitură de cola dietetică.

— Vorbeşti serios?

Evident, Lindsay nu se aştepta la întrebarea asta. Deschide gura, o închide, apoi îşi trece o şuviţă de păr pe după ureche şi îşi dă ochii peste cap, de parcă nu i-ar veni să creadă că întreb.

— Nu o urăsc.

— Ba da, o urăşti.

Lindsay a fost cea care a aflat că Juliet nu a primit niciun trandafir în clasa a noua şi tot a ei a fost ideea să-i trimită o Valograma. Lindsay a poreclit-o Psihopata, şi, cu mulţi ani în urmă, a răspândit povestea că Juliet a făcut pipi în excursia cu cortul de la organizaţia de cercetase.

Lindsay se uită la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

— Îmi pare rău, replică ea, ridicând din umeri. Nu mai avem loc de bolnavi la cap.

— Nu-mi spune că-ţi pare rău pentru ea, spune Elody. Ştii că ar trebui internată.

— La Bellevue, chicoteşte Ally.

— Pur şi simplu eram curioasă, dau eu înapoi, înţepenind când Ally spune cuvântul cu B[18]. Încă mai există posibilitatea să-mi fi pierdut total minţile. Dar, de fapt, nu mai cred asta. Am citit odată un articol care spunea că oamenii nebuni nu se consideră nebuni – asta-i toată problema.

— Deci, chiar stăm acasă în seara asta? întrebă Ally, bosumflându-se. Toată noaptea?

Îmi ţin respiraţia şi mă uit la Lindsay. Ally şi Elody fac acelaşi lucru. Ea are ultimul cuvânt cu privire la majoritatea hotărârilor noastre importante. Dacă e ferm hotărâtă să meargă la petrecerea lui Kent, o să-mi fie tare greu să ies din asta.

---

[18] Bellevue e un spital din SUA renumit pentru secţia de psihiatrie (n.tr.)

Lindsay se lasă în scaun şi se uită la mine. Văd ceva licărindu-i în ochi şi inima mi se opreşte, crezând că o să-mi spună să tac şi să îndur, că o petrecere o să-mi facă bine.

În schimb, zâmbeşte şi îmi face cu ochiul.

— E doar o petrecere, spune. Probabil o să fie jalnică, oricum.

— Putem închiria un film de groază, adaugă şi Elody. Ştiţi, ca pe vremuri.

— E decizia lui Sam, încheie Lindsay. Orice vrea ea. Îmi vine s-o sărut.

Chiulesc din nou de la engleză cu Lindsay. Trecem pe lângă Alex şi Anna la Hunan Kitchen, dar astăzi Lindsay nici măcar nu se opreşte, probabil pentru că se străduie foarte tare să fie drăguţă cu mine şi ştie că urăsc confruntările.

Dar eu ezit. Mă gândesc la Bridget îmbrăţişându-l pe Alex şi privindu-l de parcă ar fi singurul tip de pe planetă. Bine, e enervantă, dar merită pe cineva mai bun decât el. Ce păcat!

— Hei? Mai tragi mult cu ochiul? spune Lindsay.

Îmi dau seama că pironită locului, holbându-mă la pliante zdrenţuite care fac reclamă la meniuri de prânz de cinci dolari, la trupe de teatru locale şi la saloane de coafură, Alex Liment m-a observat prin fereastră. Se uită şi el la mine.

— Vin. E păcat, dar pe bune, ce poţi să faci? Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască.

La Cel mai Bun Iaurt din Ţară, eu şi Lindsay comandăm iaurturi cu ciocolată, cu unt de arahide, la care adaug bombonele şi cereale Cap’n Crunch. Măcar mi-am regăsit pofta de mâncare, asta e sigur. Totul merge cum am plănuit. Nu va fi nicio petrecere în seara asta, cel puţin nu pentru noi; nu vom conduce maşini. Sunt sigură că asta va rezolva totul, că această cută a timpului va fi netezită, că mă voi trezi din coşmarul pe care îl trăiesc acum. Poate că mă voi ridica în capul oaselor, icnind, într-un pat de spital, undeva, înconjurată de prieteni şi de familie. Îmi pot imagina perfect scena: mama şi cu tata în lacrimi, Izzy plângând agăţată de gâtul meu, Lindsay şi Ally, şi Elody, şi…

Îmi trece prin minte imaginea lui Kent, dar o alung repede.

…Şi Rob. Sigur că da, Rob.

Dar asta e cheia, sunt sigură. Rămâi în viaţă până la sfârşitul zilei. Urmează regulile. Nu te apropia de petrecerea lui Kent. Simplu.

— Ai grijă. Lindsay zâmbeşte larg, îndesând o lingură mare cu iaurt în gură. Nu vrei să fii şi grasă, şi virgină.

— Mai bine grasă decât cu gonoree, spun eu şi arunc în ea cu o bomboană de ciocolată.

Pe urmă, aruncă şi ea în mine.

— Glumeşti? Sunt atât de curată, că poţi mânca de pe mine.

— Bufetul Lindsay. Patrick ştie că te oferi aşa?

— Ce scârbos!

Lindsay se luptă cu paharul ei mare de iaurt, încercând să ia în lingură cât pentru o înghiţitură. Dar râdem amândouă şi ea reuşeşte să arunce cu o lingură plină de iaurt în mine, lovindu-mă chiar deasupra ochiului stâng.

Lindsay icneşte şi îşi acoperă gura cu mâinile. Iaurtul îmi alunecă pe faţă şi aterizează cu un plescăit chiar pe blăniţa care îmi acoperă sânul stâng.

— Îmi pare atât de rău, spune prietena mea, cu glasul înăbuşit de mâna pe care şi-o ţine peste gură. Are ochii mari şi e clar că încearcă să nu râdă. Crezi că ţi s-a stricat bluza?

— Nu încă, spun eu şi iau o lingură mare de iaurt pe care o arunc în ea. O nimeresc chiar într-o parte a capului, drept în păr.

Ea ţipă:

— Nenorocito!

Şi apoi ne ascundem prin CBIT, ferindu-ne pe după scaune şi mese, aruncând una în alta cu linguri de iaurt cu ciocolată pe care le folosim ca pe nişte catapulte ca să ne împroşcăm.

Nu poţi judeca un profesor de sport după mustaţă

Eu şi Lindsay nu ne putem opri din râs pe drumul către şcoală. E greu de explicat, dar mă simt mai fericită decât am fost de ani de zile, ca şi cum aş vedea totul pentru prima dată: mirosul înţepător al iernii, lumina stranie şi piezişă, felul în care se mişcă norii încet pe cer. Blăniţa bluzelor noastre arată scârbos de la iaurt şi avem pete de apă peste tot. Maşinile ne claxonează, şi noi le facem cu mâna şi trimitem tuturor bezele. Un Mercedes negru trece pe lângă noi şi Lindsay se apleacă, îşi plesneşte fundul şi ţipă:

— Zece dolari! Zece dolari! O lovesc peste braţ.

— Ar putea fi tata în maşina aia.

— Îmi pare rău să-ţi spun eu asta, dar tatăl tău nu conduce un Mercedes. Lindsay îşi dă părul din ochi. E năclăit şi ud. A trebuit să ne spălăm în baie în timp ce femeia de la CBIT ţipa la noi şi ameninţa că sună la poliţie dacă mai punem vreodată piciorul în magazin.

— Eşti imposibilă, oftez eu.

— Ştii că mă iubeşti, se pisiceşte ea, apucându-mă de braţ şi înghesuindu-se în mine. Îngheţăm de frig.

— Da, chiar te iubesc, spun eu serioasă. O iubesc, iubesc pereţii urâţi de culoare galben muştar ai Liceului Thomas Jefferson şi holurile zugrăvite cu roz aprins. Iubesc Ridgeview pentru că este un oraş mic şi plictisitor şi iubesc totul la el şi pe toţi care locuiesc în el. Îmi iubesc viaţa. Îmi vreau viaţa înapoi.

— Şi eu vă iubesc, fetelor.

Când ajungem înapoi la şcoală, Lindsay vrea să fumeze o ţigară, deşi din clipă în clipă o să sune pentru ora a opta.

— Două fumuri, spune Lindsay, făcând ochii mari, iar eu râd şi o las să mă tragă după ea, pentru că ştie că nu pot s-o refuz niciodată când face mutra aceea. Fumoarul e gol. Stăm chiar lângă terenurile de tenis, ghemuite una în alta, în timp ce Lindsay încearcă să convingă un chibrit să se aprindă.

Până la urmă reuşeşte şi trage un fum zdravăn, pe care îl suflă încetul cu încetul.

Nu trece nicio clipă, că auzim un strigăt din partea cealaltă a parcării.

— Hei, tu de colo! Cu ţigara!

Înţepenim amândouă. Doamna Winters. Nazista Nicotinei.

— Fugi! ţipă Lindsay după o fracţiune de secundă, aruncând ţigara. O ia la goană prin spatele terenurilor de tenis, deşi eu îi strig:

— Pe aici!

Văd coama blondă şi umflată a doamnei Winters pe deasupra maşinilor – nu-mi dau seama dacă ne-a văzut sau doar ne-a auzit râzând. Mă pitesc în spatele unui Range Rover şi traversez Aleea Seniorilor către una dintre uşile din spate ale sălii de sport, în timp ce doamna Winters continuă să strige:

— Hei! Hei!

Apuc clanţa şi trag de ea, dar uşa nu se deschide. Inima îmi stă în loc pentru o clipă şi sunt sigură că e încuiată, dar apoi o

lovesc cu umărul, făcând-o să se deschidă către o debara ciudată. Intru şi închid uşa după mine, cu inima bubuindu-mi în piept. Un minut mai târziu, aud zgomot de paşi pe lângă uşă. Pe urmă o aud pe doamna Winters murmurând „rahat” şi apoi zgomotul de paşi în sens invers.

Toată povestea asta – ziua de azi, lupta de la Cel Mai Bun Iaurt din Ţară, faptul că eram cât pe ce să fim prinse fumând, gândul că Lindsay e ghemuită pe undeva prin pădure în fustă şi cu noile cizme cu platformă Steve Madden – mi se pare atât de amuzantă, că trebuie să-mi astup gura cu palma ca să nu izbucnesc în hohote de râs. Camera în care mă aflu miroase a ghete de fotbal, a tricouri şi a noroi, şi din cauza stivei de conuri portocalii şi a plasei cu mingi de baschet din colţ, abia am loc să stau în picioare. Pe un perete este o fereastră care dă spre un birou: probabil al lui Otto, din moment ce el practic locuieşte în sala de sport. Nu i-am văzut niciodată biroul. Pe masă zac teancuri de hârtii şi un computer cu un Screensaver care arată ca o poză de doi lei cu o plajă, descărcată de undeva de pe net. Mă apropii de fereastră gândindu-mă ce amuzant ar fi să-l prind cu ceva porcos, de exemplu nişte lenjerie ieşind dintr-un sertar, o revistă porno sau ceva asemănător, când uşa de la birou se deschide şi apare chiar proful.

Mă las imediat la pământ, trebuie să mă ghemuiesc şi, chiar şi aşa, sunt panicată că poate mi se vede părul strâns în coadă peste pervaz. Pare stupid dacă te gândeşti la tot ce s-a întâmplat, dar în clipa asta n-am în minte decât faptul că, dacă mă vede, chiar sunt un om mort. *Pa, pa, casa lui Ally; salut, stat după ore la şcoală.*

Stau ghemuită cu faţa lângă un sac care pare plin cu tricouri ale echipei de baschet. Nu ştiu dacă au fost spălate vreodată sau nu, dar mirosul lor mă face să-mi vină să vomit.

Îl aud pe Otto mergând în jurul mesei şi mă rog – *mă rog* – să nu se apropie atât de mult de birou ca să mă vadă ghemuită pe nişte echipamente sportive vechi. Deja îmi închipui zvonurile: Samantha Kingston a fost găsită călărind conurile pentru cursurile de şofat.

Se foieşte vreun minut sau două şi încep să mă doară picioarele. Se aude prima sonerie pentru oră – mai sunt trei minute până începe – dar nu am cum să mă strecor afară. Uşa

face zgomot şi, în plus, nu am cum să ştiu în ce direcţie se uită. Poate e cu faţa la uşă.

Singura mea speranţă e ca Otto să aibă şi el oră, dar nu pare că s-ar grăbi să ajungă undeva. Îmi imaginez că aş putea sta prinsă aici până se termină orele. Numai duhoarea ar fi de ajuns ca să mă termine.

Aud din nou scârţâitul uşii lui Otto şi mă ridic, crezând că a plecat. Dar apoi un alt glas spune:

— Fir-ar! Le-am pierdut.

Aş recunoaşte dintr-o mie smiorcăitul ăla nazal. Doamna Winters.

— Fumători? întreabă Otto. Vocea lui e aproape la fel de ascuţită ca a ei. Habar n-aveam că ei doi se cunosc.

Singura dată când îi văd în aceeaşi încăpere e la consiliile şcolare, când doamna Winters stă lângă directorul Beneter, arătând de parcă cineva i-a detonat o bombă urât mirositoare sub scaun, iar Otto stă cu profesorii care predau la clasele speciale, cu instructorul de la cursurile de educaţie sanitară, cu instructorul de la cursurile de şofat şi cu toţi ceilalţi ciudaţi care sunt angajaţi ai şcolii, dar nu sunt profi.

— Ştiai că elevii numesc zona aia micuţă Fumoar? Aproape o aud pe doamna Winters ciupindu-şi nasul.

— Ai apucat să le vezi? întreabă Otto şi muşchii mi se încordează.

— Nu chiar. Le-am auzit şi am simţit miros de fum. Lindsay are dreptate: femeia asta sigur e pe jumătate ogar.

— Data viitoare, o consolează Otto.

— Cred că sunt vreo două mii de mucuri de ţigări acolo, spune doamna Winters. Ai crede că, dacă le arătăm atâtea filmuleţe despre sănătate…

— Sunt adolescenţi. Fac exact opusul a ce spunem noi. Face parte din cursul firesc al vieţii. Coşuri, păr pubian şi tupeu.

Aproape o iau razna când Otto spune *păr pubian* şi cred că doamna Winters o să-i ţină o teorie, dar ea zice doar:

— Uneori nu ştiu de ce mă mai obosesc.

— A fost o zi proastă, nu? continuă Otto şi apoi se aude un sunet ca şi cum cineva se loveşte de masă şi o carte cade la pământ. Doamna Winters *chicoteşte.*

Şi apoi, jur pe ce am mai sfânt, îi aud sărutându-se. Şi nu pupături superficiale, ci genul ăla de sărut cu gura deschisă, zgomotos şi cu gemete.

Oh, rahat! Trebuie să-mi muşc limba la propriu ca să nu încep să ţip, să plâng, să izbucnesc în râs sau să vomit – sau toate la un loc. *Nu. Este. Posibil. Aşa. Ceva.* Nu mai pot de nerăbdare să scot telefonul să le trimit mesaj fetelor, dar nu trebuie să mă mişc. Acum chiar că nu vreau să fiu prinsă, pentru că Otto şi Nazista o să creadă că le spionam mica petrecere sexy. Bleah!

Exact când simt că nu mai suport să stau nici măcar o secundă înghesuită lângă tricourile alea transpirate, ascultându-i pe Otto şi pe Winters cum se mozolesc ca într-un film porno de proastă calitate, se aude a doua sonerie. Acum am întârziat în mod oficial la ora a opta.

— O, Doamne! Trebuie să mă întâlnesc cu Beanie[19], exclamă doamna Winters. Beanie e porecla dată de elevi domnului Beneter, directorul. Dintre toate lucrurile şocante pe care le-am auzit în ultimele cinci minute, cel mai şocant e faptul că ea ştie porecla directorului – şi că o şi foloseşte.

— Dă-i drumul de aici, o îndeamnă domnul Otto şi apoi jur – *jur* – că l-am auzit dându-i o palmă la fund.

O, Doamne! E mult mai tare decât atunci când Marcie Harris a fost prinsă masturbându-se în laboratorul de ştiinţe (cu o eprubetă băgată ştiţi voi unde, dacă e să dai crezare zvonurilor). E mult mai tare decât atunci când Mark Hanley a fost suspendat pentru că a administrat ceva timp un site porno. E mult mai tare decât orice scandal care a lovit Liceul Thomas Jefferson până acum.

— Tu nu ai oră? întreabă doamna Winters, aproape gângurind.

— Am terminat pe ziua de azi, spune Otto. Mi se opreşte răsuflarea – n-am cum să mai rezist aici încă patruzeci şi cinci de minute. Nu din cauza durerii care mi se urcă în tendoane şi în coapse: am nişte bârfe nemaipomenite ce nu suportă amânare.

Dar trebuie să mă pregătesc pentru meciurile de selecţionare.

— Bine, iubi. *Iubi?* Ne vedem diseară.

— La ora opt.

Aud cum se deschide uşa şi ştiu că doamna Winters a plecat. Slavă Domnului! Din felul languros în care îşi vorbeau, mă îngrijorasem că o să mai suport încă o şedinţă de cinci minute

[19] *Beanie* înseamnă „fes de lână” (n. red.)

de pupăceală. Nu cred că tendoanele şi psihicul meu ar mai fi suportat.

După câteva secunde de fâţâială şi de butonat ceva la tastatură, îl aud pe Otto ducându-se către uşă. Camera de lângă mine se întunecă. Apoi uşa se deschide şi se închide şi ştiu că am scăpat.

Rostesc un *slavă Domnului* pe tăcute şi mă ridic. Înţepăturile din picioare sunt atât de puternice că aproape mă prăbuşesc, dar mă împleticesc până la uşă şi mă sprijin de ea. Când ajung afară, tropăi mărunt şi înghit aerul cu lăcomie. În cele din urmă, cedez: îmi las capul pe spate şi râd isteric, hohotind şi pufnind, fără să-mi pese dacă par dusă cu capul.

Doamna Winters şi nenorocitul de Otto. Cine-ar fi ghicit, într-un milion, într-un trilion de ani?

Pe când mă îndepărtez de sala de sport, mă gândesc la cât de ciudaţi sunt oamenii. Îi vezi în fiecare zi – crezi că îi cunoşti – şi pe urmă afli că nu-i cunoşti mai deloc. Mă simt binedispusă, de parcă sunt dusă de un vârtej, înconjurând din ce în ce mai aproape aceiaşi oameni şi aceleaşi întâmplări, dar văzând lucrurile din perspective diferite.

Încă mai chicotesc când ajung în clădirea principală, chiar dacă domnul Kummer o să se înfurie că am întârziat, şi tot mai trebuie să fac o oprire la dulap să îmi iau manualul de spaniolă (în prima zi de şcoală, ne-a zis că trebuie să ne purtăm cu manualele aşa cum ne-am purta cu copiii noştri. Evident, el n-are copii). Tocmai apăs pe butonul *Trimite* pentru un mesaj către Elody, Ally şi Lindsay – *n-o să vă vină să credeţi ce s-a întâmplat* – când *zbang!* mă izbesc în plin de Lauren Lornet.

Amândouă ne împleticim şi facem un pas în spate, iar telefonul îmi sare din mână şi zboară în partea cealaltă a holului.

— La dracu’! Ne lovim atât de tare, că îmi ia un timp să îmi recapăt suflarea. Uită-te pe unde mergi!

Mă duc spre telefon, întrebându-mă dacă pot s-o pun să plătească în caz mi s-a crăpat ecranul sau altceva, când mă apucă de braţ. Tare.

— Ce nai…?

— Spune-le, exclamă ea în culmea agitaţiei, apropiindu-şi faţa de a mea. Trebuie să le spui.

— Despre ce vorbeşti? încerc să mă trag înapoi, dar Lauren mă apucă şi de celălalt braţ, de parcă ar vrea să mă scuture.

Are faţa roşie şi pătată şi pare cam lipicioasă. E clar că a plâns.

— Spune-le că n-am făcut nimic greşit.

Îşi întoarce capul, privind peste umăr. Stăm exact în faţa cancelariei şi în acel moment îmi amintesc cum era ieri, cu părul în ochi, plângând pe coridor.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, îi răspund, cât de blând pot, pentru că mă sperie. Probabil are programări la psihologul şcolii de două ori pe săptămână pentru a-şi controla paranoia sau tulburările de comportament, sau care-o mai fi problema ei.

Ea inspiră profund. Îi tremură vocea.

— Ei cred că am copiat de la tine la chimie. Beanie m-a chemat la el… Dar n-am copiat. Pe cuvânt că n-am copiat. Am învăţat…

Încerc să mă smucesc, dar ea îşi menţine strânsoarea. Senzaţia că sunt prinsă într-un vârtej mă cuprinde iar, dar de data asta e oribil: sunt trasă în jos, tot mai jos, de parcă aş avea o greutate peste mine.

— Ai copiat de la mine? Am impresia că rostesc cuvintele de la distanţă. Nici când mă aud, parcă nu sunt eu.

— N-am copiat, pe cuvânt… Lauren scoate un suspin tremurat. O să mă lase corigentă. A spus că o să mă lase corigentă dacă nu iau note mai mari şi am făcut meditaţii, iar acum ei cred că… directorul a spus că o să sune la Penn State. N-o să merg niciodată la facultate şi… nu înţelegi. Tata o să mă omoare. O să mă omoare, repetă şi chiar că mă scutură, cu ochii plini de spaimă. Trebuie să le spui.

Reuşesc să mă eliberez. Mi-e cald şi mi-e rău. Nu vreau să ştiu, nu vreau să ştiu nimic din toate astea.

— Nu te pot ajuta, rostesc, dându-mă înapoi, simţindu-mă în continuare de parcă nu eu vorbesc, ci doar aud nişte cuvinte pronunţate de altcineva.

Lauren arată de parcă tocmai aş fi pălmuit-o.

— Poftim? Cum adică nu mă poţi ajuta? Spune-le doar…

Îmi tremură mâinile când mă duc să îmi ridic telefonul.

Îmi alunecă din mână de două ori şi cade pe podea cu zgomot. Nu aşa trebuie să fie. Mă simt de parcă cineva a apăsat

butonul de revers la un aspirator şi toate mizeriile pe care le-am făcut sunt scuipate înapoi pe covor, ca să le văd.

— Ai noroc că nu mi-ai stricat telefonul, mă mulţumesc să răspund, simţindu-mă amorţită. M-a costat două sute de dolari.

— Tu m-ai *ascultat* măcar? Vocea lui Lauren se ridică isteric, iar eu nu mă pot uita în ochii ei. Sunt terminată, sunt la pământ…

— Nu te pot ajuta, spun din nou. Parcă nu-mi amintesc alte cuvinte.

Lauren scoate un sunet care e pe jumătate ţipăt, pe jumătate suspin.

— Ai spus azi că n-ar trebui să fiu drăguţă cu tine. Ştii ce? Ai avut dreptate. Eşti îngrozitoare, eşti o nenorocită, eşti…

Brusc, parcă îşi aminteşte cine suntem: cine e ea şi cine sunt eu. Îşi pune palma peste gură atât de repede, că scoate un sunet gol, ca de ecou, pe hol.

— O, Doamne! Acum vocea ei se aude ca o şoaptă. Îmi pare rău. N-am vrut să spun asta.

Nici măcar nu răspund. Cuvintele acelea – *eşti o nenorocită* – îmi îngheaţă tot corpul.

— Îmi pare rău. Te rog… nu te supăra!

Nu pot să mai suport – nu suport s-o aud scuzându-se în faţa mea. Şi, înainte să-mi dau seama, încep să alerg pe coridor, cu inima bubuindu-mi în piept, simţind că trebuie să ţip, să plâng ori să lovesc cu pumnul în ceva. Strigă ceva după mine, dar nu ştiu ce e, nu-mi pasă, nu trebuie să ştiu, şi când ajung în baia fetelor, mă sprijin cu spatele de uşă şi mă las în jos până când ajung cu genunchii la piept, cu gâtul atât de încordat, că mă doare când respir. Telefonul vibrează şi, după ce mă liniştesc puţin, îl deschid şi găsesc mesaje de la Lindsay, Ally şi Elody: *Ce e? Spune. Zi tot. Te-ai împăcat cu Rob?*

Arunc telefonul în geantă şi îmi sprijin capul în mâini, aşteptând ca pulsul să-mi revină la normal. Toată fericirea pe care am simţit-o mai devreme a dispărut. Nici măcar situaţia cu Otto şi cu Winters nu mai pare amuzantă. Bridget şi Alex, Anna şi Sarah Grundel şi locul ei tâmpit de parcare cu Lauren Lornet, şi extemporalul la chimie – am senzaţia că sunt prinsă într-o pânză imensă de păianjen şi, oriunde m-aş întoarce, văd că sunt lipită de altcineva, că toţi ne zvârcolim în aceeaşi pânză. Şi nu

vreau să ştiu nimic din toate astea. Nu e problema mea. Nu-mi pasă.

Eşti o nenorocită.

Nu-mi pasă. Am lucruri mai importante la care să mă gândesc.

În cele din urmă, mă ridic. Am renunţat la ideea de a mai merge la spaniolă. Îmi dau cu apă rece pe faţă şi îmi refac machiajul. Am faţa atât de palidă în lumina fluorescentă, că abia mi-o recunosc.

Doar un vis

— Haide, înveseleşte-te! Lindsay mă loveşte în cap cu o pernă.

Elody aruncă în gură ultimul rulou cu ton, ceea ce nu sunt sigură că e o idee bună, pentru că zăcuse de trei ore pe o măsuţă.

— Nu-ţi face griji, Sam! Rob o să se dea pe brazdă. Toate trei cred că sunt atât de tăcută din cauza lui Rob.

Dar desigur, nu ăsta e motivul. Sunt tăcută pentru că, imediat ce a trecut de douăsprezece noaptea, frica s-a cuibărit din nou în sufletul meu. M-a copleşit încet, încet, aşa cum nisipul umple o clepsidră. Cu fiecare secundă care trece, mă apropii tot mai mult de Momentul Acela. Momentul Zero. În dimineaţa asta, eram atât de sigură că e foarte simplu – că tot ce trebuie să fac este să nu mă apropii de petrecere, să stau departe de maşină. Că timpul se va clătina înapoi pe şine. Că voi fi salvată.

Dar acum îmi simt inima zdrobită între coaste şi mi-e din ce în ce mai greu să respir. Sunt îngrozită că, într-o clipă – în spaţiul dintre două respiraţii – totul se va evapora în întuneric şi voi fi din nou singură în dormitorul meu de acasă, deşteptată în zori de sunetul strident al alarmei. Nu ştiu ce-o să fac dacă o să se întâmple asta. Cred că mi se va frânge inima. Cred că inima îmi va sta în loc. Ally închide televizorul şi aruncă telecomanda.

— Şi acum ce facem?

— Ia să consult eu spiritele! Elody alunecă de pe canapea pe podea, unde pusesem mai devreme o tablă veche de Ouija[20], de dragul vremurilor trecute. Am încercat să jucăm, dar, evident, toate împingeam şi indicatorul nu arăta decât cuvinte ca *penis* şi *sculă,* până când Lindsay a început să ţipe în aer:

---

[20] Tăbliţe inscripţionate cu litere, folosite în spiritism pentru comunicarea cu spiritele celor decedaţi (n.tr.)

— Spirite perverse! Violatori de copii!

Elody împinge indicatorul cu două degete. Se învârte o dată înainte să se oprească la cuvântul DA.

— Uite, mami! zice ea ridicând mâinile. Fără mâini.

— Nu era o întrebare cu da şi nu, idioato. Lindsay îşi dă ochii peste cap şi ia o înghiţitură mare din vinul Châteauneuf-du-Pape pe care l-am şutit din cramă.

— Oraşul ăsta e varză, se vaită Ally. Nu se întâmplă niciodată nimic.

Douăsprezece treizeci şi trei. Douăsprezece treizeci şi patru. Niciodată n-am văzut secundele şi minutele trecând atât de repede, gonind una după alta. Douăsprezece treizeci şi cinci. Douăsprezece treizeci şi şase.

— Avem nevoie de muzică sau ceva de genul ăsta, decide Lindsay, sărind în picioare. Nu putem să lâncezim ca pensionarii.

— Cu siguranţă muzică, spune Elody şi se reped amândouă în camera cealaltă, unde e instalaţia de sunet marca Bose.

— Fără muzică, protestez eu, dar e prea târziu. Deja urlă Beyonce. Vazele încep să zornăie pe rafturi. Simt că îmi explodează capul şi mă trec fiori pe şira spinării. Doisprezece treizeci şi şapte. Mă cuibăresc mai adânc pe canapea, trag o pătură peste genunchi şi îmi acopăr urechile.

Lindsay şi Elody mărşăluiesc înapoi în cameră. Toate suntem în boxeri şi maiouri. E clar că Lindsay a dat iama prin debaraua lui Ally, pentru că ea şi Elody şi-au pus acum ochelari de schi şi căciuli din lână. Elody şchiopătează cu un picior băgat într-un clăpar pentru copii.

— O, Doamne! ţipă Ally, ţinându-se de burtă şi chircindu-se de râs.

Lindsay se întoarce cu un băţ de schi pe care şi l-a băgat între picioare şi se leagănă înainte şi înapoi.

— Oh, Patrick! Patrick!

Muzica e atât de tare, că abia o aud pe Lindsay, chiar şi când îmi iau mâinile de pe urechi. Douăsprezece treizeci şi opt. Un minut.

— Haide! strigă Elody, întinzându-mi mâna. Mi-e atât de teamă că nici nu mă pot mişca, nici nu pot să dau din cap.

Ea se apleacă spre mine şi strigă:

— Trăieşte şi tu un pic!

Atât de multe gânduri şi cuvinte mi se învălmăşesc în cap. Vreau să ţip *Nu, opriţi-vă* sau *Da, să trăiesc,* dar tot ce pot să fac este să închid strâns ochii şi să-mi imaginez cum se scurg secundele ca apa într-o piscină nemărginită, cum înaintăm cu viteză prin timp, şi mă gândesc *Acum, acum, o să se întâmple acum…*

Pe urmă tăcere…

Mi-e teamă să deschid ochii. Un gol imens se cască în mine. Nu simt nimic. Aşa te simţi când eşti mort. Apoi aud o voce:

— E prea tare. O să vă spargeţi timpanele până la douăzeci de ani.

Deschid repede ochii. Doamna Harris, mama lui Ally, stă în pragul uşii, într-o pelerină de ploaie pe care luceşte apa, netezindu-şi părul. Lindsay a încremenit cu ochelarii de schi şi cu căciula pe cap, iar Elody încearcă stânjenită să-şi scoată piciorul din clăpar.

Am reuşit. A mers. Uşurarea şi bucuria curg prin mine cu o asemenea forţă, că aproape scot un ţipăt.

Dar nu o fac, ci râd. Izbucnesc în râs în liniştea din încăpere şi Ally îmi aruncă o privire supărată, de parcă ar zice *Acum te-ai hotărât că e amuzant?*

— Sunteţi băute, fetelor? Mama lui Ally se uită la fiecare dintre noi şi apoi se încruntă la sticla de vin de pe podea, aproape goală.

— Încă nu. Ally se aruncă pe canapea. Ne-ai stricat cheful. Lindsay îşi ridică ochelarii de schi pe cap.

— Dăm o petrecere cu dans, doamnă Harris, spune ea veselă, de parcă dansatul pe jumătate dezbrăcate şi acoperite cu echipament de ski ar fi o activitate aprobată de asociaţia cercetaşilor.

Doamna Harris oftează.

— Păi gata cu petrecerea. A fost o zi lungă. Mă duc la culcare.

— Maaaaaaaamă, se smiorcăie Ally. Doamna Harris îi aruncă o privire.

— Fără muzică.

Elody îşi smulge piciorul din clăpar în cele din urmă şi se împleticeşte, lovindu-se de un raft de cărţi. *Manualul gospodinelor de Martha Stewart* zboară de pe raft şi aterizează la picioarele ei.

— Vai! Se face roşie la faţă şi se uită la doamna Harris de parcă se aşteaptă să fie bătută la funduleţ în orice clipă.

Nu mă pot abţine. Încep din nou să mă hlizesc. Doamna Harris îşi ridică ochii în tavan şi dă din cap dezaprobator.

— Noapte bună, fetelor!

— Bravo, n-am ce spune! Ally se apleacă şi mă ciupeşte de coapsă. Retardato!

Elody începe să chicotească şi imită vocea lui Lindsay.

— Dăm o petrecere cu dans, doamnă Harris.

— Măcar eu n-am căzut peste un raft, ripostează Lindsay, care se apleacă şi ne arată fundul. Pupaţi-mă-n fund!

— Poate că o s-o fac. Elody se repede la ea, prefăcându-se că vrea s-o pupe. Lindsay ţipă şi se fereşte. Ally şuieră *Şşşş!* exact când o auzim pe doamna Harris strigând *Fetelor!* de la etaj. Toate încep să râdă. Mă simt grozav să râd şi eu cu ele.

M-am întors.

O oră mai târziu, stăm tolănite pe canapeaua în formă de L. Am tălpile lipite de ale lui Lindsay, şi ea tot dă din degete ca să mă enerveze. Dar nimic nu mă mai poate enerva acum. Ally a târât jos salteaua gonflabilă şi păturile de la etaj (insistă că nu poate dormi fără pilota ei Society). Parcă suntem iar într-a noua. Am dat televizorul la minimum, pentru că lui Elody îi place să-i audă bâzâitul şi, în camera întunecoasă, lumina ecranului îmi aminteşte de serile de vară când intram pe furiş la piscina clubului ca să înotăm, de felul în care lumina strălucea prin toată apa aia întunecată, de liniştea şi de sentimentul că eşti singurul om în viaţă de pe toată planeta.

— Fetelor? şoptesc eu. Nu ştiu cine mai e trează.

— Hmm, mormăie Lindsay.

Închid ochii, lăsând sentimentul de pace interioară să mă cuprindă, să mă umple din cap până în picioare.

— Dacă ar trebui să retrăiţi iar şi iar o zi din viaţa voastră, pe care aţi alege-o?

Nu-mi răspunde nimeni şi, peste câteva clipe, o aud pe Ally sforăind în pernă. Au adormit toate. Eu nu sunt obosită încă. Sunt prea fericită că sunt aici, în siguranţă, că am evadat din sfera aia de timp şi spaţiu care mă ţinea prizonieră. Dar închid totuşi ochii şi încerc să-mi imaginez ce fel de zi aş alege. Amintirile se derulează în faţa ochilor – zeci şi zeci de petreceri,

ieşirile la cumpărături cu Lindsay, distracţia petrecerilor în pijamale şi bocitul la *Jurnalul unei iubiri*[21] cu Elody şi, înainte de asta, concediile cu familia şi petrecerea mea de când am împlinit opt ani şi prima dată când am sărit de pe trambulina cea mai înaltă şi apa mi-a intrat în nas şi m-a ameţit – dar toate par imperfecte, pătate şi umbrite.

Într-o zi perfectă n-aş avea ore, asta e clar. Şi aş mânca clătite la micul dejun – clătite făcute de mama. Şi tata ar face faimoasele lui ouă ochiuri, iar Izzy ar pune masa cum o face uneori la sărbători, cu farfurii desperecheate cu fructe şi flori pe care le adună de prin casă, le trânteşte în mijlocul masei şi le numeşte „piessă ţentrală”.

Închid ochii şi simt cum mă scufund, de parcă aş fi pe marginea unui abis şi întunericul s-a ridicat să mă poarte de-acolo…

Sunt smulsă la graniţa cu somnul şi, pentru o clipă îngrozitoare, mă gândesc: e alarma ceasului, sunt acasă, mi se întâmplă din nou. Întind mâna, ca un spasm, şi Lindsay scânceşte:

— Au!

Sunetul ăsta îmi potoleşte inima şi respiraţia îmi revine la normal.

Acum, că sunt trează, îmi dau seama că nu e alarma. E telefonul, care sună strident în mai multe camere, creând un efect ciudat de ecou. Mă uit la ceas. 1:52.

Elody geme. Ally se întoarce pe partea cealaltă şi murmură:

— Opreşte-l. Telefonul încetează să sune şi apoi începe din nou şi, dintr-odată, Ally se ridică în capul oaselor, dreaptă ca un băţ, complet trează, şi zice:

— Rahat. Rahat. Mama o să mă omoare.

— Opreşte-l, Al, mormăie Lindsay, de sub pernă.

Ally încearcă să se desprindă din cearşafuri, încă bodogănind.

— Rahat. Unde e nenorocitul ăla de telefon? Se împiedică, se rostogoleşte din pat şi se loveşte cu umărul de podea. Elody geme din nou, de data asta mai tare.

Lindsay spune:

— Încerc să dorm, oameni buni.

— Am nevoie de telefon, îi şuieră Ally drept răspuns.

---

[21] Film în regia lui Nick Cassavetes după un roman de Nicholas Sparks (n.tr.)

E prea târziu, oricum. Aud paşi la etaj. E clar că doamna Harris s-a trezit. O secundă mai târziu, telefonul încetează să mai sune.

— Slavă Domnului. Lindsay se foieşte, îngropându-se şi mai adânc sub pături.

— E aproape ora două. Ally se ridică – îi văd conturul vag al siluetei îndreptându-se înapoi spre pat. Cine naiba sună la unu jumate dimineaţa?

— Poate e Matt Wilde, ca să-şi mărturisească dragostea, spune Lindsay.

— Foarte amuzant, se stropşeşte Ally. Se bagă înapoi în pat şi niciuna dintre noi nu mai spune nimic. Aud murmurul scăzut al vocii doamnei Harris, scârţâitul paşilor ei când merge. Apoi o aud zicând foarte clar:

— O, nu. Doamne sfinte!

— Ally… încep eu.

Dar a auzit şi ea. Se ridică şi aprinde lumina. Lumina care se revarsă brusc mă face să tresar. Lindsay înjură şi îşi trage păturile peste cap.

— S-a întâmplat ceva.

Ally îşi înfăşoară braţele în jurul corpului, clipind repede. Elody se întinde după ochelari, apoi se sprijină în coate. În cele din urmă, Lindsay îşi dă seama că nu s-a stins lumina şi iese din coconul de pături.

— Care-i problema? întreabă, frecându-se la ochi.

Nimeni nu răspunde. Toate simţim asta acum: s-a întâmplat ceva grav. Ally stă împietrită în mijlocul camerei. În tricoul ei mare şi în şortul lălâu, pare mai mică decât e de fapt.

La un moment dat, vocea de la etaj încetează şi paşii se mişcă de-a lungul încăperii, către scări. Ally se duce înapoi la saltea, strângându-şi picioarele sub ea, şi începe să-şi roadă unghiile.

Doamna Harris nu pare surprinsă să ne găsească treze, aşteptând-o. E îmbrăcată cu o cămaşă de noapte lungă de mătase şi are o apărătoare de ochi în vârful capului. Nu am văzut-o niciodată pe doamna Harris arătând altfel decât perfect, iar imaginea asta îmi cuibăreşte frica în stomac.

— Ce e? Vocea lui Ally e aproape isterică. Ce s-a întâmplat? A păţit tata ceva?

Doamna Harris clipeşte şi pare să se concentreze asupra noastră de parcă tocmai a fost trezită dintr-un vis.

— Nu, nu. Tatăl tău n-a păţit nimic. Inspiră adânc, apoi oftează prelung. Ascultaţi, fetelor. Trebuie să vă spun ceva care o să vă afecteze. V-o spun acum, pentru că oricum aţi fi aflat mai devreme sau mai târziu.

— Hai, zi odată, mamă. Doamna Harris dă încet din cap.

— O cunoaşteţi pe Juliet Sykes.

Ăsta e un şoc: ne uităm una la alta, complet nedumerite. Dintre toate cuvintele pe care doamna Harris le-ar fi putut rosti în acest moment, sunt destul de sigură că „O cunoaşteţi pe Juliet Sykes” e în capul listei celor mai neaşteptate.

— Mda. Şi? Ally ridică din umeri.

— Ei bine, ea… Doamna Harris se opreşte, îşi netezeşte cămaşa de noapte cu mâinile şi începe din nou. Era Mindy Sachs la telefon.

Lindsay ridică din sprâncene şi Ally oftează ca şi cum ar şti despre ce este vorba. O ştim pe Mindy Sachs. Are cincizeci de ani şi e divorţată, dar încă se îmbracă şi se poartă ca o puştoaică dintr-a zecea. E mai obsedată de bârfe decât orice elev din şcoala noastră. De fiecare dată când o văd pe doamna Sachs, îmi amintesc de un joc pe care îl jucam când eram copii, în care unul şopteşte un secret şi celălalt îl repetă şi tot aşa mai departe, doar că în Ridgeview, doamna Sachs e singura care şopteşte. Ea şi cu doamna Harris stau una lângă alta la şedinţele cu părinţii, aşa că doamna Harris ştie întotdeauna cine a mai divorţat şi cine şi-a pierdut toţi banii sau cine are o aventură.

— Mindy locuieşte chiar lângă familia Sykes, continuă doamna Harris. Se pare că pe strada lor ambulanţele au roit în ultima jumătate de oră.

— Nu pricep, spune Ally şi ori e prea târziu, ori e din cauza stresului ultimelor zile, dar nici eu nu înţeleg nimic.

Doamna Harris are braţele încrucişate la piept şi se strânge puţin, ca şi cum i-ar fi frig.

— Juliet Sykes a murit. S-a sinucis în seara asta. Linişte. O linişte deplină. Ally încetează să-şi mai roadă unghiile şi Lindsay rămâne mai nemişcată decât am văzut-o vreodată. Chiar cred că, pentru câteva clipe, inima încetează să-mi mai bată. Am senzaţia ciudată că parcă am fost proiectată afară din trupul

meu şi acum doar mă uit la el de la distanţă, de parcă, timp de câteva clipe, suntem doar imagini ale noastre.

Îmi amintesc brusc de o poveste pe care mi-au spus-o părinţii mei odată: pe vremea când Thomas Jefferson era numit Liceul Sinucigaşilor, un tip s-a spânzurat în dulapul lui, chiar acolo, printre puloverele care miroseau a naftalină şi a tenişi vechi. Era un ratat; cânta în fanfară, avea faţa plină de coşuri şi aproape niciun prieten. Aşa că nimeni nu a făcut caz de asta când a murit. Adică, oamenii s-au întristat şi aşa mai departe, dar au priceput mesajul.

Dar în anul următor – la un an de la data aceea – unul dintre cei mai populari tipi din şcoală s-a sinucis *exact în acelaşi mod.* Totul era la fel: metoda, ziua, locul. Doar că tipul ăsta era căpitanul echipei de înot şi al echipei de fotbal şi se pare că, atunci când poliţia a intrat în dulap, a găsit atâtea trofee sportive vechi pe rafturi, că s-ar fi zis că a fost îngropat într-un seif plin cu aur. A lăsat doar un rând pe un bilet: *Toţi suntem Călăi.*

— În ce fel? întreabă Elody, abia şoptind.

Doamna Harris dă din cap şi, pentru o clipă, cred că o să înceapă să plângă.

— Mindy a auzit împuşcătura. A crezut că e o petardă. A crezut că e o farsă.

— S-a împuşcat? întreabă Ally încet, aproape respectuos, şi ştiu că ne gândim la acelaşi lucru: dintre toate, ăsta e cel mai rău mod de a te sinucide.

— Cum… Elody îşi aranjează ochelarii şi îşi linge buzele. Se ştie de ce?

— Nu a lăsat niciun bilet, răspunde doamna Harris, şi jur că aud ceva în cameră: un suspin tăcut. Un suspin de uşurare. M-am gândit să vă spun.

Se duce la Ally şi se apleacă, sărutând-o pe frunte. Ally se trage înapoi, probabil surprinsă. N-am văzut-o niciodată pe doamna Harris să o sărute pe Ally. N-am văzut-o niciodată pe doamna Harris să arate aşa, ca o mamă.

După ce doamna Harris pleacă, rămânem acolo, nemişcate, în timp ce tăcerea se întinde şi se lărgeşte în cercuri uriaşe în jurul nostru. Simt că toate aşteptăm ceva, dar nu-mi dau seama ce anume. În cele din urmă, Elody rupe tăcerea.

— Credeţi… înghite în sec, uitându-se de la una la alta. Credeţi că e din cauza trandafirului nostru?

— Nu fi tâmpită, se răsteşte Lindsay, dar îmi dau seama că e supărată; e palidă la faţă şi tot răsuceşte marginea păturii. Doar n-a fost prima dată.

— Cu atât mai grav, spune Ally.

— Măcar noi ştiam cine era. Lindsay mă vede că mă uit la mâinile ei şi le pune ferm în poală. Cei mai mulţi se purtau de parcă era invizibilă.

Ally îşi muşcă buzele.

— Totuşi, în ultima ei zi… Elody lasă propoziţia în aer.

— E mai bine aşa, zice Lindsay.

Asta e josnic până şi pentru ea şi o pironim cu privirea.

— Ce e? îşi ridică bărbia şi se uită la noi sfidătoare. Doar şi voi gândiţi acelaşi lucru. Era nefericită. A scăpat. Gata.

— Dar – lucrurile ar fi putut decurge mai bine, răspund eu.

— Ba n-ar fi putut, mi-o taie Lindsay.

Ally clatină din cap şi îşi trage genunchii la piept.

— Doamne, Lindsay!

Sunt şocată. Cea mai ciudată parte din toate e arma. Pare atât de dur, de zgomotos, un mod atât de fizic de-a o face. Sânge, creieri pe pereţi şi căldură fumegândă. Dacă trebuia s-o facă – să moară – trebuia să se înece, trebuia să intre în apă şi să meargă până când s-ar fi închis deasupra capului ei. Sau trebuia să sară. Mi-o imaginez pe Juliet plutind încoace şi încolo, ca şi cum ar fi susţinută de curenţi de aer. Mi-o imaginez întinzând braţele şi sărind, de pe un pod sau de pe un canion, undeva, dar în mintea mea, începe să se ridice pe curenţi de aer imediat ce tălpile nu-i mai ating pământul.

Nu o armă. Armele sunt pentru serialele cu poliţişti, pentru jafuri, pentru dependenţii de droguri şi pentru luptele între bande. Nu pentru Juliet Sykes.

— Poate ar fi trebuit să fim mai drăguţe cu ea, murmură Elody. Îşi pleacă privirea, de parcă i-ar fi ruşine s-o spună.

— Te rog! Vocea lui Lindsay e sonoră şi aspră prin comparaţie. Nu poţi să fii mereu răutăcios cu cineva şi apoi să-ţi pară rău când moare.

Elody ridică privirea şi se uită la Lindsay.

— Dar îmi pare rău. Vocea ei devine mai puternică.

— Atunci eşti o ipocrită. Şi asta e mai rău decât orice altceva.

Se ridică şi stinge lumina. O aud cum se urcă înapoi pe canapea şi se foieşte în pături, cuibărindu-se.

— Acum vă rog să mă scuzaţi, spune ea, dar eu am de recuperat câteva ore de somn.

O vreme, se lasă o linişte deplină. Nu ştiu dacă Ally s-a întins sau nu, dar când ochii mi se obişnuiesc cu întunericul, văd că nu: încă mai stă acolo cu genunchii traşi la piept, uitându-se în gol.

După un minut, zice:

— Mă duc să mă culc la etaj. Îşi adună cearşafurile şi păturile, făcând o grămadă de zgomot, probabil ca să se răzbune pe Lindsay.

O clipă mai târziu, Elody se ridică şi ea:

— Mă duc cu ea. Canapeaua asta are gloduri. E clar că e supărată. Dormim pe canapeaua asta de ani de zile.

După ce pleacă Elody, stau o vreme şi ascult respiraţia lui Lindsay. Mă întreb dacă doarme. Nu văd cum ar putea. Eu sunt trează, cum n-am fost niciodată. Dar, la urma urmei, Lindsay a fost mereu diferită de majoritatea oamenilor, mai puţin sensibilă, mai alb şi negru. Echipa mea, echipa ta. Partea asta a liniei, partea cealaltă a liniei. Neînfricată şi nepăsătoare. Întotdeauna am admirat-o pentru asta – toate am admirat-o.

Mă simt neliniştită, de parcă am nevoie să aflu răspunsuri la întrebări pe care nu ştiu cum să le pun. Cobor încet de pe canapea, încercând să n-o trezesc pe Lindsay, dar îmi dau seama că nu doarme deloc. Se întoarce, şi în întuneric abia îi disting pielea lividă şi ochii adânciţi în orbite.

— Şi tu te duci sus? şopteşte ea.

— La baie, îi şoptesc şi eu.

Îmi pipăi drumul până pe hol şi mă opresc acolo. Undeva în casă ticăie un ceas, dar în afară de asta, e linişte. E întuneric peste tot şi podeaua de piatră e rece sub tălpile mele. Îmi sprijin mâna de perete pentru a mă orienta. Nu se mai aude ploaia. Când mă uit afară, văd că ploaia s-a transformat în zăpadă; mii de fulgi de zăpadă se topesc pe ferestrele zăbrelite şi fac ca lumina care intră pe geamuri să pară apoasă şi plină de mişcare, cu umbre care se răsucesc şi se amestecă pe podea, vii. Iată şi baia, dar nu într-acolo mă îndrept. Întredeschid uşa care duce înspre subsolul lui Ally şi cobor pe orbecăite, ţinându-mă de balustrade.

Imediat ce ating cu tălpile covorul de la baza scărilor, bâjbâi pe perete, la stânga mea, găsind până la urmă întrerupătorul. Subsolul se dezvăluie brusc, mare, curat şi normal: canapele bej de piele, o masă veche de ping-pong, alt televizor cu ecran plat şi o zonă circulară cu bandă pentru alergat, un stepper cu mânere şi o oglindă cu trei panouri în mijloc. E mai răcoare aici şi miroase a chimicale şi a vopsea proaspătă.

În spatele zonei cu aparate pentru gimnastică e o altă uşă care duce într-o cameră pe care noi am numit-o întotdeauna Altarul lui Allison Harris. Camera e tapetată cu desenele vechi ale lui Ally, nu foarte reuşite, majoritatea datând din şcoala primară. Rafturile sunt pline cu poze de-ale ei: Ally deghizată în caracatiţă de Halloween în clasa întâi, Ally într-o rochie verde din catifea şi zâmbind în faţa unui pom de Crăciun bogat împodobit; Ally strâmbându-se în costum de baie; Ally râzând; Ally încruntându-se; Ally gânditoare. Şi pe raftul de jos, toate albumele şcolare ale lui Ally, de la grădiniţă până acum. Odată, Ally ne-a arătat cum doamna Harris a luat toate albumele la rând, şi a pus în ele bileţele colorate pe toţi prietenii lui Ally, an după an. („Ca să-ţi aminteşti întotdeauna cât de populară ai fost”, i-a spus doamna Harris.)

Mă aşez în genunchi. Nu sunt foarte sigură ce caut, dar în minte începe să mi se contureze o idee, o amintire veche care dispare de câte ori încerc să-i dau formă, ca la jocurile acelea de tip Ochiul Magic în care vezi o siluetă ascunsă doar atunci când ochii tăi nu focalizează.

Încep cu albumul din clasa întâi. Îl deschid direct la clasa domnului Christensen – norocul meu – şi iată-mă acolo, aşezată un pic mai departe de grup. Bliţul mi s-a reflectat în ochelari, astfel că nu mi se văd deloc ochii. Zâmbetul e mai degrabă o strâmbătură, de parcă m-ar durea. Dau repede pagina. Urăsc să mă uit prin albume şcolare vechi; nu-mi trezesc tocmai un şuvoi de amintiri fericite. Ale mele sunt aruncate pe undeva prin pod, împreună cu alte vechituri pe care mama insistă să le păstrez „pentru că o să le vrei mai târziu”, precum păpuşile mele vechi şi un miel de pluş jerpelit pe care îl căram cu mine peste tot.

Două pagini mai încolo, găsesc ceea ce caut: clasa întâi a doamnei Novak. Şi uite-o pe Lindsay, în faţă şi în centru ca de obicei, zâmbind larg la aparatul foto. Lângă ea e o fată slabă, drăguţă, cu un zâmbet timid şi un păr atât de blond, că e

aproape alb. Ea şi Lindsay stau atât de aproape una de alta, că braţele li se ating.

Juliet Sykes.

În albumul din clasa a doua, Lindsay e îngenuncheată în primul rând din clasa ei. Din nou, Juliet Sykes e alături de ea.

În albumul din clasa a treia, Juliet şi Lindsay sunt separate de câteva pagini. Lindsay era în clasa domnişoarei Derner (cu mine – în anul acela a inventat gluma: *Ce e roşu, alb şi ciudat pe de-a-ntregul?).* Juliet era în clasa domnului Kuzma. Pagini diferite, clase diferite, atitudini diferite – Lindsay are mâinile împreunate în faţă; Juliet stă cu trupul uşor într-o parte – şi totuşi arată exact la fel, purtând aceleaşi tricouri Petit Bateau, bleumarin, şi pantaloni trei sferturi alb, cu tivul exact sub genunchi; părul lor, blond şi strălucitor, e separat pe mijloc de o cărare îngrijită, iar la gât amândouă au lănţişoare de argint sclipitoare. În anul ăla era la modă să te îmbraci ca prietenele tale – prietenele tale cele mai bune.

Scot albumul din clasa a patra, cu degetele grele şi amorţite, cu frigul intrându-mi adânc în oase. Pe copertă e un tablou color al şcolii, în nuanţe de roz bombon şi roşu, probabil pictat de vreun profesor de desen. Durează un pic până găsesc clasa lui Lindsay, dar imediat ce dau de ea, inima începe să-mi bată nebuneşte. Iat-o, cu acelaşi zâmbet larg, de parcă ar provoca aparatul foto s-o prindă pe film, arătând aproape perfect. Şi lângă ea e Juliet Sykes. Drăguţa, fericita Juliet Sykes, zâmbind de parcă ar avea un secret. Mă uit mai bine, concentrându-mă asupra unui punctuleţ înceţoşat dintre ele, şi cred că pot distinge degetele lor arătătoare prinse unul de altul.

Clasa a cincea. O găsesc uşor pe Lindsay, în faţa şi în centrul clasei doamnei Krakow, zâmbind atât de larg, că pare că îşi dezveleşte ameninţător dinţii. Durează mai mult s-o găsesc pe Juliet. Mă uit prin toate fotografiile căutând-o şi trebuie s-o iau de la capăt până când o remarc, în colţul din dreapta spate, înghesuită între Lauren Lornet şi Eileen Cho, trăgându-se în spate de parcă ar fi vrut să se şteargă de tot din cadru. Părul îi atârnă în faţă ca o perdea. Lângă ea, atât Lauren, cât şi Eileen stau un pic mai departe, de parcă nu vor să aibă nimic de-a face cu ea, de parcă Juliet ar avea vreo boală contagioasă.

Clasa a cincea: anul excursiei cu cercetaşele, când a făcut pipi în sacul de dormit şi Lindsay a poreclit-o Pişăcioasa.

Pun albumele la loc cu grijă, asigurându-mă că le aranjez în ordine. Inima îmi bubuie nebuneşte, într-un ritm scăpat de sub control. Deodată, vreau să ies cât mai repede din subsol. Sting luminile şi bâjbâi în sus pe scări. Întunericul pare să se amestece cu forme şi umbre, şi în gât îmi urcă groaza. Sunt sigură că dacă mă întorc o s-o văd, îmbrăcată în alb, cu paşi şovăielnici şi cu mâinile întinse, voind să mă prindă, cu faţa descompusă, plină de sânge.

Pe urmă ajung sus şi iat-o: o viziune, un coşmar. Faţa îi e complet ascunsă în întuneric, ca o gaură, dar îmi dau seama că se uită la mine. Încăperea se clatină; mă ţin de perete ca să-mi recapăt echilibrul.

— Ce-i cu tine? Lindsay intră în hol şi lumina lunii cade într-un fel anume, conturându-i trăsăturile. De ce te uiţi aşa la mine?

— Doamne! Îmi duc mâna la piept, apăsându-mi inima ca să revină la ritmul ei normal. M-ai speriat.

— Ce făceai aici? Are părul vâlvoi şi în boxerii şi maioul alb, zici că e o fantomă.

— Ai fost prietenă cu ea, spun eu. Sună ca o acuzaţie. Ai fost prietenă cu ea ani de zile.

Nu ştiu la ce răspuns să mă aştept, dar ea întoarce capul şi apoi se uită din nou la mine.

— Nu e vina noastră, spune ea, de parcă mă provoacă să o contrazic. E total ţicnită. Ştii asta.

— Ştiu, răspund, dar am senzaţia că nici măcar nu vorbeşte cu mine.

— Şi am auzit că taică-su e alcoolic sau cam aşa ceva, insistă Lindsay, pe un ton repezit, imperios. Toată *familia* ei e ţicnită.

— Mda, zic eu.

Câteva clipe, rămânem tăcute. Îmi simt corpul greu, inutil, aşa cum îl simţi uneori în coşmaruri, când trebuie să fugi, dar nu poţi. După o vreme, îmi trece ceva prin cap şi spun:

— Era.

Deşi nu scosese nicio vorbă, Lindsay inspiră brusc, de parcă am întrerupt-o în mijlocul unui lung discurs.

— Poftim?

— *Era* ţicnită, spun. Acum nu mai e nimic.

Lindsay nu răspunde. Trec pe lângă ea pe holul întunecos şi bâjbâi spre canapea. Mă bag sub pături şi, un pic mai târziu, vine şi ea lângă mine.

Stau întinsă, convinsă că nu voi fi în stare să adorm. Îmi amintesc de un moment, în clasa a zecea, când eu şi Lindsay ne-am strecurat afară într-o seară obişnuită a săptămânii – într-o marţi sau poate joi – şi ne-am plimbat aiurea cu maşina pentru că n-aveam altceva de făcut. La un moment dat, ea a parcat brusc pe Fallow Ridge Road şi a stins farurile, aşteptând ca o altă maşină să-şi croiască drum către noi pe şoseaua cu sens unic. Apoi a turat motorul, a aprins farurile şi a început să meargă încet către cealaltă maşină. Urlam din toţi rărunchii, în timp ce farurile se făceau mari ca nişte sori, fiind sigură că o să murim, în timp ce ea avea mâinile încleştate pe volan şi striga, acoperindu-mi ţipetele:

— Nu-ţi fă griji, întotdeauna se feresc ei primii.

A avut dreptate. În ultima clipă, cealaltă maşină a intrat direct în şanţ.

Asta îmi amintesc înainte ca visul să mă tragă în el. Şi în visul meu, cad prin întuneric. În visul meu, cad pentru totdeauna.

PATRU

Chiar înainte să mă trezesc, pun mâna pe ceasul deşteptător şi mă scutur complet de somn în clipa în care trântesc ceasul de perete. Înainte să se facă praf, mai scoate un ultim târâit.

— Eeee, mă întâmpină Lindsay, când mă urc în maşină, peste un sfert de oră. E vreun post liber în cartierul cu felinar roşu de care eu n-am aflat?

— Condu şi gata.

Abia mă pot uita la ea. Furia curge prin mine ca un lichid. E o mincinoasă; toată lumea asta e o minciună, o escrocherie mare şi strălucitoare. Şi eu sunt cea care plăteşte pentru asta. Eu sunt cea care a murit. Eu sunt cea care e prinsă în capcană.

Uitaţi care-i treaba: n-ar fi trebuit să fiu eu. Lindsay e cea care conduce de parcă ar fi în versiunea reală a jocului Grand Theft Auto. Lindsay e cea care se gândeşte mereu la noi metode de a-şi bate joc de oameni sau de a-i umili, cea care îi critică mereu pe ceilalţi. Lindsay e cea care a minţit că n-a fost prietenă cu Juliet Sykes şi a torturat-o în toţi anii ăştia. Eu n-am făcut nimic; eu doar am urmat-o pe ea.

— O să îngheţi, să ştii. Lindsay îşi aruncă ţigara şi ridică geamul.

— Mersi, mamă. Las în jos oglinda să mă asigur că nu mi s-a întins rujul. Mi-am îndoit betelia fustei de vreo două ori, că abia îmi acoperă fundul când stau jos, şi sunt încălţată cu pantofi cu tocuri de doişpe şi talpă groasă pe care i-am cumpărat în glumă cu Ally dintr-un magazin care sigur nu aduce decât marfă pentru stripteuze. Am păstrat bluza cu marginile de blăniţă, dar am adăugat un colier cu strasuri, cumpărat tot în glumă de un Halloween când ne-am îmbrăcat toate patru ca nişte asistente medicale obraznice. Scrie CURVĂ pe el cu litere mari şi strălucitoare.

Nu-mi pasă. Am chef să se uite lumea la mine. Simt că acum pot face orice: să-i trag cuiva un pumn, să jefuiesc o bancă, să mă îmbăt şi să fac o prostie. Ăsta e singurul avantaj al faptului că eşti mort. Nu există consecinţe.

Lindsay nu se prinde că sunt ironică sau mă ignoră.

— Mă mir că ai tăi te-au lăsat să ieşi aşa din casă.

— Nu m-au lăsat. Încă un lucru care mă face să mă simt jalnic e meciul de urlete de zece minute pe care l-am avut cu mama înainte să ies valvârtej din casă. Chiar şi după ce Izzy s-a dus să

se ascundă în camera ei şi tata a ameninţat că mă pedepseşte pe viaţă *(ha!)*, cuvintele au continuat să curgă. Mă simţeam bine să ţip, ca atunci când rupi coaja de pe o bubă şi începe să curgă din nou sânge.

Nu ieşi pe uşa aia decât dacă te duci sus să mai pui nişte haine pe tine. Asta a spus mama. *O să faci pneumonie. Şi, mai mult decât atât, nu vreau să-şi facă o impresie proastă colegii tăi despre tine.*

Şi deodată totul plesnise în mine, se rupsese şi explodase.

— *Acum* îţi pasă? S-a dat înapoi la sunetul vocii mele de parcă mă întinsesem şi o pălmuisem. Acum vrei să mă ajuţi? Acum vrei să mă protejezi?

Ceea ce voiam cu adevărat să spun era: *Unde eraţi acum patru zile? Unde eraţi când maşina derapa de pe marginea drumului în toiul nopţii? De ce nu vă gândeaţi la mine? De ce nu eraţi acolo?* Îmi urăsc ambii părinţi acum: pentru că stăteau liniştiţi acasă, în timp ce acolo, în întuneric, inima mea bătea ultimele secunde din viaţă, una câte una, până când mi-a sosit ceasul; pentru că au lăsat firul dintre noi să se întindă atât de mult şi de departe că, în momentul în care a fost retezat, ei nici n-au simţit.

În acelaşi timp, ştiu că nu e vina lor, cel puţin nu în întregime. Şi eu am partea mea de vină. Am greşit într-o sută de zile diferite şi într-o mie de moduri diferite şi ştiu asta. Dar asta nu mă ajută deloc, ci mă înfurie şi mai tare. Ar trebui ca părinţii să aibă grijă de noi.

— Hei, care-i problema ta? Lindsay se uită fix la mine o clipă. Te-ai trezit cu faţa la cearşaf sau ce?

— De câteva zile, da.

Încep să mă satur de lumina asta slabă, cu cerul de un albastru palid şi bolnăvicios – nici măcar nu e un albastru adevărat – şi cu soarele spălăcit şi umed la orizont. Am citit odată că oamenii care mor de foame încep să aibă halucinaţii cu mâncare, zac şi visează ore întregi piure fierbinte de cartofi, cubuleţe cremoase de unt şi fripturi de vită în sânge, din care curge sucul roşu pe farfurii. Acum pricep care-i faza. Mi-e foame de o lumină diferită, de un soare diferit, de un cer diferit. Nu m-am gândit niciodată la asta cu adevărat, dar e un miracol să vezi câte feluri de lumină sunt pe lume, câte feluri de cer: strălucirea palidă a primăverii, când ai impresia că tot universul

se îmbujorează; îndrăzneala luxuriantă şi luminoasă a unei după-amiezi de iulie; cerurile vineţii de furtună, cu o nuanţă verzuie chiar înainte să fulgere, şi apusurile în culori nebuneşti care arată ca viziunile unui drogat.

Ar fi trebuit să mă bucur mai mult de ele, să mi le fi întipărit în minte. Ar fi trebuit să mor într-o zi cu un apus de soare superb. Ar fi trebuit să mor într-o vacanţă de vară sau de iarnă. Ar fi trebuit să mor în altă zi. Îmi lipesc fruntea de geam şi îmi imaginez cum lovesc cu pumnul prin sticlă, până la cer, şi îl sparg ca pe o oglindă.

Mă gândesc la ce voi face ca să supravieţuiesc milioanelor şi milioanelor de zile care vor fi exact ca asta, două oglinzi faţă în faţă ce răsfrâng la nesfârşit o reflexie. Încep să îmi fac un plan: o să încetez să mă mai duc la şcoală, o să fur maşina cuiva şi o să conduc cât de departe pot, în fiecare zi în altă direcţie. La est, la vest, la nord, la sud. Îmi dau frâu liber imaginaţiei şi-mi închipui că merg atât de departe şi atât de repede, că mă ridic la cer ca un avion, zburând către un loc unde timpul curge ca nisipul suflat de vânt de pe dune.

Vă amintiţi ce v-am spus despre speranţă?

* * *

— La mulţi ani de Ziua îndrăgostiţilor! ciripeşte Elody când se urcă în Tanc.

Lindsay îşi mută privirea de la Elody la mine.

— Ce-i asta? Vreo competiţie pentru Cea Mai Dezbrăcată?

— Păi, dacă am ce arăta! Elody se uită la fusta mea când se apleacă să-şi ia cafeaua. Ţi-ai uitat chiloţeii acasă, Sam?

Lindsay se hlizeşte.

— Eşti geloasă cumva? răspund, fără să mă întorc de la fereastră.

— Care-i problema ei? Elody se apleacă din nou.

— Cineva a uitat să-şi ia pilula de fericire azi-dimineaţă. Cu coada ochiului, văd că Lindsay se uită la Elody şi face o faţă gen „las-o baltă”. Ca şi cum aş fi o mucoasă care trebuie potolită. Mă gândesc la pozele alea vechi în care stă lipită braţ la braţ cu Juliet Sykes şi apoi îmi vin în minte creierii lui Juliet zburaţi şi împrăştiaţi pe un perete de subsol. Furia mă cuprinde iar şi abia

mă pot abţine să mă întorc la ea şi să ţip că e o prefăcută, o mincinoasă, că văd direct prin ea.

Văd direct prin tine... Inima îmi tresaltă când îmi amintesc cuvintele lui Kent.

— Ştiu ceva care o să te înveselească. Elody începe să scotocească prin poşetă, părând mulţumită de sine însăşi.

— Pe cuvânt, Elody, că dacă îmi dai un prezervativ acum... îmi apăs degetele pe tâmple.

Elody înţepeneşte şi se încruntă, cu un prezervativ între degete.

— Dar... e cadoul tău. Se uită la Lindsay, căutând sprijin. Lindsay ridică din umeri.

— Cum vrei tu, spune ea. Nu se uită la mine, dar îmi dau seama că atitudinea mea începe s-o calce pe nervi şi, ca să fiu sinceră, mă bucur. Dacă vrei, poţi să fii o purtătoare ambulantă de BTS.

— Păi tu eşti expertă în asta. N-am vrut să-mi scape; s-a întâmplat.

Lindsay se răsuceşte să se uite la mine.

— Ce-ai spus?

— Nimic.

— Ai spus...

— N-am spus nimic. Îmi sprijin din nou capul de geam.

Elody a rămas cu prezervativul între degete.

— Haide, Sam! Nu iubim fără căciuliţă, nu-i aşa?

Pierderea virginităţii mi se pare absurdă acum, de parcă ar fi dintr-un alt film, cu un alt personaj, dintr-o altă epocă. Încerc să-mi amintesc ce iubesc la Rob – ce iubeam la el – dar nu-mi vin în minte decât un amalgam de imagini, într-o ordine aleatorie: Rob prăbuşit pe canapeaua lui Kent, apucându-mă de braţ şi acuzându-mă că-l înşel; Rob aşezându-şi capul pe umărul meu în subsol, şoptindu-mi că vrea să adoarmă lângă mine; Rob întorcându-mi spatele în clasa a şasea; Rob ridicând mâna şi spunând „Cinci minute”; Rob luându-mă pentru prima dată de mână când mergeam pe hol la şcoală şi sentimentul de mândrie şi forţă care m-a cuprins. Parcă sunt amintirile altcuiva.

Şi atunci am o revelaţie: nimic nu mai contează din toate astea, chiar nu mai contează.

Mă răsucesc în scaun şi mă întind să iau prezervativul de la Elody.

— Nu iubim fără căciuliţă, repet eu, zâmbind încordată. Elody mă încurajează.

— Asta-i fetiţa mea.

Mă întorc din nou când Lindsay frânează brusc la culoarea roşie a semaforului. Sunt aruncată în faţă şi trebuie să întind o mână ca să nu mă lovesc de bord, iar apoi, când maşina se opreşte, mă izbesc de tetieră. Cafeaua din suportul pentru băuturi se revarsă şi mă stropeşte pe coapsă.

— Vai! chicoteşte Lindsay. Îmi pare atât de rău.

— Eşti un pericol public. Elody râde şi se întinde să-şi pună centura.

Furia pe care am simţit-o toată dimineaţa iese la suprafaţă ca un val.

— Care naiba e problema ta?

Lui Lindsay îi îngheaţă zâmbetul pe faţă.

— Poftim?

— Am spus „Care naiba e problema ta?”

Scot nişte şerveţele din torpedou şi încep să mă şterg pe picior. Cafeaua nici măcar nu e fierbinte – Lindsay scosese capacul ca să se răcorească – dar îmi lasă un semn roşu, ca o pată, pe coapsă şi îmi vine să plâng.

— Nu e aşa de greu. Roşu: stop. Verde: priveşte. Ştiu că, pentru tine, culoarea galbenă e ceva mai greu de priceput, dar cred că, după un pic de exerciţiu, o să te obişnuieşti şi cu asta.

Lindsay şi Elody se uită fix la mine într-o tăcere uimită, dar eu nu mă opresc, nu pot să mă opresc, totul e din vina lui Lindsay şi a halului în care conduce.

— S-ar putea antrena maimuţe care să conducă mai bine decât tine. Aşa, şi? Care-i treaba? Vrei să dovedeşti că nu dai doi bani pe nimic? Că nu-ţi pasă de nimic? Nu-ţi pasă de nimeni? Zgârii o aripă aici, îndoi o oglindă acolo, vai, slavă Domnului că avem airbaguri, pentru asta sunt barele de protecţie, mergi mai departe, condu mai departe, nimeni nu va şti niciodată. Ştii ce, Lindsay? Nu trebuie să dovedeşti nimic. Noi ştim deja că nu-ţi pasă de nimeni altcineva decât de tine însăţi. Am ştiut *dintotdeauna.*

Rămân fără aer şi după ce termin, se lasă o linişte deplină pentru o clipă. Lindsay nici măcar nu se uită la mine. Se uită drept în faţă, cu mâinile încleştate atât de tare pe volan, că încheieturile degetelor îi sunt albe. Semaforul se face verde şi

ea apasă cu putere piciorul pe acceleraţie. Motorul se turează, bubuind ca un tunet îndepărtat.

Durează ceva timp până când Lindsay poate să spună ceva; şi când începe, vocea îi e scăzută şi gâtuită.

— Cum de ai tu tupeul…?

— Fetelor, intervine Elody din spate, neliniştită. Nu vă certaţi, bine? Lăsaţi-o baltă!

Furia încă mai curge prin mine, ca un curent electric. Mă face să mă simt mai ageră şi mai atentă decât am fost în ani de zile. Mă întorc să mă uit la Elody.

— Şi tu de ce nu te aperi niciodată? spun eu. Ea se face mică, uitându-se când la Lindsay, când la mine. Ştii că e adevărat. E o nenorocită. Haide, spune-o!

— N-o băga şi pe ea în asta, şuieră Lindsay.

Elody deschide gura, apoi dă imperceptibil din cap.

— Ştiam eu, continui eu, simţindu-mă triumfătoare şi scârbită în acelaşi timp. Te temi de ea. Ştiam eu.

— Ţi-am spus s-o laşi în pace. Lindsay ridică vocea în cele din urmă.

— Eu s-o las în pace? repet, simţind că acuitatea, sentimentul clarităţii încep să dispară; totul pare că se învârte, că îmi scapă de sub control. Tu eşti cea care o tratează tot timpul ca pe un rahat. Tu eşti aia. „Elody e aşa de penibilă. Uitaţi-o pe Elody cum sare pe Steve – el nici măcar n-o place. Ia uite, Elody s-a făcut iar criţă. Sper să nu vomite în maşina mea; nu vreau să-mi miroasă scaunele de piele a beţivă.”

Elody inspiră adânc la ultimul cuvânt. Ştiu că am mers prea departe. În secunda în care o spun, vreau să-mi retrag cuvintele. Oglinda e tot coborâtă şi o văd că priveşte în gol pe fereastră, cu gura tremurând de parcă s-ar abţine să nu plângă. Regula numărul unu a celor mai bune prietene: există anumite lucruri pe care e mai bine să nu le spui niciodată.

Deodată, Lindsay apasă pe frână. Suntem în mijlocul Autostrăzii 120, la vreo opt sute de metri de şcoală, iar în spatele nostru e o coadă de maşini. O maşină trebuie să intre pe cealaltă bandă ca să nu ne lovească. Din fericire, nu vin maşini din faţă. Până şi Elody ţipă.

— Iisuse! Ce faci?

Inima îmi bate nebuneşte. Maşina ne depăşeşte, claxonând furios. Pasagerul din dreapta îşi coboară fereastra şi strigă ceva

la noi, dar nu-l aud; văd doar o şapcă de baseball şi o privire furioasă.

Maşinile din spatele nostru încep să claxoneze şi ele, dar Lindsay a oprit maşina şi nu se mişcă.

— Lindsay, începe Elody neliniştită. Sam are dreptate. Nu e amuzant.

Lindsay se întinde spre mine şi cred că o să mă lovească. Dar nu, doar se apleacă şi deschide portiera. Jos, şopteşte ea, cu glasul încărcat de furie.

— Poftim? Aerul rece pătrunde în maşină ca un pumn în stomac, tăindu-mi avântul. Dispare şi ultima fărâmă de furie şi neînfricare, şi mă simt doar obosită.

— Lindz! Elody încearcă să râdă, însă sunetul iese ascuţit şi isteric. Nu poţi s-o laşi să meargă pe jos. E îngrozitor de frig.

— Jos, repetă Lindsay. Maşinile încep să ne înconjoare acum şi toată lumea claxonează şi îşi coboară geamurile ca să ţipe la noi. Toate cuvintele lor se pierd în urletul motoarelor şi vuietul claxoanelor, dar tot e umilitor. Ideea de a coborî acum, de a fi obligată să merg prin zloată, cu toate maşinile alea trecând pe lângă mine, cu toţi oamenii ăia privindu-mă, mă face să mă fac mică în scaun. Mă uit la Elody, căutând sprijin, dar ea întoarce capul.

Lindsay se apleacă.

— Am. Spus. Jos, şopteşte, iar gura îi e atât de aproape de urechea mea, că dacă n-ai auzi-o, ai crede că îmi spune un secret.

Îmi iau geanta şi ies afară în frig. Aerul îngheţat pe picioarele mele aproape mă paralizează. În secunda în care am ieşit din maşină, Lindsay porneşte, cu portiera încă deschisă.

O iau prin şanţul plin de frunze şi gunoaie care merge paralel cu şoseaua. Degetele de la mâini şi de la picioare îmi amorţesc instantaneu şi bat din picioare pe frunzele acoperite de brumă ca să îmi ţin sângele în mişcare. Durează un minut până ce coada de maşini se subţiază; maşinile din spate încă mai claxonează, iar sunetul seamănă cu şuieratul îndepărtat al unui tren în mişcare.

O Toyota albastră opreşte lângă mine. Din ea scoate capul o femeie cu părul cărunt, probabil de vreo şaizeci de ani, care mă priveşte dezaprobator.

— Copilă nebună, spune, încruntându-se la mine.

Pentru o clipă, stau acolo pur şi simplu, dar, în timp ce maşina începe să se îndepărteze, îmi amintesc că nu contează, că nimic nu mai contează, aşa că îi arăt degetul mijlociu, sperând că mă vede.

Până la şcoală repet în minte – nu contează, nimic nu mai contează – până când cuvintele îşi pierd înţelesul.

Iată un lucru pe care l-am învăţat în dimineaţa aia: dacă depăşeşti o linie şi nu se întâmplă nimic, linia îşi pierde sensul. E ca în ghicitoarea aia veche despre un copac care cade într-o pădure, cu întrebarea dacă face vreun zgomot, dacă nu e nimeni prin preajmă să-l audă.

Continui să desenezi o linie, din ce în ce mai departe, depăşind-o de fiecare dată. Aşa ajung oamenii să păşească peste marginea lumii. Aţi fi surprinşi cât de uşor e să ieşi de pe orbită, să ajungi într-un loc unde nimeni nu te poate atinge. Să te pierzi pe tine însuţi – să te rătăceşti.

Sau poate că n-aţi fi surprinşi. Poate că unii dintre voi ştiu deja.

Acelor oameni nu le pot spune decât atât: îmi pare rău.

Chiulesc la toate orele de dimineaţă doar pentru că pot şi petrec vreo două ore plimbându-mă pe holuri fără niciun ţel sau destinaţie. Aproape sper să mă oprească cineva – un profesor sau doamna Winters, vreun asistent la catedră sau oricine – şi să mă întrebe ce fac sau chiar să mă acuze direct că chiulesc şi să mă trimită la biroul directorului. Sunt nemulţumită de cearta cu Lindsay şi încă mai simt o dorinţă vagă, dar urgentă de a *face* ceva.

Însă majoritatea profesorilor dau din cap sau zâmbesc, ori mă salută cu un gest vag. Nu au de unde să ştie ce orar am, dacă nu am o oră liberă sau dacă ora nu a fost anulată, şi sunt dezamăgită de cât de uşor e să încalci regulile.

Când intru la ora domnului Daimler, nu mă uit la el, dar îi simt privirea şi, după ce mă aşez în bancă, vine direct la mine.

— E un pic cam devreme pentru hainele de plajă, nu crezi? rânjeşte el.

În mod obişnuit, când se uită la mine mai mult de câteva secunde, mă pierd toată, dar azi fac un efort şi îl privesc drept în ochi. O căldură mi se împrăştie prin tot corpul; îmi aminteşte de

când aveam cinci ani şi mă încălzeam la lumina veiozei, acasă la bunica. E uimitor cum pot face asta nişte ochi, cum pot transforma lumina în căldură. N-am simţit niciodată asta cu Rob.

— Păi dacă am ce arăta, răspund, pe un ton şoptit şi calm.

Văd cum îi licăreşte ceva în ochi. L-am luat prin surprindere.

— Bănuiesc că da, murmură el, atât de încet, că sunt sigură că numai eu îl aud. Apoi se îmbujorează tot la faţă, de parcă nu-i vine să creadă. Dă din cap spre banca mea, care e goală, cu excepţia unui pix şi a unui carneţel pătrat de notiţe pe care eu şi Lindsay îl folosim ca să ne scriem bileţele în timpul orelor.

— Nu ai trandafiri azi? Sau buchetul tău s-a făcut prea greu ca să-l mai cari după tine?

N-am fost la nicio oră azi, aşa că nu am primit nicio Valogramă. Şi nici măcar nu-mi pasă. În trecut aş fi preferat să mor decât să fiu văzută pe holurile de la Thomas Jefferson de Ziua Îndrăgostiţilor fără niciun trandafir. În trecut, aş fi considerat-o o soartă mai rea decât moartea.

Desigur, asta a fost înainte să ştiu cu adevărat cum e.

Îmi ridic privirea, dând din umeri.

— Am cam trecut peste asta.

Am senzaţia că încrederea se revarsă în mine din altcineva, dintr-o persoană mai matură şi mai frumoasă, că joc doar un rol.

El îmi zâmbeşte şi din nou văd ceva licărindu-i în ochi. Pe urmă se întoarce la catedră şi bate din palme, făcându-ne semn să ne aşezăm. Ca întotdeauna, lănţişorul murdar din sfoară se întrevede pe sub gulerul cămăşii şi eu îmi imaginez că îmi trec degetele prin el, că îl trag spre mine şi îl sărut. Are buzele pline, dar nu chiar aşa de pline – şi au exact forma pe care ar trebui s-o aibă gura unui bărbat, ca şi cum, dacă ar deschide puţin gura, buzele tale s-ar potrivi perfect pe ale lui. Mă gândesc la poza din albumul de liceu, în care stă cu braţul pe după partenera lui de la banchet. Era slabă, cu părul lung, castaniu, şi cu un zâmbet sincer. Ca mine.

— OK, oameni buni, spune el în timp ce colegii mei se foiesc şi se fâţâie în băncile lor, chicotind şi foşnindu-şi buchetele. Ştiu că e Ziua Îndrăgostiţilor şi dragostea pluteşte în aer, dar ştiţi ce? Şi derivatele la fel.

Câţiva colegi oftează. Kent trânteşte uşa, cu întârziere, iar din taşca deschisă hârtiile se împrăştie în spatele lui, de parcă e Hänsel sau Gretel şi trebuie să se asigure că îi poate lua cineva

urma luându-se după schiţele neterminate şi notiţele de la ora de matematică. Tenişii lui în carouri negre şi albe se iţesc de sub pantalonii de camuflaj prea mari.

— Scuze, murmură el precipitat către domnul Daimler. Urgenţă la *The Tribulation.* Probleme cu imprimanta. O tumoare malignă de hârtie în tava doi. A trebuit să operez imediat sau riscam s-o pierd.

Imediat ce ajunge la mijlocul culoarului, manualul lui de mate – care se ridica tot mai mult pe un val de hârtii mototolite în geanta lui deschisă – cade cu zgomot pe podea şi toată lumea râde. Simt un val de enervare. De ce e mereu atât de dezordonat? Cât de greu e să tragi fermoarul la geantă?

Mă prinde că mă uit la el şi cred că îmi ia expresia feţei drept îngrijorare pentru că îmi zâmbeşte larg şi spune din vârful buzelor *Un dezastru ambulant.* De parcă ar fi şi mândru de asta.

Îmi întorc din nou privirea spre domnul Daimler. Stă în faţa clasei cu braţele încrucişate, cu o falsă expresie de seriozitate pe chip. Ăsta e un alt lucru care îmi place la el: nu se înfurie niciodată cu adevărat.

— Mă bucur că imprimanta a supravieţuit, spune el, ridicând din sprâncene. Are mânecile suflecate şi braţele îi sunt bronzate. Sau poate că asta e culoarea pielii lui; ca mierea arsă. Aşa cum vă spuneam, ştiu că sunteţi foarte încântaţi de Ziua Îndrăgostiţilor, dar asta nu înseamnă că putem ignora activităţile de zi cu zi…

— Cupidonii! chiţăie cineva şi clasa începe să se hlizească. Aşa e, iată-i: diavoliţa, pisicuţa şi îngerul palid, îmbrăcat în alb, cu ochii mari.

Domnul Daimler îşi ridică mâinile în aer şi se sprijină de catedră.

— Mă dau bătut, exclamă el, după care se întoarce şi îmi zâmbeşte fugar – doar o secundă, dar suficient de mult timp pentru ca tot corpul să mi se aprindă ca un pom de Crăciun.

Îngerul îmi livrează trei trandafiri – de la Rob, de la Tara Flute şi de la Elody – iar pe urmă continuă să caute metodic prin buchet, răsucind fiecare felicitare şi căutându-mi numele. Mişcările ei au ceva grijuliu şi sincer, de parcă s-ar concentra să facă totul corect. În timp ce citeşte destinatarii, le citeşte uşor numele, mirată, de parcă nu-i vine să creadă că sunt atât de mulţi elevi în şcoală, atât de mulţi trandafiri de livrat şi atât de

mulţi prieteni. E dureros s-o privesc şi mă ridic brusc, smulgându-i din mână trandafirul cu petale albe, crem şi roz. Ea se dă un pas înapoi, speriată.

— E al meu, îi zic. Îl recunosc.

Ea dă din cap înspre mine, cu ochii mari. Mă îndoiesc că i s-a mai adresat vreodată un senior. Dă să spună ceva. Mă aplec spre ea, ca să nu mă audă nimeni.

— Nu zice nimic, o rog, iar ochii ei se fac şi mai mari. Nu suport să o aud spunând că e frumos. Nu suport mai ales faptul că trandafirul – şi orice altceva – e gunoi acum, fără sens. O să ajungă la gunoi.

Şi vorbesc serios. Imediat ce domnul Daimler le face vânt afară Cupidonilor şi toţi cei din clasă chicotesc şi îşi arată bileţelele scrise de prieteni, încercând să ghicească numărul de trandafiri pe care îl vor primi până la sfârşitul zilei – eu îmi adun trandafirii, mă duc în faţa clasei şi îi arunc în coşul mare de gunoi de lângă catedra domnului Daimler.

Hlizelile încetează imediat. Doi colegi au rămas fără suflare, iar Chrissy Walker îşi face semnul crucii, de parcă aş fi scuipat pe Biblie sau ceva la fel de rău. Iată cât de importanţi sunt trandafirii ăştia. Becca Roth se ridică pe jumătate din bancă, de parcă ar vrea să se arunce după trandafiri ca să-i salveze de o soartă mai rea decât cea de a fi striviţi sub hârtie şi rumeguş de creioane, teste de nota patru şi cutii goale de suc. Nici măcar nu mă uit la Kent. Nu vreau să-i văd faţa.

Becca îngaimă:

— Nu poţi să-ţi arunci trandafirii, Sam. Ţi i-a trimis cineva.

— Da, intervine şi Chrissy. Nu se face aşa ceva. Ridic din umeri.

— Poţi să-i iei tu dacă vrei, îi fac semn spre coşul de gunoi, căruia Becca îi aruncă o privire melancolică. Probabil încearcă să se hotărască dacă, pentru saltul social pe care l-ar face având mai mulţi trandafiri, merită să-şi calce pe mândrie şi să scotocească în gunoi.

Domnul Daimler zâmbeşte şi îmi face cu ochiul.

— Eşti sigură că vrei să faci asta, Sam? zice ridicându-şi mâinile cu palmele desfăcute. Frângi inimi în dreapta şi în stânga.

— A, da? Îmi spun că totul va dispărea, se va evapora, va fi şters mâine, iar ziua de mâine va fi ştearsă în ziua următoare, şi

ziua următoare va fi ştearsă după aceea, astfel încât totul să rămână curat şi fără pată. Dar a dumneavoastră?

În clasă se lasă o linişte mormântală; cineva tuşeşte. Îmi dau seama că domnul Daimler nu ştie dacă îi arunc o momeală sau nu.

Îşi linge nervos buzele şi îşi trece o mână prin păr.

— Poftim?

— Inima dumneavoastră.

Mă ridic pe vârfuri, astfel încât ajung să stau pe colţul catedrei, iar fusta mi se ridică atât de mult, că aproape mi se văd chiloţii. Inima îmi bate atât de tare, că se aude aproape ca un zumzet. Am senzaţia că plutesc deasupra aerului.

— V-o frâng?

— Bine, zice el, plecându-şi privirea, şi îşi face de lucru cu mâneca de la cămaşă. Ia loc, Sam! Trebuie să începem ora.

— Credeam că vă place priveliştea. Mă las puţin pe spate şi îmi întind braţele deasupra capului. E un fel de electricitate în aer, o energie, o tensiune sonoră care curge în toate direcţiile; parcă e momentul dinaintea unei furtuni, când fiecare particulă de aer e supraîncărcată şi vibrează. Un elev din spate râde şi altul murmură:

— Dumnezeule!

Poate e doar imaginaţia mea, dar cred că recunosc vocea lui Kent.

Domnul Daimler se uită la mine, negru la faţă.

— Stai jos!

— Dacă insistaţi.

Mă dau jos de pe marginea catedrei şi mă duc la scaunul lui, apoi mă aşez şi pun picior peste picior, încet, împreunându-mi mâinile în poală. Din clasă se aud chicoteli şi pufnete, explozii de sunete. Nu ştiu de unde vine asta, sentimentul ăsta de control complet şi profund. Până acum câteva luni, tremuram ca gelatina de fiecare dată când mi se adresa un tip, inclusiv Rob. Dar acum mi se pare uşor, natural, de parcă, pentru prima dată în viaţa mea, m-am strecurat în pielea care îmi aparţine.

— În banca ta.

Domnul Daimler aproape urlă şi faţa i s-a făcut de un stacojiu închis, aproape mov. L-am făcut să-şi piardă cumpătul – probabil o premieră în istoria Liceului Thomas Jefferson. Ştiu că, în jocul pe care îl jucăm, tocmai am câştigat un punct. Gândul ăsta îmi

lasă un nod în stomac, dar nu în sens negativ, ci mai degrabă ca în momentul în care ajungi în partea cea mai înaltă a unui montaigne russe, când ştii că, în orice secundă, o să fii deasupra parcului, suspendat preţ de o clipă, gata să ai parte de cea mai tare experienţă din viaţă. E acea senzaţie de plutire pe aripile vântului, când scoţi un ţipăt, chiar înainte să te abandonezi cu totul. Râsul din clasă devine un vuiet. Dacă ar sta cineva afară, l-ar confunda cu nişte aplauze.

Nu mai scot un sunet tot restul orei, deşi colegii continuă să şuşotească şi să izbucnească în chicoteli, şi primesc cel puţin trei bileţele. Unul e de la Becca şi în el scrie: *Eşti nemaipomenită,* unul e de la Hana Gordon şi în el scrie: *Eşti atâââât de sexy.* Altul îmi aterizează direct în poală, mototolit ca şi cum ar fi aruncat la gunoi, înainte să văd cine mi l-a trimis. Pe el scrie: *Târfă.* O clipă, mă inundă un val fierbinte de jenă, ca greaţa sau ameţeala. Dar îmi trece repede. Nimic nu mai e real. Nici eu nu mai sunt reală.

Chiar înainte să se termine ora, mai primesc un bileţel. Are forma unui avion miniatural şi pluteşte direct către mine, aterizând cu un foşnet discret pe pupitrul meu exact când domnul Daimler se întoarce de la tabla pe care scrisese o ecuaţie. E atât de perfect, că detest să-l ating, dar îi desfac aripile şi găsesc un mesaj scris cu litere mari, ordonate.

Eşti prea bună pentru asta.

Chiar dacă nu e semnat, ştiu că e de la Kent şi, pentru o clipă, ceva ascuţit şi profund trece prin mine, ceva ce nu pot înţelege sau descrie, ca o lamă care mi se înfige pe sub coaste şi aproape mă face să rămân fără aer. N-ar trebui să fiu moartă. N-ar trebui să fiu eu.

Iau biletul cu grijă şi îl rup, o dată, de două ori.

Am fost agitată toată ora, aşa că domnul Daimler pune punct lecţiei cu două minute înainte să se sune.

— Nu uitaţi: luni aveţi extemporal. Limite şi asimptote. Se duce la catedră şi se apleacă, părând obosit. Se aude un suspin general de uşurare, un foşnet colectiv de haine şi scaune târşâite pe linoleum.

— Samantha Kingston, te rog să rămâi puţin după oră. Nici măcar nu se uită la mine, dar tonul vocii lui mă tulbură. Pentru prima dată îmi trece prin cap că aş putea avea necazuri. Nu că

ar conta, dar dacă domnul Daimler o să-mi ţină o teorie despre responsabilitate, o să mor de ruşine. O să mor *din nou.*

— Baftă, îmi urează Becca în drum spre ieşire. Nici măcar nu suntem prietene – Lindsay a poreclit-o „Curcă proastă” pentru că mănâncă sendvişuri de curcan în fiecare zi – dar urarea ei îmi mai potoleşte nodul din stomac.

Domnul Daimler aşteaptă până când iese şi ultimul elev din clasă – cu coada ochiului, îl văd pe Kent oprindu-se în prag – apoi se duce încet la uşă şi o închide. Ceva din felul în care se trânteşte uşa – atât de final, atât de rapid – îmi face inima să stea în loc. Închid ochii o clipă, având senzaţia că sunt din nou în maşină cu Lindsay pe Fallow Ridge Road, cu farurile înceţoşate ale celeilalte maşini venind înspre noi din întuneric, ca o acuzaţie. Întotdeauna se feresc ei primii, spusese ea, dar, în clipa aceea, înţeleg cu o claritate absolută că nu de aia a făcut-o – nu de aia o face. O face pentru momentul acela plin de fiori când nu ştii, când dai peste cineva care nu se fereşte şi te trezeşti aruncat de pe şosea în întuneric.

Când deschid ochii, domnul Daimler are mâinile în şolduri şi mă urmăreşte cu privirea.

— Ce dracu’ a fost în capul tău?

Asprimea din glasul lui mă sperie. Niciodată nu mi s-a mai adresat un profesor cu asemenea cuvinte.

— Eu… nu ştiu despre ce vorbiţi. Vocea îmi sună mai slabă, mai copilărească decât aveam de gând.

— Porcăria aia – chiar acolo, în faţa tuturor. Ce-a fost în capul tău?

Mă ridic în picioare, ca să nu fiu nevoită să îmi ridic privirea la el, ca un copil mic. Îmi tremură picioarele şi trebuie să mă sprijin cu o mână de bancă. Inspir adânc, încercând să mă adun. Nu contează: totul va fi şters, va dispărea.

— Îmi pare rău, spun, simţindu-mă un pic mai puternică. Chiar nu ştiu despre ce vorbiţi. Am făcut ceva greşit?

Se uită către uşă şi îi tresare un muşchi pe chip. Doar acea tresărire îmi redă toată încrederea. Vreau să mă întind spre el şi să-l ating, să îmi trec degetele prin părul lui.

— Ai putea să ai mari necazuri, să ştii, zice el fără să se uite la mine. Eu aş putea să am mari necazuri.

Se aude prima sonerie: ora s-a terminat în mod oficial. Senzaţia de jubilare îmi revine în sânge, în aer. Păşesc cu grijă

în jurul pupitrului meu şi mă duc direct în faţa clasei. Mă opresc când suntem la câţiva paşi unul de altul. El nu se dă înapoi. În schimb, se uită la mine. Are ochii atât de profunzi şi de plini de ceva, că aproape mă înspăimântă. Dar nu mi-e frică.

Mă sprijin relaxată de pupitrul Beccăi, lăsându-mă pe spate şi sprijinindu-mă în coate, astfel că sunt cu totul expusă în faţa lui: piept, picioare, totul. Am senzaţia că îmi pluteşte capul departe de corp; că îmi pluteşte corpul departe de sânge, că mă dizolv în energie şi vibraţii.

— Nu mă deranjează să am necazuri, rostesc, pe tonul meu cel mai sexy.

Domnul Daimler se uită în ochii mei, fără să privească şi restul corpului meu, dar ştiu că face un efort.

— Ce faci?

Fusta mi se ridică atât de mult, că ştiu că mi se văd chiloţii. Sunt nişte bikini roz din dantelă, una dintre primele perechi pe care mi i-am cumpărat. Când port bikini, am mereu senzaţia că am o bandă de cauciuc între fese, dar anul trecut, eu şi Lindsay ne-am cumpărat acelaşi model de la Victoria’s Secret şi am jurat să îi purtăm.

Cuvintele îmi vin în minte dintr-un scenariu sau dintr-un film.

— Mă pot opri dacă vrei.

Vocea mea e şoptită, dar nu pentru că mă străduiesc. Nu mai respir – totul, toată lumea, îngheaţă în momentul acela în care aştept să-mi răspundă.

Dar când vorbeşte, el pare obosit, plictisit – nu la asta mă aşteptam.

— Ce vrei tu de fapt, Samantha?

Tonul vocii lui mă sperie şi, pentru o secundă, mintea mi se învârte în gol. Acum se uită la mine cu o privire nerăbdătoare, de parcă l-aş fi rugat să-mi schimbe nota. Se aude şi a doua sonerie. Simt că o să mă expedieze din clipă în clipă şi o să-mi reamintească de extemporalul de luni. Am pierdut controlul situaţiei în cele din urmă şi nu ştiu cum să-l recapăt. Vibraţiile sunt tot acolo, dar acum par ameninţătoare, de parcă aerul ar fi plin de chestii ascuţite care stau să cadă.

— Te… te vreau pe tine. Nu vreau să par aşa de nesigură. Asta e ceea ce vreau.

Asta am vrut tot timpul: pe domnul Daimler. O clipă, mintea mi se învârteşte, cuprinsă de o panică oarbă, căci nu-mi

amintesc numele lui mic şi îmi vine să râd isteric; sunt întinsă pe jumătate goală în faţa profului meu de mate şi nici măcar nu ştiu cum îl cheamă. Apoi îmi amintesc. Evan.

— Te vreau pe tine, Evan, spun eu, mai îndrăzneaţă. E prima oară când îi folosesc numele mic.

El se uită prelung la mine. Încep să devin neliniştită. Vreau să întorc capul, să-mi trag fusta sau să-mi încrucişez braţele, dar mă forţez să stau nemişcată.

— La ce te gândeşti? întreb în cele din urmă, dar în loc să răspundă, el înconjoară catedra, îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă apleacă pe spate, astfel că mă întind pe pupitrul Beccăi. Apoi vine peste mine, mă sărută şi îmi linge gâtul şi urechea, scoţând nişte gemete scurte care îmi amintesc de Pickle când vrea să facă pipi. Lipită de el, mă simt aşa fragilă; are braţele puternice care îmi frământă umerii şi braţele. Îşi strecoară o mână sub bluza mea şi îmi strânge sânii atât de tare, că îmi vine să ţip. Are limba mare şi umedă. Mă gândesc: *Îl sărut pe domnul Daimler, îl sărut pe domnul Daimler, Lindsay n-o să mă creadă niciodată,* dar nu mă simt aşa cum mi-am imaginat. Obrazul pe care începe să-i crească barba mă zgârie şi îmi trece prin minte gândul oribil că aşa se simte mama când îl sărută pe tata.

Când deschid ochii, văd plăcile de ceramică pătate din tavanul clasei – plăcile din tavan la care m-am holbat ore întregi semestrul ăsta – şi mintea începe să se învârtă în cercuri în jurul lor, numărându-le, de parcă ar fi o muscă bâzâind undeva în afara corpului meu. Mă gândesc: cum poate tavanul să fie tot acolo când se întâmplă asta? De ce nu ne cade în cap? Deodată, nimic nu mai e amuzant: toate chestiile alea ascuţite şi strălucitoare cad deodată şi, în acelaşi timp, ceva se prăbuşeşte în interiorul meu. Parcă m-aş trezi după o noapte de beţie.

Îmi pun palmele pe pieptul lui şi încerc să-l împing de pe mine, dar e prea greu, prea puternic. Îi simt muşchii sub buricele degetelor – juca lacrosse în liceu, am descoperit împreună cu Lindsay – şi peste ele e un strat subţire de grăsime. Se lasă pe mine cu toată greutatea şi nu pot respira. Sunt ţintuită sub el, cu picioarele desfăcute, cu stomacul lui cald şi gras şi greu peste al meu. Mă chinui să-mi îndepărtez gura de a lui.

— Nu… nu putem face asta aici.

Cuvintele ies fără să vreau. Ceea ce voiam să spun era: *Nu putem face asta. Nu aici. Nicăieri.*

Ce voiam să-i spun era: *Opreşte-te!*

Respiră greu, uitându-se în continuare la gura mea. La baza părului are o picătură de sudoare şi o privesc cum se scurge pe frunte şi apoi pe vârful nasului. În cele din urmă, se îndepărtează de mine, îşi freacă bărbia cu mâna şi dă din cap.

În momentul în care se dă jos de pe mine, mă ridic în picioare şi îmi trag în jos fusta, ca să nu vadă că îmi tremură mâinile.

— Ai dreptate, murmură el, scuturând rapid din cap, de parcă încearcă să se trezească din somn. Ai dreptate.

Face câţiva paşi înapoi şi se întoarce cu spatele la mine. Câteva clipe stăm aşa acolo, în tăcere. Creierul mi-e amorţit. E la doar câţiva paşi de mine, dar pare incredibil, imposibil de departe, ca şi cum abia îl poţi distinge în zare, ca o siluetă pierdută în viscol.

— Samantha? În cele din urmă se întoarce spre mine, frecându-şi ochii cu palmele şi oftând de parcă l-aş fi epuizat. Ascultă, ceea ce s-a întâmplat aici… Nu cred că e nevoie să-ţi spun că trebuie să rămână între noi doi.

Îmi zâmbeşte, dar nu e zâmbetul lui firesc, degajat. Nu simt niciun pic de umor în el.

— E important, Samantha, înţelegi? Oftează din nou, de parcă încearcă să explice ceva simplu şi eu nu pricep. Toţi facem greşeli… Lasă propoziţia în aer, cu ochii pe mine.

— Greşeli, repet eu şi cuvântul mi se învârte în cap. Nu-mi dau seama dacă el crede că a făcut o greşeală sau că eu am făcut o greşeală. Greşeală, greşeală, greşeală. Un cuvânt ciudat: oarecum usturător.

Gura, ochii, nasul domnului Daimler – toată faţa lui pare să se recompună într-un model necunoscut, ca un tablou de Picasso.

— Trebuie să ştiu că pot conta pe tine.

— Desigur că poţi, mă aud spunând şi el se uită la mine, uşurat, de parcă, dacă ar putea, m-ar mângâia pe cap şi ar spune: *Ce fetiţă cuminte!*

După aceea, mai rămân un pic. Nu ştiu dacă o să vină să mă sărute sau să mă îmbrăţişeze – pare o nebunie să *plec* pur şi simplu, să-mi iau lucrurile şi să plec de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar el mă priveşte, clipind, şi spune până la urmă:

— Ai să întârzii la prânz.

Acum ştiu că m-a expediat, aşa că îmi iau geanta şi plec.

Imediat ce ies pe hol, mă sprijin de un perete, recunoscătoare pentru senzaţia pe care mi-o dă piatra rece pe spate. Ceva clocoteşte în mine şi nu ştiu dacă să sar în sus, să râd ori să ţip. Din fericire, holurile sunt goale. Toată lumea e deja la prânz.

Îmi scot telefonul să-i trimit un mesaj lui Lindsay, dar pe urmă îmi amintesc că ne-am certat. Nu e niciun mesaj de la ea în care să mă întrebe dacă merg la petrecerea lui Kent. Probabil e încă furioasă. Nu-mi dau seama dacă sunt certată şi cu Elody. Îmi amintesc ce-am spus în maşină şi mă simt groaznic.

Mă gândesc să-i trimit mesaj lui Ally – sunt sigură că măcar ea nu e supărată pe mine – şi petrec o grămadă de vreme încercând să-mi dau seama cum să mă exprim. Mi se pare ciudat să scriu „L-am sărutat pe domnul Daimler”, dar dacă scriu Evan, n-o să ştie despre cine vorbesc. Evan Daimler mi se pare nepotrivit şi, în plus, am făcut mai mult decât să ne sărutăm. A stat *deasupra* mea.

Până la urmă, trântesc telefonul înapoi în geantă fără să scriu nimic. Mă gândesc să aştept până mă împac cu Lindsay şi cu Elody şi atunci o să le spun chiar eu. O să fie mai uşor aşa, mai uşor să fac totul să sune mai frumos decât a fost în realitate; în plus, o să le văd şi mutrele. Gândul că Lindsay va fi geloasă face să merite aşteptarea. Îmi dau cu nişte fond de ten corector pe bărbie ca să acopăr petele roşii, acolo unde faţa domnului Daimler mi-a făcut o exfoliere de care nu aveam nevoie, şi mă îndrept spre cantină.

Nu poţi judeca o carte după o pereche de bocanci cu bombeuri de oţel

Când intru în cantină peste zece minute, masa noastră obişnuită e goală şi îmi dau seama că am fost în mod intenţionat şi oficial părăsită.

Pentru o fracţiune de secundă, simt ochii tuturor asupra mea, holbându-se. Îmi duc mâna la faţă fără să vreau, înspăimântată că toţi îmi vor remarca bărbia înroşită şi vor înţelege ce-am făcut.

Ies din nou pe hol. Am nevoie să fiu singură, să mă adun. Mă îndrept spre toaletă, dar când mă apropii, două fete de clasa a zecea (Lindsay le spune „biscuiţi cu cremă”, pentru că întotdeauna sunt lipite una de alta şi mai mult de două îţi vor face greaţă) ies pe uşă chicotind, braţ la braţ. În pauza de prânz

e oră de vârf la baie – toate au nevoie să-şi împrospăteze luciul de buze, să se plângă că sunt grase, să ameninţe că vomită într-una dintre cabine – şi ultimul lucru de care am nevoie acum e un şuvoi constant de prostie.

Mă îndrept către baia veche din capătul îndepărtat al laboratorului de ştiinţe. Mai nimeni n-o foloseşte, pentru că anul trecut a fost construită o nouă baie între laboratoare – una care nu se înfundă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile din şapte. Cu cât mă îndepărtez mai mult de cantină, cu atât mai mult se diminuează vuietul general, până când se aude ca şi cum ar fi oceanul în depărtare. Cu fiecare pas mă liniştesc tot mai mult. Tocurile mele marchează un ritm constant pe podeaua de gresie.

Laboratorul de ştiinţe e pustiu, aşa cum mă aşteptam, şi miroase, ca întotdeauna, a produse de curăţat chimice şi a sulf. Dar astăzi mai simt ceva: un miros de fum şi ceva mai argilos, mai înţepător. Împing cu umărul în uşa de la baie, dar iniţial nu se întâmplă nimic. Împing mai tare şi se aude un scrâşnet; mă proptesc cu umărul în uşă, care se deschide în cele din urmă, iar eu mă avânt înăuntru. În aceeaşi clipă mă lovesc cu genunchiul de scaunul care fusese pus ca să blocheze clanţa şi durerea mi se urcă pe picior. Mirosul din baie devine şi mai puternic.

Îmi las jos geanta şi mă aplec, apucându-mă strâns de genunchi, şi exclam:

— Rahat!

— Ce naiba?

Vocea mă face să tresar. Nu mi-am dat seama că mai era şi altcineva în baie. Ridic privirea şi o văd pe Anna Cartullo, cu o ţigară în mână.

— Dumnezeule! strig eu. M-ai speriat.

— Eu te-am speriat pe tine? Se sprijină de blat şi îşi scutură scrumul în chiuvetă. Tu eşti aia care a forţat uşa ca să intre. Nu ştii să baţi la uşă?

De parcă i-aş fi intrat cu forţa în casă.

— Scuză-mă că ţi-am stricat petrecerea. Mă îndrept spre uşă fără tragere de inimă.

— Stai! ridică ea o mână, părând neliniştită. O să mă torni?

— În legătură cu ce?

— Cu asta.

Inhalează şi suflă un nor de fum. Ţigara pe care o fumează e foarte subţire şi arată ca şi cum şi-ar fi rulat-o ea însăşi. Apoi mă prind: e un joint. Probabil canabisul e amestecat cu foarte mult tutun pentru că nu am recunoscut imediat mirosul şi vin acasă cu hainele puţind a marijuana după fiecare petrecere. Elody a spus odată că am noroc că mama nu intră în camera mea, pentru că ar crede că distribui marijuana pe care o ţin în coşul meu de rufe murdare.

— Aşa deci. Vii aici şi fumezi după prânz? Nu o zic cu răutate, dar aşa iese. Ochii ei se îndreaptă o secundă spre podea şi apoi observ acolo o pungă goală de sendvişuri şi o pungă începută de chipsuri. Îmi trece prin cap că n-am văzut-o niciodată la cantină. Probabil îşi ia prânzul aici în fiecare zi.

— Mda. Îmi place decorul. Mă vede că mă uit la punga cu sendvişuri, stinge jointul şi îşi încrucişează braţele.

— Şi oricum, ce faci aici? Nu ai…

Se întrerupe, dar ştiu ce voia să spună: *Nu ai prietene?*

— Trebuie să fac pipi, spun eu. Asta e clar o minciună, din moment ce nu am făcut niciun efort să folosesc toaleta, dar sunt prea obosită să mai inventez altă scuză, iar ea nu-mi cere niciuna.

Stăm puţin acolo, într-o linişte stânjenitoare. N-am vorbit cu Anna Cartullo în viaţa mea, în afară de o singură dată când am zis „Nu-i spune scorpia dracului”, după ce a făcut-o pe Lindsay scorpia dracului. Dar prefer să stau aici cu ea decât să ies pe hol. În cele din urmă îmi zic: *la dracu’,* mă aşez pe scaun şi îmi sprijin piciorul pe una dintre chiuvete. Ochii Annei sunt cam tulburi acum; s-a mai relaxat şi se sprijină de perete. Face un semn cu capul înspre genunchi.

— Pare umflat.

— Mda, ei bine, cineva a proptit un scaun în uşă. Ea începe să chicotească. Clar e drogată.

— Ce pantofi drăguţi, face ea semn din sprâncene înspre picioarele mele, care atârnă deasupra uneia dintre chiuvetele circulare. Nu-mi dau seama dacă e sarcastică. Nu ţi-e greu să mergi în ei?

— Pot să merg, răspund eu prea repede, după care ridic din umeri. Pe distanţe scurte, cel puţin.

Ea pufneşte, apoi îşi acoperă gura.

— I-am cumpărat în glumă.

Nu ştiu de ce simt nevoia să mă justific în faţa Annei Cartullo, dar bănuiesc că azi nimic nu e aşa cum ar trebui să fie. Toate regulile s-au cam dus pe apa sâmbetei. Anna se relaxează. Se poartă de parcă n-ar fi ciudat că pierdem vremea într-o baie de mărimea unei celule de puşcărie, când ar trebui să fim la cantină.

Se cocoaţă pe blat şi dă din picioare în direcţia mea. Nu mă surprinde faptul că nu poartă nimic legat de Ziua Îndrăgostiţilor. E îmbrăcată cu vreo două bluze negre fără mâneci, puse una peste alta, şi cu un hanorac desfăcut în faţă. Blugii i se destramă la tiv şi au un ac de siguranţă la şliţ, acolo unde le lipseşte un nasture. În picioare are o pereche de bocanci enormi, cu talpă groasă şi cu bombeul rotund, care arată cam ca o pereche de bocanci Doc Martens aiuristici.

— Ai nevoie de o pereche din ăştia. Îşi loveşte călcâiele unul de altul, ca o Dorothy speriată care încearcă să se întoarcă acasă din Oz. Sunt cei mai confortabili bocanci pe care i-am avut vreodată.

Mă uit la ea ca şi cum aş spune *Mda, sigur.* Ea ridică din umeri.

— Nu zice hop pân’ nu i-ai încercat.

— Bine, atunci, dă-i încoace!

Anna se uită la mine o clipă, de parcă nu e sigură că vorbesc serios.

— Uite! Îmi dau jos pantofii, care lovesc podeaua cu un zornăit. Facem schimb.

Anna se apleacă fără niciun cuvânt, deschide fermoarul bocancilor, apoi îi scoate din picioare. Are şosete în dungi de culorile curcubeului, ceea ce mă surprinde. M-aş fi aşteptat la cranii sau la alte chestii de genul ăsta. Îşi scoate şi şosetele, le face ghem într-o mână şi mi le întinde.

— Bleah! strâmb eu din nas. Nu, mersi! Prefer mai milităreşte.

Ea ridică din umeri, râzând.

— Cum vrei.

Când încalţ bocancii, îmi dau seama că are dreptate. Sunt foarte confortabili, chiar şi fără şosete. Pielea e răcoroasă şi foarte moale. Îi admir în picioarele mele.

— Mă simt de parcă ar trebui să terorizez copiii mici.

Lovesc unul de altul bombeurile placate cu oţel scoţând un clinchet plăcut.

— Eu am senzaţia că ar trebui să ies pe centură. Anna s-a încălţat cu pantofii mei şi acum se balansează experimental prin baie, cu braţele întinse de parcă ar dansa pe sârmă.

— Avem aceeaşi mărime la picior, spun, deşi e evident.

— Treizeci şi nouă. Destul de banal.

Se uită peste umăr la mine, de parcă ar vrea să mai spună ceva, apoi se apleacă sub chiuvetă şi îşi scoate geanta, o chestie rufoasă din petice, care arată de parcă şi-ar fi cusut-o chiar ea. Scoate dinăuntru o cutie mică de bomboane Altoid. Înăuntru are o punguliţă de canabis – bănuiesc că e bun şi Alex Liment la ceva – foiţe de rulat şi câteva ţigări.

Începe să ruleze alt joint, ţinând cu grijă în echilibru mapa cu materiale pentru orele de prim ajutor, pe care o foloseşte pe post de tavă. (Notă de subsol: până acum am văzut mapa cu materiale pentru orele de prim ajutor folosită ca (1) umbrelă, (2) prosop improvizat, (3) pernă, şi acum asta. Nu am văzut niciodată pe nimeni să studieze ceva din ea, ceea ce înseamnă că toţi absolvenţii Liceului Thomas Jefferson nu vor şti să acorde primul ajutor sau că anumite lucruri nu pot fi învăţate din cărţi.) Are degete subţiri şi se mişcă repede. E clar că a exersat. Mă întreb dacă asta fac ea şi Alex după ce fac sex, dacă stau întinşi unul lângă altul şi fumează. Mă întreb dacă se gândeşte vreodată la Bridget când o fac. Sunt tentată s-o întreb.

— Nu te mai holba la mine, zice ea, fără să ridice privirea.

— Nu mă holbez. Îmi dau capul pe spate şi mă uit la tavanul de culoarea vomei, îmi amintesc de domnul Daimler, apoi mă uit din nou la ea. Nu am prea multe opţiuni.

— Nu ţi-a cerut nimeni să vii aici. Îi revine asprimea în voce.

— E o proprietate publică.

Faţa i se întunecă o fracţiune de secundă şi sunt sigură că o s-o ia razna şi că ăsta va fi sfârşitul pauzei noastre fericite împreună. Adaug repede:

— Serios, nu e chiar aşa de rău aici. Pentru o baie, adică.

Se uită la mine bănuitoare, nesigură dacă nu cumva îi arunc vreo momeală ca să fac mişto de ea după aia.

— Ai putea să pui nişte perne pe podea. Mă uit în jur. Să decorezi puţin, chestii d-astea.

Ea îşi pleacă privirea cercetându-şi degetele.

— Există un artist care mi-a plăcut întotdeauna – tipul ăla care desenează scările ce urcă şi coboară în acelaşi timp…

— M.C. Escher?

Ea înalţă capul, evident surprinsă că ştiu despre cine vorbeşte.

— Mda, el. Un zâmbet îi traversează chipul. Mă gândeam, nu ştiu, să atârn un poster de-al lui aici. Să-l lipesc cu scotch, doar ca să am la ce mă uita.

— Eu am vreo zece cărţi de-ale lui acasă, mărturisesc eu, bucuroasă că nu s-a supărat şi că nu mă dă afară din baie. Tata e arhitect. E pasionat de chestii din astea.

Anna îşi rulează jointul, linge marginea şi o apasă cu câteva răsuciri din degete. Face semn cu capul înspre scaun.

— Dacă ai de gând să stai pe ăla, blochează măcar uşa. În felul ăsta devine o proprietate privată.

Scaunul scârţâie pe podeaua de gresie când mă dau cu spatele către uşă şi amândouă ne strâmbăm, ne observăm una pe alta că ne strâmbăm şi începem să râdem. Anna scoate o brichetă violet cu flori pe ea – nu e genul de brichetă pe care mă aşteptam s-o aibă – şi încearcă să aprindă jointul. Bricheta aruncă scântei de câteva ori şi ea o aruncă, înjurând. Apoi scotoceşte prin geantă şi scoate o brichetă în forma unui bust de femeie. O apasă pe cap şi două flăcărui albastre îi ies prin sfârcuri. Acum da, ăsta e *genul* de brichetă pe care mă aşteptam să-l aibă Anna Cartullo.

Anna face o mutră serioasă şi trage adânc din joint, apoi se uită la mine prin norul de fum albăstrui.

— Deci, ia spune, de ce mă urâţi?

Mă aşteptam să aud orice, numai asta nu. Şi mai surprinzător e faptul că îmi întinde jointul şi mi-l oferă.

Ezit doar o secundă. Hei, doar pentru că sunt moartă nu înseamnă că sunt o sfântă.

— Nu te urâm.

Nu sună foarte convingător. Adevărul este că nu sunt sigură. De fapt, nu o urăsc pe Anna; Lindsay a spus mereu că o urăşte, dar e greu de ştiut dacă are vreun motiv. Trag un fum din joint. Am mai fumat iarbă doar o dată, dar am văzut de o sută de ori cum se face. Inhalez şi plămânii mi se umplu de fum: simt un gust plin, greu, de parcă aş mesteca muşchi de pădure. Încerc să-mi ţin respiraţia aşa cum ar trebui, dar fumul îmi înţeapă cerul gurii. Încep să tuşesc şi îi dau înapoi ţigara.

— Atunci care e motivul?

Nu spune: „Pentru toate lucrurile de rahat pe care le-aţi făcut. Pentru inscripţiile din baie. Pentru e-mailul trimis tuturor în clasa a zecea: *Anna Cartullo are chlamydia”.* Nu trebuie să spună. Îmi pasează din nou jointul.

Mai trag un fum. Deja imaginea se deformează, anumite obiecte îşi pierd contururile, iar altele devin mai clare, de parcă s-ar juca cineva la focalizatorul unui aparat de fotografiat. Nici nu-i de mirare că lumea vorbeşte cu Alex, chiar dacă e un dobitoc.

— Nu ştiu. Pentru că e uşor. Bănuiesc că trebuie să te descarci pe cineva.

Cuvintele îmi ies din gură înainte să-mi dau seama că sunt adevărate. Mai trag un fum şi îi dau jointul Annei. Am senzaţia că totul s-a amplificat, că îmi simt greutatea braţelor şi a picioarelor, că îmi aud bătăile inimii şi sângele gonind prin vene. Iar la finalul zilei se va aşterne tăcerea peste toate, cel puţin până când timpul îşi va relua curgerea de la capăt.

Se aude soneria. Pauza de prânz s-a terminat. Anna spune:

— Rahat, rahat, trebuie să ajung undeva.

Încearcă să-şi adune lucrurile, dar loveşte din greşeală cutia de bomboane Altoid. Punguţa cu iarbă zboară sub chiuvetă şi hârtiuţele se împrăştie în toate părţile.

— Rahat! repetă ea nervoasă.

— Te ajut, mă ofer eu. Ne aşezăm amândouă în patru labe. Îmi simt degetele amorţite şi umflate şi mi-e greu să ridic hârtiuţele de pe podea. Toată povestea mi se pare amuzantă, aşa că începem amândouă să râdem, aplecându-ne una spre cealaltă şi înghiţind lacom aerul. Ea continuă să spună „rahat” la intervale regulate.

— Mai bine te-ai grăbi, îi spun.

Toată furia şi durerea din ultimele zile se ridică, lăsându-mă liberă, fără griji şi fericită.

— Alex se va înfuria.

Anna înţepeneşte. Frunţile noastre sunt atât de apropiate, că aproape se ating.

— De unde ai ştiut că mă întâlnesc cu Alex? întreabă ea. Vorbeşte încet, cu vocea limpede.

Îmi dau seama prea târziu că am dat-o-n bară.

— Te-am văzut furişându-te pe la Fumoar după ora a şaptea, o dată sau de două ori, răspund eu vag şi ea se relaxează.

— N-o să spui nimănui, nu? întreabă ea, muşcându-şi buza de jos. N-aş vrea să... se opreşte şi mă întreb dacă are de gând să spună ceva despre Bridget. Dar ea clatină din cap şi continuă să-şi adune hârtiuţele, mai repede de data asta.

Ideea de a o pârî pe Anna pentru că s-a culcat cu Alex, după ce eu am făcut ce-am făcut – cu domnul Daimler – mi se pare ridicolă. Eu n-am dreptul să spun nimic nimănui. Fumez iarbă într-o baie. Nu am prietene, proful meu de mate şi-a vârât limba în gura mea, iubitul meu mă urăşte pentru că nu mă culc cu el. Sunt moartă, dar încă mai trăiesc. Absurditatea situaţiei mă loveşte în plin şi încep din nou să râd. Anna a devenit serioasă. Are ochii ca două bile mari şi strălucitoare de sticlă.

— Ce e? spune ea. Râzi de mine?

Clatin din cap că nu, dar nu pot răspunde imediat. Râd prea tare ca să mai pot respira. Stau pe vine lângă ea şi mă hlizesc atât de tare, că mă dezechilibrez şi aterizez în fund cu o bufnitură. Anna izbucneşte din nou în râs.

— Eşti nebună, spune ea, chicotind.

Inspir de câteva ori, trăgându-mi răsuflarea.

— Măcar eu nu mă baricadez în toalete.

— Măcar eu nu bat câmpii după doar jumătate de joint.

— Măcar eu nu mă culc cu Alex Liment.

— Măcar eu nu am nişte prietene ticăloase.

— Măcar eu am prietene.

Schimbul ăsta de replici ne face să râdem din ce în ce mai tare. Anna se sparge de râs atât de tare, că se lasă pe o parte şi se sprijină într-un cot. Apoi se rostogoleşte pe podeaua băii şi scoate nişte scâncete haioase, care mă fac să mă gândesc la un pudel. Din când în când pufneşte, ceea ce mă face din nou să izbucnesc în râs.

— Hai să-ţi zic ceva, spun eu, imediat ce simt că pot vorbi din nou.

— Ai cuvântul! Anna se preface că bate cu un ciocan în masă şi apoi râde pe înfundate.

Ador senzaţia asta de densitate în jurul meu. Înot în ape tulburi. Pereţii verzi sunt valuri.

— L-am sărutat pe domnul Daimler.

Imediat ce o spun, mă prăpădesc din nou de râs. Cred că astea sunt cele mai ridicole cinci cuvinte rostite vreodată.

Anna se ridică într-un cot.

— Ce-ai făcut?

— Şşşş! Ne-am sărutat. Şi-a băgat mâna sub bluza mea. Şi-a băgat mâna… spun eu şi fac semn între picioarele mele.

Ea dă din cap, uluită. Părul îi şfichiuie faţa, amintindu-mi de o tornadă.

— Nu se poate. Nu se poate. Nu se poate.

— Pe cuvânt.

Ea se apleacă în faţă, atât de aproape, că îi simt respiraţia. Miroase a Altoid.

— Ce greţos! Ştii, nu?

— Ştiu.

— Greţos, greţos, greţos. A făcut liceul aici acum vreo zece ani.

— Opt. Am verificat.

Izbucneşte în râs şi pentru o clipă îşi pune capul pe umărul meu.

— Toţi sunt nişte perverşi, spune, rostind încet cuvintele, direct în urechea mea, după care se trage de lângă mine şi zice: Rahat! Sunt un om mort.

Se ridică, sprijinindu-se cu o mână de perete. Se clatină un moment în faţa oglinzii, în timp ce îşi netezeşte părul. Scoate nişte picături din buzunarul de la spate, apoi şi le pune în ochi. Încă mai stau pe podea, holbându-mă la ea. Pare să fie la kilometri distanţă.

Nu mă pot abţine şi izbucnesc:

— Eşti prea bună pentru Alex.

Ea a păşit deja peste mine, în drum spre uşă. Văd cum i se încordează spatele şi cred că se va enerva. Se opreşte, cu o mână pe scaun. Dar când se întoarce, zâmbeşte.

— Eşti prea bună pentru domnul Daimler, mi-o întoarce şi ne spargem amândouă de râs. Apoi împinge scaunul din drum şi deschide uşa, strecurându-se în hol.

După ce pleacă, îmi aţintesc privirea în tavan, bucurându-mă de felul în care baia pare să facă salturi. *Aşa trebuie să se simtă soarele,* mă gândesc; apoi realizez cât de drogată sunt, după care îmi trece prin minte că e tare amuzant să ştii că eşti drogat, dar să nu te poţi abţine să nu gândeşti gânduri drogate.

Văd ceva alb iţindu-se de sub chiuvetă: o ţigară. Mă aplec şi mai găsesc una. Anna a uitat să le culeagă. Chiar atunci aud o bătaie rapidă în uşă; înşfac amândouă ţigările şi mă ridic în

picioare. Imediat ce mă ridic, ameţeala şi sentimentul că sunt sub apă devin şi mai acute Mi se pare că îmi ia o veşnicie să împing scaunul din drum. Totul e atât de greu.

— Ai uitat astea, zic, ţinând ţigările între două degete, în timp ce deschid uşa.

Dar nu e Anna. E doamna Winters, care stă pe hol cu braţele încrucişate şi cu faţa atât de încruntată, încât ai zice că nasul ei e o gaură neagră şi restul feţei e absorbit încetul cu încetul spre ea.

— Fumatul este interzis pe domeniul şcolii, recită ea, rostind clar fiecare cuvânt. Apoi zâmbeşte, arătându-şi toţi dinţii.

Moapsele

În GC-ul Liceului Thomas Jefferson (adică în *Ghidul de Conduită)* se spune aşa: *orice student prins că fumează pe domeniul şcolii este pasibil de exmatriculare timp de trei zile.* (Ştiu asta pe de rost pentru că tuturor fumătorilor le place să smulgă pagina asta din ghid şi s-o ardă la Fumoar, uneori ghemuindu-se şi aprinzându-şi ţigara de la foc, în timp ce cuvintele de pe pagină se încreţesc şi se înnegresc.)

Dar eu scap cu un avertisment. Bănuiesc că administraţia şcolii face o excepţie pentru elevii care ştiu mizerii despre un anume director-adjunct şi un anume profesor de educaţie fizică/antrenor de fotbal/purtător de mustaţă. Doamna Winters arăta de parcă urma să facă un atac cerebral grav când am început să bat câmpii despre *modele de urmat în viaţă* şi despre *biata mea minte impresionabilă* – ador expresia asta, de parcă toţi oamenii sub douăzeci şi unu de ani au creierul făcut din plastilină – şi *responsabilitatea administraţiei de a da un exemplu,* mai ales când i-am amintit de pagina şaizeci şi nouă din GC: *actele indecente sau de natură sexuală pe domeniul sau în preajma domeniului şcolii sunt interzise.* (Regula asta o ştiu pentru că pagina a fost smulsă şi atârnată de o mie de ori în diverse băi din campus, cu marginile decorate cu desene de natură clar indecentă ori sexuală. Dar administraţia o căuta cu lumânarea. Cine pune o regulă ca asta la pagina şaizeci şi nouă?)

Dar măcar cele nouăzeci de minute petrecute cu doamna Winters m-au trezit. Tocmai a sunat ultima sonerie şi în jurul meu elevii ies în valuri din clase, făcând mult mai mult zgomot decât e necesar – ţipând, râzând, trântind uşile la dulapuri,

scăpând biblioraftulile pe jos, împingându-se – un zgomot agitat fără sens, neobosit, specific zilelor de vineri. Mă simt bine, mă simt puternică şi mă gândesc: *Trebuie s-o găsesc pe Lindsay.* N-o să-i vină să creadă. O să moară de râs. Apoi o să mă ia după umeri şi o să declare: „Eşti o vedetă, Samantha Kingston” şi totul va fi bine. În acelaşi timp, mă uit şi după Anna Cartullo – în timp ce stăteam în biroul doamnei Winters, mi-a trecut prin cap că n-am mai schimbat încălţămintea. Încă mai am în picioare bocancii ei uriaşi.

Ies din clădirea principală. Frigul îmi înţeapă ochii şi o durere ascuţită îmi urcă în piept. Februarie e cea mai rea lună din an. Vreo şase autobuze aşteaptă în şir lângă cantină, cu motoarele înecându-se, tuşind şi scuipând o dâră groasă de fum de eşapament. Prin ferestrele murdare, feţele palide ale unor elevi din clasele inferioare – toţi adânciţi în scaune, sperând să nu fie văzuţi – sunt lipsite de trăsături şi identice. Încep să traversez parcarea profesorilor către Aleea Seniorilor, dar abia ajung la jumătatea drumului când văd un Range Rover argintiu uriaş – cu portierele vibrând pe melodia *No More Drama* – ţâşnind de pe alee şi începând să accelereze spre Parcarea Superioară. Mă opresc şi sentimentul de bine şi de energie pozitivă se scurge brusc şi complet din mine. Desigur că nu m-am aşteptat cu adevărat ca Lindsay să mă aştepte, dar, undeva, în adâncul sufletului, cred că am sperat. Apoi îmi dau seama: nu am maşină, nu am unde să mă duc. Ultimul loc unde vreau să fiu este acasă. Chiar dacă îngheţ, simt furnicături de fierbinţeală care mi se ridică din degete şi urcă pe şira spinării.

E o chestie tare ciudată. Sunt populară – foarte populară – dar nu am aşa de mulţi prieteni. Şi, fapt şi mai ciudat, asta e prima oară când observ.

— Sam!

Mă întorc şi le văd pe Tara Flute, Bethany Harps şi Courtney Walker venind către mine. Ele întotdeauna se deplasează în haită şi, deşi suntem oarecum prietene cu toate trei, Lindsay le-a poreclit Moapsele: drăguţe de la distanţă, urâte de aproape.

— Ce faci? Tara are întotdeauna un zâmbet larg pe faţă, de parcă mereu ar da probe pentru o reclamă la pastă de dinţi, şi acum îl îndreaptă asupra mea. Sunt vreo mie de grade sub zero afară.

Îmi dau părul din ochi, încercând să par nonşalantă. Ultimul lucru de care am nevoie acum e ca Moapsele să ştie că am fost lăsată baltă.

— Trebuia să îi spun ceva lui Lindsay. Fac un gest vag în direcţia Aleii Seniorilor. Ea şi fetele au trebuit să o şteargă fără mine – ceva legat de munca în folosul comunităţii, o chestie pe care o fac o dată pe lună. Penibil.

— Atât de penibil, repetă Bethany, dând din cap energic.

Din câte îmi dau eu seama, singurul ei rol în viaţă e să fie de acord cu orice s-a spus până atunci.

— Hai cu noi! Tara îşi strecoară o mână pe după braţul meu şi mă strânge. Ne ducem în La Villa să facem nişte cumpărături. Apoi ne-am gândit să dăm o raită pe la petrecerea lui Kent. Cum ţi se pare?

Inventariez rapid celelalte opţiuni: acasă la mine nici nu se pune problema. Nu sunt bine-venită acasă la Ally. Lindsay a fost cum nu se poate mai clară în privinţa asta. Şi ar mai fi acasă la Rob… Să stau pe canapea în timp ce el joacă Guitar Hero, să ne giugiulim un pic, să mă prefac că nu observ când îmi rupe încă un sutien pentru că nu ştie să-i desfacă închizătoarea. Să fac conversaţie şi să-i salut părinţii în timp ce încarcă maşina pentru weekend. După ce pleacă ei, pizza şi bere călâie din rezerva din garaj. Apoi iar giugiulit. Nu, mersi.

Verific parcarea încă o dată, căutând-o pe Anna. Mă simt cam prost că am plecat cu bocancii ei – dar la urma urmei, nici ea nu a făcut vreun efort să mă găsească pe mine. Şi în plus, Lindsay spune întotdeauna că o pereche de pantofi îţi poate schimba viaţa. Iar dacă am avut vreodată nevoie de vreo schimbare în viaţa mea – sau în viaţa de apoi, sau mă rog – acum e momentul.

— Sună perfect, spun, şi dacă aşa ceva e posibil, zâmbetul Tarei devine şi mai larg, iar dinţii îi sunt atât de albi, că par nişte oase.

În timp ce plecăm de la şcoală, le povestesc Moapselor – nu mă pot abţine să nu le spun aşa – despre excursia mea la director, despre faptul că doamna Winters îşi face de cap cu domnul Otto şi despre cum am scăpat de pedeapsa cu statul peste program pentru că i-am promis că o să şterg o poză făcută cu telefonul, în care ea şi Otto se giugiulesc în biroul lui

(inventată, desigur – în niciun caz n-aş păstra o dovadă a cuplării lor şi cu atât mai puţin în format digital). Tara se îneacă de râs şi Courtney se uită la mine de parcă tocmai am vindecat cancerul sau am inventat o pastilă care te face să ai cu o măsură în plus la sutien, în timp ce Bethany îşi acoperă gura şi exclamă:

— Maică Sfântă a pufuleţilor!

Nu prea ştiu exact ce înseamnă asta, dar cu siguranţă e cel mai original lucru pe care l-am auzit vreodată din gura ei. Toate astea mă fac să mă simt din nou bine şi încrezătoare şi îmi amintesc că asta e ziua mea cea mare: pot face ce vreau.

— Tara? mă strecor mai în faţă. Maşina Tarei e o Honda Civic minusculă, cu două uşi, iar eu şi Bethany suntem înghesuite în spate. Ne putem opri la mine acasă o clipă, înainte să ne îndreptăm spre centrul comercial?

— Sigur. Iată zâmbetul ei din nou, reflectat în oglinda retrovizoare ca o bucată de cer. Trebuie să laşi ceva?

— Trebuie să iau ceva, o corectez, răspunzându-i cu cel mai larg zâmbet de care sunt în stare.

E aproape ora trei, aşa că îmi imaginez că mama s-a întors de la cursurile de yoga şi, desigur, maşina ei e pe alee când ajungem aproape de casă. Tara vrea să tragă în spatele Accordului, dar eu o bat pe umăr şi îi fac semn să mergem mai departe. Ea merge un pic mai în josul străzii şi parchează în spatele unui gard viu pe care arhitectul peisagist l-a plantat la cererea mamei, după ce a descoperit că vecinului nostru de atunci, domnul Horferly, îi plăcea să facă plimbări nocturne prin grădina lui, gol puşcă. Acesta e răspunsul la mai toate problemele de care te loveşti în suburbii: plantează un copac şi speră că n-o să vezi părţile intime ale nimănui.

Cobor din maşină şi dau târcoale casei, sperând că mama nu se uită pe vreuna dinspre ferestrele din sufragerie sau din biroul tatălui meu. Mizez pe faptul că e în baie, făcând unul dintre duşurile ei nesimţit de lungi, înainte să plece s-o ia pe Izzy de la gimnastică. Am avut dreptate; când introduc cheia în uşa din spate şi mă strecor în bucătărie, aud apa curgând la etaj şi câteva note ascuţite şi tremurate: mama cântă. Ezit o fracţiune de secundă, suficient cât să identific melodia – Frank Sinatra, *New York, New York* – şi spun o rugăciune de mulţumire că Moapsele au rămas afară şi nu asistă la reprezentaţia

improvizată a mamei. Apoi mă furişez pe vârfuri până în debara unde, ca de obicei, mama şi-a lăsat poşeta ei enormă. E căzută într-o parte. Câteva monede şi o cutie de bomboane mentolate s-au împrăştiat pe maşina de spălat şi un colţ din portofelul ei verde Ralph Lauren se iţeşte de sub bucla groasă a curelei de piele. Scot cu atenţie portofelul, ciulind urechile la ritmul apei de la etaj, gata s-o las baltă şi să fug dacă se opreşte. Şi portofelul mamei e vraişte, plin ochi cu poze – Izzy, eu, eu şi Izzy, Pickle într-un costum de Moş Crăciun – chitanţe, cărţi de vizită. Şi carduri de credit.

Mai ales carduri de credit.

Pescuiesc cu atenţie cardul Amex. Ai mei îl folosesc doar pentru cumpărături importante, aşa că mama nu va observa că lipseşte. Palmele îmi sunt umede de transpiraţie şi inima îmi bate atât de tare, că mă doare. Închid cu grijă portofelul şi îl strecor înapoi în poşetă, atentă să-l pun exact în aceeaşi poziţie ca înainte.

Deasupra mea, se mai aude un ultim şuvoi de apă, un sunet scârţâitor când ţevile se golesc, apoi linişte. Melodia lui Sinatra încetează. Duşul s-a terminat. O clipă, sunt atât de îngrozită că nu-mi pot mişca picioarele. O să mă audă. O să mă prindă. O să mă vadă cu Amexul în mână. Apoi începe să sune telefonul şi îi aud paşii ieşind din baie, traversând holul şi pe ea ciripind: „Vin, vin”.

În clipa asta plec, mă furişez din debara, traversez bucătăria, ies pe uşa din spate – şi alerg, alerg, alerg în jurul casei, iar gazonul brumat mă muşcă de gambe şi încerc să mă abţin din râs, strângând atât de tare cardul Amex din plastic rece, încât, atunci când deschid palma, văd că mi-a lăsat un semn.

În mod normal, am o sumă fixă de cheltuit la centrul comercial: de două ori pe an, părinţii îmi dau cinci sute de dolari pentru haine noi. Pe lângă ăştia, mai pot cheltui orice câştig făcând-o pe bona pentru Izzy sau slugărind pe lângă casă la cererea părinţilor, împachetând cadourile de Crăciun pentru vecini, greblând frunzele în noiembrie sau ajutându-l pe tata să cureţe jgheaburile. Ştiu că cinci sute de dolari pare mult, dar trebuie să ţineţi minte că cizmele de cauciuc Burberry ale lui Ally costă aproape cam atât – şi le poartă în ploaie. *În picioare.* Aşa că n-am fost niciodată prea pasionată de cumpărături. Nu e

foarte amuzant, mai ales când prietenele tale cele mai bune sunt Ally cu-card-de-credit-nelimitat Harris şi Lindsay tatăl-meu-vitreg-încearcă-să-mi-cumpere-afecţiunea Edgecombe.

Astăzi, problema e rezolvată.

Prima oprire e la magazinul Bebe, de unde cumpăr o rochie superbă cu bretele subţiri, care e atât de strâmtă, că trebuie să-mi ţin respiraţia ca să încap în ea. Şi, chiar şi aşa, Tara trebuie să intre în cabina de probă ca să mă ajute să închid ultimul centimetru la fermoar. De fapt, îmi place cum se asortează bocancii Annei cu rochia asta, arăt sexy şi dură, de parcă aş fi o asasină dintr-un joc video sau o eroină din desene animate. Mă joc puţin de-a *Îngerii lui Charlie* în oglindă, formând o armă cu degetele, arătând înspre reflexia mea şi spunând din vârful buzelor *Îmi pare rău.* Apăs pe trăgaci şi îmi imaginez o explozie.

Courtney aproape că se pierde cu firea când îi dau vânzătoarei cardul de credit fără să mă uit la sumă. Nu că nu observ. E cam greu să treci cu vederea suma de 302,10 $ care pâlpâie verzui pe casa de marcat, clipind la mine de parcă m-ar acuza de ceva. Stomacul meu se revoltă când vânzătoarea îmi dă chitanţa s-o semnez, dar bănuiesc că toţi anii ăia de falsificat semnătura mamei pe scutirile de la medic şi pe biletele cu scuze pentru întârziere dau rezultate, pentru că desenez o imitaţie buclată şi perfectă a scrisului mamei, iar vânzătoarea zâmbeşte şi spune: „Mulţumesc, domnişoară Kingston”, de parcă eu i-am făcut ei o favoare. Şi uite-aşa ies de acolo cu cea mai perfectă rochie neagră din lume, cuibărită în hârtie de mătase pe fundul unei pungii albe de cumpărături. Acum înţeleg de ce Ally şi Lindsay adoră să meargă la cumpărături. E mult mai bine când poţi lua orice îţi doreşti.

— Eşti atât de norocoasă că părinţii tăi ţi-au dat un card de credit, spune Courtney, tropăind după mine în timp ce ieşim din magazin. Eu îi implor de ani de zile să-mi ia şi mie unul. Dar ei spun că trebuie să aştept până intru la facultate.

— Păi nu mi l-au dat ei, ca să fiu mai exactă, mărturisesc eu, ridicând o sprânceană. Rămâne cu gura căscată.

— Fugi de aici! Courtney clatină din cap scuturând din părul ei castaniu. Fugi de aici! Vrei să spui că… l-ai furat?

— Şşşşş!

Centrul comercial La Villa este amenajat în stil italian şi e plin de fântâni imense din marmură şi alei cu lespezi de piatră, aşa

că sunetele se amestecă, se precipită şi se împrăştie în jur, astfel că e imposibil să distingi ce spun cei din preajmă dacă nu stai chiar lângă ei, dar totuşi. Nu are rost să forţez nota, acum că sunt pe val.

— Prefer să cred că l-am împrumutat.

— Ai mei m-ar strânge de gât. Ochii lui Courtney sunt atât de mari, că mi-e teamă că o să îi sară din cap. M-ar omorî până aş muri.

— Absolut, spune Bethany.

Apoi mergem în magazinul MAC, unde eu mă las machiată de un tip pe nume Stanley, care e mai slab decât mine, în timp ce Moapsele încearcă nuanţe diferite de tuş pentru pleoape şi sunt certate pentru că deschid tuburi sigilate de luciu de buze. Cumpăr tot ce foloseşte Stanley: fond de ten, fluid corector, pudră pentru bronzat, bază pentru fardul de ochi, trei nuanţe de fard de ochi, două nuanţe de tuş pentru pleoape (unul alb de dat pe pleoapa inferioară), rimel, creion pentru buze, luciu de buze, patru perii diferite, un cleştişor pentru curbat genele. Merită. Plec arătând ca un fotomodel faimos şi simt privirile oamenilor asupra mea în timp ce ne plimbăm prin La Villa. Trecem pe lângă un grup de tipi care sigur sunt la facultate şi unul dintre ei murmură:

— Sexy.

Tara şi Courtney mă flanchează de o parte şi de alta şi Bethany e în spatele meu. Mă gândesc că aşa se simte Lindsay tot timpul.

Apoi ne ducem la Neiman Marcus: un magazin în care nu intru niciodată decât dacă mă târăşte Ally, pentru că totul costă vreun catralion de dolari. Courtney probează pălării ciudate pentru babe, iar Bethany îi face poze şi ameninţă că le postează pe net. Eu aleg un bolero minunat din blană artificială verde pădure, care mă face să arăt ca şi cum ar trebui să petrec într-un avion privat, pe undeva, şi o pereche de cercei din argint cu granate.

Singura problemă apare când tipa de la casă – Irma, conform numelui de pe ecuson – cere să-mi vadă buletinul.

— Buletinul? clipesc eu nevinovată. Nu-l ţin niciodată la mine. Anul trecut mi-a fost furată identitatea.

Se uită lung la mine de parcă se gândeşte să treacă cu vederea, apoi sparge un balon de gumă şi îmi zâmbeşte strâmb. Împinge boleroul şi cerceii înapoi peste tejghea.

— Îmi pare rău, *Ellen.* Buletinul e obligatoriu pentru toate cumpărăturile peste două sute cincizeci de dolari.

— De fapt, prefer să mi se spună Miss Kingston, zâmbesc şi eu încordată. *Afurisito. Trucul cu balonul de gumă? Lindsay l-a inventat.*

Dar, la urma urmei, şi eu aş fi o afurisită dacă părinţii mei m-ar fi botezat Irma.

Deodată îmi vine o idee, scotocesc prin poşetă până când găsesc un card de membru la Clubul de înot şi de tenis Hilldebridge, clubul unde merge mama. Jur, securitatea de acolo e mai dură decât la un aeroport – de parcă obezitatea în America ar fi vreun complot terorist şi următoarele chestii care vor dispărea vor fi stepperele cu mânere ale întregii naţiuni – şi cardul are o poză micuţă cu mine, un număr de membru şi numele şi iniţialele mele: KINGSTON, S.E.

Irma se strâmbă.

— De la ce vine S?

Mintea mea face chestia aia când sughiţe şi apoi intră în comă ireversibilă.

— Ăăă – Severus.

Ea se holbează la mine.

— Ca în *Harry Potter?*

N-ar fi trebuit *niciodată* să mă ofer să îi citesc lui Izzy cărţile alea tâmpite.

— E de origine germană, de fapt. Cred că înţelegi de ce prefer să folosesc al doilea prenume.

Irma încă mai ezită, muşcându-şi colţul buzei. Tara stă chiar lângă mine, trecându-şi degetele peste Amex, de parcă aşa s-ar putea molipsi şi ea de linia de credit. Se apleacă în faţă şi chicoteşte.

— Sunt sigură că înţelegi. Tara îşi mijeşte ochii de parcă s-ar chinui să înţeleagă numele scris pe ecuson de la o distanţă de cincisprezece centimetri. Irma, nu-i aşa?

Courtney vine din spate, având pe cap o pălărie cu boruri mari şi cu un sturz enorm cu pene cocoţat într-o parte.

— Când erai mică ţi se spunea *Worma?* Sau *Squirma*[22]*?*

---

[22] Aproximativ, Viermuşa sau Târâtoarea (n. red.)

Irma îşi încordează gura într-o linie subţire şi albă, îmi ia cârdul şi îl trece prin cititor.

— *Guten Tag,* salut eu la plecare; sunt singurele cuvinte în germană pe care le ştiu.

* * *

Tara şi fetele încă mai râd de Irma când ieşim din parcarea centrului comercial La Villa.

— Nu-mi vine să cred, repetă Courtney ca o moară stricată, aplecându-se în faţă ca să se uite la mine, de parcă o să dispar brusc. De data asta m-au lăsat imediat să stau în faţă. Nici n-a trebuit să scot vreun sunet.

— Fir-ar să fie, nu-mi vine să cred.

Îmi îngădui un mic zâmbet în timp ce mă întorc spre fereastră şi, pentru o clipă, sunt speriată de imaginea pe care o văd: ochi negri, imenşi, fum şi umbră şi buze pline şi roşii. Apoi îmi amintesc de machiaj. Pentru o clipă nu m-am recunoscut.

— Eşti nemaipomenită, zice Tara, apoi strânge volanul cu palmele şi înjură când ratăm semaforul.

— Te rog! Fac un semn vag din mână. Mă simt destul de bine. Aproape că mă bucur că m-am certat cu Lindsay de dimineaţă.

— O, rahat, nu se poate. Courtney mă bate pe umăr când un Chevy Tahoe uriaş, vibrând de başi, trage lângă noi. Chiar dacă e ger afară, toate ferestrele sunt deschise: sunt tipii de facultate din La Villa, cei care s-au uitat după noi mai devreme. Care s-au uitat după mine. Râd şi se ceartă cu privire la ceva din maşină – unul dintre ei ţipă: *Mike, eşti un fătălău* – prefăcându-se că nu ne văd, cum fac tipii când mor să se uite la tine.

— Sunt aşa de sexy, zice Tara, aplecându-se peste mine ca să vadă mai bine, apoi ascunzându-se la loc în spatele volanului.

— Ar trebui să le ceri numărul de telefon.

— Ceee? Sunt patru tipi.

— Numerele, atunci.

— Absolut.

— O să le arăt sânii, anunţ eu, şi deodată sunt încântată de simplitatea pură şi perfectă a situaţiei: o s-o fac. E mult mai uşor şi mai curat decât *Poate ar trebui* sau *N-o să avem probleme?* sau *O, Doamne, eu n-aş putea niciodată.* Da. Două litere. Mă întorc spre Courtney.

— Mă provoci?

Ochii ei fac din nou chestia aia cu ieşitul din orbite. Tara şi Bethany se holbează la mine de parcă mi-au crescut tentacule.

— N-ai curaj, spune Courtney.

— Nu poţi, zice şi Tara.

— Pot, am curaj şi o s-o fac.

Cobor fereastra şi frigul mă izbeşte, şterge totul, îmi amorţeşte corpul, astfel încât simt doar părţi din mine, un cot îndoit aici, o crampă în coapsă acolo, degetele care mă furnică. Muzica bubuitoare din maşina băieţilor e atât de tare că mă dor urechile, dar nu aud niciun cuvânt, nicio linie melodică, ci doar ritmul, pulsaţia, pulsaţia – atât de tare, că nici măcar nu mai e un sunet, ci doar vibraţie, senzaţie.

— Hei. La început abia rostesc cuvântul, aşa că îmi dreg glasul şi încerc din nou. Hei! Băieţi!

Şoferul întoarce capul spre mine. Sunt aşa de neliniştită, că abia pot să focalizez, dar în secunda aceea, văd că nu e aşa de drăguţ, de fapt – are dinţii cam strâmbi şi un cercel cu stras într-o ureche, ca şi cum ar fi rapper sau ceva de genul ăsta – dar apoi spune „hei, scumpo” şi îi văd pe cei trei prieteni ai lui aplecându-se către fereastră ca să vadă; unul, două, trei capete apar ca dintr-o cutie cu surprize, *unu, doi, trei,* iar eu îmi ridic bluza, apoi se aude un vuiet şi un sunet grăbit, melodios – râsete? ţipete? – şi Courtney ţipă:

— Hai, hai, hai!

Pe urmă cauciucurile maşinii noastre scârţâie şi maşina se smuceşte înainte, alunecând puţin, vântul mă muşcă de faţă şi mirosul de cauciuc încins şi de benzină umple aerul. Inima îmi coboară la loc în piept, iar căldura şi senzaţiile îmi revin în corp. Ridic fereastra. Nu pot să explic sentimentele care mă cuprind, o stare de agitaţie pe care o ai dacă râzi prea tare sau dacă te învârti prea mult în cerc. Nu e chiar fericire, dar mă mulţumesc şi cu asta.

— De nepreţuit! *Legendar!* Courtney dă un ghiont scaunului pe care stau, şi Bethany clatină din cap şi se întinde să mă atingă, cu ochii largi, uimită, de parcă aş fi vreo sfântă şi ea ar încerca să se vindece de o boală. Tara moare de râs.

Abia mai vede drumul, are ochii plini de lacrimi. Reuşeşte să spună doar:

— Le-ai văzut feţele? Le-ai văzut?

Şi îmi dau seama că nu le-am văzut. N-am văzut nimic, n-am simţit nimic în afară de vuietul din jurul meu, greu şi sonor; îmi trece prin cap că nu ştiu dacă aşa te simţi când eşti cu adevărat viu sau aşa te simţi când eşti mort şi totul mi se pare teribil de amuzant. Courtney mă mai înghionteşte o dată şi, în oglinda retrovizoare, îi văd faţa ridicându-se în spatele meu, roşie ca un măr, încep să râd şi eu şi râdem în cor tot drumul până la Ridgeview – peste treizeci de kilometri – în timp ce lumea zboară pe lângă noi în pete de negru şi de gri, ca o reproducere proastă a realităţii.

Ne oprim acasă la Tara ca să ne schimbăm. Tara mă ajută să mă îmbrac din nou cu rochia şi, după ce îmi pun boleroul de blană şi cerceii şi îmi las părul pe spate – care e ondulat, pentru că a stat răsucit într-un coc toată ziua – mă întorc la oglindă şi inima îmi bate nebuneşte. Arăt ca altcineva. Închid ochii şi îmi amintesc de momentele din copilărie când aburul de la duş se retrăgea de pe oglinzi şi mă rugam să fi suferit o transformare. Îmi amintesc gustul greţos al dezamăgirii de fiecare dată când reapărea faţa mea, la fel de banală ca întotdeauna. Dar de data asta, când deschid ochii, funcţionează. Iată-mă: diferită, superbă şi altcineva.

Fac cinste cu cina, desigur. Mergem la Le Jardin du Roi, un restaurant franţuzesc foarte scump, unde toţi chelnerii sunt sexy şi francezi. Comandăm cea mai scumpă sticlă de vin din meniu şi nimeni nu ne cere buletinele, aşa că începem cu un rând de şampanie. E atât de bună, că mai cerem încă un rând, înainte să vină aperitivele. Bethany se îmbată imediat şi începe să flirteze cu chelnerii într-o franceză jalnică, doar pentru că anul trecut a petrecut vara în Provence. Comandăm aproape jumătate din meniu: crocheté minuscule de brânză care ţi se topesc în gură, felii groase de pateu care probabil au mai multe calorii decât ar trebui să mănânci într-o zi întreagă, salată cu brânză de capră şi midii în vin alb, vită în sos *béarnaise,* biban întreg cu tot cu cap, cremă de zahăr ars şi mousse de ciocolată. Cred că e cea mai bună mâncare pe care am mâncat-o vreodată şi bag în mine până nu mai pot să respir, iar dacă mai iau vreo înghiţitură, rochia o să-mi explodeze. Apoi, în timp ce semnez cecul, unul dintre chelneri (cel mai drăguţ) ne aduce patru

păhăruţe de lichior dulce şi roz pentru digestie, doar că el rosteşte *penthrrru diiijestie.*

Nu-mi dau seama cât de mult am băut până când mă ridic şi lumea se leagănă nebuneşte o clipă, de parcă s-ar strădui să-şi găsească echilibrul, şi eu mă gândesc că poate lumea e beată, nu eu, şi încep să chicotesc. Ieşim afară în ger; asta mă trezeşte un pic.

Îmi verific telefonul şi văd că am un mesaj de la Rob. *Unde eşti? Aveam un plan pt diseară.*

— Haide, Sam, strigă Courtney. Ea şi Bethany s-au urcat pe bancheta din spate a Civicului. Mă urc din nou pe locul din faţă. Ne aşteaptă o petrecere.

Îi scriu repede un mesaj lui Rob. *Rămâne cum am stabilit. Ne vedem curând.*

Apoi mă urc în maşină şi ne îndreptăm spre petrecere.

Petrecerea e abia la început când ajungem şi o iau direct spre bucătărie. Având în vedere că e devreme şi încă nu e aşa de multă lume, observ o grămadă de detalii pe care nu le-am văzut înainte. Încăperea e atât de ticsită cu statuete mici din lemn şi tablouri ciudate în ulei şi cărţi vechi, că ar putea fi un muzeu.

Bucătăria e luminată puternic şi totul aici e ordonat. Chiar la intrare sunt aliniate două butoaie de bere şi majoritatea invitaţilor s-au adunat aici. La ora asta, sunt mai mult băieţii şi câteva tipe dintr-a zecea, adunate în grupuri mici, cu degetele strânse pe paharele lor de plastic de parcă ar conţine toată energia lor vitală şi cu nişte zâmbete atât de forţate, că îmi dau seama că le dor obrajii.

— Sam! Rob mă vede şi îi pică faţa când intru. Dă din coate să ajungă la mine, apoi mă împinge cu spatele până la un perete, cuprinzându-mă cu mâinile ca într-o capcană. Nu credeam că o să vii.

— Ţi-am spus că vin. Îmi pun mâinile pe pieptul lui, simţind cum inima îi tresaltă sub degetele mele. Nu-mi dau seama din ce motiv, chestia asta mă întristează. Nu ai primit mesajul meu?

El ridică din umeri.

— Te-ai purtat ciudat toată ziua. Credeam că poate nu ţi-a plăcut trandafirul.

Te iubi. Uitasem de asta; uitasem cât de supărată am fost. Acum, nimic nu mai contează. Şi oricum, sunt doar cuvinte.

— Trandafirul a fost OK.

Rob zâmbeşte şi îşi pune o mână pe capul meu, de parcă aş fi un animăluţ de companie.

— Arăţi sexy, scumpo, spune el. Vrei o bere?

Dau din cap că da. Efectul vinului pe care l-am băut la restaurant începe să se risipească. Mă simt prea trează, prea conştientă de corpul meu, de braţele mele, care atârnă de parcă ar fi moarte. Rob dă să se întoarcă, dar se opreşte şi se holbează la pantofii mei. Se uită la mine, pe jumătate amuzat, pe jumătate nedumerit.

— Ce sunt ăia? Arată spre bocancii Annei.

— Pantofi. Ridic degetul mare de la picior, dar pielea bocancului nici nu se clinteşte. Din nu ştiu ce motiv, asta îmi face plăcere. Îţi plac?

Rob se strâmbă.

— Arată ca nişte bocanci de soldat sau cam aşa ceva.

— Ei bine, mie îmi plac.

El clatină din cap.

— Nu par genul tău, iubito.

Mă gândesc la toate lucrurile pe care le-am făcut azi şi care l-ar şoca pe Rob: am chiulit de la ore, l-am sărutat pe domnul Daimler, am fumat iarbă cu Anna Cartullo, am furat cardul de credit al mamei. Lucruri care nu sunt genul meu. Nici măcar nu sunt sigură ce înseamnă asta; nu sunt sigură cum de ştii aşa ceva. Încerc să adun în minte toate lucrurile pe care le-am făcut în viaţă, dar nu se formează nicio imagine clară, nimic care să-mi arate ce fel de persoană sunt – doar un nor de ceaţă şi margini neclare, amintiri indistincte, cu râsete şi plimbări aiurea. Am senzaţia că încerc să fac o poză în *contre-jour:* toţi oamenii din amintirile mele apar fără trăsături şi seamănă unii cu alţii.

— Nu ştii totul despre mine, spun eu.

El râde cu jumătate de gură.

— Ştiu că eşti drăguţă când te înfurii. Mă atinge cu degetul între ochi. Nu te mai încrunta atât! O să faci riduri.

— Cum rămâne cu berea aia? întreb, mulţumită că Rob se îndepărtează. Speram că o să mă relaxez când o să-l văd, dar, în schimb, sunt şi mai agitată.

Când Rob se întoarce cu berea mea, îmi iau paharul şi mă duc la etaj.

Sus, e cât pe ce să mă lovesc de Kent. El se dă cu un pas în spate când mă vede.

— Scuze, zicem amândoi în acelaşi timp şi simt că mă îmbujorez.

— Ai venit, spune el. Are ochii mai verzi ca oricând. Şi pe faţă are o expresie ciudată – se schimonoseşte de parcă ar mesteca ceva acru.

— Pare locul potrivit în care să fii în seara asta. Întorc capul, dorindu-mi să nu se mai uite aşa la mine. Ştiu că o să spună ceva groaznic. O să spună din nou că poate vedea prin mine. Şi am imboldul nebunesc să-l întreb ce vede – ca şi cum m-ar putea ajuta să îmi dau seama care-i treaba cu mine. Dar mi-e teamă de răspunsul lui.

Kent îşi priveşte picioarele.

— Sam, voiam să-ţi spun…

— Nu! ridic eu mâna. Apoi îmi dau seama brusc: ştie ce s-a întâmplat cu domnul Daimler. Şi-a dat seama. Ştiu că sunt paranoică, dar convingerea e atât de puternică, încât mi se învârte capul şi trebuie să întind mâna să mă apuc de balustradă.

— Dacă vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat la ora de mate, nu vreau să aud.

Se uită din nou la mine, cu buzele strânse.

— Ce s-a petrecut acolo?

— Nimic. Încă o dată, simt greutatea domnului Daimler apăsându-mă, căldura gurii lui lipită de a mea. Nu e treaba ta.

— Daimler e un nenorocit, să ştii. Ar trebui să stai departe de el. Se uită într-o parte. Eşti prea bună pentru aşa ceva.

Mă gândesc la biletul care aterizase mai devreme pe biroul meu. Ştiam eu că era de la el. La gândul că lui Kent McFuller îi pare rău pentru mine, că mă priveşte de sus, ceva se rupe în mine.

Cuvintele îmi ies ca un şuvoi.

— Nu trebuie să-ţi explic nimic. Nu suntem nici măcar prieteni. Nu suntem… nimic.

Kent face un pas în spate, scoţând un zgomot care e pe jumătate pufnet, pe jumătate râs.

— Eşti incredibilă, ştii? Clatină din cap, părând dezgustat sau trist, ori poate amândouă. Poate că toată lumea are dreptate cu privire la tine. Poate că eşti doar o… superficială.

Se opreşte.

— Ce anume? Superficială şi mai ce? Îmi vine să-i dau o palmă ca să-l fac să se uite la mine, dar el îşi ţine ochii îndreptaţi spre perete. O nesuferită superficială, corect? Asta crezi?

Ochii lui privesc din nou într-ai mei, limpezi şi fără sentimente, ca o stâncă. Acum îmi doresc să nu se fi uitat deloc la mine.

— Poate. Poate că e aşa cum ai zis tu. Nu suntem prieteni. Nu suntem nimic.

— Mda? Ei bine, măcar eu nu-mi petrec timpul pretinzând că sunt mai bună decât toţi cei din jurul meu. Vorbele explodează din mine înainte să le pot opri. Nu eşti perfect, să ştii. Sunt sigură că ai făcut lucruri rele. Sunt sigură că faci lucruri rele. Imediat ce-mi ies cuvintele astea pe gură, am senzaţia că nu e adevărat. Ştiu asta. Kent McFuller nu face lucruri rele. Sau măcar nu le face altor oameni lucruri rele.

Acum Kent chiar râde.

— Eu sunt cel care pretinde că e mai bun decât toţi ceilalţi? Îşi mijeşte ochii. E amuzant, Sam. Ţi-a spus vreodată cineva cât de amuzantă eşti?

— Nu glumesc. Îmi încleştez pumnii. Nu ştiu de ce sunt atât de furioasă pe el, dar îmi vine să-l zgudui ori să plâng. Ştie despre domnul Daimler. Ştie totul despre mine şi mă urăşte pentru asta.

— N-ar trebui să-i faci pe oameni să se simtă prost doar pentru că nu sunt perfecţi.

Rămâne cu gura căscată.

— Eu n-am spus niciodată…

— Nu e vina mea că nu pot fi ca tine, bine? Nu mă trezesc dimineaţa crezând că lumea e un loc mare, strălucitor şi fericit, bine? Nu aşa funcţionez eu. Nu cred că pot fi îndreptată.

Am vrut să spun „Nu cred că situaţia poate fi îndreptată”, dar îmi iese greşit şi deodată sunt pe punctul de-a izbucni în plâns. Trebuie să înghit porţii mari de aer ca să împiedic lacrimile să curgă. Mă întorc cu spatele la Kent ca să nu mă vadă.

Urmează un moment de linişte care pare să dureze o veşnicie. Apoi Kent îşi pune mâna pe cotul meu, doar o secundă, şi atingerea lui seamănă cu a unor aripi care mă mângâie în trecere. Acea atingere uşoară îmi dă fiori.

— Voiam să-ţi spun doar atât: eşti frumoasă cu părul lăsat pe spate. Atât aveam de gând să spun.

Vocea lui Kent e fermă şi profundă. Se mişcă în jurul meu către scări, oprindu-se pe prima treaptă. Când se întoarce înapoi înspre mine, pare trist, deşi zâmbeşte puţin.

— Nu ai nevoie să fii îndreptată, Sam.

Cuvintele îi ies pe gură, dar parcă nu le aud; parcă îmi trec prin tot corpul în acelaşi timp, parcă le absorb din aer. Cred că ştie şi el că nu e adevărat. Deschid gura să i-o spun, dar el deja dispare în jos pe scări, topindu-se în mulţimea care se revarsă în casă. Sunt o non-persoană, o umbră, o fantomă. Chiar şi înainte de accident, nu ştiu dacă eram un om întreg – acum îmi dau seama. Şi nu înţeleg de unde începe stricăciunea.

Iau o înghiţitură mare de bere, dorindu-mi să mă fac praf. Vreau ca lumea să dispară din jurul meu. Mai iau o înghiţitură. Berea asta măcar e rece, dar are gust de apă stătută.

— Sam! Tara urcă scările, cu zâmbetul ei ca raza unei lanterne. Te căutam.

Când ajunge sus, gâfâie puţin, îndoită de mijloc, ţinându-se cu mâna de burtă. În mâna stângă ţine o ţigară, fumată doar pe jumătate.

— Courtney a fost în recunoaştere. A găsit marfa bună.

— Marfa bună?

— Whisky, vodcă, gin, lichior de afine şi toate cele. Marfa bună.

Mă apucă de mână şi coborâm împreună scările care, încet, încet, se umplu de lume. Toţi se mişcă în aceeaşi direcţie: de la intrare către bere şi apoi la etaj. În bucătărie ne facem loc prin mulţimea adunată în jurul butoiului. În partea cealaltă a bucătăriei se află o uşă cu un afiş scris de mână pe ea. Recunosc scrisul lui Kent.

Scrie: VĂ ROG, NU INTRAŢI.

În josul paginii e scrisă o notă de subsol, cu litere mici: VORBESC SERIOS, OAMENI BUNI. EU SUNT GAZDA ACESTEI PETRECERI ŞI ATÂTA VĂ ROG. UITE! E UN BUTOI CU BERE ÎN SPATELE VOSTRU!

— Poate n-ar trebui… încep eu să spun, dar Tara s-a strecurat deja pe uşă, aşa că o urmez.

De partea cealaltă a uşii e întuneric şi frig. Singura lumină vine de la două ferestre enorme, cât peretele, care dau spre curtea din spate.

Aud chicoteli de undeva din interior, apoi sunetul cuiva care se izbeşte de ceva.

— Ai grijă, şuieră cineva şi o aud pe Courtney spunând:

— Încearcă tu să torni pe întuneric.

— Pe aici, şopteşte Tara. E ciudat cum oamenii încep să vorbească mai încet pe întuneric, de parcă nu se pot abţine.

Suntem în sufragerie. Din tavan atârnă un candelabru, ca o floare exotică, iar de o parte şi de alta a ferestrelor sunt draperii groase. Înconjurăm masa – mama ar face atac de cord de încântare, are pe puţin douăsprezece locuri – şi intrăm într-un fel de alcov. Aici e barul. În spatele alcovului mai e o cameră întunecată: după canapelele şi rafturile cu cărţi pe care le disting, pare o bibliotecă sau un salon. Mă întreb câte camere sunt. Casa pare să se întindă la nesfârşit. E şi mai întuneric aici, dar Courtney şi Bethany scotocesc prin nişte dulăpioare.

— Cred că sunt vreo cincizeci de sticle aici, se bucură Courtney. E prea întuneric ca să citim etichetele, aşa că deschide fiecare sticlă şi o miroase, ghicindu-i conţinutul. Asta e rom, cred.

— Ce casă ciudată, nu? spune Bethany.

— Nu mă deranjează, răspund eu repede, dar nu ştiu de ce sunt atât de defensivă. Pariez că e frumos aici în timpul zilei: cameră după cameră, pline de lumină. Pariez că întotdeauna e linişte acasă la Kent sau că întotdeauna se aude muzică clasică sau ceva de genul ăsta.

Lângă mine se sparge un obiect din sticlă şi simt ceva ud care mă împroaşcă pe picior. Tresar când Courtney şopteşte:

— Ce-ai făcut?

— Nu eu, mă apăr, dar în acelaşi timp Tara spune:

— N-am vrut.

— Era o vază?

— Bleah! Mi-a curs pe pantof.

— Hai să luăm sticla şi să plecăm de aici.

Ne strecurăm înapoi în bucătărie chiar când RJ Ravner strigă:

— Păzea!

Matt Dorfman ia un pahar de bere şi începe să-l dea pe gât. Toată lumea râde şi Abby McGail aplaudă când termină de băut.

Cineva dă muzica tare şi Dujeous intervine şi toată lumea începe să cânte în cor: *All MCs în the house tonight if your lyrics sound light then rock the mic… Aud* râsete ascuţite.

Apoi o voce din holul de la intrare.

— Doamne, cred că am ajuns la momentul potrivit.

Simt un nod în stomac. A venit Lindsay.

Anumite lucruri nu se spun niciodată

Iată marele secret al lui Lindsay: când s-a întors din vizita pe care i-a făcut-o fratelui ei vitreg la NYU în clasa a unsprezecea, s-a purtat îngrozitor zile întregi – se răstea la toată lumea, făcea mişto de Ally pentru că avea probleme ciudate cu mâncarea, făcea mişto de Elody pentru că e o beţivă şi o paraşută, făcea mişto de mine pentru că eram ultima care face anumite chestii, de la adoptat ţinutele la modă până la pipăitul între picioare (ceea ce n-am făcut până spre sfârşitul clasei a zecea). Ştiam că s-a întâmplat ceva la New York, dar Lindsay nu ne-a zis nimic când am întrebat-o, şi noi n-am insistat. Nu insişti când e vorba de Lindsay. Asta înrăutăţeşte lucrurile.

Apoi, într-o seară, spre sfârşitul anului şcolar, eram toate la Rosalita's, un restaurant mexican de doi bani din oraşul vecin, unde nu-ţi cer buletinul, beam *margaritas* şi aşteptam să ne vină mâncarea. Lindsay nu mânca – nu mâncase mai deloc de când se întorsese de la New York. Nu se atingea de cartofii prăjiţi oferiţi gratuit, spunând că nu îi este foame, în schimb, îşi tot înmuia degetul în sarea care acoperea buza paharului de *margaritas* şi ronţăia cristalele, unul câte unul.

Nu-mi amintesc despre ce vorbeam, când, deodată, Lindsay a trântit-o:

— Am făcut sex.

Pur şi simplu. Ne-am uitat toate la ea în tăcere şi ea s-a aplecat şi ne-a spus fără să-şi tragă sufletul că se îmbătase şi că fratele ei vitreg n-avea chef să plece de la petrecere şi tipul ăsta – Misteriosul – s-a oferit s-o conducă la căminul unde stătea cu fratele ei vitreg. Au făcut sex pe patul dublu al fratelui ei vitreg. Lindsay fusese când conştientă, când inconştientă, iar tipul – Misteriosul – a plecat înainte ca fratele ei să se întoarcă de la petrecere.

— A durat doar vreo trei minute, a încheiat ea şi am ştiut atunci că deja îl înregistrase la Lucruri Despre Care Nu Vorbim Niciodată, azvârlindu-l în vreun colţ îndepărtat al minţii şi

construind alte poveşti alternative despre asta, poveşti mai bune: am fost la New York şi m-am distrat de minune. Cu siguranţă o să mă mut acolo într-o zi. Am sărutat un băiat şi el a vrut să vină acasă cu mine, dar eu nu l-am lăsat.

Imediat după aceea a venit mâncarea. Lindsay era cumplit de uşurată că ne-a mărturisit – chiar dacă ne-a pus să jurăm pe viaţa noastră că păstrăm tăcerea – şi dispoziţia i s-a schimbat instantaneu. A trimis înapoi salata pe care o comandase („De parcă aş vrea să-mi bag pe gât porcăria aia pentru iepuri”) şi a comandat quesadilla cu brânză şi ciuperci, burrito cu carne de porc, smântână extra şi cu pastă de avocado, chimichanga pentru toată lumea şi încă un rând de *margaritas.* Parcă ni se ridicase o greutate de pe umeri şi am avut cea mai grozavă cină de când ne ştiam. Toate ne îndopam, până şi Ally, beam margarita după margarita, cu arome diferite – mango, zmeură, portocale – şi râdeam atât de tare, că nişte clienţi de la o masă alăturată au cerut să fie mutaţi în altă parte a restaurantului. Nici nu-mi amintesc despre ce vorbeam, dar la un moment dat, Ally i-a făcut o poză lui Elody cu o tortilla pe cap şi cu o sticlă de sos iute în mână. În colţul pozei, se vede o treime din profilul lui Lindsay. E aplecată, cu faţa de un purpuriu aprins, şi râde ţinându-se cu mâinile de burtă.

După cină, Lindsay a scos cardul mamei ei ca să plătească nota. Cardul era destinat numai urgenţelor, dar ea s-a aplecat peste masă şi ne-a pus să ne luăm de mâini de parcă ne rugam:

— Asta, dragele mele prietene, a fost o urgenţă, a spus ea şi am râs în cor pentru că era melodramatică, la fel ca întotdeauna. Planul era să mergem la o petrecere în grădina botanică: o tradiţie din primul weekend călduros din an. Aveam toată noaptea la dispoziţie. Toată lumea se simţea bine. Lindsay era din nou normală.

Lindsay s-a dus la baie să-şi împrospăteze machiajul şi, cinci secunde după ce a plecat, toate margaritele şi tot râsul acela m-au copleşit: niciodată, în toată viaţa mea, nu mi-a venit aşa de rău să fac pipi ca acum. Am alergat la baie, încă râzând, în timp ce Elody şi Ally aruncau în mine cu cartofi mâncaţi pe jumătate şi cu şerveţele mototolite, strigând:

— Să ne trimiţi o vedere de la cascada Niagara!

— Dacă e galben, să curgă!

Ca urmare, persoanele de la încă o masă au cerut să fie mutate.

Toaleta era de o singură persoană, aşa că m-am sprijinit de uşă, strigând la Lindsay să mă lase să intru şi trăgând de clanţă în acelaşi timp. Cred că se grăbise să intre în baie, pentru că nu încuiase uşa corect şi s-a deschis în timp ce mă sprijineam de ea. M-am împleticit în baie, încă râzând, aşteptându-mă s-o văd pe Lindsay în faţa oglinzii, cu buzele ţuguiate, aplicându-şi două straturi de gloss MAC Vixen.

În schimb, am văzut-o îngenuncheată în faţa WC-ului, în care pluteau rămăşiţe de quesadilla şi burrito cu carne de porc. A tras apa, dar nu destul de repede. Am văzut două bucăţi întregi de roşii coborând sub jetul de apă.

Râsul m-a părăsit instantaneu.

— Ce faci? am întrebat-o, deşi era evident.

— Închide uşa, a şuierat ea.

Am închis-o repede şi zgomotul din restaurant s-a estompat, lăsând în urmă linişte.

Lindsay s-a ridicat încet.

— Ei bine? a întrebat, uitându-se la mine de parcă deja îşi pregătea argumentele, de parcă se aştepta să o acuz de ceva.

— Mi-a venit să fac pipi, am explicat. Era atât de jalnic, dar altceva nu-mi venea în minte. Avea o bucăţică de mâncare în păr, şi când am văzut-o mi-a venit să plâng. Ea era Lindsay Edgecombe: era armura noastră.

— Atunci fă pipi, a spus ea, părând uşurată, deşi cred că am văzut licărindu-i şi altceva în ochi – tristeţe, poate.

Am făcut pipi. Am făcut pipi în timp ce Lindsay era aplecată deasupra chiuvetei, cu mâinile făcute căuş, sorbind apă din ele, plimbând-o prin gură şi făcând gargară. Ce lucru ciudat: ai crede că atunci când se întâmplă ceva îngrozitor, se opreşte totul, că uiţi să faci pipi şi să mănânci şi să-ţi fie sete, dar nu e chiar aşa. Parcă tu şi corpul tău sunteţi două entităţi separate, de parcă trupul te trădează, înfulecând în continuare, idiot şi animalic, tânjind după apă, sendvişuri şi pauze de mers la toaletă, în timp ce tot universul tău se prăbuşeşte.

Am privit-o pe Lindsay scoţând o fâşie de Listerine, băgând-o în gură şi strâmbându-se puţin. Apoi s-a apucat de machiaj, aplicându-şi rimelul şi împrospătându-şi luciul de buze. Baia era mică, dar ea părea foarte departe.

În cele din urmă a spus:

— Nu e un obicei. Cred că am mâncat prea repede.

— Bine, am spus, şi niciodată după aceea n-am ştiut dacă spunea sau nu adevărul.

— Nu le zice lui Al şi lui Elody, bine? Nu vreau să facă din ţânţar armăsar.

— Evident!

S-a oprit, şi-a lipit strâns buzele, le-a ţuguiat în oglindă. Apoi s-a întors spre mine.

— Voi, fetelor, sunteţi familia mea. Ştiţi asta, nu?

A spus-o banal, de parcă mi-ar fi admirat blugii, dar eu ştiam că era unul dintre cele mai sincere lucruri pe care mi le spusese vreodată. Ştiam că vorbea serios.

Ne-am dus la petrecerea din grădina botanică, aşa cum am plănuit. Elody şi Ally s-au simţit minunat, dar pe mine m-a durut burta şi a trebuit să mă ghemuiesc pe capota maşinii lui Ally. Habar n-am dacă a fost de la mâncare sau de la altceva, dar aveam senzaţia că ceva încearcă să-şi facă drum cu ghearele afară din mine.

Lindsay a avut o seară fantastică: în noaptea aceea, l-a sărutat pe Patrick pentru prima oară. Peste patru luni, la sfârşitul verii, au făcut sex. Când ne-a povestit despre cum şi-a pierdut virginitatea cu iubitul ei – cu lumânări, pătura pe podea, flori şi tot tacâmul – şi cât de frumos a fost că prima ei dată s-a petrecut aşa de romantic, niciuna dintre noi nu a clipit măcar. Toate ne-am grăbit s-o felicităm, i-am cerut detalii şi i-am spus că o invidiam. Am făcut-o pentru Lindsay, să se simtă bine. Şi ea ar fi făcut-o pentru noi.

Asta-i treaba cu cei mai buni prieteni. Asta fac ei. Te împiedică să te prăbuşeşti peste marginea prăpastiei.

Unde începe totul

Lindsay Elody şi Ally se duc probabil la etaj, imediat ce ajung – având în vedere că şi-au adus vodcă de acasă – pentru că nu le mai văd timp de vreo oră şi mai bine. Am băut patru păhărele de rom şi totul mă copleşeşte deodată: camera se învârte, o lume ceţoasă de sunet şi culoare. Courtney a terminat sticla de rom, aşa că mă duc să iau o bere. Trebuie să mă concentrez pe fiecare pas, şi când ajung la butoi, rămân acolo o clipă, uitând după ce am venit.

— Bere? Matt Carnegie umple un pahar şi mi-l întinde.

— Bere, repet eu, mulţumită că rostesc cuvântul atât de clar, mulţumită că mi-am amintit că asta voiam.

Mă duc din nou sus. Înregistrez lucrurile în episoade scurte, ca pe o rolă de film care a fost ciopârţită: senzaţia balustradei din lemn dur; Emma McElroy sprijinindu-se de un perete, cu gura deschisă şi icnind – sau poate râzând? – ca un peşte în cârlig; sclipirea luminiţelor de Crăciun, ca într-o ceaţă. Nu ştiu unde mă duc sau pe cine caut, dar deodată o văd pe Lindsay în partea cealaltă a camerei şi îmi dau seama că am ajuns în spatele casei, în camera unde se fumează.

O clipă ne încrucişăm privirile şi sper că o să-mi zâmbească, dar ea întoarce capul. Ally stă lângă ea. Se apleacă şi îi şopteşte ceva lui Lindsay, apoi vine către mine.

— Salut, Sam!

— A trebuit să-i ceri voie ca să vorbeşti cu mine? Cuvintele astea nu-mi mai ies atât de clar.

— Nu fi bestie! Ally îşi dă ochii peste cap. Lindsay e foarte supărată de ce-ai spus.

— Elody e şi ea supărată? Elody e în colţ cu Steve Dough, bâţâindu-se pe lângă el, deşi el vorbeşte cu Liz Hummer de parcă ea nici n-ar fi acolo. Îmi vine să mă duc la ea s-o îmbrăţişez.

Ally ezită şi îmi aruncă o privire pe sub breton.

— Nu e supărată. O ştii pe Elody.

Îmi dau seama că Ally minte, dar sunt prea beată ca să insist.

— Nu m-ai sunat azi.

Urăsc că am spus-o. Mă face să mă simt iar ca o exclusă, ca una care încearcă să se integreze într-un grup. A trecut doar o zi, dar mi-e dor de ele: de singurele mele prietene adevărate.

Ally ia o gură din sticla de vodcă pe care o ţine în mână, apoi explică.

— Lindsay a luat-o razna. Ţi-am spus, a fost foarte supărată.

— Dar e adevărat, nu? Ce-am spus.

— Nu contează dacă e adevărat. Ally clatină din cap înspre mine. E Lindsay. E a noastră. Ne aparţinem una alteia, ştii?

Niciodată nu mi s-a părut că Ally dă în brânci de deşteaptă, dar acesta e, probabil, cel mai inteligent lucru pe care l-am auzit la ea de multă vreme.

— Ar trebui să-i spui că-ţi pare rău, propune Ally.

— Dar *nu-mi* pare rău. Acum deja cuvintele mi se împleticesc. Simt limba groasă şi grea în gură şi nu pot s-o conving să facă ce vreau eu. Vreau să-i povestesc totul lui Ally – despre domnul Daimler, despre Anna Cartullo şi despre doamna Winters şi despre Moapse – dar nu pot nici măcar să gândesc cuvintele.

— Spune-i, Sam! Ally a început să privească aiurea prin încăpere. Apoi brusc, se dă iute un pas în spate. Rămâne cu gura căscată şi îşi duce palmele la gură.

— O, Doamne, face ea, uitându-se peste umărul meu, şi colţul gurii i se ridică într-un zâmbet. Nu-mi vine să cred.

Am impresia că timpul se opreşte în loc când mă întorc. Am citit odată că, la marginea unei găuri negre, timpul se opreşte de tot, aşa că dacă ai naviga vreodată spre ea, te-ai bloca la buza ei, sfâşiat veşnic, murind veşnic. Aşa mă simt în clipa asta. Apăsarea oamenilor adunaţi în jurul meu, marginea prăpastiei, tot mai mulţi oameni.

Şi iat-o şi pe ea, în pragul uşii. Juliet Sykes. Juliet Sykes – care ieri şi-a zburat creierii cu revolverul părinţilor ei.

Are părul legat în coadă şi, nu mă pot abţine, mi-l imaginez înnodat şi năclăit de sânge, cu o gaură mare şi adâncă exact sub şuviţele de păr de la ceafă. Sunt îngrozită de ea: o fantomă în pragul uşii, genul de chestie care îţi apare în coşmaruri când eşti mic, genul de chestii care constituie subiectul filmelor de groază.

Îmi vine în minte o expresie dintr-un buletin de ştiri despre condamnaţii la moarte, la care a trebuit să mă uit pentru tema la educaţie civică: mort viu. Am crezut că e ceva groaznic prima oară când am auzit de aşa ceva, dar abia acum înţeleg cu adevărat. Juliet Sykes e un mort viu. Cred că, într-un fel, şi eu sunt la fel.

— Nu! exclam eu, fără să fi avut de gând s-o spun cu glas tare. Fac un pas în spate, iar Harlowe Rosen geme şi mă avertizează:

— Ăla e piciorul meu.

— Nu-mi vine să cred, repetă Ally din nou, dar vocea ei sună îndepărtat. Deja se întoarce cu spatele la mine, strigând-o tare pe Lindsay, ca să acopere muzica.

Juliet rămâne în prag, şovăitoare. Pare calmă, dar are pumnii încleştaţi.

Mă arunc înainte, dar toţi aleg momentul ăsta ca să se strângă şi mai tare în jurul meu. Nu mai pot privi asta încă o dată. Nu vreau să văd ce se întâmplă mai departe. Nu mă ţin foarte bine pe picioare, iar ceilalţi mă tot împing încoace şi încolo şi eu ricoşez printre ei ca o minge, încercând cu disperare să ies din încăpere. Ştiu că îi calc pe picioare pe cei din jurul meu şi-i lovesc cu coatele în spate, dar nu-mi pasă. Trebuie să ies afară.

În cele din urmă, străpung zidul de oameni. Juliet blochează uşa. Nici nu se uită la mine. Stă nemişcată ca o statuie, cu ochii fixaţi spre ceva aflat la distanţă, peste umărul meu. Se uită la Lindsay. Înţeleg atunci că pe Lindsay o vrea – pe Lindsay o urăşte cel mai mult – dar asta nu mă face să mă simt mai bine.

Chiar când sunt pe punctul să trec de ea şi să ies în holul întunecat din spatele ei, un tremur îi trece prin corp şi Juliet mă priveşte în ochi.

— Stai, îmi spune, punându-şi o mână pe încheietura mea. E rece ca gheaţa.

— Nu. Mă desprind de ea şi merg mai departe împleticindu-mă, aproape înecându-mă de frică. Imagini amestecate cu Juliet îmi tot apar în minte: Juliet aplecată, cu mâinile întinse, acoperită de bere din cap până-n picioare şi împiedicându-se; Juliet întinsă pe podeaua rece într-o baltă de sânge. Nu gândesc clar şi, în mintea mea, cele două imagini se amestecă; o văd rătăcind prin cameră cu părul ud, picurându-i, plină de sânge, în timp ce toată lumea râde.

Din cauza agitaţiei nu-l văd pe Rob pe hol, dar la un moment dat mă ciocnesc de el.

— Hei! Rob e beat acum. Între buze îi atârnă o ţigară aprinsă. Hei, tu!

— Rob… Mă lipesc de el. Lumea se învârte. Hai să plecăm de aici, bine? Mergem la tine acasă. Sunt pregătită acum, doar eu şi cu tine.

— Hei, sălbatico! Rob zâmbeşte strâmb. După ce termin ţigara. Începe să se îndrepte către partea din spate a casei. Apoi mergem.

— Nu! Aproape ţip.

El se întoarce spre mine, legănându-se şi, înainte să reacţioneze, îi smulg ţigara din gură şi îl sărut, ţinându-l cu palmele de obraji, împingându-mi corpul într-al lui. Durează o

secundă să-şi dea seama ce se petrece, dar apoi începe să mă pipăie peste rochie, să-şi mişte limba în gura mea, gemând puţin.

Ne împleticim amândoi pe hol, aproape ca şi cum am dansa. Simt cum podeaua se-nvârte cu mine, apoi se opreşte, iar Rob mă împinge din greşeală într-o balustradă şi eu gem.

— Scuze, iubito. Privirea lui e când clară, când înceţoşată.

— Avem nevoie de o cameră. Din spatele casei aud cum încep să strige. *Psihopata. Psihopata.* Avem nevoie de o cameră acum.

Îl iau pe Rob de mână şi ne împleticim pe hol, croindu-ne drumul prin valul de oameni care se mişcă în direcţia opusă. Toţi se duc să vadă ce-i cu gălăgia aia.

— Aici! Rob izbeşte cu umărul cât de tare poate în prima uşă închisă peste care dă, cea cu autocolantele. Se aude un declic şi amândoi ne rostogolim înăuntru. Îl sărut din nou şi încerc să mă pierd în senzaţia de apropiere dintre corpurile noastre şi în căldura lui, încercând să înăbuş hohotele din ce în ce mai tari din camera din spate. Mă prefac că sunt doar un corp cu o minte la fel de goală şi neclară ca un televizor plin de purici. Încerc să mă micşorez, să mă concentrez asupra pielii, de parcă singura senzaţie care există e cea pe care mi-o dau degetele lui Rob.

După ce închidem uşa, e beznă. Întunericul din jurul nostru nu e străpuns de nimic – fie nu sunt ferestre aici, fie sunt trase draperiile. E covârşitor de întuneric, şi, brusc, mă apucă teama că suntem prinşi într-o cutie. Rob se clatină atât de mult pe picioare acum, cu braţele în jurul meu, că mă ia cu ameţeli. Simt un val de greaţă şi îl împing cu braţele până când dăm de ceva moale: un pat. Se lasă pe spate şi eu mă caţăr peste el.

— Stai, murmură el.

— Nu asta voiai? şoptesc eu. Chiar şi acum aud sunetul râsetelor şi al ţipetelor – *Psihopata, psihopata* – pe deasupra muzicii. Îl sărut pe Rob mai tare şi el se luptă cu fermoarul de la rochie. Aud cum se rupe ţesătura, dar nu-mi pasă. Îmi dau jos rochia până la talie şi Rob începe atacul asupra sutienului.

— Eşti sigură? bâiguie Rob în urechea mea.

— Sărută-mă şi taci!

Psihopata, psihopata. Vocile răsună pe hol. Îmi bag mâinile sub hanoracul lui Rob şi i-l trag cu greu peste cap, apoi încep să-l sărut pe gât şi pe sub gulerul tricoului său polo. Pielea lui are gust de transpiraţie, de sare şi de ţigări, dar eu continui să-l

sărut în timp ce mâinile lui se mişcă peste spatele meu şi în jos, spre fund. Din întuneric se ridică o imagine cu domnul Daimler deasupra mea – şi tavanul pătat – dar o alung.

Îi scot tricoul lui Rob, aşa că acum suntem lipiţi unul de altul. Pielea noastră face nişte zgomote ciudate, de lipire şi dezlipire, în timp ce pântecele ni se apropie şi se îndepărtează. La un moment dat, îşi dă mâinile în lături. Încă îl mai sărut şi cobor spre piept, simţind puful de păr. Părul de pe piept mi-a făcut mereu scârbă; e un alt lucru la care nu vreau să mă gândesc.

Rob e tăcut. Probabil e şocat. Niciodată n-am mai făcut aşa ceva cu el. În mod normal, când ne giugiulim, el e cel care preia controlul. Mie mi-a fost întotdeauna teamă că o să fac ceva greşit. Mi se pare ciudat să te porţi de parcă ştii ce faci. Niciodată n-am fost complet goală cu el.

— Rob? şoptesc eu, iar el geme încetişor. Braţele îmi tremură din cauză că mi-au susţinut greutatea atât de mult timp, aşa că mă ridic. Vrei să-mi scot rochia?

Linişte. Inima îmi bate tare de tot şi, chiar dacă în cameră e frig, simt că sunt lac de sudoare.

— Rob? repet eu.

Deodată, el scoate un sforăit sonor, ca un claxon, şi se rostogoleşte pe-o parte. Sforăiturile continuă, în valuri prelungi.

O vreme, stau acolo pur şi simplu şi ascult. Când Rob sforăie, îmi amintesc mereu de când eram mică şi stăteam pe veranda din faţă, privindu-l pe tata cum făcea cercuri înguste cu aparatul lui de tuns gazonul marca Sears, vechi de şase ani, care zbârnâia atât de tare, încât trebuia să-mi acopăr urechile. Dar niciodată nu intram înăuntru. Îmi plăcea să privesc urmele compacte, mici şi ordonate, lăsate de tata şi sutele de fire minuscule de iarbă care se învârteau în aer ca nişte balerine.

E atât de întuneric în cameră, că îmi ia o veşnicie să îmi găsesc sutienul şi tâmpenia aia de bolero; trebuie să bâjbâi după ele în patru labe. Nu sunt supărată. Nu mai simt nimic, nu mai gândesc, ci doar rememorez lucrurile pe care le am de făcut. Găseşte sutienul. Ridică rochia. Ieşi pe uşă.

Mă strecor pe hol. Muzica bubuie şi lumea intră şi iese din camera din spate. Juliet Sykes a plecat.

Câţiva colegi se uită ciudat la mine. Sunt sigură că arăt ca naiba, dar nu am energia să-mi pese. E uimitor cât de bine îmi

ţin firea, de fapt, şi chiar dacă am creierul înceţoşat, gândesc foarte clar: *e uimitor cât de bine-ţi ţii firea.* Mă gândesc: *Lindsay ar fi mândră.*

— Ai fermoarul desfăcut la rochie.

Carly Jablonski se hlizeşte la mine.

În spatele ei, cineva întreabă:

— Ce-ai făcut acolo?

Nu bag pe nimeni în seamă. Continui să mă deplasez – să plutesc, mai degrabă, fără să ştiu exact unde mă îndrept – plutind în jos pe scări şi ieşind pe veranda care înconjoară casa, iar frigul mă izbeşte ca un pumn, aşa că intru înapoi în casă şi mă duc în bucătărie. Deodată, ideea camerei întunecate şi tăcute care se întinde liniştită dincolo de afişul cu NU INTRAŢI, unde luna taie pătrate de lumină, plină de ceasuri vechi care ticăie, pare atrăgătoare. Aşa că mă duc într-acolo, dincolo de uşă, prin sufragerie, prin alcovul unde Tara a vărsat vaza; bocancii mei scârţâie pe sticla spartă şi ajung în salon.

Un perete e format aproape numai din ferestre. Dă spre gazonul din faţă. Afară, noaptea pare argintie şi brumată, cu toţi copacii înfăşuraţi într-un linţoliu de gheaţă, de parcă ar fi din ipsos. Încep să mă întreb dacă totul din lumea asta, dacă lumea în care sunt blocată, e doar o copie, o imitaţie ieftină a realităţii adevărate. Apoi mă aşez pe covor – chiar în mijlocul unui pătrat perfect iluminat de lună – şi încep să plâng. Primul suspin e aproape un ţipăt.

Nu ştiu cât timp stau acolo – cel puţin un sfert de oră, din moment ce reuşesc să plâng până la epuizare. Din cauza asta, mă umplu de muci şi distrug boleroul de blană, mânjindu-l cu rimel şi fond de ten. Dar la un moment dat, devin conştientă că mai e cineva în cameră.

Rămân nemişcată. Cea mai mare parte a încăperii e ascunsă în întuneric, dar prind o mişcare cu colţul ochiului. Un pantof sport în carouri apare şi dispare din faţa ochilor.

— De cât timp stai acolo? întreb, ştergându-mi pentru a nu ştiu câta oară nasul cu mâneca.

— Nu de mult. Kent vorbeşte foarte încet. Îmi dau seama că minte, dar nu-mi pasă. De fapt, mă simt mai bine ştiind că n-am fost singură în tot acest timp.

— Te simţi bine? Face câţiva paşi, până când lumina lunii îl atinge cu poleiala ei argintie. Adică, e clar că nu te simţi bine,

dar voiam să ştiu doar dacă pot să fac ceva, dacă vrei să vorbeşti despre asta sau…

— Kent? îl întrerup eu. Întotdeauna a avut obiceiul să divagheze, chiar şi când eram mici.

Se opreşte.

— Da?

— Poţi să… îmi dai un pahar de apă?

— Da. Stai o clipă!

Pare uşurat să facă ceva, şi aud foşnetul tenişilor săi pe covor. Se întoarce în mai puţin de un minut cu un pahar mare de apă. Are cantitatea corectă de cuburi de gheaţă.

După ce iau câteva înghiţituri zdravene, spun:

— Scuze că am intrat aici. Cu afişul şi tot restul.

— E în regulă. Kent se aşază lângă mine cu picioarele încrucişate, nu suficient de aproape ca să ne atingem, dar destul de aproape ca să-l simt acolo. Adică, afişul era pentru ceilalţi. Ştii tu, ca să nu spargă prostiile alor mei sau mă rog… N-am mai dat niciodată o petrecere.

— De ce ai dat una acum? întreb, doar ca să-l fac să vorbească mai departe.

El râde cu jumătate de gură.

— M-am gândit că, dacă dau o petrecere, o să vii şi tu.

Simt un val de ruşine, o fierbinţeală care mi se urcă din vârfurile picioarelor. Mărturisirea lui e atât de neaşteptată, că nu ştiu ce să spun. Dar el nu pare jenat. Doar stă acolo şi se uită la mine. E atât de tipic pentru Kent. El n-a înţeles niciodată că nu poţi să trânteşti chestii din astea aşa, pur şi simplu.

Linişţea durează câteva secunde prea mult. Caut ceva să-i spun.

— Camera asta trebuie să fie foarte luminoasă ziua.

Kent râde.

— Ai zice că stai în mijlocul soarelui.

Linişte din nou. Încă mai auzim muzica, dar e înăbuşită, de parcă trebuie să călătorească kilometri întregi ca să ajungă la noi. Îmi place asta.

— Ascultă! încep, dar imediat ce încerc să spun ce vreau să spun, mi se pune un nod în gât. Îmi pare rău de ce am spus mai devreme. Eu chiar – mulţumesc că mă faci să mă simt mai bine. Îmi pare rău că am fost mereu… Dar, în cele din urmă, cuvintele

nu-mi ies din gură. *Îmi pare rău că am fost mereu atât de îngrozitoare. Îmi pare rău că e ceva în neregulă cu mine.*

— Am vorbit serios mai devreme, zice Kent încet. Despre părul tău.

Îşi schimbă puţin poziţia – se apropie cu un centimetru – şi îmi dau seama că stau în mijlocul unei camere, în lumina lunii, cu Kent McFuller.

— Ar trebui să plec. Mă ridic. Încă nu sunt sigură pe picioare şi camera se clatină cu mine.

— Hei. Kent se ridică şi întinde o mână ca să mă ajute să-mi recapăt echilibrul. Eşti sigură că eşti bine?

— Eu…

Îmi trece prin cap că nu ştiu unde să mă duc şi că nu am pe nimeni să mă conducă, oricum. Îmi vine rău când mă gândesc la zâmbetul Tarei, iar Lindsay iese din discuţie. În momentul ăsta e aşa de îngrozitor, că devine amuzant, prin urmare scot un hohot scurt de râs.

— Nu vreau să mă duc acasă.

Kent nu întreabă de ce îi sunt recunoscătoare pentru asta. Îşi îndeasă mâinile în buzunare. Contururile feţei lui sunt atinse de lumină, de parcă strălucesc.

— Ai putea… înghite în sec. Ai putea să stai aici.

Mă uit la el. Slavă Domnului că e întuneric. Habar n-am cum arată faţa mea.

Se bâlbâie repede.

— Nu să stai cu mine. Clar că nu. Ziceam – ei bine, avem câteva camere de oaspeţi, cu cearşafuri deja puse pe pat. Cearşafuri curate, evident, doar nu le lăsăm acolo după ce oamenii…

— Bine.

— …le folosesc, asta ar fi scârbos. De fapt, avem o menajeră care vine de două ori pe săptămână şi…

— Kent? Am zis *bine.* Adică, aş vrea să stau. Dacă nu te deranjează.

El rămâne o clipă cu gura căscată, de parcă ar fi sigur că m-a auzit greşit. Apoi scoate mâinile din buzunare, le îndoaie şi le dezdoaie, le ridică, apoi le lasă în jos, pe lângă coapse.

— Sigur, da, e în regulă.

Dar nu se clinteşte încă un minut. Se holbează la mine, pur şi simplu. Fierbinţeala se întoarce, doar că, de data asta, mi se

urcă la cap şi totul pare întunecat şi îndepărtat. Brusc, îmi simt pleoapele grele.

— Eşti obosită, spune el, şi vocea îi este din nou blândă.

— A fost o zi lungă.

— Haide!

Întinde mâna şi, fără să mă gândesc, o apuc. E caldă şi uscată şi mă duce undeva mai adânc în casă, departe de muzică, în umbre, iar eu închid ochii şi îmi amintesc cum, odinioară, îşi strecura mâna într-a mea şi şoptea: *Nu-i asculta. Mergi mai departe. Ţine capul sus.* Parcă timpul n-a trecut deloc. Nu mi se pare o nebunie că mă ţin de mână cu Kent McFuller şi îl las să mă conducă undeva – mi se pare normal.

Muzica dispare cu totul. E incredibil de linişte. Tălpile noastre abia dacă scot vreun sunet pe covoare şi fiecare încăpere e plină de umbre şi de lumina lunii. Casa miroase a lemn lustruit şi a ploaie şi un pic a fum de şemineu, de parcă cineva a făcut recent focul. Mă gândesc: *asta ar fi casa perfectă în care să rămâi izolat în timpul unei furtuni de zăpadă.*

— Pe aici, îmi arată Kent. Împinge o uşă – scârţâie din balamale – şi îl aud bâjbâind după un întrerupător pe perete.

— Nu, zic eu.

El şovăie.

— Nu aprind lumina?

— Nu aprinde lumina.

Mă conduce în cameră, încet de tot. Aici e întuneric aproape deplin. Abia dacă pot să-i disting conturul umerilor.

— Patul e aici.

Îl las să mă tragă înspre el. Suntem doar la câţiva centimetri distanţă şi am senzaţia că îi simt forma în întuneric, parcă a prins contur în jurul lui. Încă ne mai ţinem de mână, dar acum suntem faţă în faţă. Nu mi-am dat niciodată seama cât de înalt e: e cu cel puţin zece centimetri mai înalt decât mine. Dinspre el vine o cantitate ciudată de căldură. E peste tot, radiază în afară şi îmi trimite furnicături în degete

— Pielea ta, zic eu, într-o şoaptă abia auzită. E fierbinte.

— Întotdeauna e aşa, spune el. Ceva foşneşte în întuneric şi ştiu că şi-a mişcat braţul. Degetele lui se opresc la un centimetru de faţa mea şi parcă le văd, albe şi arzând de fierbinţeală. Apoi îşi lasă braţul să cadă, luând căldura cu el.

Şi e incredibil de ciudat, însă faptul că stau cu Kent McFuller într-o încăpere atât de întunecată, că ar putea fi îngropată undeva, mă face să simt cum o scânteie minusculă se aprinde în mine, ca o flacără micuţă în străfunduri, care mă face să nu-mi mai fie teamă.

— Mai sunt pături în dulap, spune el. Buzele lui aproape că-mi ating obrazul.

— Mulţumesc, şoptesc eu.

Stă acolo până mă urc în pat şi apoi trage pătura pe mine de parcă ar fi ceva normal, de parcă m-a dus la culcare în fiecare seară a vieţii mele. Tipic pentru Kent McFuller.

CINCI

Vedeţi voi, atunci încă mai căutam răspunsuri. Încă mai voiam să ştiu de ce. De parcă urma să-mi răspundă cineva la întrebări, de parcă orice răspuns mi-ar fi fost de ajuns.

Nu atunci, ci după aceea, am început să mă gândesc la timp şi la cum continuă să se deplaseze, să se prelingă şi să înainteze mereu, cum secundele devin minute care devin zile, care devin ani, şi totul duce în acelaşi loc, ca un râu care se scurge mereu în aceeaşi direcţie. Şi toţi mergem şi înotăm cât de repede putem, ajutându-l să curgă în acea direcţie.

Ce vreau să spun este: poate că îţi poţi permite să aştepţi. Poate că, pentru tine, există ziua de mâine. Poate că, pentru tine, mai există o mie de zile de mâine sau trei mii de zile sau zece mii de zile, atât de mult timp că poţi să te scalzi în el, să te rostogoleşti în el, să îl laşi să se scurgă ca monedele printre degete. Atât de mult timp, că îl poţi irosi.

Dar pentru unii dintre noi nu există decât ziua de azi. Şi adevărul este că nu poţi şti niciodată.

Mă trezesc încercând să-mi recapăt respiraţia, iar alarma mă smulge din întuneric, de parcă m-a adus la suprafaţă dintr-un lac adânc. E a cincea oară când mă trezesc în dimineaţa zilei de 14 februarie, dar astăzi sunt uşurată. Închid alarma şi rămân întinsă în pat, privind lumina albă şi lăptoasă care se furişează în sus pe pereţi, aşteptând ca bătăile inimii mele să revină la normal. O dungă de lumină se îndreaptă în sus, peste colajul pe care l-a făcut Lindsay pentru mine. În partea de jos a scris cu cerneală roz cu sclipici *Te voi iubi mereu.* Astăzi, eu şi Lindsay suntem din nou prietene. Astăzi nimeni nu e supărat pe mine. Astăzi nu l-am sărutat pe domnul Daimler şi n-am stat să dau apă la şoareci singură la o petrecere.

Ei bine, nu chiar singură. Îmi imaginez soarele care umple încet casa lui Kent, umflându-se ca spuma de la şampanie.

În timp ce zac în pat, încep să fac în minte o listă cu toate lucrurile pe care aş vrea să le fac în viaţă, de parcă ar mai fi posibile. Majoritatea sunt doar nişte nebunii, dar nu mă gândesc la asta, ci doar fac liste, de parcă ar fi la fel de uşor precum ai scrie o listă de cumpărături. Să zbor cu un avion privat. Să mănânc un croissant proaspăt copt la o brutărie din Paris. Să călăresc un cal pe ruta Connecticut – California, dar să stau

numai în cele mai bune hoteluri de pe drum. Unele dintre ele sunt mai simple: să o duc pe Izzy la Piscul Gâştelor, un loc pe care l-am descoperit prima şi singura dată când am încercat să fug de acasă. Să comand Festinul Graşilor la un fast-food – cheeseburger cu bacon, un milk shake şi o farfurie mare de cartofi prăjiţi cu caşcaval – şi să-l mănânc fără să mă stresez, aşa cum făceam de ziua mea în fiecare an. Să alerg prin ploaie. Să mănânc omletă în pat.

Când Izzy intră în cameră şi sare în pat, alături de mine, mă simt destul de calmă.

— Mama spune că trebuie să te duci la şcoală, spune Izzy împungându-mă cu capul în umăr.

— Nu mă duc la şcoală.

Asta este: aşa începe. Una dintre cele mai bune – dar şi cele mai rele – zile din viaţa mea începe cu aceste cinci cuvinte.

O prind pe Izzy de burtă şi o gâdil. Ea încă se încăpăţânează să poarte tricoul ei vechi cu Dora Exploratoarea, dar e atât de mic, că îi lasă la vedere pliul mare şi roz de burtică – singura grăsime de pe corpul ei. Se sparge de râs, rostogolindu-se de lângă mine.

— Opreşte-te, Sam. Am spus opreşte-te!

Izzy ţipă şi râde, dă din mâini şi din picioare când intră mama pe uşă.

— E şase patruzeci şi cinci. Stă în prag, cu picioarele chiar în spatele liniei roşii desenată acum mulţi ani. Lindsay trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta.

Izzy mă plesneşte peste mâini ca să mi le îndepărteze, cu ochii strălucitori. N-am mai observat asta până acum, dar chiar seamănă cu mama. Pentru un minut, asta mă întristează. Mi-aş fi dorit să semene mai mult cu mine.

— Sam mă gâdilă.

— Sam o să întârzie. Şi tu la fel, Izzy

— Sam nu se duce la şcoală. Şi nici eu nu mă duc.

Izzy îşi umflă pieptul de parcă e gata să se lupte pentru asta. Poate că o să semene cu mine când va fi mai mare. Poate că atunci când timpul va începe din nou să meargă înainte – chiar dacă sunt măturată de el, ca mizeria de un val – pometţii ei se vor înălţa şi va creşte mare şi părul ei va fi mai închis la culoare.

Îmi place să cred că e adevărat. Îmi place să cred că, mai târziu, oamenii vor spune: *Izzy seamănă leit cu sora ei, Sam.*

Vor spune: *O ţii minte pe Sam? Era drăguţă.* Nu sunt sigură ce altceva ar mai putea spune: *Era amabilă. Oamenii o plăceau. Le-a fost dor de ea.* Poate niciunul dintre aceste lucruri.

Îmi scot acest gând din minte şi mă întorc la lista mea mentală. Un sărut care să-mi dea senzaţia că îmi explodează capul. Un dans lent în mijlocul unei camere goale pe o muzică superbă. O partidă de înot în ocean, la miezul nopţii, fără haine pe mine.

Mama îşi freacă fruntea.

— Izzy du-te să iei micul dejun! Sunt sigură că e gata deja.

Izzy se caţără până la mine. O strâng de grăsimea de pe burtică şi mai scot un ultim chiţăit de la ea, înainte să sară jos din pat şi să ţâşnească pe uşă. Singurul lucru care o pune în mişcare pe Izzy atât de repede este un covrigel cu scorţişoară şi stafide, cu unt de arahide, şi îmi imaginez că aş fi în stare să îi ofer un covrigel cu scorţişoară şi stafide cu unt de arahide în fiecare zi pentru tot restul vieţii ei, că i-aş umple o casă întreagă cu ei.

După ce pleacă Izzy, mama se uită la mine cu o privire pătrunzătoare.

— Care-i treaba, Sam? Ţi-e rău?

— Nu chiar.

Un lucru care nu e pe lista mea de dorinţe e să-mi petrec măcar o clipă în cabinetul unui medic.

— Atunci, ce e? Trebuie să fie ceva. Credeam că Ziua Îndrăgostiţilor e una dintre preferatele tale.

— Este. Adică era. Mă ridic în coate şi oftez. Nu ştiu, e o prostie, dacă stai să te gândeşti.

Ea ridică din sprâncene.

Eu încep să bat câmpii mai departe, fără să mă gândesc cu adevărat la ce vreau să spun înainte s-o spun, dar, după aceea, îmi dau seama că e adevărat.

— Ideea e să le arăţi celorlalţi cât de mulţi prieteni ai. Dar toţi ştiu deja câţi prieteni are fiecare. Şi nici măcar nu-ţi *faci* mai mulţi prieteni aşa sau, nu ştiu, nu te apropii de prietenii pe care îi ai deja.

Mama zâmbeşte puţin, cu jumătate de gură.

— Ei bine, tu eşti norocoasă să ai prietene foarte bune şi să ştii asta. Sunt sigură că trandafirii au o însemnătate foarte mare pentru unele persoane.

— Doar zic şi eu, toată povestea e cam de prost gust.

— Parcă nu eşti Samantha Kingston pe care o cunosc.

— Mda, ei bine, poate că mă schimb.

Nu cred cu adevărat aceste cuvinte până nu le rostesc. Apoi mă gândesc că poate sunt adevărate, şi simt o scânteie de speranţă. Poate că mai e o şansă pentru mine, la urma urmei. Poate că *trebuie* să mă schimb.

Mama se uită la mine cu o expresie de parcă aş fi vreo reţetă pe care nu o poate stăpâni.

— S-a întâmplat ceva, Sam? Ceva cu prietenele tale?

Astăzi nu sunt atât de iritată de faptul că mă întreabă. Astăzi mi se pare amuzant, de fapt. Aşa de mult mi-aş dori ca singurul lucru care mă deranjează să fie o ceartă cu Lindsay sau o tâmpenie pe care a spus-o Ally sau ceva de genul ăsta.

— Nu e vorba de prietenele mele. Bâjbâi după o scuză care s-o facă să cedeze. E vorba de… Rob.

Mama îşi încreţeşte fruntea.

— V-aţi certat?

Mă cufund mai adânc în pat, sperând că asta mă face să par deprimată.

— El… mi-a dat papucii.

Într-un fel, nu e o minciună. Nu s-a despărţit de mine, ca să fiu mai exactă, dar poate nici n-am avut niciodată o relaţie serioasă aşa cum am crezut eu atât de multă vreme. Oare e posibil să ieşi de-adevăratelea cu cineva care nici măcar nu te cunoaşte?

Funcţionează mai bine decât m-am aşteptat. Mama îşi duce mâna la piept.

— O, scumpa mea! Ce s-a întâmplat?

— Cred că fiecare voia altceva.

Mă joc cu marginea pilotei, gândindu-mă la toate acele nopţi singură cu el, la subsol, îmbăiaţi în lumina albastră, simţindu-mă protejată de toată lumea. Nu fac niciun efort să par supărată când mă gândesc la asta, şi buza de jos începe să-mi tremure.

— Nici nu cred că m-a plăcut vreodată. Nu *cu adevărat, cu adevărat.* Ăsta e cel mai sincer lucru pe care i l-am zis mamei de ani de zile şi, deodată, mă simt foarte expusă. Îmi amintesc de

un moment de când aveam vreo şase, şapte ani şi a trebuit să mă dezbrac la piele ca să mă caute de căpuşe. Mă ascund şi mai mult sub cuverturi, strângându-mi pumnii atât de tare, că îmi intră unghiile în carne.

Apoi se întâmplă cel mai nebunesc lucru din lume. Mama păşeşte peste linia roşie de demarcaţie şi vine până la pat, de parcă n-ar fi mare scofală. Sunt atât de surprinsă, că nici măcar nu protestez când se apleacă peste mine şi mă sărută pe frunte.

— Îmi pare atât de rău, Sam. Îmi netezeşte fruntea cu degetul mare. Sigur că poţi sta acasă.

Mă aşteptasem la o ceartă, aşa că rămân fără cuvinte.

— Vrei să rămân acasă cu tine? întreabă ea.

— Nu. Încerc să zâmbesc. O să fiu bine. Pe bune.

— Vreau să stau acasă cu Sam! Izzy a venit din nou la uşă, de data asta pe jumătate îmbrăcată pentru şcoală. E într-o fază galben cu roz – nu e o combinaţie flatantă, dar e destul de greu să-i explici combinaţiile de culori unei fetiţe de opt ani – şi şi-a tras pe ea o rochie de un galben muştar peste o pereche de colanţi roz. În picioare are nişte şosete flauşate mari şi galbene. Arată ca un fel de floare tropicală. O parte din mine e tentată să mă iau de mama că o lasă pe Izzy să se îmbrace cu ce vrea. *Sigur* ceilalţi copii o iau în râs.

Dar, la urma urmei, nu cred că lui Izzy îi pasă. Ăsta e alt lucru care mi se pare ciudat: că sora mea de opt ani e mai curajoasă decât mine. Probabil e mai curajoasă decât majoritatea elevilor din Liceul Thomas Jefferson. Mă întreb dacă asta se va schimba vreodată, dacă bravura va fi scoasă cu forţa din ea.

Ochii lui Izzy sunt enormi şi îşi împreunează mâinile, de parcă s-ar ruga.

— Te rog?

Mama oftează, exasperată.

— Sigur că nu, Izzy. Nu e nimic în neregulă cu tine.

— Mă simt rău, spune Izzy E cam greu de crezut asta, având în vedere că ţopăie şi face piruete de pe un picior pe altul când spune asta, dar soră-mea nu s-a priceput niciodată să mintă.

— Ţi-ai luat micul dejun? Mama îşi încrucişează braţele şi adoptă faţa ei de „părinte”.

Izzy dă din cap.

— Cred că am toxiinfecţie alimentară. Se apleacă şi se apucă de burtă, apoi se îndreaptă imediat şi începe din nou să ţopăie. Nu mă pot abţine şi scot un chicotit.

— Haide, mamă, spun eu. Las-o să stea acasă.

— Sam, te rog, n-o încuraja! Mama se întoarce spre mine, clătinând din cap, dar îmi dau seama că ezită.

— E în clasa a treia, spun eu. Nu învaţă mare lucru acolo.

— Ba da! intonează Izzy, apoi îşi pune palma peste gură când îi arunc o privire. Surioara mea se pare că nu e campioană nici la negocieri. Clatină din cap şi bâlbâie repede: Adică, nu învăţăm aşa de mult.

Mama coboară glasul.

— Ştii că o să te bată la cap toată ziua, nu? N-ai prefera să fii singură?

Ştiu că se aşteaptă să spun da. De ani de zile, ăsta a fost cuvântul de ordine în casă: Sam vrea să fie singură. „Vrei să iei cina?” „Mi-o iau sus în cameră.” „Unde te duci?” „Vreau să fiu singură.” „Pot să intru?” „Lasă-mă în pace, vreau să fiu singură. Ieşi din camera mea. Nu vorbi cu mine când sunt la telefon. Nu vorbi cu mine când ascult muzică.” Singură, singură, singură.

Dar lucrurile se schimbă după ce mori – poate pentru că actul cel mai mare de însingurare pe care poţi să-l faci este să mori.

— Nu mă deranjează, răspund eu, şi vorbesc serios. Mama îşi ridică mâinile în aer şi spune „Cum vreţi voi”, dar înainte ca vorbele să-i iasă din gură, Izzy aleargă prin cameră şi se trânteşte cu burta pe mine, înlănţuindu-mi gâtul cu braţele:

— Putem să ne uităm la televizor? Putem să facem macaroane cu brânză?

Miroase a nucă de cocos, ca de obicei, şi îmi amintesc când era atât de micuţă că îi făceam baie în chiuvetă, şi ea râdea şi împroşca apa, de parcă locul cel mai bun din lume era un pătrat de porţelan de treizeci pe patruzeci şi cinci de centimetri, ca şi cum chiuveta era cel mai mare ocean din lume.

Mama îmi aruncă o privire care înseamnă *Ţi-ai făcut-o cu mâna ta.*

Eu zâmbesc peste umărul lui Izzy şi ridic din umeri.

Şi e aşa de uşor.

În pădure

E ciudat cât de mult se schimbă oamenii. De exemplu, când eram copil, adoram tot soiul de chestii – gen caii şi Festinul

Graşilor şi Piscul Gâştelor – dar cu timpul, toate au dispărut, una după alta, şi au fost înlocuite cu prietenii, messengerul, telefoanele mobile, băieţii şi hainele. E cam trist, dacă te gândeşti. Parcă n-ar exista deloc continuitate în oameni. De parcă se rupe ceva când împlineşti doisprezece sau treisprezece ani sau ce vârstă o fi, când nu mai eşti copil, ci adolescent, şi pe urmă eşti o persoană complet diferită. Poate o persoană mai puţin fericită. Poate o persoană mai rea.

Iată cum am descoperit eu Piscul Gâştelor: odată, înainte ca Izzy să se nască, părinţii mei au refuzat să îmi cumpere o bicicletă mică şi mov, cu un coş roz cu floricele şi claxon.

Nu-mi amintesc de ce – poate aveam deja o bicicletă – dar m-am enervat şi am hotărât să fug de acasă. Iată cele două reguli de bază pentru a fugi de acasă cu succes:

1. Du-te într-un loc cunoscut.
2. Du-te într-un loc pe care nu-l mai ştie nimeni.

Evident, pe atunci nu cunoşteam aceste două reguli şi cred că scopul meu era altul: să mă duc într-un loc necunoscut şi apoi să fiu găsită de părinţii mei, care s-ar simţi atât de prost, încât ar fi de acord să îmi cumpere orice vreau, inclusiv bicicleta (şi poate şi un ponei).

Era luna mai şi era cald. În fiecare zi se întuneca tot mai târziu. Într-o după-amiază, mi-am pus lucrurile în sacul meu de voiaj preferat şi m-am strecurat pe uşa din spate. (Îmi amintesc că m-am gândit cât sunt de isteaţă că evit curtea din faţă, unde tatăl meu lucra la grădină.) Îmi mai amintesc exact şi ce am pus în sac: o lanternă, o bluză de trening, un costum de baie, un pachet întreg de biscuiţi Oreo, un exemplar din cartea mea preferată, *Matilda;* un colier imens din perle false pe un lanţ de aur pe care mama mi-l dăduse să-l port de Halloween cu un an în urmă. Nu ştiam unde mă duc, aşa că am mers drept înainte, am traversat veranda, am coborât scările şi am tăiat curtea din spate, intrând în pădurea care separa casa noastră de a vecinului. Am cutreierat pădurea o vreme, părându-mi rău de mine însămi şi sperând că vreo persoană foarte bogată mă va observa, i se va face milă de mine, mă va adopta şi-mi va cumpăra un garaj întreg de biciclete mov.

Dar după o vreme, a început să-mi placă, aşa cum se întâmplă cu toţi copiii. Soarele era blând şi auriu. Toate frunzele arătau de parcă aveau halouri de lumină, peste tot zburdau

păsărele, straturi întregi de muşchi verde şi catifelat se întindeau sub picioarele mele. Nu se mai vedea nicio casă. Intrasem adânc în pădure şi mi-am imaginat că sunt singura persoană care a ajuns vreodată aşa de departe. Mi-am imaginat că voi rămâne acolo pentru totdeauna, că o să dorm pe un pat de muşchi, o să port flori în păr şi o să trăiesc în armonie cu urşii, cu vulpile şi cu inorogii. Am ajuns la un pârâu şi l-am traversat. M-am căţărat pe un deal înalt, mare cât un munte.

În vârful dealului era cea mai mare stâncă pe care am văzut-o vreodată. Aceasta se rotunjea în sus precum carena pântecoasă a unei nave, dar avea un vârf neted ca o masă. Nu-mi amintesc mare lucru din acea expediţie, decât că am mâncat biscuiţii, unul după altul, şi m-am simţit de parcă eram stăpâna acelei bucăţi de pădure. Îmi mai amintesc şi că, atunci când m-am întors acasă, cu o durere zdravănă de burtă de la toţi biscuiţii aceia, am fost dezamăgită că părinţii mei nu fuseseră îngrijoraţi în privinţa mea. Eram sigură că stătusem ore întregi acolo, dar ceasul arăta că plecasem de mai puţin de patruzeci de minute. Atunci am decis că stânca aceea era specială: că acolo timpul stătea în loc.

M-am dus des acolo în vara aceea, de câte ori simţeam nevoia să evadez, precum şi în vara următoare. Odată, stăteam acolo întinsă pe platoul stâncos, uitându-mă la cerul roz şi mov care se întindea nesfârşit, de culoarea caramelelor de la bâlciuri, şi am văzut sute de gâşte migratoare, într-un V perfect. O singură pană a plutit în jos, prin aer, şi a aterizat chiar lângă mâna mea. Am botezat locul Piscul Gâştelor şi am ţinut ani de zile pana aceea într-o cutiuţă decorativă, ascunsă într-o firidă din burta stâncii. Apoi, într-o zi, cutia a dispărut. Mi-am imaginat că a fost luată de furtună şi am căutat-o prin frunze şi prin tufişuri ore întregi. Am plâns pentru că n-am găsit-o.

Chiar şi după ce m-am lăsat de călărie, mă mai căţăram uneori pe Piscul Gâştelor, deşi mergeam din ce în ce mai rar. M-am dus acolo odată în clasa a şasea, după ce băieţii de la ora de educaţie fizică au spus că am fundul prea „turtit”. M-am dus acolo când n-am fost invitată la petrecerea aniversară în pijamale a Lexei Hill, deşi fusesem partenere la ora de ştiinţe şi petrecuserăm patru luni împreună vorbind despre cât de drăguţ e Jon Lippincott. De fiecare dată când mă întorceam acasă, trecuse mai puţin timp decât mă aşteptasem. De fiecare dată

mi-am spus, deşi ştiam că e o prostie, că Piscul Gâştelor e special.

Apoi într-o zi, Lindsay Edgecombe a intrat în bucătăria Tarei Flute în timp ce mă aflam acolo, şi-a apropiat faţa de a mea şi a şoptit: „Vrei să vezi ceva?”, iar în momentul acela, viaţa mea s-a schimbat pentru totdeauna. Din ziua aceea, nu m-am mai dus acolo niciodată.

Poate că de aceea mă hotărăsc s-o duc pe Izzy acolo, deşi e un ger cumplit afară. Vreau să văd dacă mai e la fel, dacă eu mai sunt la fel. E important pentru mine, nu-mi dau seama din ce motiv. Şi la urma urmei, din toate lucrurile de pe lista mea mentală, ăsta e cel mai uşor. Doar n-o să aterizeze un avion privat în faţa casei mele. Şi dacă înot în pielea goală o să fiu arestată sau o să mă îmbolnăvesc de pneumonie, ori amândouă.

Aşa că ăsta e următorul cel mai bun lucru. Şi cred că atunci am o revelaţie: toată şmecheria e să faci ceea ce poţi.

— Eşti sigură că ăsta e drumul cel bun? Izzy ţopăie lângă mine, înfăşurată în atâtea haine, că arată ca un om de zăpadă îngrozitor. Ca de obicei, a insistat să-şi pună prea multe accesorii şi poartă apărători de urechi cu imprimeu leopard în roz şi negru şi două fulare diferite.

— Ăsta e drumul cel bun, spun eu, deşi la început eram sigură că ajunseserăm într-un loc greşit. Totul e atât de mic. Pârâul – un firişor subţire şi rece de apă, cu pete de gheaţă din loc în loc – nu e mai lat de un pas. Dealul de dincolo de el are o pantă uşoară, deşi în mintea mea a fost întotdeauna un munte.

Dar partea cea mai rea sunt clădirile noi. Cineva a cumpărat pământ aici şi sunt două case în stadii diferite de construcţie. Una dintre ele e doar un schelet care se ridică din pământ, făcut din lemn înălbit, aşchii şi ţepi, ca o barcă naufragiată pe ţărm. Cealaltă e aproape terminată. E enormă şi pare goală, precum casa lui Ally şi stă cocoţată pe deal de parcă s-ar uita la noi. Îmi ia un pic să-mi dau seama de ce: încă nu are obloane la nicio fereastră.

Mă simt dezamăgită. E clar că a fost o idee proastă să venim aici şi îmi amintesc o chestie pe care ne-a zis-o profa mea de engleză într-o zi, în timpul unei digresiuni întâmplătoare. A spus că motivul pentru care nu te mai poţi întoarce acasă – studiam o listă de citate celebre şi discutam despre înţelesul lor, şi unul

dintre ele era acesta: „Nu te poţi întoarce niciodată acasă” de Thomas Wolfe – nu e neapărat pentru că locurile se schimbă, ci pentru că oamenii se schimbă. Aşa că nimic nu mai pare la fel.

Sunt cât pe ce să sugerez să ne întoarcem, dar Izzy a sărit deja peste pârâu şi urcă dealul în fugă.

— Haide! strigă ea peste umăr. Să ne întrecem, adaugă, când mai are cincisprezece metri până în vârf.

Măcar Piscul Gâştelor e la fel de mare pe cât îl ştiu. Izzy se caţără pe vârful plat şi eu vin după ea, cu degetele deja amorţite în mănuşi. Suprafaţa stâncii e acoperită cu frunze îngheţate, sfărâmicioase, şi cu un strat de brumă. E suficient spaţiu să ne întindem amândouă, dar ne ghemuim una în alta ca să ne încălzim.

— Deci ce crezi? spun eu. Crezi că e o ascunzătoare bună?

— Cea mai bună. Izzy îşi înclină capul înspre mine. Chiar crezi că timpul curge mai încet aici?

Ridic din umeri.

— Aşa credeam când eram mică, îi explic, uitându-mă în jur. Urăsc faptul că poţi vedea casele de aici. Înainte era aşa de izolat, de secret. Era total diferit aici. Mult mai bine. Nu era nicio casă. Chiar simţeai că eşti în mijlocul pustietăţii.

— Dar în felul ăsta, dacă îţi vine să faci pipi, poţi să te duci la cineva să baţi la uşă şi să-i rogi să te lase să foloseşti baia.

Stâlceşte toate „s”-urile: *usă, lasse, folosesti.*

— Da, cred că da, râd eu. Stăm o clipă în linişte. Izzy?

— Mda?

— Ceilalţi copii… râd de tine? Din cauza felului în care vorbeşti?

Simt cum, sub straturile ei de haine, se încordează.

— Uneori.

— Şi de ce nu faci ceva? Ai putea învăţa să vorbeşti altfel, să ştii.

— Dar asta e *vocea* mea. O spune încet, dar hotărâtă. Cum ţi-ai mai da seama că eu vorbesc?

E un răspuns aşa de ciudat, tipic pentru Izzy că nu ştiu ce replică să-i dau, aşa că mă întind înspre ea şi o strâng în braţe. Sunt atât de multe lucruri pe care aş vrea să i le spun, atât de multe lucruri pe care nu le ştie: că îmi amintesc când a venit acasă de la spital, un boţ mare şi roz cu un zâmbet lipit pe faţă, şi că adormea ţinându-mă de degetul arătător; că obişnuiam să

ne jucăm de-a calul pe plaja din Cape Cod şi ea mă trăgea de păr ca să mă îndrepte într-o direcţie sau în alta; cât de moale şi de pufos era capul ei când s-a născut; că prima oară când săruţi pe cineva o să ai emoţii şi o să fie ciudat şi nu va fi la fel de bine pe cât îţi doreşti, dar asta e în regulă; că ar trebui să te îndrăgosteşti numai de băieţii care să se îndrăgostească şi ei de tine. Dar înainte să spun ceva din toate astea, ea se îndepărtează de mine, în patru labe, chicotind.

— Uite, Sam! Se apropie de marginea stâncii şi încearcă să scoată ceva prins într-o crăpătură. Se întoarce în genunchi, ţinând triumfătoare în mână o pană, de un alb palid, tivită cu cenuşiu, udă de la brumă.

Simt cum mi se frânge inima în secunda asta pentru că ştiu că nu voi putea niciodată să îi spun lucrurile pe care vreau să i le spun. Nici măcar nu ştiu de unde să încep. În schimb, îi iau pana din mână şi o pun într-unul dintre buzunarele gecii North Face.

— O s-o păstrez bine, îi spun eu. Apoi mă las pe spate pe piatra îngheţată şi mă uit la cer, care începe să se întunece odată cu apropierea furtunii.

— Ar trebui să mergem acasă, Izzy. O să plouă.

— Acuş. Se întinde lângă mine şi îşi pune capul în scobitura umărului meu.

— Nu ţi-e frig?

— Sunt bine.

Parcă nu mai e aşa de frig dacă stăm ghemuite una în alta; îmi deschei puţin geaca la gât. Izzy se lasă într-un cot şi se întinde spre gâtul meu, trăgându-mă de lănţişorul cu pasărea de aur.

— De ce nu mi-a dat şi mie ceva bunica? mă întreabă.

Asta e o poveste veche.

— Pentru că nu existai pe atunci, creier de găină.

Izzy continuă să tragă de lănţişor.

— E drăguţ.

— E al meu.

— Bunica era drăguţă?

Şi asta face parte din poveste.

— Mda, era drăguţă. De fapt nu-mi amintesc mare lucru despre ea – a murit când aveam şapte ani – doar mişcarea mâinilor ei prin părul meu când mi-l peria şi faptul că mereu cânta melodii din spectacole, indiferent ce treabă avea. Făcea

nişte brioşe enorme cu ciocolată şi portocale şi întotdeauna mi le dădea pe cele mai mari. Ţi-ar fi plăcut de ea.

Izzy oftează.

— Mi-aş dori să nu moară nimeni niciodată, spune ea.

Simt o durere în gât, dar reuşesc să zâmbesc. Prin mine trec în acelaşi timp două dorinţe care se bat cap în cap, fiecare la fel de ascuţită ca lama unui cuţit: *Vreau să te văd crescând* şi *Să nu te schimbi niciodată.* Îmi pun mâna pe creştetul ei.

— Ar fi cam mare aglomeraţie pe aici, Pufoaso, îi spun.

— M-aş muta în ocean, explică Izzy ca şi cum ar fi cel mai normal lucru din lume.

— Pe vremuri, zăceam aici toată vara, îi spun eu. Veneam aici şi mă uitam la cer.

Ea se rostogoleşte din nou pe spate şi se uită în sus.

— Pariez că priveliştea asta nu s-a schimbat prea mult, nu?

Ce spune ea e atât de simplu, încât aproape că mă apucă râsul. Are dreptate, desigur.

— Nu, arată exact la fel.

Bănuiesc că ăsta e secretul, dacă îţi doreşti vreodată ca lucrurile să fie la fel cum au fost. Trebuie doar să te uiţi la cer.

Prin întuneric

Când ajung acasă, îmi verific telefonul: trei mesaje noi. Lindsay, Elody şi Ally mi-au scris acelaşi lucru: *Ziua Îndrăgostiţilor <3 tn.* Probabil erau împreună când le-au scris. Asta e o chestie pe care o facem uneori, tastăm şi trimitem exact acelaşi mesaj în exact acelaşi timp. E o prostie, dar mă face să zâmbesc. Însă nu răspund. De dimineaţă i-am trimis lui Lindsay un mesaj în care i-am spus să plece la şcoală fără mine, dar, deşi azi nu ne certăm, mă simt ciudat să scriu „xxo”[23]-ul nostru obişnuit de la sfârşit. Undeva – într-un timp, sau loc, într-o viaţă paralelă sau ceva de genul – încă mai sunt supărată pe ea şi ea e supărată pe mine.

Mă uimeşte cât de uşor se schimbă lucrurile, cât de uşor este să porneşti pe drumul pe care mergi în fiecare zi şi să ajungi în altă parte. Doar un singur pas greşit, o pauză, un ocol, şi ajungi să ai parte de noi prieteni sau de o reputaţie proastă, de un iubit sau de o despărţire. Niciodată nu mi-a trecut asta prin cap; n-am fost niciodată în stare să văd asta. Şi asta mă face să simt, în

[23] În limbaj colocvial, *xxo* înseamnă *hugs and kisses,* adică „îmbrăţişări şi sărutări”. (n.tr.)

mod ciudat, că poate toate aceste posibilităţi diferite există în acelaşi timp, că poate în spatele fiecărui moment pe care îl trăim sunt mii de alte momente care arată altfel.

Poate că eu şi Lindsay suntem cele mai bune prietene, dar ne şi urâm. Poate că sunt doar la o oră de matematică distanţă de a deveni o târfă ca Anna Cartullo. Poate că, în adâncul sufletului, sunt la fel ca ea. Poate că toţi suntem: doar la o pauză de prânz distanţă de a mânca singur în baie. Mă întreb dacă e posibil vreodată să afli adevărul despre altcineva sau dacă lucrul cel mai bun pe care-l putem face e să ne ciocnim unul de altul, cu capetele plecate, sperând să evităm impactul. Mă gândesc la Lindsay în baia de la Rosalita’s şi mă întreb câţi oameni au secrete încleştate ca nişte pumnişori, ca nişte pietre care le zac pe fundul burţilor. Poate că toţi.

Al patrulea mesaj e de la Rob şi în el scrie doar: *Eşti bolnavă?* îl şterg, după care închid telefonul.

Eu şi Izzy petrecem restul după-amiezii uitându-ne la DVD-uri vechi, majoritatea filme Disney şi Pixar pe care le îndrăgim amândouă, cum ar fi *Mica Sirenă* sau *În căutarea lui Nemo.* Facem floricele de porumb cu mult unt şi sos tabasco, aşa cum le face tata, şi ne cuibărim în salon cu toate luminile stinse, în timp ce, afară, cerul se face tot mai negru şi copacii încep să se unduiască în vânt. Când se întoarce mama acasă, îi cerem o vineri la Formaggio’s – pe vremuri mergeam la acelaşi local italian în fiecare vineri seară şi îl numeam aşa pentru că restaurantul (care avea pe mese muşamale în carouri roşii şi albe şi un cântăreţ la acordeon şi trandafiri de plastic) era nemaipomenit de siropos[24] – şi ea răspunde că o să se mai gândească, iar asta înseamnă că mergem.

A trecut o veşnicie de când n-am mai stat acasă într-o seară de weekend, şi când tata intră pe uşă şi ne vede pe mine şi pe Izzy pe canapea, se clatină în prag, cu mâna la inimă, de parcă ar face atac de cord.

— Oare am halucinaţii? spune el, lăsându-şi jos servieta. Să fie oare posibil? Samantha Kingston? Acasă? Vineri seara?

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu ştiu. Ai luat mult LSD în anii ’60? Ai putea avea flashbackuri de LSD.

---

[24] În limba italiană, *formaggio* înseamnă „brânză” *(cheese),* iar termenul pentru „siropos” este *cheesy,* de la *cheese.* (n.tr.)

— Aveam doi ani în 1960. Am ajuns prea târziu la petrecere. Se apleacă şi mă pupă pe frunte, iar eu mă feresc din obişnuinţă. Şi nici măcar nu o să te întreb de unde ştii despre flashbackuri de LSD.

— Ce-s alea? cârâie Izzy

— Nimic, răspundem în acelaşi timp eu şi tata, iar el îmi zâmbeşte.

Până la urmă mergem la Formaggio's (numele oficial: Luigi's – Bucătărie ca la mama acasă), care de fapt nu mai e Formaggio's (sau Luigi's) şi nu mai e aşa de ani de zile. Acum cinci ani, un restaurant cu sushi i-a luat locul şi a schimbat toată faianţa falsă art-deco şi felinarele de sticlă cu mese subţiri din metal şi un bar lung din stejar. Dar nu contează. Pentru mine va fi mereu Formaggio's.

Restaurantul e foarte aglomerat, dar primim una dintre cele mai bune mese, chiar lângă acvariul enorm plin de peşti exotici, aşezat lângă fereastră. Ca de obicei, tata face o glumă proastă despre cât de mult îi plac restaurantele în care ţi se arată dinainte ingredientele şi mama îi spune să se ocupe de arhitectură şi să lase comedia pe seama profesioniştilor. La cină, mama e foarte drăguţă cu mine, crezând că trec prin depresie postdespărţire, iar eu şi Izzy comandăm jumătate din meniu şi ajungem prin a ne îndopa cu tofu şi pacheţele cu creveţi, tempura şi salată de alge înainte să vină felurile principale. Tata bea două beri, se ameţeşte şi ne povesteşte întâmplări cu clienţi nebuni, iar mama îmi tot spune să comand ce vreau, şi Izzy îşi pune un şervet pe cap şi se preface că e un pelerin care gustă rulouri cu sushi pentru prima oară în viaţă.

Până acum am avut o zi bună – una dintre cele mai bune. Aproape perfectă, de fapt, chiar dacă nu s-a întâmplat nimic special. Bănuiesc că, probabil, am avut multe zile ca asta, dar, nu ştiu de ce, nu fac parte dintre cele pe care le ţii minte. Acum, lucrul ăsta mi se pare greşit. Mă gândesc la momentul în care stăteam întinsă în pat la Ally şi mă întrebam dacă am trăit vreodată o zi care să merite trăită din nou. Mi se pare că n-ar fi aşa de rău să o trăiesc iar şi iar pe asta şi mă gândesc că asta este ceea ce voi face. O să continui aşa, la nesfârşit, până când timpul o să se scurgă cu totul, până va îngheţa universul.

Chiar înainte de desert, în restaurant intră un grup mare de eleve dintr-a noua şi a zecea pe care le recunosc de la Jefferson.

Câteva dintre ele poartă încă jachetele JV de la echipamentul de înot. Probabil au avut antrenament la o oră târzie. Par atât de tinere, cu părul strâns în cozi, fără machiaj – total diferite de felul în care arată când apar la petrecerile noastre, când zici că şi-au petrecut o oră şi jumătate testând eşantioanele din magazinul MAC. Vreo două dintre ele observă că le privesc şi lasă privirea în pământ.

— Îngheţată de ceai verde şi fasole azuki. Chelneriţa pune un bol mare şi patru linguri în faţa noastră. Izzy se dezlănţuie asupra îngheţatei de fasole azuki.

Tata geme şi îşi pune mâna pe stomac.

— Nu ştiu cum de vă mai e foame.

— Sunt în creştere. Izzy deschide gura şi ne arată îngheţata topită pe limbă.

— Scârbos, Izzy! Ridic lingura şi iau puţină îngheţată din partea verde.

— Sykes! Hei! Sykes!

Mă întorc rapid când îi aud numele. Una dintre fetele din echipa de înot se ridică pe jumătate din scaun, făcând semn cu mâna. Mă uit prin restaurant, căutând-o pe Juliet, dar nu e decât o fată la uşă. E slabă şi palidă şi foarte blondă; stă în prag şi îşi scutură picăturile de ploaie de pe jachetă. Îmi ia câteva clipe s-o recunosc, dar când se întoarce, căutându-şi prietenele, îmi dau seama cine e: Cupidonul de la ora de matematică – îngerul care mi-a dat trandafirii.

Când îşi vede colegele, ridică scurt mâna şi le face semn din degete. Apoi începe să-şi croiască drum spre ele, şi când trece de masa noastră, observ jacheta ei de înot albastră cu portocaliu, şi parcă toată încăperea îngheaţă şi rămân numai acele cinci litere, aprinse ca o reclamă flurescentă.

SYKES.

Sora mai mică a lui Juliet.

— Sammy, recepţie. Izzy mă înghionteşte cu lingura. Îngheţata ta se topeşte.

— Nu-mi mai e foame. Pun lingura deoparte şi mă ridic de la masă.

— Unde te duci? Mama se întinde şi îmi pune mâna pe încheietură, dar eu abia o simt.

— Cinci minute.

Apoi mă duc ţintă către masa ocupată de echipa de înot, uitându-mă fix la fata cea palidă şi la chipul ei în formă de inimă. Nu-mi vine să cred că n-am remarcat asemănarea până acum. Surorile au aceiaşi ochi albaştri mari, aceeaşi piele transparentă şi aceleaşi buze palide. Dar, la urma urmei, până de foarte curând nici nu m-am uitat cu adevărat la Juliet, chiar dacă am văzut-o de vreo zece mii de ori.

Puştoaicele din echipa de înot au primit meniurile, râd şi se înghiontesc una pe alta. O aud clar pe una dintre ele rostind numele lui Rob – probabil spunând cât de drăguţ arată în hanoracul lui Lacrosse (eu ştiu cel mai bine; o spuneam tot timpul). Dar nu-mi pasă de absolut nimic. Când ajung la un metru şi ceva de ele, o fată mă observă şi imediat la masă se face linişte. Fata care vorbea despre Rob se face de culoarea meniului pe care îl ţine în mână.

Micuţa Sykes e înghesuită chiar la capătul mesei. Mă duc direct la ea.

— Salut! Acum, că stau acolo, nu mai ştiu de ce am venit. Cel mai ciudat este că *eu* sunt cea neliniştită. Cum te cheamă?

— Ăă… am făcut eu ceva? îi tremură vocea. Celelalte fete nu-i sunt de niciun ajutor. Se uită la mine de parcă s-ar aştepta să mă arunc asupra ei în orice clipă ca să-i înghit capul sau altceva la fel de groaznic.

— Nu, nu. Eu doar… îi zâmbesc cu căldură. Acum, că mi-am dat seama, asemănarea dintre ea şi Juliet mă sperie. Ai o soră mai mare, nu?

Gura ei se încordează într-o linie subţire şi ochii i se întunecă, de parcă ar ridica un zid. Nu o învinovăţesc. Probabil crede că o să mă iau de ea pentru că are o soră mai mare ciudată. Probabil i se întâmplă des.

Dar îşi ridică bărbia şi se uită drept la mine. Îmi aminteşte de un lucru pe care l-ar face Izzy. *Sam nu se duce la şcoală, şi nici eu nu mă duc.*

— Mda, Juliet Sykes. Apoi aşteaptă răbdătoare să încep să râd.

Are privirea atât de intensă, încât cobor capul.

— Mda. Eu, ăă, o ştiu pe Juliet.

— Serios? ridică ea din sprâncene.

— Păi, oarecum. Toate fetele se uită la mine acum. Am senzaţia că abia se abţin să nu rămână cu gurile căscate. E… partenera mea de laborator, oarecum.

M-am gândit că merg la sigur. Orele de ştiinţe sunt obligatorii şi toată lumea primeşte un partener de laborator.

Faţa surorii lui Juliet se relaxează puţin.

— Juliet e foarte bună la biologie. Adică, e foarte bună la învăţătură. Îşi îngăduie un zâmbet. Eu sunt Marian.

Marian e un nume bun pentru ea: un nume pur, oarecum. Îmi transpiră palmele. Le şterg de blugi.

— Eu sunt Sam.

Marian coboară privirea şi spune timidă:

— Ştiu cine eşti.

Două braţe îmi înconjoară talia. Izzy a venit în spatele meu împungându-mă cu vârful bărbiei.

— Aproape s-a terminat îngheţata, zice ea. Sigur nu vrei şi tu?

Marian îi zâmbeşte lui Izzy

— Cum te cheamă?

— Elizabeth, spune Izzy cu mândrie, dar apoi se bosumflă puţin. Dar toată lumea îmi spune Izzy.

— Când eram mică, toată lumea îmi spunea Mary. Marian se strâmbă. Dar acum toată lumea îmi spune Marian.

— Nu mă deranjează *Izzy* aşa de mult, răspunde soră-mea, muşcându-şi buzele de parcă tocmai s-a hotărât.

Marian îşi ridică privirea spre mine.

— Şi tu ai o soră mai mică?

Brusc nu mai suport să mă uit la ea. Nu suport să mă gândesc la ce se va întâmpla mai târziu. Eu ştiu: liniştea din casă, împuşcătura.

Şi apoi… ce? Ea va coborî prima scările? Oare acea ultimă imagine a surorii ei va fi cea care va dura, cea care va şterge toate amintirile pe care şi le-au clădit împreună de-a lungul anilor?

Intru în panică, încercând să mă gândesc ce fel de amintiri are Izzy cu mine – ce amintiri va avea cu mine.

— Haide, Izzy! Să le lăsăm pe fete să mănânce. Îmi tremură vocea, dar cred că nu observă nimeni. O mângâi pe Izzy pe cap şi ea zburdă înapoi spre masa noastră.

Fetele de la masă devin mai încrezătoare acum. Le înfloresc zâmbetele pe chip şi toate se uită la mine cu admiraţie, de

parcă nu le vine să creadă ce drăguţă sunt, de parcă le-am făcut un cadou. Urăsc chestia asta. Ar trebui să mă urască. Dacă ar şti ce fel de om sunt, m-ar urî, sunt sigură.

Nu ştiu de ce îmi vine Kent în minte, dar aşa se întâmplă. Şi el m-ar urî dacă ar şti totul. În mod straniu, gândul ăsta mă întristează.

— Spune-i lui Juliet să n-o facă, trântesc eu, fără să-mi vină să cred că am spus-o.

Marian îşi încreţeşte fruntea.

— Ce să facă?

— O chestie pentru un proiect la ştiinţe, mint eu repede. O să ştie ea despre ce-i vorba, adaug.

— Bine. Marian îmi zâmbeşte. Dau să mă întorc, dar ea mă strigă:

— Sam!

Mă întorc şi ea îşi pune palma peste gură şi chicoteşte, de parcă nu-i vine să creadă că a avut curajul să-mi rostească numele.

— O să-i spun mâine. Juliet iese în oraş în seara asta. Zice asta de parcă ar spune că Juliet o să fie şefă de promoţie. Îmi şi imaginez scena. Mama, tata şi sora la parter, cu Juliet încuiată în dormitor, ca de obicei, cu muzica la maximum, singură. Şi apoi – miracolul miracolelor – coboară, cu părul prins la spate, încrezătoare, anunţând că se duce la o petrecere. Probabil au fost aşa de fericiţi, aşa de mândri. Fetiţa lor singuratică îşi schimbă atitudinea la sfârşitul clasei a douăsprezecea.

La petrecerea lui Kent. Să o caute pe Lindsay. Să mă caute pe mine. Să fie împinsă, îmbrâncită şi stropită cu bere.

Deodată, mi se ridică tot sushi-ul din stomac. Dacă ar şti ei…

— Dar sigur îi spun mâine. Marian zâmbeşte, ca un far care mă urmăreşte din întuneric.

Tot drumul spre casă, încerc să uit de Marian Sykes. Când tata îmi spune noapte bună – întotdeauna pică lat de somn după o bere şi în seara asta a băut (vai!) două – încerc să uit de Marian Sykes. Când Izzy vine după o jumătate de oră, după ce a făcut duş şi miroase a curat în pijamalele ei vechi cu Dora şi îmi depune un pupic umed pe obraz, încerc s-o uit; o oră după aceea, când mama stă în uşă şi spune: „Sunt mândră de tine, Sam”, încă mă mai gândesc la ea.

Mama se duce la culcare. În casă se lasă liniştea. Undeva, în întunericul profund, ticăie un ceas şi, când închid ochii, mi-o imaginez pe Juliet Sykes venind spre mine calmă, bocănind pe podeaua de lemn, cu sângele curgându-i din ochi…

Mă ridic în pat, cu inima bubuind. Apoi mă dau jos şi îmi caut geaca North Face în întuneric.

În dimineaţa asta am jurat că nimic pe lumea asta nu mă va face să mă duc iar la petrecerea lui Kent, dar iată-mă, cobor scările în vârfurile picioarelor, mă strecor pe holurile întunecate şi iau cheile mamei de pe raft din debara. A fost uimitor de umană azi, dar ultimul lucru de care am nevoie e o conversaţie de genul „Ce te face să crezi că poţi chiului de la şcoală şi apoi să ieşi în oraş?”.

Încerc să-mi spun că Juliet Sykes nu e, de fapt, problema mea, dar continui să îmi imaginez cât de oribil ar fi dacă ar trebui să trăiască iar şi iar ziua de astăzi. Mă gândesc că aproape toată lumea – până şi Juliet Sykes – merită să moară într-o zi mai bună decât asta.

Balamalele de la uşile din faţă şi din spate scârţâie atât de tare, că ar putea funcţiona pe post de ceasuri deşteptătoare (uneori cred că părinţii mei au făcut asta intenţionat). În bucătărie, vărs cu grijă nişte ulei de măsline pe un prosop de hârtie şi îl frec pe balamalele de la uşa din spate. Lindsay m-a învăţat trucul ăsta. Întotdeauna inventează metode noi, mai bune, s-o şteargă afară din casă, deşi ea nu are oră fixă de venit acasă şi nu-i pasă nimănui la ce oră vine şi la ce oră pleacă. Cred că, de fapt, îi e dor de asta. Cred că de asta e aşa de atentă la detalii – îi place să creadă că trebuie să fie aşa.

Nu m-am gândit de ce mă duc acasă la Kent sau ce-o să fac când ajung acolo, aşa că, în loc să mă duc acolo direct, mă trezesc că o iau la întâmplare pe străduţe şi pe alei înfundate. Majoritatea caselor sunt aşezate departe de stradă şi ferestrele luminate apar ca prin magie din întuneric, ca nişte felinare. E uimitor cât de diferit arată totul noaptea – aproape de nerecunoscut, mai ales când plouă. Casele se profilează pe pajişti solemne şi vii. Arată atât de diferit de Ridgeview ziua, când totul e curat, lustruit şi pus la locul lui, când totul se desfăşoară într-un mod precis, cu soţii care se îndreaptă spre maşini cu căni de cafea în mână, cu soţiile care îi urmează la

scurt timp, îmbrăcate în echipamentul de Pilates, cu fetiţe în rochiţe Baby Gap aşezate în scaune de maşină pentru bebeluşi, cu SUV-uri Lexus, pahare de cafea de la Starbucks şi *normalitate.* Mă întreb care versiune e cea adevărată.

Nu mai e aproape nicio maşină pe drum. Continui să conduc cu douăzeci şi cinci de kilometri la oră. Caut ceva, dar nu ştiu ce. Trec de strada lui Elody şi merg mai departe. Fiecare stâlp aruncă o pâlnie perfectă de lumină, iluminând o secundă interiorul maşinii, după care rămân iar în întuneric.

Farurile maşinii mele scot la iveală un indicator strâmb la vreo cincisprezece metri mai în faţă: Aleea Tăcerii. Deodată îmi amintesc că stăteam în bucătăria lui Ally în clasa a noua în timp ce mama ei flecărea la telefon la nesfârşit, plimbându-se de colo, colo pe verandă, desculţă şi în pantaloni de yoga. „Îşi ia doza zilnică de bârfă”, spusese Ally dându-şi ochii peste cap. Mindy Sachs e mai bună decât *Us Weekly.* Şi Lindsay adăugase că e culmea ironiei că doamna Sachs locuieşte pe Aleea Tăcerii, *de parcă n-ar aduce zgomotul cu ea;* atunci a fost prima oară când am înţeles cu adevărat sensul cuvântului „ironie”.

Trag de volan în ultima secundă şi frânez, cotind pe Aleea Tăcerii. Nu e o stradă lungă – nu sunt mai mult de două duzini de case – şi, ca majoritatea străzilor din Ridgeview, se termină într-o fundătură. Îmi sare inima din piept când văd un Saab argintiu parcat cuminte în faţa unei case. Pe plăcuţa de înmatriculare scrie MAMĂ DE 4. Asta e maşina doamnei Sachs. Cred că sunt pe aproape.

Următoarea casă are numărul cincizeci şi nouă. E marcată cu o cutie poştală de tablă în formă de cocoş ce se ridică dintr-un strat de flori care, în această perioadă a anului, e doar un petic lung de noroi negru. Pe aripa cocoşului scrie SYKES cu nişte litere atât de mici, că trebuie să te uiţi cu atenţie ca să le vezi.

Nu-mi pot explica, dar am senzaţia că aş fi recunoscut casa oricum. Nu e nimic *în neregulă* cu ea – nu e diferită de alte case, nu e nici cea mai mare, nici cea mai mică, e decentă şi îngrijită, cu var alb şi obloane negre, cu o singură lumină la parter. Dar e vorba de altceva, o calitate pe care nu o pot defini şi care face casa să pară prea mare pentru ea însăşi, de parcă ceva din interior se chinuie să iasă afară, de parcă tot locul e gata să plesnească pe la cusături. Nu ştiu cum, dar mi se pare o casă disperată.

Întorc pe aleea din faţa casei. N-am ce căuta aici, ştiu, dar nu mă pot abţine. Parcă mă trage aţa spre casă. Afară toarnă cu găleata, aşa că iau un hanorac vechi de pe bancheta din spate – probabil de-al lui Izzy – şi mi-l pun pe cap în timp ce alerg din maşină către veranda din faţă, făcând aburi la gură. Înainte să mă gândesc prea mult la ce fac, sun la uşă.

Durează mult până răspunde cineva, aşa că tropăi pe loc, suflând abur alb şi încercând să mă încălzesc. În cele din urmă, se aude o mişcare înăuntru şi apoi scârţâit de balamale. Uşa se deschide şi apare o femeie, clipind nedumerită: mama lui Juliet. E îmbrăcată cu un halat de baie pe care îl ţine cu o mână. E la fel de slabă ca Juliet şi are aceiaşi ochi limpezi şi albaştri şi aceeaşi piele palidă ca fiicele ei. Mă uit la ea, şi în faţa ochilor îmi apare o şuviţă de fum care se ridică în întuneric.

— Te pot ajuta cu ceva? Are vocea foarte blândă.

Sunt cam luată prin surprindere. Din nu ştiu ce motiv, mă aşteptam ca Marian să fie cea care deschide uşa.

— Mă numesc Sam – Samantha Kingston. O caut pe Juliet. E partenera mea de laborator, adaug, pentru că a funcţionat de prima oară.

Dinăuntru, un bărbat – tatăl lui Juliet, probabil – strigă:

— Cine e? Vocea e lătrată şi tare, foarte diferită de vocea doamnei Sykes. Fără să vreau, mă dau înapoi.

Doamna Sykes tresare puţin şi întoarce repede capul, deschizând fără să vrea uşa un pic mai tare. Holul din spatele ei e întunecat. Umbre ceţoase albastre şi verzi dansează pe pereţi, imagini proiectate de un televizor dintr-o cameră pe care nu o văd.

— Nimeni, spune ea repede, cu vocea îndreptată spre întunericul din spatele ei. E pentru Juliet.

— Pentru Juliet? E cineva aici pentru Juliet? Se aude exact ca un câine. *Ham, ham, ham, ham.* Mă lupt cu un impuls nebunesc, nervos de a râde.

— Mă ocup eu.

Doamna Sykes se întoarce spre mine şi din nou uşa se închide de parcă s-ar sprijini pe ea. Zâmbeşte, dar zâmbetul nu i se vede în privire.

— Juliet nu e acasă acum. Te pot ajuta eu cu ceva?

— Eu, ăă, am lipsit de la şcoală azi. Aveam o temă importantă... Mă bâlbâi neajutorată, începând să regret că am

venit. În ciuda gecii North Face, tremur ca o nebună. Probabil arăt ca o nebună, ţopăind de pe un picior pe altul, cu un hanorac pe cap pe post de umbrelă.

Doamna Sykes pare să observe, în cele din urmă, că stau în ploaie.

— De ce nu intri? mă invită ea şi se dă un pas înapoi pe hol. O urmez înăuntru.

O uşă deschisă dă direct în hol: acolo e televizorul. Disting cu greu un fotoliu şi silueta cuiva care stă acolo, profilul unei fălci enorme luminată de albastrul televizorului. Îmi amintesc ce spusese Lindsay că tatăl lui Juliet e alcoolic. Îmi amintesc vag de un zvon, şi de altceva – că a avut loc un accident, ceva despre o semiparalizie sau despre pastile, sau ceva de genul ăsta. Îmi doresc să fi fost mai atentă.

Doamna Sykes mă prinde că mă uit şi se duce repede la uşă şi o închide. Acum e atât de întuneric, că abia văd şi îmi dau seama că încă mi-e frig. Dacă e pornită căldura în casă, eu n-o simt. Din camera cu televizorul se aud ţipete dintr-un film de groază şi ritmul regulat şi sacadat al unei mitraliere.

Acum, fără nicio îndoială, îmi pare rău că am venit. O clipă îmi trece prin minte trăsnaia că Juliet se trage dintr-o familie de ucigaşi în serie nebuni şi că, în orice secundă, doamna Sykes o să-mi facă o fază ca-n *Tăcerea mieilor. Toată familia lor e ţicnită,* asta spusese Lindsay. Întunericul mă apasă din toate părţile, mă înăbuşă, şi aproape izbucnesc în strigăte de recunoştinţă când doamna Sykes aprinde o lumină, iar holul se luminează şi pare normal, nu e plin de cadavre împăiate sau altele asemenea. Pe o măsuţă laterală e un aranjament cu flori uscate pe un mileu, lângă o fotografie de familie. Aş vrea să mă uit la ea mai îndeaproape.

— Era importantă, tema asta? întreabă doamna Sykes, aproape în şoaptă. Aruncă o privire nervoasă în direcţia camerei cu televizorul şi mă întreb dacă i se pare că vorbeşte prea tare.

— Eu doar… i-am promis lui Juliet că o să iau nişte chestii pentru prezentarea noastră de luni. Încerc să vorbesc încet, dar ea tot tresare. Am crezut că o să fie acasă în seara asta.

— Juliet a ieşit, spune ea, şi apoi, de parcă n-ar fi obişnuită să spună cuvintele şi le-ar testa pe limbă, repetă: A ieşit. Dar poate a lăsat ceva pentru tine?

— Aş putea să caut, mă ofer eu, dându-mi seama că vreau să-i văd camera: de asta sunt aici. Am nevoie s-o văd.

— Probabil le-a lăsat pe pat sau pe undeva. Încerc să par relaxată, de parcă noi două am fi în relaţii bune, de parcă n-ar fi ciudat din partea mea să vin la ea acasă la zece seara într-o zi de vineri şi să încerc să mă furişez în camera ei.

Doamna Sykes ezită.

— Pot s-o sun pe mobil, propune ea. Lui Juliet nu-i place să-i intre cineva în cameră, adaugă, drept scuză.

— Nu trebuie s-o sunaţi, răspund repede, gândindu-mă că probabil Juliet i-ar spune mamei ei să asmuţă poliţia asupra mea. Nu e prea important. O să le iau mâine.

— Nu, nu. O s-o sun. Durează doar o clipă. Mama lui Juliet dispare deja în bucătărie. E uimitor cât de repede şi de silenţios se mişcă, asemenea unui animal care intră şi iese din umbre.

Mă gândesc s-o şterg cât e la bucătărie. Mă gândesc să mă întorc acasă, să mă târăsc în pat, să mă uit la filme vechi pe calculator. Poate îmi fac un ibric de cafea şi stau trează toată noaptea. Poate că, dacă nu mă culc deloc, ziua de azi *va trebui* să devină ziua de mâine. Mă întreb într-o doară cât de mult aş putea rezista fără somn până să mă ia gaia şi să alerg pe străzi în chiloţi, strigând că văd păianjeni purpurii.

Însă rămân acolo, aşteptând. Nu am altceva de făcut, aşa că fac câţiva paşi şi mă aplec ca să mă uit la fotografia de pe masă. O clipă, sunt nedumerită: e o fotografie cu o femeie necunoscută, de vreo douăzeci şi cinci sau treizeci de ani, cu braţele strânse în jurul unui tip arătos într-o cămaşă de flanel. Culorile sunt saturate şi luminoase, iar cei doi arată perfect, strălucitori, cu dinţii albi şi zâmbete orbitoare şi păr şaten, frumos. Apoi văd cuvintele tipărite în colţul de jos al fotografiei – ShadowCast Images, Inc. — şi îmi dau seama că nici măcar nu e o fotografie de familie adevărată. E una dintre pozele alea care sunt vândute odată cu rama, o reclamă veselă şi fericită pentru toate momentele vesele şi fericite pe care le poţi etala în interiorul *ramei de argint de 13 x 17 cm cu un fluture într-un colţ.* Nimeni nu s-a deranjat s-o înlocuiască.

Sau poate că familia Sykes nu are prea multe momente vesele şi fericite de care să-şi amintească.

Mă dau înapoi repede, dorindu-mi să nu mă fi uitat. Chiar dacă e o fotografie cu două modele, mă simt, în mod straniu, de

parcă aş fi văzut ceva prea personal, de parcă aş fi zărit, din greşeală, chiloţii cuiva, părul din nas sau altceva de genul ăsta.

Doamna Sykes nu s-a întors încă, aşa că mai fac câţiva paşi şi intru în sufrageria din dreapta. Aici e întuneric şi peste tot sunt pleduri, mileuri şi flori uscate. Arată de parcă n-a mai fost redecorată din anii ’50.

E o singură lumină chioară lângă fereastră, care aruncă o reflexie circulară pe un ochi negru de sticlă; acolo apare o versiune miniaturală a camerei.

Şi o faţă.

O faţă care ţipă, lipită de fereastră.

Scot un mic strigăt, până îmi dau seama că şi asta e tot o reflexie. Pe masă, chiar în faţa ferestrei, e o mască. Mă duc la ea şi o ridic cu grijă de pe suport. E faţa unei femei, făcută din ziare şi cusături roşii, dispuse în zigzag peste piele ca nişte cicatrice oribile. Pe nas şi pe frunte urcă nişte cuvinte, titluri din ziare, vizibile în totalitate sau pe jumătate, precum „Trucuri de frumuseţe” şi „Tragedia loveşte”, iar fâşii mici de hârtie se desprind din diverse locuri de pe faţa ei, de parcă s-ar topi. Gura şi ochii sunt nişte tăieturi deschise; îmi pun masca pe faţă şi observ că mi se potriveşte perfect. Imaginea pe care o văd e îngrozitoare; arăt ca o ciumată sau ca un monstru dintr-un film de groază. Nu pot întoarce capul. Mă întreb dacă aşa se vede Juliet pe sine însăşi sau dacă aşa ne vede pe noi. Poate că ambele variante.

— Juliet a făcut asta.

Vocea din spatele meu mă face să tresar. Doamna Sykes a reapărut şi se sprijină de uşă, încruntându-se la mine.

Scot masca şi o pun repede înapoi în suport.

— Îmi pare foarte rău. Am văzut-o şi… am vrut s-o probez, închei eu jalnic.

Doamna Sykes vine spre mine şi aranjează la loc masca, îndreptând-o şi asigurându-se că e pusă cum trebuie.

— Când Juliet era mai mică, desena întotdeauna, mereu schiţa sau picta ceva sau îşi cosea singură rochiile. Doamna Sykes ridică din umeri, fluturând din mână. Nu cred că mai e interesată de chestiile astea acum.

— Aţi vorbit cu Juliet? întreb eu cu nelinişte, aşteptând să mă dea afară.

Doamna Sykes clipeşte înspre mine de câteva ori, de parcă încearcă să mă prindă cu privirea.

— Juliet… repetă ea, şi apoi clatină din cap. Am sunat-o de câteva ori pe mobil. N-a răspuns. De obicei nu iese la sfârşit de săptămână… Doamna Sykes se uită la mine neajutorată.

— Sunt sigură că e bine, o liniştesc eu cât pot de veselă, simţind fiecare cuvânt ca un cuţit care mă înjunghie în stomac. Probabil că n-a auzit telefonul.

Deodată, mă cuprinde o dorinţă nebunească să plec de acolo. Nu mai suport s-o mint pe doamna Sykes. Arată atât de tristă, aşa cum stă acolo, în cămaşa de noapte, pregătită pentru culcare – de parcă e deja adormită. Aşa îmi pare toată casa, de parcă ar fi scufundată într-un somn adânc, genul de somn care te copleşeşte, care nu te lasă să te trezeşti, care te târăşte înapoi în cearşafuri, sufocându-te, chiar şi când te opui.

Mi-o închipui pe Juliet strecurându-se în camera ei în întuneric, îmi imaginez liniştea, prin atmosfera de somn atât de densă încât pare materială, cântecul de leagăn al podelelor scârţâitoare şi radiatoarele care şuieră încet, mişcarea cu încetinitorul a oamenilor care gravitează fără cuvinte unul în jurul celuilalt… Şi apoi…

Bum.

Doamna Sykes mă conduce înapoi spre holul de la intrare.

— Poţi veni mâine, spune ea. Sunt sigură că Juliet va avea totul pregătit până atunci. De obicei e foarte responsabilă. E o fată bună.

— Sigur că da. Mâine. Nici măcar nu suport să rostesc cuvântul, aşa că îmi iau la revedere cu un gest al mâinii şi apoi o iau la goană din nou prin întuneric, spre maşină.

E şi mai frig decât înainte. Ploaia, amestecată cu ace de gheaţă, ricoşează de pe capota maşinii în timp ce stau şi aştept să se încălzească motorul, suflând în mâini şi tremurând, recunoscătoare că am scăpat. Imediat ce am ieşit din casă, mi s-a luat o greutate de pe piept, de parcă atmosfera şi presiunea din interior ar fi fost diferite, mai grele. Prima mea impresie a fost corectă: chiar este o casă disperată. Văd silueta mamei lui Juliet dincolo de fereastră. Mă întreb dacă aşteaptă să plec eu sau îşi aşteaptă fiica să vină acasă.

Acesta e momentul când iau o decizie. Ştiu ce voi face. Mă duc la Kent, o prind pe Juliet şi, dacă trebuie, o s-o lovesc în

faţă. O s-o fac să vadă cât de tâmpită e toată ideea asta cu moartea. (Cu siguranţă, nu e o plăcere pentru mine.) Dacă o să fie nevoie, o s-o leg în spatele maşinii ca să *nu poată* pune mâna pe armă.

Îmi dau seama că n-am făcut niciodată ceva bun pentru cineva, cel puţin nu în ultima vreme. Uneori fac voluntariat pentru cantina socială, dar doar pentru că universităţile văd cu ochi buni chestiile astea; BU a menţionat activitatea caritabilă în secţiunea de admitere a site-ului lor. Şi evident că sunt drăguţă cu prietenele mele şi fac cadouri *minunate* la aniversări (odată, am petrecut o lună şi jumătate colecţionând solniţe în formă de vaci pentru Ally, pentru că ea adoră vacile şi sarea). Dar, de obicei, nu fac fapte bune doar de dragul de a le face. Asta va fi fapta mea bună.

Apoi îmi trece prin minte o idee. Îmi amintesc că, atunci când l-am studiat pe Dante la ora de engleză, Ben Gowan tot întreba dacă sufletele chinuite sunt aruncate în iad (Ben Gowan a fost odată exmatriculat trei zile pentru că a desenat o imagine cu o bombă care arunca în aer cantina şi peste tot zburau capete desprinse de trup, aşa că, pentru el, întrebarea era normală), iar doamna Harbor a început iar să divagheze şi a spus că nu, nu e posibil, dar că unii gânditori creştini credeau că poţi ajunge din purgatoriu în rai după ce ţi-ai ispăşit păcatele. Eu n-am crezut niciodată, cu adevărat, în rai. Întotdeauna mi s-a părut că sună aiurea: toată lumea fericită şi reunită, Fred Astaire şi Einstein dansând tango pe norişori, genul ăsta de chestii.

Dar, dacă stau să mă gândesc, nici n-am crezut vreodată că o să trăiesc aceeaşi zi la nesfârşit. Nu e mai aiurea decât ce mi s-a întâmplat deja. Poate că toată ideea e să dovedesc că sunt o persoană cumsecade. Poate că trebuie să dovedesc faptul că merit să merg mai departe.

Poate că Juliet Sykes e singurul lucru care stă între mine şi o eternitate de fântâni de ciocolată şi dragoste perfectă şi tipi care te sună când spun că te sună şi îngheţate cu banane care te ajută să arzi caloriile.

Poate că ea e biletul meu de ieşire.

Mai mult decât în întârziere

Nici nu mă obosesc să parchez pe aleea lui Kent. N-am de gând să stau mult aici şi nu vreau să rămân blocată înăuntru. Şi, în plus, mă atrage ideea de a merge prin pădure în ploaie. E o

încercare, un alt mod de a mă sacrifica. Şi, din amintirile mele foarte limitate de la şcoala de duminică (mama a renunţat să mă mai trimită după ce am făcut o criză uriaşă când aveam şapte ani şi am ameninţat că mă convertesc la voodoo, deşi nu eram sigură exact ce înseamnă), ştiu că aşa funcţionează: trebuie să sacrific ceva.

Trag pe dreapta pe marginea udă a Autostrăzii 9 şi îmi pun din nou hanoracul lui Izzy deşi e ud leoarcă. Totuşi, e mai bun decât nimic. Mi-l aranjez pe cap şi ies din maşină, oprindu-mă o clipă. Şoseaua e pustie, fâşiile de negru alternează cu bălţile slabe de lumină ale stâlpilor de pe margine. Încerc să identific exact locul în care maşina lui Lindsay a ieşit de pe şosea în prima noapte, dar totul arată la fel. Ar putea fi oriunde. Închid ochii, încercând să-mi amintesc ceva dinainte de impact, un semn de viaţă din întuneric, dar nu-mi apare nimic.

Iau o lanternă din portbagaj şi pornesc prin pădure.

E o plimbare mai lungă decât aş fi crezut, iar sub straturile subţiri de gheaţă subţire dau peste noroiul moale care îmi cuprinde pantofii New Balance ca nisipurile mişcătoare. După câteva minute, încep să aud bubuitul îndepărtat al muzicii de la petrecere, pulsând prin întuneric de parcă ar face parte din peisaj, de parcă ritmul ar fi parte din noapte, dar mai merg încă zece minute până când văd clipocitul slab al luminilor licărind din când în când printre copaci – slavă Domnului, că începusem să cred că merg în cerc – şi încă cinci minute până se răreşte pădurea şi văd casa, ca un tort de îngheţată aşezat pe pajişte, sclipind intermitent, în timp ce ploaia stinge şi aprinde luminile de pe verandă. Sunt moartă de frig şi regret sută la sută că am luat decizia să merg pe jos. Asta e marea problemă cu sacrificiul. E dureros, la propriu.

Imediat ce intru pe uşă, două fete încep să se hlizească şi un grup întreg de elevi de-a unşpea cască gura la mine. Nu-i învinovăţesc. Ştiu că, probabil, arăt ca dracu'. Nici nu m-am obosit să-mi schimb pantalonii de casă înainte să plec – o pereche de pantaloni de trening din velur, mai mari cu câteva numere, pe care mi i-a făcut mama cadou pe vremea când erau încă la modă.

Însă nu pierd vremea cu fetele alea. Deja îmi fac griji că am venit prea târziu.

Tara coboară pe scări în timp ce eu dau din coate ca să urc şi o apuc de braţ aplecându-mă înspre urechea ei.

— Juliet Sykes! trebuie să ţip.

— Poftim? ţipă şi ea, zâmbind.

— Juliet Sykes! E aici?

Tara îşi atinge urechea ca să îmi dea de înţeles că nu mă aude.

— O cauţi pe Lindsay?

Courtney e în spatele Tarei şi se apleacă, proptindu-şi bărbia pe umărul Tarei.

— Am găsit rezerva secretă – rom şi toate cele. Tara a spart o vază. Vrei şi tu?

Clatin din cap. N-am fost niciodată atât de trează printre oameni atât de beţi şi spun o rugăciune scurtă de mulţumire că nu sunt nici pe jumătate atât de enervantă ca ei când sunt beată. Continui să urc scările, în timp ce Tara ţipă:

— Lindsay e în spate.

Înainte să mă îndepărtez prea tare, o aud pe Courtney zbierând:

— Ai văzut cu ce e îmbrăcată?

Trag adânc aer în piept şi îmi spun că n-are importanţă. Singurul lucru care contează e s-o găsesc pe Juliet. Măcar atât să fac.

Dar, cu fiecare pas, îmi pierd speranţa. Holul de la etaj e plin ochi şi probabil că a şi plecat; poate n-a venit deloc – ceea ce nu prea pot să sper.

Totuşi, merg mai departe şi reuşesc în cele din urmă să ajung în camera din spate. Imediat ce intru, Lindsay se catapultează peste mine ca o grenadă – de fapt, sare peste cinci oameni – şi, o clipă, sunt recunoscătoare să o văd, fericită şi beată şi cea mai bună prietenă a mea, răsfăţată cu una dintre îmbrăţişările ei de urs şi să uit de ce sunt acolo.

— Fetiţă rea ce eşti, zice lovindu-mă peste mână când se retrage. Chiuleşti de la şcoală, dar vii la petrecere? Ce obrăznicătură!

— Caut pe cineva, spun eu. Verific încăperea: Juliet nu e aici. Nu că mă aşteptam să fie aici, nu ştiu, să stea pe canapea şi să flecărească cu Jake Somers, dar instinctul – şi speranţa – de a căuta nu mă părăsesc.

— Rob e jos. Lindsay face un pas înapoi şi ridică mâna, încadrându-mă în unghiul dintre degetul mare şi arătător. Arăţi ca un vagabond care a dat spargere la Wal-Mart. Tu încerci să nu ţi-o tragi sau ce?

Mă enervez din nou. Lindsay are întotdeauna ceva de spus.

— Ai văzut-o pe Juliet Sykes? întreb.

Lindsay se uită la mine o fracţiune de secundă şi apoi izbucneşte în râs.

— Vorbeşti serios?

Mă cuprinde un sentiment enorm de uşurare. Poate că n-a apărut. Poate că a avut probleme cu maşina sau şi-a pierdut curajul, sau…

— Mi-a zis că sunt o nenorocită.

În momentul ăsta, Lindsay mă dărâmă. A venit.

— Îţi vine să crezi?

Lindsay încă se amuză. Mă cuprinde cu un braţ pe după umăr şi strigă:

— Elody! Ally! A venit Sammy! Şi o caută pe prietena ei cea mai bună, Juliet!

Elody nici măcar nu se întoarce; e prea ocupată cu Steve Dough. Dar Ally se leagănă în direcţia mea, zâmbeşte şi strigă:

— Bună, dulceaţă! apoi ridică sticla goală de vodcă. Dacă o vezi pe Juliet, întreab-o ce-a făcut cu restul băuturii mele!

Ea şi Lindsay cred că e o glumă bună, iar Lindsay strigă:

— Psihopata!

Am ajuns prea târziu. Când îmi dau seama, îmi vine rău şi furia mea împotriva lui Lindsay se întoarce cu aceeaşi intensitate.

— Prietena mea cea mai bună? repet eu. Ce amuzant! Credeam că tu ai fost cea care era la cataramă cu ea.

— Despre ce vorbeşti? Lindsay devine serioasă.

— Prietene din copilărie. Cele mai bune prietene. Două boabe într-o păstaie. Lindsay dă să spună ceva, dar o întrerup. Am văzut pozele. Deci ce s-a întâmplat? Te-a prins trăgând pârţuri sau ce? Te-a văzut împroşcând muci? A descoperit că faimoasa Lindsay Edgecombe nu e perfectă, totuşi? Ce-a făcut de-a fost aşa de rău?

Lindsay deschide gura şi apoi o închide.

— E o ciudată, şopteşte ea cu ferocitate, dar în ochii ei văd ceva ce nu am mai văzut niciodată, o expresie pe care nu o pot identifica.

— Mă rog. *Trebuie* s-o găsesc pe Juliet Sykes.

Mă chinui să cobor înapoi la parter, ignorându-i pe cei care mă strigă, care mă bat pe umăr, care şoptesc că am apărut în public arătând de parcă m-aş fi pregătit să mă duc la culcare – ceea ce e adevărat, desigur. Mă gândesc că, dacă sunt destul de rapidă, o prind pe Juliet la ieşire. Trebuie să fi parcat pe undeva. Probabil e blocată. O să-i ia vreo oră să-i facă pe unii să-şi mişte maşinile (asta dacă reuşeşte să convingă pe cineva s-o ajute, ceea ce mă îndoiesc) şi chiar mai mult, dacă se hotărăşte s-o ia pe jos spre casă.

Din fericire, ajung la parter fără să mă întâlnesc cu Rob. Ultimul lucru de care am nevoie acum e să-i dau lui explicaţii. Aproape de intrare e un grup de fete dintr-a zecea, arătând îngrozite şi mai mult sau mai puţin treze, aşa că îmi încerc norocul cu ele.

— Aţi văzut-o pe Juliet Sykes?

Fetele se uită la mine ca viţelul la poarta nouă.

Oftez, înghiţindu-mi frustrarea.

— Păr blond, ochi albaştri, înaltă.

Ele îmi aruncă aceeaşi privire pierdută şi îmi dau seama că nu ştiu exact cum s-o descriu. *Jalnică,* am tendinţa să spun – asta aş fi spus acum trei zile. Dar acum nu pot să rostesc asta.

— Drăguţă, zic, testând cuvântul. Nu funcţionează, iar eu îmi încleştez pumnii. E probabil udă leoarcă.

În cele din urmă, chipurile fetelor se luminează.

— La baie, spune una dintre ele, arătând spre un mic intrând, chiar în faţa bucătăriei. În faţa unei uşi închise, e un şir de fete. Una dintre ele ţopăie de nerăbdare cu picioarele strânse. Alta bate încontinuu la uşă. Alta se uită la ceas şi spune ceva ce nu aud, dar pare enervată.

— Stă acolo de vreo douăzeci de minute, se plânge o tipă dintr-a zecea. Mi se pune un nod în stomac şi sunt cât pe ce să vomit.

În băi sunt pastile. În băi sunt lame de ras. Oamenii se încuie în băi când vor să facă lucruri rele, cum ar fi să facă sex sau să vomite. Ori să se sinucidă.

Nu aşa trebuie să fie. Trebuie să te salvez. Dau din coate să ajung la baie, împingându-mă prin şirul de fete strânse ciorchine în faţa uşii.

— La o parte, mă răstesc la Joanne Polerno, care lasă imediat mâna jos şi se dă din calea mea.

Îmi apăs urechea de uşă, încercând să aud plânsete sau icneli de vomă. Nimic. Am un nod în stomac. Totuşi, e imposibil să aud ceva, cu muzica atât de tare.

Bat şi strig:

— Juliet? Te simţi bine?

— Poate că doarme, presupune Rachel Zorf. Îi arunc o privire care sper să-i comunice cât de inutilă şi de stupidă e observaţia ei.

Bat din nou, lipindu-mi faţa de uşă. E greu de spus dacă aud un geamăt slab din interior – în clipa aceea, muzica urlă şi mai tare, acoperind orice altceva. Dar mi-o pot imagina, murind, dincolo de uşă, cu venele tăiate, într-o baltă de sânge.

— Adu-l pe Kent, cer eu, inspirând profund.

— Pe cine? întreabă Joanne.

— Trebuie să fac pipi, spune Rachel, ţopăind.

— Kent McFuller. Acu. Mişcă, urlu la Joanne şi ea pare speriată, dar o ia la goană pe hol. Fiecare secundă pare o eternitate. E prima oară când înţeleg cu adevărat ce a spus Einstein despre relativitate, despre faptul că timpul se îndoaie şi se întinde ca un ursuleţ de gumă.

— Şi ţie ce-ţi pasă? spune Rachel, mormăind suficient de tare ca să aud.

Nu răspund. Adevărul e că nu ştiu ce să răspund. Trebuie s-o salvez pe Juliet – simt asta. E fapta mea bună. Trebuie să mă salvez pe mine însămi.

Brusc, însă, nu-mi mai dau seama dacă asta mă face mai bună sau mai rea decât cineva care nu face nimic, aşa că alung gândul ăsta din mintea mea.

Joanne se întoarce cu Kent după ea. El pare îngrijorat, cu fruntea încruntată sub claia de păr castaniu care îi cade peste ochi. Mi se strânge iarăşi stomacul. Ieri am stat într-o cameră întunecată împreună cu el, la nici cinci centimetri distanţă, atât de aproape, că i-am simţit fierbinţeala uimitoare a pielii.

— Sam, zice el, şi se apleacă să mă apuce de încheietura mâinii, privindu-mă în ochi. Te simţi bine?

Sunt atât de surprinsă de atingerea neaşteptată, că mă trag în spate doar un pic şi Kent îşi ia mâna. Nu ştiu cum să explic că asta mă goleşte pe dinăuntru.

— Da, răspund, pe deplin conştientă în momentul acela de cât de ridicol trebuie să arăt în ochii lui: părul vâlvoi, pantalonii de trening. El, prin comparaţie, arată destul de îngrijit. E ceva drăguţ de dezordonat la tenişii lui în carouri şi la pantalonii largi de camuflaj cu talia joasă, iar mânecile cămăşii îi sunt suflecate, lăsând să se vadă un bronz pe care Dumnezeu ştie unde şi l-o fi făcut. Cu siguranţă, nu în Ridgeview în ultimele şase luni.

Pare nedumerit.

— Joanne a spus că ai nevoie de mine.

— Chiar am nevoie de tine. Vocea îmi sună ciudat, serioasă, şi simt că se apropie o criză de îmbujorare. Adică, nu am nevoie de tine. Am nevoie de… inspir adânc. Cred că văd o licărire fugară în ochii lui Kent şi asta îmi distrage atenţia.

— Sunt îngrijorată că Juliet Sykes e încuiată în baie. După ce spun asta, tresar. Sunt ridicolă. O să-mi spună că sunt nebună. La urma urmei, el nu ştie ce ştiu eu.

Licărul din ochi i se stinge şi chipul lui devine serios. Se duce în spatele meu şi încearcă uşa, apoi se opreşte o secundă şi se gândeşte. Nu-mi spune că sunt nebună, paranoică sau ceva de genul ăsta. Spune doar:

— Nu avem cheie. Aş putea să forţez încuietoarea. Putem s-o şi spargem, dacă e nevoie.

— Mă duc să fac pipi la etaj, anunţă Rachel, apoi se întoarce pe călcâie şi pleacă împleticindu-se.

Kent bagă mâna în buzunarul de la spate şi scoate nişte ace de siguranţă.

— Nu întreba, spune, când ridic din sprânceană. Ridic mâinile şi nu forţez nota. Sunt recunoscătoare că se ocupă de asta fără să pună întrebări.

Se lasă pe vine, îndoaie acul de siguranţă şi îl foloseşte ca să umble la încuietoare. Îşi ţine urechea lipită de uşă de parcă ascultă să audă vreun clinchet. Până la urmă, curiozitatea mă copleşeşte.

— Ce faci după şcoală, lucrezi ca spărgător de bănci sau ce?

El se strâmbă, încearcă uşa, pune acul de siguranţă la loc în buzunar, apoi scoate un card de credit din portofel.

— Nu chiar.

Kent vâră cardul de credit în fanta dintre cadru şi uşă şi îl mişcă înainte şi înapoi.

— Mama ţinea junk-foodul încuiat în cămară.

Se îndreaptă şi răsuceşte clanţa. Uşa se deschide puţin, iar eu am inima în gât. O parte din mine speră că o voi zări pe Juliet, plină de furie, sau că uşa îmi va fi trântită în faţă. Aşa aş face eu dacă ar încerca cineva să deschidă uşa când sunt înăuntru. Asta dacă aş fi trează – în viaţă – ca s-o închid.

Dar uşa rămâne pur şi simplu întredeschisă. La început, eu şi Kent ne uităm unul la altul. Cred că amândurora ne e teamă să o deschidem şi mai mult.

Apoi, el împinge uşa cu piciorul şi strigă: „Juliet?” în acelaşi timp în care uşa se deschide – iar timpul se întinde iarăşi, pare să dureze la nesfârşit – şi în secunda aia, sau jumătate de secundă, am timp să îmi imaginez cele mai îngrozitoare posibilităţi, să-mi închipui corpul ei prăbuşit la pământ.

Pe urmă, uşa se deschide: baia este curată lună, cu desăvârşire goală. Luminile sunt aprinse şi un prosop umed e întins peste chiuvetă. Singurul lucru care nu se potriveşte cu restul e fereastra. E larg deschisă şi ploaia cade pe gresia din interior.

— A ieşit pe fereastră, spune Kent în acelaşi timp în care îmi dau şi eu seama. Nu pot identifica exact nuanţa din vocea lui. E pe jumătate tristă, pe jumătate plină de admiraţie.

— Rahat! Sigur că da. După o umilinţă ca asta, era normal să caute cea mai uşoară metodă de scăpare cu putinţă, una care să nu atragă prea mult atenţia. Fereastra dă spre o pajişte în pantă şi, desigur, spre pădure. Probabil a luat-o spre pădure, plănuind să dea un ocol ca să ajungă înapoi la alee.

Ies în goană din baie. În urma mea, Kent strigă:

— Stai!

Dar eu deja am ajuns pe hol şi ies pe uşă, pe verandă. Îmi iau lanterna şi hanoracul din spatele jardinierei şi pornesc pe pajişte. Nu mai plouă atât de tare, mai degrabă o ceaţă îngheţată cade în straturi compacte din cer, dar e un frig din ăla care te pătrunde până la os. Îmi ţin lanterna îndreptată în jos în timp ce cotesc spre spatele casei. Nu sunt eu o expertă în urmăriri, dar am văzut destule filme poliţiste ca să ştiu că trebuie să te uiţi mereu după urme de paşi. Din nefericire, noroiul e atât de gros şi de ud, că pământul pare arat. Şi totuşi,

în dreptul băii găsesc o adâncitură, probabil acolo unde a aterizat, şi un şir de semne amestecate care duc, aşa cum am bănuit, drept spre pădure.

Îmi strâng hanoracul şi mai tare pe mine şi o iau la goană după ea. Nu văd nimic, în afară de cei câţiva centimetri de lumină care se întind într-un cerc în faţa mea. Nu mi-a fost niciodată teamă de întuneric cu adevărat, dar scârţâitul şi gemetele nesfârşite ale copacilor, precum şi răpăiala constantă a ploii printre crengi îmi dau senzaţia că pădurea e vie şi mormăie, ca un nebun din ăia pe care îi vezi în New York împingând cărucioare de cumpărături pline cu pungi goale.

Nu are rost să încerc să mă iau după urmele de paşi ale lui Juliet. Sunt total invizibile în pasta udă de frunze moarte, noroi şi scoarţă de copac putredă. În schimb, merg în direcţia în care sper să fie drumul către şosea, gândindu-mă că poate o s-o prind din urmă dacă s-a dus pe jos acasă. Sunt sigură că asta vrea să facă. Dacă eşti atât de disperat să fugi de la o petrecere – şi de oamenii de acolo – încât te caţeri pe o fereastră, nu prea e posibil să te întorci după câteva minute ca să-i rogi să-şi mute Hondele.

Ploaia începe să cadă din ce în ce mai tare, zuruind printre crengile îngheţate, ca sunetul unor oase care se freacă unele de altele. Mă doare pieptul de frig şi, deşi merg cât pot de repede, mi-au amorţit degetele şi abia mai pot ţine lanterna.

Abia aştept să mă întorc la maşină şi să dau căldura la maximum. Pe urmă o să conduc pe străzi căutând-o. În cel mai rău caz, o prind la ea acasă. Numai să ies din pădurea asta nenorocită.

Îmi dau osteneala să merg şi mai repede, aproape alergând acum, încercând să mă încălzesc. La fiecare câteva minute, strig „Juliet”, dar nu mă aştept să-mi răspundă cineva. Răpăiala ploii e din ce în ce mai deasă şi mai constantă şi picături mari şi groase de apă mă lovesc pe ceafă şi mă lasă fără suflu.

— Juliet! Juliet!

Răpăiala devine vijelie. Pumnale de apă îngheţată mă înjunghie. Continui să alerg, cu lanterna ca de plumb în mână. Nu-mi mai simt degetele de la picioare; nici măcar nu ştiu dacă merg în direcţia bună. Cine ştie, poate că alerg în cerc.

— Juliet!

Începe să mi se facă frică. Mă întorc pe călcâie, măturând cu lanterna prin întuneric: sunt înconjurată din toate părţile de copaci. Nu mi-a luat atât de mult să vin prin pădure către casa lui Kent, sunt sigură de asta. Am senzaţia că am degetele de două ori mai groase decât ar trebui şi, în timp ce mă rotesc, lanterna îmi zboară din mână. Se aude o bufnitură şi un sunet de sticlă spartă. Lumina pâlpâie şi moare, iar eu rămân singură într-un întuneric deplin.

— Rahat, rahat, rahat! Mă simt mai bine dacă înjur cu voce tare.

Fac câţiva paşi şovăielnici spre lanternă, cu braţele întinse în faţa mea ca să nu mă lovesc de ceva. După câţiva paşi târşâiţi, cad în genunchi, distrugându-mi pantalonii de casă, în timp ce umezeala trece prin ţesătură. Greblez cu mâinile mâzga din faţa mea, încercând să nu mă gândesc prea mult la ce ating. Ploaia îmi intră în ochi. Hanoracul mi se lipeşte de piele, duhnind a câine ud. Nu mă mai pot opri din tremurat. Asta se întâmplă când încerci să ajuţi oamenii. Ţi-o iei în freză. Simt cum mi se pune un nod în gât.

Ca să nu mă deprim cu totul, mă gândesc la ce-ar spune Lindsay dacă ar fi cu mine în toiul nopţii, în mijlocul unei păduri care se întinde pe cine ştie câţi kilometri, în plin muson, dacă m-ar vedea scormonind pământul ca o cârtiţă nebună, complet acoperită de noroi.

„Samantha Kingston, ar zice ea, zâmbind. Am ştiut întotdeauna că eşti o fată cu gânduri murdare.”

Imaginea asta mă înveseleşte pentru o clipă. Lindsay nu e aici cu mine. Probabil că acum se giugiuleşte cu Patrick într-o cameră foarte călduroasă şi uscată sau trage fumuri dintr-un joint pe care îl poşteşte cu celelalte întrebându-se cu voce tare, de faţă cu Ally de ce m-am purtat aşa de straniu. Sunt cu totul pierdută, nefericită şi singură. Durerea din gât devine din ce în ce mai puternică, până când am senzaţia că am un animal acolo, care încearcă să iasă sfâşiindu-mă cu ghearele.

Şi deodată mă înfurii pe Juliet, mă înfurii atât de tare, că îmi vine s-o pocnesc. Nu ştiu cum poate fi atât de egoistă. În ciuda tuturor – indiferent cât de rele sunt lucrurile – are de ales. Nu toţi suntem atât de norocoşi.

Şi atunci, aud cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată în toţi cei şaptesprezece ani de viaţă ai mei (plus cinci zile de viaţă după moarte).

Aud un claxon.

Sunetul e îndepărtat şi dispare imediat – un vaiet lung prin noapte, ca şi cum cineva care trece în viteză s-ar sprijini pe claxon. Sunt mai aproape de şosea decât am crezut.

Mă ridic în picioare şi merg într-un suflet spre locul din care a venit sunetul, ţinându-mi braţele întinse în faţă ca o mumie, izbindu-mă de crengi şi de acele umede ale brazilor.

Inima îmi bubuie de nerăbdare şi ciulesc urechile să mai aud un zgomot – orice zgomot – care să mă ghideze. După încă vreun minut, aud un claxon, de data asta mai aproape. Îmi vine să suspin de uşurare. Peste încă un minut, aud başii dintr-un sistem audio, apropiindu-se şi apoi îndepărtându-se în viteză. După încă un minut, văd vag printre copaci scânteierea luminilor stradale. Am găsit şoseaua.

Pe măsură ce luminile se apropie şi copacii se răresc, văd tot mai bine şi o iau la fugă. Am mintea atât de ocupată cu imaginea teancurilor de pături – o să le iau pe toate pe care le găsesc în casă – gândindu-mă la ciocolată fierbinte, la papuci călduroşi şi duşuri, că nu o văd pe Juliet Sykes decât în ultima clipă, când sunt cât pe ce să mă lovesc de ea.

E ghemuită la vreo doi sau trei metri de şosea, cu braţele strânse în jurul genunchilor. Are bluza transparentă din cauza ploii şi îi văd sutienul – cu dungi – şi oasele şirei spinării. Sunt atât de uimită să dau peste ea aici, că uit, pe moment, că ea e motivul pentru care şi eu sunt aici.

— Ce faci? o întreb cu voce tare, ca să acopăr zgomotul ploii.

Ea se uită la mine. Becurile de pe stradă îi luminează faţa. Are o privire absentă.

— Tu ce faci? repetă ea.

— Eu, ăăă, de fapt, te căutam pe tine. Chipul ei nu înregistrează nicio emoţie – nici surpriză, nici şoc, nici furie, nimic, ceea ce mă deconcertează. Nu ţi-e frig?

Ea clatină din cap, doar un pic, şi continuă să mă fixeze cu privirea aia goală şi obosită. Nu aşa mi-am imaginat că o să fie. Am crezut că avea să fie fericită că am venit s-o caut – poate chiar recunoscătoare. Sau poate că avea să fie furioasă. În orice caz, am crezut că va simţi ceva.

— Ascultă, Juliet… Abia pot să vorbesc, aşa de tare îmi clănţăne dinţii. Cred că e unu dimineaţa şi e un ger cumplit aici. Nu vrei să vii un pic la mine acasă? Să vorbim? Ştiu ce s-a întâmplat acolo – fac semn în direcţia casei lui Kent – şi îmi pare tare rău.

Vreau doar s-o fac să intre în maşina aia afurisită, dar e adevărat; *chiar* îmi pare rău.

Juliet mă priveşte intens câteva clipe, care par că nu se mai sfârşesc, în ploaia care înceţoşează cei câţiva paşi dintre noi. Apoi se ridică şi sunt sigură că am convins-o, dar ea se întoarce şi face câţiva paşi înspre şosea.

— Scuze, spune ea. Însă n-o spune ca o scuză. Ci sec.

Mă întind şi o apuc de încheietură. Îmi pare imposibil de mică în mâna mea, ca un pui de pasăre pe care l-am găsit odată la Piscul Gâştelor şi l-am luat în palmă, iar el a murit acolo, dându-şi ultima suflare întretăiată în palma mea. Juliet nu se desprinde, dar se uită la mâna mea de parcă ar fi un şarpe gata s-o muşte.

— Ascultă, încerc din nou. Ascultă. Ştiu că pare o nebunie, dar… Vântul şuieră printre copaci şi mai eliberează un nou şuvoi de ploaie. Am senzaţia că avem ceva în comun noi două. Dacă am putea să mergem undeva să vorbim…

— Nu merg nicăieri, spune Juliet. Se uită la şosea şi mi se pare că întrezăresc un zâmbet slab şi trist pe buzele ei, care dispare însă instantaneu.

Am stat prea mult afară. Mintea mea se opreşte brusc. Nimic nu mai are sens. Îmi trec prin cap imagini ciudate, un caleidoscop bizar de fantezii cu lucruri calde. O piscină plină cu ciocolată fierbinte. Un teanc de pături stivuite până în tavan. Şi o parte din mine spune *La naiba cu toate.* Să facă ce-o vrea. Mâine totul o va lua de la capăt oricum.

Dar o altă parte din mine – taurul meu interior, cum îi spunea mama – îmi şopteşte că ea îmi e datoare cu asta. Sunt acoperită de noroi; îngheţ de frig şi jumătate dintre elevii de la Thomas Jefferson cred că sunt o nebună care se îmbracă în pijamale.

— Ce-ar fi să mergem la tine acasă? Mă gândesc că va trebui să se întoarcă acolo până la urmă. Mă priveşte ciudat şi, pentru o clipă, simt că se uită drept prin mine.

— De ce faci asta? spune ea.

Trebuie să strig şi mai tare decât înainte. De pe aleea lui Kent încep să curgă maşinile, zbârnâind pe lângă noi pe şoseaua udă.

— Vreau… vreau să te ajut.

Ea clatină din cap, un gest abia vizibil.

— Mă urăşti.

Se apropie tot mai mult de şosea, ceea ce îmi dă o stare de agitaţie. O maşină vâjâie pe lângă noi, cu başii la maximum. Străluceşte când trece pe sub stâlp şi disting silueta cuiva care râde. Undeva, în dreapta, cred că aud pe cineva strigându-mi numele, dar e greu de spus în ploaia torenţială.

— Nu te urăsc. Nu te cunosc. Dar aş vrea să schimb asta. Să o luăm de la capăt.

Aproape ţip acum. Nu sunt sigură dacă mă mai aude.

Ea spune ceva, dar nu aud. Mai trece o maşină, ca un glonţ argintiu.

— Poftim?

Juliet îşi întoarce puţin capul şi zice, mai tare:

— Ai dreptate. Nu mă cunoşti.

Încă o maşină. Când trece pe lângă noi, din ea se aud râsete. Cineva aruncă în pădure o sticlă de bere care se sparge. Atunci sunt sigură că aud pe cineva strigându-mă pe nume, deşi nu-mi dau seama din ce direcţie vine sunetul. Vântul şuieră şi deodată îmi dau seama că Juliet e la un centimetru de şosea, clătinându-se pe linia subţire unde începe asfaltul, de parcă şi-ar ţine echilibrul pe o frânghie întinsă.

— Poate că ar trebui să te îndepărtezi de şosea, spun eu, dar în timpul ăsta, undeva în subconştient, creşte o idee, îmi dau seama de ceva oribil, îngrozitor, ceva care se măreşte şi se umflă ca norii de la orizont. Îmi aud numele. Şi apoi, în zare, aud jelania răguşită a melodiei *Splinter* a celor de la Fallacy bubuind din maşina cuiva.

— Sam! Sam!

Îmi dau seama acum că e vocea lui Kent.

Last night for the last time… you said you would be mine again…[25]

Juliet se întoarce cu faţa spre mine. Zâmbeşte, dar e cel mai trist zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

— Poate data viitoare, spune ea. Dar poate că nu.

— Juliet, încerc să articulez, dar numele mi se opreşte în gât. Am senzaţia că frica m-a transformat în piatră. Vreau să spun ceva, să mă mişc, să mă întind şi s-o prind, dar timpul trece atât

---

[25] „Aseară, pentru ultima dată, ai spus că o să fii din nou a mea”. (n.tr.)

de repede şi apoi îmi dau seama, ca o explozie, că muzica din boxe devine tot mai tare şi un Range Rover argintiu ţâşneşte din întuneric. Ca o pasăre sau ca un înger – ca şi cum s-ar arunca de pe o stâncă – Juliet ridică braţele şi înaintează cu viteză pe şosea, apoi se aude un ţipăt care străpunge aerul şi un scrâşnet cumplit, şi abia când trupul lui Juliet zboară de pe capota maşinii lui Lindsay şi aterizează cu faţa în jos pe şosea, în timp ce Range Roverul alunecă în pădure şi se loveşte, contorsionându-se, de un copac, iar fuioare lungi de fum şi flăcări încep să lingă aerul, îmi dau seama că eu sunt cea care ţipă.

Înainte de trezire

Atunci ajunge Kent la mine.

— Sam, spune el fără suflare, cercetându-mă cu privirea. Eşti teafără?

— Lindsay, şoptesc. E singurul lucru pe care-l pot spune. Lindsay, Elody şi Ally sunt în maşina aia.

Se întoarce spre şosea. Din pădure se înalţă coloane negre de fum. Din locul unde stăm noi, vedem bara îndoită de metal a maşinii, ridicându-se ca un deget din pământ.

— Aşteaptă aici, spune el. E un miracol, dar pare calm. Aleargă pe şosea, scoate telefonul şi îl aud strigând instrucţiuni cuiva de la celălalt capăt al firului. *A avut loc un accident. Incendiu. Autostrada 9, chiar după Devon Drive.* Îngenunchează lângă trupul lui Juliet. *Cel puţin o persoană rănită.*

Alte maşini opresc cu scrâşnet de frâne. Colegii mei se dau jos din maşini nesiguri, treziţi brusc din beţie, toată lumea vorbeşte în şoaptă, uitându-se la corpul mic şi ghemuit de pe şosea, la fumul şi la focul care se ridică din pădure. Emma McElroy opreşte şi coboară din Mini cu mâinile la gură, cu ochii ieşindu-i din orbite, lăsând portiera deschisă. Muzica urlă din aparatul de radio. Melodia lui Jay-Z, *99 Problems* bubuie în noapte şi normalitatea asta e cel mai oribil lucru din toate. Cineva ţipă:

— Pentru Dumnezeu, Emma, închide muzica!

Emma se duce înapoi în maşină şi apoi e linişte, şi nu se mai aude decât ploaia şi sunetul cuiva care plânge în hohote.

Am senzaţia că sunt într-un vis. Mă tot chinui să mă mişc, dar nu pot. Nici măcar nu mai simt ploaia. Nu-mi mai simt trupul.

Un singur gând mi se învârte iar şi iar prin cap: fulgerul alb pe care l-am văzut înainte să derapăm în desişul negru al pădurii, Lindsay ţipând ceva ce n-am putut înţelege.

Nu *stai* sau *sari.*

Sykes.

Apoi se aude un vaier lung şi ascuţit din partea cealaltă a pădurii, iar Lindsay se împleticeşte spre şosea, cu gura căscată şi lacrimile şiroindu-i pe faţă. Kent e acolo, sprijinind-o pe Ally, care şchiopătează şi tuşeşte, dar pare în regulă.

Lindsay ţipă.

— Ajutor! Ajutor! Elody e tot acolo! S-o ajute cineva! Vă rog! E atât de disperată, încât cuvintele se învălmăşesc transformându-se într-un urlet animalic. Se lasă jos pe pavaj şi suspină, cu capul în mâini. Apoi un alt vaier i se alătură: sirenele din zare.

Nimeni nu se mişcă. Totul începe să se întâmple în episoade scurte, întrerupte – sau aşa mi se pare mie – de parcă mă uit la un film în timp ce o orgă de lumini se aprinde şi se stinge necontenit. Tot mai mulţi elevi se adună în ploaie, nemişcaţi şi tăcuţi ca statuile. Apar sirenele maşinilor de poliţie, luminând scena când în roşu, când în alb, apoi iar roşu şi iar în alb. Siluete în uniforme – o ambulanţă – o targă – două tărgi. Corpul lui Juliet întins cu grijă, micuţ şi fragil, la fel ca pasărea aia, în urmă cu mulţi ani. Lindsay începe să vomite când a doua targă ia un corp din maşina distrusă, iar Kent o freacă pe spate. Ally plânge cu sughiţuri, ceea ce e ciudat, pentru că nu aud niciun sunet. La un moment dat, ridic privirea spre cer şi văd că ploaia s-a transformat în zăpadă – fulgi mari şi albi dansează prin întuneric, ca prin magie. Habar n-am cât timp am stat acolo. Sunt surprinsă că, atunci când mă uit la şosea, nu mai e aproape nimeni acolo, doar câţiva rătăciţi, o singură maşină de poliţie şi Kent care tropăie, încercând să se încălzească, vorbind cu un poliţist. Ambulanţele au plecat. Lindsay a plecat. Ally a plecat.

Apoi Kent se iveşte în faţa mea, deşi eu nu l-am văzut mişcându-se. *Cum ai făcut asta?* încerc să spun, dar nu iese nimic.

— Sam! Kent vorbeşte cu mine şi am senzaţia că mi-a rostit numele de mai multe ori. Simt o apăsare şi trece o secundă până să-mi dau seama că are mâinile pe braţele mele. Mai trece

o secundă până simt din nou că am braţe şi, în acel moment, parcă mă întorc în corp, şi impactul celor văzute mă loveşte, picioarele încep să-mi tremure şi mă prăbuşesc. Kent mă prinde şi mă ridică.

— Ce s-a întâmplat? şoptesc eu, ca prin ceaţă. Elody a…? Juliet a…?

— Şşş! şopteşte el, cu buzele aproape de urechea mea. Ai îngheţat.

— Trebuie s-o găsesc pe Lindsay.

— Ai stat aici peste o oră. Ai mâinile îngheţate.

Se dezbracă de puloverul gros cu care e îmbrăcat şi mi-l pune pe umeri. Pe gene i s-au oprit fulgi albi de zăpadă. Mă cuprinde uşor cu braţele şi mă conduce înapoi către alee.

— Haide! Să mergem la căldură.

Nu am putere să mă împotrivesc. Îl las să mă ghideze spre casă. Mâinile lui nu-mi dau drumul deloc şi, deşi abia îmi atinge spatele, simt că, fără el, aş cădea.

Am impresia că am ajuns acasă la Kent fără să ne mişcăm deloc. Apoi intrăm în bucătărie, iar el trage un scaun şi mă aşază pe el. Buzele i se mişcă şi tonul vocii e consolator, dar nu înţeleg ce spune. Apoi simt o pătură groasă peste umeri şi o durere pătrunzătoare în degetele de la mâini şi de la picioare când îmi revin în simţiri, ca şi cum cineva înfige în mine ace fierbinţi şi ascuţite. Dar tot nu mă pot opri din tremurat. Îmi clănţăne dinţii cu un zgomot care seamănă cu nişte zaruri care zornăie într-un pahar.

Butoaiele de bere sunt tot în colţ; peste tot sunt pahare pe jumătate goale în care înoată mucuri de ţigară, dar nu se mai aude muzică şi casa e cu totul altfel, fără oameni în ea. Mintea mea se concentrează pe o mulţime de detalii mărunte, sărind de la unul la altul ca o minge de ping-pong: tabloul brodat de deasupra chiuvetei pe care scrie MARTHA STEWART NU LOCUIEŞTE AICI; fotografiile de pe frigider, cu Kent şi familia lui pe o plajă, undeva, cu rude pe care nu le cunosc; vederi vechi din Paris, Maroc, San Francisco; şiruri de căni în vitrine de sticlă, cu sloganuri precum MOR FĂRĂ COFEINĂ sau E TIMPUL PENTRU CEAI.

— O bezea sau două? spune Kent.

— Poftim? Vocea îmi sună cârâit şi ciudat. Toate celelalte simţuri se trezesc instantaneu: aud şuieratul laptelui care se încălzeşte într-o oală; chipul lui Kent apare în cadru, blând şi îngrijorat, cu mici lespezi de zăpadă topindu-i-se în părul castaniu încurcat. Pătura de pe umerii mei miroase a lavandă.

— O să pun mai multe, spune Kent, întorcându-se la aragaz. După un minut, înaintea mea apare o cană enormă (pe asta scrie UNDE E CIOCOLATĂ EŞTI ACASĂ) aburindă, plină ochi cu ciocolată caldă înspumată – din aia adevărată, nu la pliculeţ – cu bezele mari, plutitoare. Nu ştiu dacă am cerut asta cu voce tare sau dacă mi-a citit gândurile.

Kent se aşază la masă în faţa mea şi mă priveşte cum iau o înghiţitură. E delicioasă, suficient de dulce şi are scorţişoară şi o aromă pe care n-o pot recunoaşte; pun cana jos cu mâini ceva mai ferme.

— Unde e Lindsay? E bine? întreb când îmi reamintesc scena. Lindsay în genunchi în faţa tuturor, vomitând. Probabil îşi ieşise din minţi – Lindsay n-ar face niciodată aşa ceva în public.

Kent dă din cap, cu ochii aţintiţi asupra mea.

— Lindsay e bine. A trebuit să se ducă la spital să vadă dacă e în stare de şoc şi chestii de-astea. Dar o să fie bine.

— Ea… Juliet a venit atât de repede. Închid ochii, amintindu-mi fulgerul alb şi, când îi deschid, Kent arată de parcă i-ar smulge cineva măruntaiele. E… adică, Juliet e…?

Clatină din cap o dată.

— N-au putut face nimic, şopteşte, atât de încet, încât, dacă n-aş fi ştiut ce voia să spună, nu l-aş fi auzit.

— Am văzut-o… încep să vorbesc şi îmi dau seama că nu pot. Aş fi putut s-o prind. Era atât de aproape.

— A fost un accident.

Kent îşi pleacă privirea. Nu sunt sigură că el crede asta cu adevărat.

Nu, n-a fost, vreau să-i răspund. Mă gândesc la zâmbetul ei ciudat când a spus *Poate data viitoare, dar probabil că nu,* şi închid ochii, încercând să alung amintirea.

— Dar Ally? Ea e bine?

— Ally e bine. Nu are nicio zgârietură. Vocea lui Kent e mai puternică, dar are un ton implorator, şi înţeleg că încearcă să mă facă să nu mai vorbesc; nu vrea să întreb ceea ce mă pregătesc să întreb.

— Elody? Vocea mea a devenit o şoaptă.

Kent întoarce capul. Un muşchi îi tresare pe faţă.

— Stătea pe locul din faţă, rosteşte, în cele din urmă, de parcă fiecare cuvânt îl doare, şi mă gândesc la Elody aplecându-se şi văicărindu-se: *De ce Sam stă întotdeauna pe locul din faţă?* Cel de pe locul pasagerului suferă impactul din plin.

Mă întreb dacă aşa li s-o fi explicat părinţilor mei la spital – coliziune, locul pasagerului, impact.

— E…? Nu pot rosti cuvântul.

El se uită la mine de parcă îi vine să plângă. Pare mai matur decât l-am văzut vreodată, cu ochii lui negri intenşi şi trişti.

— Îmi pare atât de rău, Sam, murmură, încetişor.

— Ce vrei să spui? îmi strâng pumnii atât de tare, că simt cum unghiile îmi intră în carne. Vrei să spui că ea a… că e…

Mă întrerup, incapabilă să termin propoziţia. Dacă o spun, va fi adevărat.

Kent arată de parcă fiecare cuvânt e ceva ascuţit ce trebuie scos prin stomac.

— A fost… se pare că a fost instantaneu. Fără durere.

— Fără durere? repet, cu vocea tremurândă. Fără durere? Nu ştii asta. Nu *ai* de unde să ştii. Parcă am primit un pumn în gât. Asta au spus ei? Au spus că n-a durut? De parcă n-a suferit? De parcă a fost OK?

Kent se întinde după mâna mea peste masă.

— Sam…

— Nu. Îmi trag scaunul mai în spate şi mă ridic de la masă. Tot corpul îmi vibrează de furie. Nu. Nu-mi spune că o să fie bine. Nu-mi spune că n-a durut-o. Nu ştii – habar n-ai – nimeni nu ştie cât de mult doare. Doare…

Nici măcar nu ştiu dacă vorbesc despre Elody sau despre mine. Kent se ridică şi mă cuprinde cu braţele. În clipa următoare, sunt cu capul pe umărul lui, plângând cu sughiţuri. Mă ţine strâns la piept şi şopteşte ceva liniştitor în părul meu, iar înainte să cedez cu totul şi să mă las în voia întunericului care mă cuprinde, am cel mai ciudat şi mai smintit gând – capul meu se potriveşte perfect în scobitura umărului lui Kent.

Apoi gândul la Elody şi la Juliet mă apasă prea tare, un văl greu mi se lasă pe creier şi încep să plâng. E a doua noapte la rând când m-am abandonat cu totul în faţa lui Kent, deşi, desigur, el n-are de unde să ştie asta. Ar trebui să fiu

recunoscătoare că nu-şi aminteşte că aseară am stat împreună într-o cameră întunecată, cu genunchii aproape atingându-ni-se, dar, pe mine, asta mă face să mă simt singură. Sunt pierdută într-o ceaţă, într-o pâclă şi, la un moment dat, când încep să-mi revin, îmi dau seama că, de fapt, Kent m-a prins în braţe. Tălpile mele abia ating pământul.

Are gura îngropată în părul meu şi îi simt respiraţia aproape de urechea mea. Un curent electric trece prin mine, ceea ce mă face să mă simt îngrozitor şi mai confuză decât am fost vreodată. Mă îndepărtez de el, ca să las un pic de spaţiu între noi. El mă ţine mai departe în braţe, şi mă bucur. E puternic şi cald.

— Încă îţi mai e frig, spune el. Îşi pune dosul palmei pe obrazul meu o fracţiune de secundă, dar când şi-o retrage, îi simt conturul palmei de parcă m-a ars. Ai hainele leoarcă.

— Lenjeria, îmi scapă.

El se încruntă.

— Poftim?

— Ăă… lenjeria. Adică, pantalonii, hanoracul şi lenjeria… sunt pline de zăpadă. Adică, apă topită de-acum. E foarte frig.

Sunt prea epuizată ca să-mi pese că mă simt jenată. Kent îşi muşcă buza şi dă din cap.

— Stai aici, îmi spune. Şi bea! Face semn spre ciocolata caldă.

Mă aşază la loc pe scaun şi dispare. Încă mai tremur, dar măcar pot ţine cana fără s-o vărs pe masă. Nu mă gândesc la nimic altceva decât la mişcarea cănii către buzele mele şi la gustul de cacao, la ticăitul unei pendule şi la fulgii albi care plutesc dincolo de ferestre. În câteva secunde, Kent se întoarce cu un hanorac enorm, nişte pantaloni de trening decoloraţi şi o pereche de boxeri cu dunguliţe, împăturiţi.

— Sunt ai mei, spune, apoi se face roşu la faţă. Adică, nu ai mei. Nu i-am purtat încă. Mama mi i-a cumpărat… îşi dă seama ce spune şi înghite în sec. Adică, eu mi i-am cumpărat marţi, parcă. Mai au încă eticheta pe ei şi tot restul.

— Kent? îl întrerup.

El inspiră profund.

— Da?

— Îmi pare rău, dar… nu vrei să taci din gură? Fac semn spre capul meu. Creierul meu e complet în ceaţă.

— Îmi pare rău, oftează el. Nu ştiu ce să fac. Mi-aş dori… mi-aş dori să pot face mai mult.

— Mulţumesc, spun eu. Ştiu că face un efort şi reuşesc să zâmbesc slab.

Pune hainele pe masă împreună cu un prosop alb, mare şi pufos.

— Nu ştiam… M-am gândit că, dacă îţi mai e frig, ai putea face un duş. Se înroşeşte când spune cuvântul duş.

Clatin din cap.

— Vreau doar să dorm. Am uitat de somn şi simt că mi se ia o greutate de pe umeri când zic asta: tot ce trebuie să fac este să dorm.

Imediat ce adorm, tot coşmarul ăsta se va termina.

Totuşi, un sentiment fremătător de nelinişte creşte în mine. Şi dacă ziua asta n-o s-o mai ia de la capăt? Dacă asta e ultima oară şi gata? Mă gândesc la Elody şi simt cum ciocolata caldă mi se ridică în gât.

Probabil Kent mi-a văzut expresia de pe chip, pentru că se lasă pe vine ca să mă poată privi în ochi.

— Pot să fac ceva pentru tine? Pot să-ţi aduc ceva?

Clatin din cap, încercând să nu plâng iar.

— O să-mi revin. E doar… şocul. Înghit cu greu. Vreau doar să… vreau doar să dau timpul înapoi, înţelegi?

El dă din cap şi îşi pune mâna peste a mea. Nu mă retrag.

— Dacă aş putea să te fac să te simţi mai bine, aş face-o, spune el.

În anumite moduri, ceea ce spune este o chestie tâmpită, evidentă, dar felul în care o spune, atât de sincer şi de simplu, de parcă ar fi cel mai adevărat lucru de pe lume, îmi umple ochii de lacrimi. Iau hainele şi prosopul şi mă duc pe hol în baia în care am intrat s-o căutăm pe Juliet. Intru şi închid uşa. Fereastra e încă deschisă şi vârtejuri de zăpadă pătrund înăuntru. Închid fereastra. Mă simt mai bine, de parcă deja încep să şterg tot ce s-a întâmplat în seara asta. Elody va fi bine.

La urma urmei, eu sunt cea care trebuia să stea pe locul din faţă.

Atârn prosopul pe care Juliet l-a lăsat lângă chiuvetă şi mă dezbrac, tremurând. Până la urmă nu pot rezista să fac un duş, aşa că dau drumul la apă şi intru în cabină. E unul dintre duşurile alea în care apa curge peste tine de sus, într-un şuvoi

continuu şi dens de ploaie tropicală. Când apa atinge marmura de sub tălpile mele, scoate nori mari de abur. Stau sub apă atât de mult, că mi se învineţeşte pielea.

Îmi pun hanoracul lui Kent care e foarte moale şi miroase a detergent de rufe şi, din nu ştiu ce motiv, a iarbă proaspăt cosită. Apoi rup etichetele de pe boxeri şi îi îmbrac. Evident, sunt prea mari pentru mine, dar îmi place senzaţia de curat şi nou pe care mi-o dau pe piele. Singurii boxeri pe care i-am mai văzut sunt ai lui Rob, de obicei mototoliţi pe podea sau aruncaţi sub pat şi pătaţi cu chestii pe care n-am nicio dorinţă să le identific. La sfârşit, îmi pun pantalonii de trening, care îmi sunt prea lungi şi îmi acoperă tălpile. Kent mi-a dat şi şosete, din alea mari şi pufoase. Îmi fac ghem toate hainele şi le las la uşa băii.

Când mă întorc în bucătărie, Kent e tot acolo, exact aşa cum l-am lăsat. Ceva îi scânteiază în ochi când intru, dar nu sunt sigură ce anume.

— Ai părut ud, zice încet, de parcă ar spune altceva, de fapt.

Îmi plec privirea.

— Am făcut duş până la urmă.

Se lasă tăcerea între noi timp de câteva clipe. Apoi spune:

— Eşti obosită. Te duc acasă.

— Nu! Rostesc cuvântul mai repezit decât am vrut şi Kent pare speriat.

— Nu – adică, nu pot. Nu vreau să mă duc acasă acum.

— Părinţii tăi… Kent nu mai continuă.

— Te rog.

Nu ştiu ce-ar fi mai rău: dacă părinţii mei au aflat deja şi stau acolo, aşteptându-mă, urmând să mă piseze cu întrebări şi să vorbească despre spitale şi terapeuţi care să mă ajute să îmi revin – sau dacă încă n-au auzit şi mă întorc într-o casă întunecată.

— E o cameră de oaspeţi aici, spune Kent. Părul i se usucă, în sfârşit, în valuri şi şuviţe mici.

— Nu vreau în camera de oaspeţi. Clatin din cap hotărâtă. Vreau să stau într-o cameră obişnuită. Într-o cameră în care s-a locuit.

Kent se uită la mine o clipă, apoi spune:

— Hai cu mine!

Mă ia de mână când trece pe lângă mine şi eu îl las s-o facă. Urcăm scările şi traversăm holul, spre dormitorul cu

autocolantele lipite pe uşă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că e al lui. Zgâlţâie un pic uşa – se blochează, explică el – şi în cele din urmă o deschide. Trag aer în piept cu putere. Mirosul e la fel ca azi-noapte, când am fost aici cu Rob, dar totul e diferit – întunericul arată mai blând, oarecum.

— Stai o clipă! Kent mă strânge de mână şi se îndepărtează.

Aud foşnetul perdelelor şi scot un strigăt: deodată, îmi apar în faţa ochilor trei ferestre enorme, care se întind din tavan până în podea şi ocupă un perete întreg. Nu a aprins lumina, dar e ca şi cum ar fi făcut-o. Luna e imensă şi incandescentă şi sare ca o minge prin zăpada aceea albă şi orbitoare, din ce în ce mai luminoasă. Toată camera e învăluită într-o lumină frumoasă, argintie.

— E superb, spun eu şi oftez; nici nu mi-am dat seama că îmi ţinusem respiraţia.

Kent zâmbeşte fugar. Faţa lui e doar un contur în lumina lunii.

E grozav noaptea. Dar nu mai e aşa de grozav la răsăritul soarelui.

Începe să tragă draperiile, ca să le acopere.

— Lasă-le aşa, strig eu, şi apoi adaug: te rog. Deodată, mă ruşinez.

Camera lui Kent e enormă şi miroase ca acel amestec incredibil de detergent de rufe Downey şi fire de iarbă cosită. E cel mai proaspăt miros din lume, mirosul ferestrelor deschise şi al cearşafurilor apretate. Noaptea trecută n-am putut să disting nimic, în afară de pat. Acum văd că peste tot prin cameră sunt rafturi cu cărţi. Într-un colţ, e un birou pe care se află calculator şi mai multe cărţi. Pe pereţi sunt poze înrămate, siluete înceţoşate în mişcare, dar nu pot vedea detaliile. Un fotoliu-pară e aşezat într-un colţ şi Kent mă prinde uitându-mă la el.

— Îl am din clasa a şaptea, spune el.

Cred că îl văd îmbujorându-se în întuneric.

— Aveam şi eu unul, spun eu. Nu adaug de ce l-am aruncat: pentru că Lindsay a spus că arată ca o ţâţă cu bube. Nu mă pot gândi la Lindsay acum, nici la Ally. Cu siguranţă nu mă pot gândi la Elody.

Kent trage păturile de pat şi apoi se dă înapoi, întorcându-se cu spatele, ca să-mi acorde puţină intimitate. Mă urc în pat şi mă întind, cu membrele grele şi dureros de ţepene, simţindu-mă puţin jenată, dar atât de amorţită din cauza oboselii, că nici nu-

mi mai pasă. Patul are tăblii de lemn la ambele capete, aşa că imediat ce mă întind am senzaţia că sunt într-o sanie. Îmi înclin capul ca să văd zăpada care pluteşte din cer şi apoi închid ochii, imaginându-mi că zbor printr-o pădure, în drum spre ceva frumos: o casă mică şi îngrijită în zare, cu lumânări care ard la ferestre.

— Noapte bună, şopteşte Kent. E atât de tăcut, încât uitasem că e aici.

Deschid ochii şi mă ridic într-un cot.

— Kent?

— Da?

— Poţi să stai cu mine un pic?

El dă din cap şi trage scaunul de la birou până la pat, fără să scoată un cuvânt. Se aşază cu genunchii la bărbie şi se uită la mine. Lumina lunii care intră pe ferestre dă părului său o nuanţă delicată şi argintie.

— Kent?

— Da?

— Crezi că e ciudat că sunt aici cu tine? închid ochii când spun asta, ca să nu mă uit la faţa lui.

— Eu sunt redactorul-şef de la *The Tribulation,* spune el. Şi odată, am purtat o pereche de saboţi din cauciuc timp de 365 de zile. Nu cred că mai există ceva ciudat pentru mine.

— Am uitat faza cu saboţii, spun eu. M-am încălzit în cele din urmă sub pături şi simt cum somnul mă ia pe nesimţite, de parcă stau pe o plajă fierbinte şi un val blând îmi mângâie degetele de la picioare. Kent?

— Da?

— De ce eşti aşa de drăguţ cu mine?

Urmează o tăcere atât de lungă, încât încep să cred că n-o să-mi răspundă. Îmi imaginez că aud zăpada care pluteşte spre pământ, acoperind ziua, ştergând-o cu totul. Mi-e frică să deschid ochii, sunt îngrozită că asta va rupe vraja, îngrozită că el va părea furios sau jignit.

— Ţii mine clasa a doua, când a murit bunicul meu? începe el, în cele din urmă, vorbind pe un ton scăzut, domol. Am izbucnit în plâns la cantină şi Phil Howell mi-a zis că sunt poponar. Asta m-a făcut să plâng şi mai tare, deşi nu ştiam ce e aia poponar. Râde încet în întuneric.

Eu ţin ochii strâns închişi, agăţându-mă de vocea lui. Anul trecut, Phil Howell a fost găsit pe jumătate dezbrăcat, cu Sean Trebor, pe bancheta din spate a BMW-ului tatălui său. E amuzant cum se schimbă lucrurile.

— În fine, când i-am zis să mă lase în pace, mi-a dat tava pe jos şi mâncarea a zburat peste tot. N-o să uit niciodată: în ziua aia, aveam piure de cartofi şi burgeri de curcan la prânz. Şi tu te-ai dus şi ai adunat piureul de pe podea cu mâinile şi l-ai aruncat pe faţa lui Phil. Pe urmă ai luat burgerul de curcan şi l-ai mânjit pe tricou. Ai spus: *Eşti mai rău decât prânzul cald.* Râde din nou. Asta era o insultă gravă în clasa a doua. Iar Phil a fost atât de surprins şi arăta atât de ridicol cu piureul şi cu ceapa întinse pe el, că am început să râd şi a fost prima oară când am râs după ce am aflat vestea – despre bunicul meu. Tace. Ţii minte ce ţi-am spus eu în ziua aia?

Amintirea e acolo, ca un balon care se umflă de undeva dinăuntrul meu, încât o credeam pierdută, dar toată scena e clară şi perfectă acum.

— Eşti eroul meu, am spus amândoi în acelaşi timp. Nu l-am auzit pe Kent mişcându-se, dar deodată, vocea lui e mai aproape; mi-a luat mâinile în întuneric şi le ţine strâns într-ale sale.

— În ziua aceea, am jurat că şi eu voi fi eroul tău, indiferent de cât de mult timp îmi va lua.

Stăm aşa o vreme şi mi se pare că trec ore întregi şi, în tot acest timp, somnul trage de mine, mă îndepărtează de lângă el, dar inima mi se zbate ca un fluture de noapte, luptându-se cu visele şi cu întunericul şi cu ceaţa care îmi acoperă creierul. După ce voi adormi, îl voi pierde. Voi pierde momentul ăsta pe veci.

— Kent? îl strig, iar glasul meu pare să se ridice din mijlocul ceţii şi durează o veşnicie până ajunge de la creier la gură.

— Da?

— Promiţi să stai aici cu mine? spun eu.

— Promit, şopteşte el.

Şi atunci, chiar în momentul când nu-mi mai dau seama dacă visez ori sunt trează, sau dacă mă aflu undeva, într-o vale între cele două lumi, unde tot ce-ţi doreşti se îndeplineşte, simt atingerea buzelor lui, dar e prea târziu, alunec, dispar, el

dispare, iar clipa se desprinde şi se strânge în sine însăşi, ca o floare care îşi închide corola în timpul nopţii.

ŞASE

De data asta, când visez, se aude un sunet. În timp ce cad prin întuneric, în fundal se aude o muzică în surdină, de genul celor care se aud în cabinetele medicale sau în lifturi şi, fără să ştiu cum de ştiu asta, îmi dau seama că muzica vine din cabinetul consilierului psihologic de la Liceul Thomas Jefferson.

Imediat ce îmi dau seama, pete mici de lumină încep să explodeze prin întuneric, o galerie zumzăitoare de postere inspiraţionale enervante pe care doamna Gardner le ţine pe pereţii biroului, doar că, în visul meu, ele sunt mărite de vreo sută de ori şi fiecare are mărimea unei case. Într-unul dintre ele e o poză cu Einstein şi pe el scrie: NU-I DE VINĂ GRAVITAŢIA DACĂ ŢI-A CĂZUT CU TRONC. Mai e un poster cu citatul din Thomas Edison: GENIUL E UNU LA SUTĂ INSPIRAŢIE ŞI 99 LA SUTĂ TRANSPIRAŢIE. Mă gândesc să mă apuc de unul dintre ele şi îmi fac griji că nu-mi va susţine greutatea, când mă învârt pe lângă o poză cu o pisică tărcată, care atârnă de creanga unui copac ţinându-se numai cu ghearele. Pe acesta scrie: REZISTĂ.

Şi, deodată, se întâmplă cel mai ciudat lucru: imediat ce îl văd, ţiuitul din urechi încetează şi sentimentul de teamă dispare, iar eu îmi dau seama că, în tot acest timp, nu căzusem. Plutisem.

Alarma care mă trezeşte e cel mai dulce sunet pe care l-am auzit vreodată. Mă ridic în capul oaselor şi hohote de râs mi se adună în piept. Am impulsul de a atinge totul din cameră – pereţii, fereastra, colajul, fotografiile înghesuite pe birou, blugii Tahari întinşi pe podea, manualul de biologie şi până şi lumina chioară care se furişează pe pervaz. Dacă aş putea s-o ţin în căuşul palmelor, aş săruta-o.

— Cineva e într-o dispoziţie bună azi, spune mama când cobor. Izzy e la masă cu un corn uns cu unt de arahide în faţă, muşcând încet şi atent din el, ca de obicei.

— La mulţi ani de Ziua Îndrăgostiţilor, spune tatăl meu.

Stă la aragaz şi prăjeşte ouă pentru micul dejun al mamei.

— Preferata mea, spun eu, aplecându-mă ca să fur o muşcătură din cornul lui Izzy. Ea chirăie şi mă plesneşte peste mână. Îi depun un sărut mare şi lipicios pe frunte.

— Nu mai saliva pe mine, spune ea.

— Ne vedem mai târziu, Şopârlizi, spun eu.

— Nu-mi spune aşa. Izzy scoate la mine limba murdară de unt de arahide.

— Arăţi ca o şopârlă când faci asta.

— Vrei micul dejun, Sam? întreabă mama. Nu iau niciodată micul dejun acasă, dar mama tot mă întreabă în fiecare zi – asta când mă prinde înainte s-o şterg – şi, în acel moment, îmi dau seama cât de mult iubesc obiceiurile de zi cu zi din viaţa mea: faptul că mă întreabă întotdeauna, faptul că întotdeauna spun *nu* pentru că mă aşteaptă un covrig cu susan în maşină la Lindsay faptul că ascultăm întotdeauna *No More Drama* când intrăm în parcare. Faptul că mama face mereu spaghetti şi chiftele duminica şi faptul că, o dată pe lună, tata pune stăpânire pe bucătărie şi face „tocana lui specială”, nimic altceva decât bucăţi de crenvurşti, fasole fiartă şi mult ketchup şi melasă şi n-aş recunoaşte niciodată că îmi place, dar, de fapt, e una dintre mâncărurile mele preferate: micile detalii care fac parte din tiparul special al vieţii mele, aşa cum covoarele ţesute manual devin unice tocmai datorită cusăturilor strâmbe sau ochiurilor sărite, care nu pot fi niciodată reproduse.

Atât de multe lucruri devin frumoase când te uiţi la ele cu adevărat.

— Nu vreau micul dejun. Dar mulţumesc. Mă duc la mama şi o cuprind cu braţele. Ea scoate o uşoară exclamaţie, surprinsă. Cred că au trecut ceva ani de când nu ne-am mai îmbrăţişat, în afară de strânsoarea obligatorie de două secunde de la zilele de naştere. Te iubesc.

Când mă dau în spate, ea se uită la mine, de parcă tocmai i-am dat de veste că renunţ la şcoală şi mă fac contorsionistă la circ.

— Cum aşa? spune tata, trântind o tigaie în chiuvetă şi ştergându-şi mâinile de prosopul de bucătărie. Babacul tău nu primeşte dragoste?

Dau ochii peste cap. Urăsc când tata încearcă să vorbească în „limbajul adolescenţilor”, cum îl numeşte el, dar nu-i reproşez nimic. Nimic nu mă poate afecta azi.

— Pa, tată. Îl las să mă strângă într-una dintre îmbrăţişările lui de urs. Sunt numai dragoste din cap până în vârful picioarelor; e un sentiment efervescent, de parcă cineva m-a agitat pe

dinăuntru ca pe o sticlă de Coca-Cola. Totul – vasele din chiuvetă, cornul lui Izzy, zâmbetul mamei mele – par clare, de parcă sunt făcute din sticlă sau de parcă le văd pentru prima oară. E uimitor şi simt din nou dorinţa de a merge peste tot şi de a atinge totul, ca să mă asigur că sunt adevărate. Dacă aş avea timp, aş face-o. Mi-aş pune palmele în jurul grapefruitului pe jumătate mâncat de pe masă şi l-aş mirosi. Mi-aş trece degetele prin părul lui Izzy.

Dar nu am timp. E Ziua Îndrăgostiţilor şi Lindsay e afară, iar eu am treabă de făcut. Astăzi o să salvez două vieţi: pe a lui Juliet Sykes şi pe a mea.

Să fie lumină

— Bip, bip! strigă Lindsay pe geam când eu mă grăbesc pe aleea alunecoasă, inspirând aerul rece; ador felul în care frigul îmi arde plămânii, ador până şi mirosul amărui al ţigării lui Lindsay şi fumul care poluează aerul.

— Ce tipă sexy! Cât ceri?

— Dacă vrei să ştii, răspund eu, urcând pe locul pasagerului, nu-ţi poţi permite.

Ea zâmbeşte larg şi îmi dă cafeaua înainte să mă întind eu după ea.

— La mulţi ani de Ziua Îndrăgostiţilor!

— La mulţi ani de Ziua Îndrăgostiţilor, răspund şi ciocnim paharele de polistiren.

Şi ea îmi pare mai clară ca oricând. Lindsay, cu faţa ei de înger şi părul dezordonat de un blond murdar, cu oja neagră de pe unghii sărită şi cu geanta veche de piele marca Dooney & Bourke pe fundul căreia se află mereu un strat de tutun şi de gume de mestecat Trident Original desfăcute pe jumătate. Lindsay, care urăşte să fie plictisită, care e mereu în mişcare, mereu în goană. Lindsay, care a zis odată: *Noi împotriva lumii, fetelor* – beată, ţinându-ne cu braţele pe după umeri, când eram la grădina botanică şi vorbea foarte serios. Lindsay, răutăcioasă şi amuzantă, şi feroce, şi loială, şi a mea.

Cedez brusc unui impuls şi o sărut pe obraz.

— Uhu, te dai cu lesbienele? Lindsay ridică un umăr şi se şterge de urma de luciu de buze. Sau exersezi pentru diseară?

— Poate amândouă, spun eu, şi ea începe să râdă în hohote.

Iau o gură de cafea. E fierbinte şi cred că e cea mai bună cafea din tot oraşul, din toată lumea. Slavă Domnului că există Dunkin’ Donuts.

Lindsay flecăreşte despre câţi trandafiri se aşteaptă să primească şi dacă Marcy Posner va ceda, ca de obicei, şi va plânge în baie la ora a cincea pentru că Justin Streamer i-a dat papucii acum trei ani de Ziua Îndrăgostiţilor, pecetluindu-i, astfel, soarta de fată mediu-populară, iar eu privesc pe fereastră şi mă uit cum Ridgeview trece pe lângă noi ca o ceaţă fumurie. Încerc să-mi închipui cum, în doar câteva luni, copacii îşi vor îndrepta mugurii lor mici către cer, iar crenguţele lor cu frunze şi flori vor învălui totul, ca un nor. Şi apoi, după alte câteva luni, tot oraşul va fi o explozie de verde: atât de mulţi copaci şi atât de multă iarbă, că va arăta ca un tablou proaspăt pictat. Îmi închipui cum oraşul va aştepta sub suprafaţa lumii, ca diapozitivele care trebuie schimbate într-un proiector, după care gata, vine vara.

Şi uite-o pe Elody, legănându-se pe alee în pantofii cu tocuri şi fără jachetă, ţinându-şi braţele strânse la piept. Când o văd, zâmbitoare şi vie, uşurarea e atât de copleşitoare, că izbucnesc într-un hohot aproape isteric. Lindsay ridică din sprânceană la mine.

— O să îngheţe de frig, spun eu în loc de explicaţie.

Lindsay îşi roteşte degetul în dreptul urechii.

— E total dusă după Cocoa Puffs.

— A zis cineva Cocoa Puffs? întreabă Elody, care tocmai se urcă în maşină. Mor de foame.

Mă întorc să mă uit la ea. Abia mă pot abţine să nu mă caţăr pe bancheta din spate ca să sar pe ea. Simt o dorinţă copleşitoare s-o ating, să mă asigur că e cu adevărat reală, aici şi vie. Într-un fel, ea e cea mai curajoasă şi mai delicată dintre noi. Mi-aş dori să-i pot spune asta.

— Ce e? Elody îşi încreţeşte nasul la mine şi îmi dau seama că mă uit la ea. Care-i problema? Am pastă de dinţi pe faţă sau ce?

— Nu, spun, şi din nou râsul se revarsă în cascade, ca un val de uşurare şi fericire. Mă gândesc: aş putea trăi pe veci momentul acesta.

— Eşti frumoasă.

Lindsay chicoteşte şi o cercetează pe Elody în oglinda retrovizoare.

— Sunt nişte covrigi sub fundul tău, *frumoaso.*

— *Mmm,* covrigi de sub fund. Elody bagă mâna în pungă şi scoate un covrig pe jumătate strivit, apoi se dă în spectacol cum ia o înghiţitură enormă din el. Are gust de Victoria's Secret.

— Are gust de chiloţi cu aţă, i-o întorc eu.

— Are gust de cocaină, spune Lindsay.

— Are gust de pârţ, trânteşte Elody şi Lindsay scuipă cafea pe bord, iar eu încep să râd şi nu mă pot opri. Tot drumul până la şcoală ne gândim la arome pentru covrigii de sub fund şi eu mă gândesc că toate astea – viaţa mea, prietenii mei – or fi ele ciudate, ţicnite, imperfecte sau duse cu capul, dar niciodată nu mi s-au părut mai bune decât acum.

Când intrăm în parcarea şcolii, ţip la Lindsay să frâneze. Ea apasă pe pedală şi Elody înjură când cafeaua se varsă pe ea.

— Ce naiba? Lindsay îşi pune mâna pe piept. M-ai speriat de moarte.

— Oh – ăăă… Scuze! Mi s-a părut că-l văd pe Rob.

În faţa noastră apare Chevroletul lui Sarah Grundel, intrând pe Aleea Seniorilor cu cincisprezece secunde înaintea noastră. Locul de parcare e un lucru mărunt, un detaliu, dar astăzi nu am de gând să fac *nimic* greşit. Nu vreau să îmi asum niciun risc. E ca jocul acela pe care îl jucam când eram mici, în care trebuia să evităm toate crăpăturile din asfalt, de pe trotuar, altfel însemna că avem ghinion. Chiar dacă nu credeam în el, aveam grijă să păşim corect, ca să fim sigure.

— Scuze. Greşeala mea, repet.

Lindsay îşi dă ochii peste cap şi apasă din nou pe acceleraţie.

— Te rog, spune-mi că nu te transformi în psihopată.

— Las-o în pace!

Elody se apleacă şi mă bate pe umăr. Se gândeşte doar la ce-o să fie diseară.

Îmi muşc buzele ca să nu încep să râd. Dacă Lindsay şi Elody ar şti măcar a suta parte din ce îmi trece mie prin cap *cu adevărat,* probabil că m-ar interna la balamuc.

Toată dimineaţa, de fiecare dată când închid ochii, îmi amintesc cum am simţit buzele lui Kent McFuller atingându-le pe ale mele, delicate ca aripile unui fluture; mă gândesc la coroana de lumină care îi înconjura buclele şi la felul cum i-am simţit braţele care mă sprijineau, ca să nu cad din picioare. Îmi sprijin

capul pe geam şi mă văd zâmbind din ce în ce mai larg, în timp ce Lindsay conduce în susul şi în josul Aleii Seniorilor şi înjură pentru că Sarah Grundel i-a luat de sub nas ultimul loc de parcare.

În loc să merg cu Elody şi cu Lindsay în clădirea principală, mă despart de ele şi o iau înspre clădirea A, unde e cabinetul asistentelor, mormăind o scuză despre o durere de cap. Acolo sunt depozitaţi trandafirii de Ziua Îndrăgostiţilor, iar eu trebuie să fac nişte schimbări. Bine, poate că minciuna nu e chiar sută la sută indicată pe Scara Faptelor Bune (mai ales dacă le minţi pe cele mai bune prietene), dar e pentru o cauză foarte, foarte nobilă.

Cabinetul asistentelor e lung şi îngust. De obicei, pe toată lungimea lui sunt înşirate rânduri duble de paturi, dar acum toate paturile au fost scoase şi înlocuite cu mese pliante uriaşe. Din cauza perdelelor groase, aici era de obicei întuneric ca într-o sală de cinema, dar acestea au fost trase în lături şi lumina a inundat încăperea. Lumina se reflectă din accesoriile metalice de pe pereţi şi şerpuieşte pe pereţii albi şi strălucitori. Peste tot sunt trandafiri – se revarsă din tăvi, sunt înghesuiţi în colţuri, câţiva sunt chiar împrăştiaţi pe podea, cu petalele călcate în picioare – şi dacă n-ai şti că există un principiu de organizare în toate astea şi un scop, ai crede că a detonat cineva vreun fel de bombă cu trandafiri.

Domnişoara Devane, care se ocupă de obicei de organizarea Zilei Îndrăgostiţilor, nu e prin preajmă, dar trei Cupidoni stau lângă o ladă şi chicotesc. Tresar şi se dau în spate când intru. E clar că citeau bileţelele. E ciudat, dacă stai să te gândeşti – bucăţelele alea de hârtie, frânturi de cuvinte şi complimente pe jumătate făcute, complimente false, promisiuni încălcate, dorinţe timide şi exprimări aproape adevărate a ceea ce vrei cu adevărat să spui: nu spun niciodată totul, nici măcar jumătate. O cameră plină de cuvinte care sunt aproape adevărul, dar nu chiar, cu fiecare bileţel prins pe tulpina trandafirului, zbătându-se ca o aripă de fluture ruptă. Niciuna dintre fete nu-mi adresează vreun cuvânt când încep să merg pe culoar, examinând etichetele de pe tăvi, căutând litera S. Mă îndoiesc că a mai dat vreodată cineva iama în Camera Trandafirilor şi, cu siguranţă, nu un elev de-a douăsprezecea. În cele din urmă, găsesc tava pe care scrie: St-Ta. Sunt cinci sau şase trandafiri

pentru Tamara Stugen, vreo şase pentru Andrew Svork şi trei pentru Burt Swortney, care are cel mai nefericit nume pe care l-am auzit de multă vreme. Şi iată-l: singurul trandafir pentru Juliet Sykes, cu un bileţel înfăşurat cu grijă în jurul tulpinii. POATE ANUL VIITOR, DAR PROBABIL CĂ NU. *Poate data viitoare, dar probabil că nu.*

— Ăăă… te pot ajuta cu ceva? Una dintre fete face câţiva paşi în faţă. Îşi frânge mâinile şi pare complet înspăimântată.

Trandafirul lui Juliet e subţire şi îmbobocit, nuanţat delicat cu roz. Toate petalele sunt închise. Nu a înflorit încă.

— Am nevoie de trandafiri, îi spun. De mulţi trandafiri.

Corecţii şi ajustări

Plec din Camera Trandafirilor simţindu-mă în al nouălea cer şi plină de energie, de parcă tocmai aş fi băut trei cafele cu lapte de la Caffeine Rush din mall. Am înlocuit unicul trandafir al lui Juliet cu un buchet enorm – m-am scuturat de patruzeci de dolari pentru douăzeci şi patru de trandafiri – de care am prins un bileţel scris cu litere mari: DE LA ADMIRATORUL TĂU SECRET. Mi-aş dori să fiu prin preajmă când îi primeşte. Sunt sigură că asta o s-o facă fericită. Mai mult decât atât: sunt sigură că asta o să îndrepte lucrurile. O să aibă mai mulţi trandafiri decât Lindsay Edgecombe. Încep să mă gândesc cum Lindsay o să facă ochii cât cepele când o să vadă că Juliet i-a suflat locul întâi la Cele mai Multe Valograme Primite anul acesta, şi mă apucă un râs isteric chiar în mijlocul orei de Istoria Americii. Toată lumea se întoarce şi se uită la mine, dar nu-mi pasă. Probabil aşa te simţi când iei droguri: ai senzaţia că pluteşti, că totul pare nou şi proaspăt şi luminat din interior. Doar că a doua zi te simţi vinovat şi eşti mahmur. Şi probabil te paşte închisoarea.

După ce domnul Tierney ne distribuie foile pentru extemporal, petrec douăzeci de minute desenând inimioare şi baloane în jurul întrebărilor, şi când vine printre noi să strângă lucrările, îi ofer un zâmbet atât de larg că tresare, de parcă n-ar fi obişnuit ca oamenii să pară fericiţi.

Toată dimineaţa bântui pe holuri în căutarea lui Kent. Habar n-am ce-o să-i spun când o să-l văd. De fapt, nu pot spune nimic. El nu ştie că am petrecut ultimele două nopţi împreună, că în ambele nopţi am stat atât de aproape unul de altul, încât dacă am fi respirat, am fi ajuns să ne sărutăm, că aseară cred că am şi făcut-o. Dar simt o nevoie extraordinară să fiu în

preajma lui, să îl văd făcând toate acele lucruri familiare, tipice pentru Kent: să-şi dea părul din ochi, să zâmbească strâmb, aşa cum numai el o face, să-şi târâie tenişii ăia ridicoli în carouri, să-şi ascundă mâinile în manşetele prea lungi ale cămăşilor. Inima mi se ridică în gât de fiecare dată când cred că îi văd mersul apăsat sau când observ un băiat cu o claie de păr castaniu – dar nu e el niciodată şi, de fiecare dată când mă înşel, inima mea parcurge drumul invers, grea ca o piatră.

Cu siguranţă o să îl văd măcar la ora de mate. După ora de educaţie pentru viaţă, mă opresc la baie şi petrec cele trei minute de pauză aranjându-mă în faţa oglinzii şi ignorându-le pe elevele dintr-a zecea care flecăresc în jurul meu; încerc foarte tare să nu mă concentrez asupra faptului că voi da nas în nas cu domnul Daimler în mai puţin de cinci minute. Stomacul meu face mişcări de carusel atât de des – între aşteptarea ca Juliet să primească trandafirii şi speranţa de a-l vedea pe Kent şi de a fi dezamăgită – că nu sunt sigură că pot rezista patruzeci şi cinci de minute în care să-l văd pe domnul Daimler rânjind, făcând cu ochiul şi hlizindu-se la clasă. Îmi scot din cap amintirea limbii lui în gura mea, umedă şi plină de salivă.

— Ce târfă! Una dintre tipele dintr-a zecea iese dintr-o cabină de baie, clătinând din cap.

O clipă, mă cuprinde paranoia şi sunt sigură că vorbeşte despre mine – că mi-a citit gândurile, cine ştie cum – dar apoi prietenele ei izbucnesc în râs şi una dintre ele spune:

— Ştiu. Am auzit că a făcut sex cu vreo trei băieţi din echipa de baschet.

Atunci îmi dau seama că vorbesc de Anna Cartullo. Uşa de la cabină se deschide şi se vede mâzgălitura lui Lindsay. AC=GA. Şi sub ea: *Întoarce-te la rulotă, curvă.*

— N-ar trebui să iei de bun tot ce auzi, o trântesc eu şi toate fetele amuţesc instantaneu, holbându-se la mine. E adevărat, continui, simţindu-mă mai îndrăzneaţă acum, că am o audienţă atât de captivată. Ştiţi cum apar cele mai multe zvonuri?

Fetele clatină din cap că nu. Stau atât de aproape una de alta, că am impresia, pentru o clipă, că o să-şi atingă capetele unul de altul.

— Pentru că îi vine chef cuiva să le inventeze.

În clipa asta, se aude soneria şi fetele o iau la goană spre uşă, de teamă să nu întârzie. Eu rămân acolo, forţându-mi picioarele

să iasă pe uşă, să meargă pe hol, să coboare scările şi să o ia la dreapta spre ora de mate, dar nu se întâmplă nimic. În schimb, sunt hipnotizată de scrisul de pe uşa cabinei, şi îmi amintesc că Ally a râs şi a spus că există imitaţii şi prin alte părţi. AC=GA. Sunt destul de sigură că Lindsay a scris asta dintr-un capriciu – patru litere nenorocite, tâmpite, fără sens – probabil ca să testeze un marker nou, să vadă câtă cerneală are în el. Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi scris-o intenţionat. Ar fi fost mai bine dacă o ura pe Anna. Pentru că e important. Mereu a fost important.

Fără să mă gândesc că, în momentul ăsta, am întârziat la ora de mate în mod oficial, umezesc o bucată dintr-un prosop de hârtie, doar ca experiment, şi încep să frec scrisul de pe uşa cabinei. Nu se şterge. Apoi, pentru că tot am început, nu mă pot opri. Mă uit sub chiuvetă şi găsesc un burete abraziv uscat şi o sticlă de detergent pentru faianţă. Trebuie să ţin uşa deschisă cu o mână şi să mă sprijin tare cu cealaltă, frecând cu furie, dar după un timp scrisul se decolorează, iar după încă o vreme abia mai poţi vedea literele. Mă simt aşa de bine după ce le-am şters de pe prima uşă, că mă duc pe culoar şi le şterg şi pe celelalte două, chiar dacă mă doare braţul şi am început să transpir un pic în bluza mea fără mâneci, înjurând-o în minte pe Lindsay pentru capriciile ei, pentru că foloseşte marker permanent.

După ce am terminat cu toate cele trei cabine, deschid uşile spre exterior şi mă uit la reflexiile lor din oglindă: albe, curate, fără inscripţii, aşa cum ar trebui să fie uşile cabinelor de toaletă. Şi, nu ştiu din ce motiv, asta mă umple de o asemenea mândrie şi fericire, că mă apuc să fac un mic dans chiar acolo, lovind cu tocurile podeaua de gresie. Mă simt de parcă m-am întors în timp şi am îndreptat ceva. Cu faza asta şi cu trandafirii de dimineaţă, nu m-am mai simţit niciodată aşa de vie, aşa de capabilă să fac anumite chestii.

Dar acum mi-am stricat machiajul, căci picături mici de sudoare mi se scurg pe frunte şi pe nas. Îmi dau cu apă rece pe faţă, mă şterg cu un prosop de hârtie aspru şi o iau de la capăt cu rimelul şi cu pudra de obraz de culoarea petalelor de trandafir pe care eu şi Lindsay o folosim cu religiozitate. Inima îmi sare nebuneşte în piept, în parte din cauza încântării, în parte datorită emoţiilor. Urmează pauza de prânz, iar atunci e momentul spectacolului.

— Vrei să încetezi să mai faci asta? Elody se apleacă şi îmi apasă degetele – care bat darabana – şi mi le lipeşte de masă.

Mă scoţi din sărite.

— Nu devii rexi, Sam, nu-i aşa? Lindsay face semn înspre sendvişul meu, din care am muşcat doar pe margini. *Rexi* e cuvântul ei pentru anorexică, deşi mie mi s-a părut mereu că sună a nume de câine.

— Asta păţeşti când comanzi carnea misterioasă. Ally se strâmbă la friptura mea de vită, pe care am comandat-o în ciuda faptului că e pur şi simplu inacceptabilă. Lucruri Care Nu Contează Când Ai Trăit Aceeaşi Zi de Şase Ori Şi Ai Murit De Cel Puţin Două Ori: carnea de la prânz şi cât de la modă e.

Spre surprinderea mea, Lindsay îmi ia apărarea.

— Toată carnea e misterioasă, Al. Curcanul are gust de talpă de pantofi.

— Nasol, confirmă şi Elody.

— Întotdeauna am urât curcanul de aici, recunoaşte Ally. Ne uităm una la alta şi izbucnim în râs.

Mă simt bine că râd şi umerii mi se relaxează puţin. Dar degetele încep din nou darabana involuntară pe masă, parcă ar fi animate de o voinţă proprie. Verific fiecare persoană care intră în cantină, căutându-l când pe Kent – ce se întâmplă, nu mai mănâncă acum? – când părul de un blond albicios al lui Juliet. Până acum, *nada.*

— …lui Juliet?

Mă gândeam atât de mult la Juliet că, pentru o clipă, când îi aud numele, cred că mi l-am imaginat – sau mai rău, că l-am rostit eu cu voce tare. Dar apoi văd că Lindsay se uită la Ally cu un zâmbet straniu pe buze, şi-mi dau seama că probabil a întrebat dacă Juliet a primit trandafirul nostru. Am uitat complet că Ally şi Juliet sunt colege la ora de biologie şi, deodată, rămân fără aer. Camera pare să se clatine în timp ce aştept răspunsul lui Ally. *O, Doamne, fetelor, s-a întâmplat cel mai ciudat lucru… a primit cel mai mare buchet de flori… chiar a* zâmbit.

Ally îşi pune palma peste gură, cu ochii cât cepele.

— O, Doamne, fetelor, am uitat complet să vă spun…

Cineva îmi pune palmele peste ochi şi sunt atât de surprinsă, că scot un strigăt. Mâinile miros a grăsime şi – desigur – a roiniţă. Lindsay, Ally şi Elody se sparg de râs când Rob îşi ia

mâinile de pe ochii mei. Când mă uit la el, zâmbeşte, dar are cute de enervare în jurul ochilor şi îmi dau seama că e nemulţumit.

— Acum mă eviţi? spune, trăgându-mă de breteaua bluzei, de parcă ar avea cinci ani.

— Nu chiar, îi răspund, încercând să par amabilă. De ce spui asta?

El îşi întoarce capul înspre automatul de suc.

— Stau acolo de vreo cincisprezece minute. Are vocea scăzută; clar nu-i convine să purtăm conversaţia asta în faţa prietenelor mele. Nu te-ai uitat la mine şi nici n-ai venit la mine.

Tu m-ai făcut să aştept mai mult de atât, vreau eu să spun, dar evident că n-ar pricepe. Şi în plus, când îl privesc cum îşi târâie tenişii uzaţi, îmi dau seama că nu e chiar aşa de rău. Da, e egoist şi nu prea isteţ, bea cam mult şi flirtează cu alte fete şi nu poate să dea jos un sutien nici dacă viaţa lui ar depinde de asta, ca să nu mai pomenesc de ce vine după, dar într-o zi o să crească mare şi o să facă fericită o fată.

— Nu te ignor, Rob, doar că… Oftez, trăgând de timp. Nu m-am mai despărţit niciodată de nimeni şi prin minte îmi trec doar clişee. *Nu e vina ta, e vina mea.* (Nu, e vina lui. Şi a mea.) *Hai mai bine să fim prieteni.* (N-*a*m fost niciodată prieteni.) Lucrurile între noi au fost…

El mă scrutează de parcă ar încerca să citească într-o limbă străină.

— Ai primit trandafirul meu, nu? La ora a cincea? Ai citit biletul?

De parcă asta ar face ca totul să fie bine.

— De fapt, îi explic, încercând să-mi stăpânesc nerăbdarea din voce, n-am primit trandafirul tău. Am chiulit la ora a cincea.

— Domnişoară Kingston! De partea cealaltă a mesei, Elody îşi duce mâna la inimă şi se preface şocată. Sunt foarte dezamăgită de tine. Fetele chicotesc.

Îi arunc o privire şi mă întorc înapoi la Rob.

— Dar nu asta e important. Ce e important e că…

— Eu n-am primit un trandafir de la tine, spune Rob, şi îl văd cum, încet, încet, pune lucrurile cap la cap: se petrece ceva. Când Rob gândeşte, mai că poţi să vezi cum se învârt rotiţele din mintea lui.

În dimineaţa asta, am mai făcut o schimbare în Camera Trandafirilor. M-am oprit la litera C şi am scotocit cu atenţie printre trandafirii lui Rob – sărind peste cel de la Gabby Haynes, fosta lui prietenă, pe care scria: *Când o să ieşim împreună, aşa cum ai promis, sexosule?* – şi l-am scos pe cel de la mine, cu bileţelul pentru care am pierdut ore întregi.

Lindsay îl plesneşte pe Rob peste braţ, crezând că totul e o glumă.

— Ai răbdare, Rob, spune ea, făcându-i cu ochiul. Vine şi trandafirul tău.

— Răbdare? Rob se încruntă de parcă acest cuvânt i-ar lăsa un gust rău în gură. Îşi încrucişează braţele şi se uită la mine. Pricep. Nu e niciun trandafir, nu? Ai uitat sau ce?

Ceva din vocea lui le face pe prietenele mele să se prindă, în sfârşit. Amuţesc toate, uitându-se când la Rob, când la mine.

Daţi-mi voie să reformulez: într-o zi, o să facă fericită cu adevărat o fată dintr-o frăţie, o blondă pe nume Becky cu nişte sâni cupa D, căreia nu-i pasă că e frământată ca o halcă de carne dintr-o marinată.

— N-am uitat… încep eu să spun, dar el mă întrerupe.

Glasul îi e calm, foarte scăzut, dar aud furia care curge în el – dură, rece şi tăioasă.

— Faci atâta tărăboi cu privire la Ziua Îndrăgostiţilor. Şi apoi nu-ţi respecţi partea ta de înţelegere. Tipic.

Stomacul mi se întoarce pe dos, de parcă ar încerca să digere o vacă, dar îmi ridic bărbia şi mă uit la el.

— Tipic? Şi asta ce vrea să însemne?

— Cred că ştii. Rob îşi trece o mână peste ochi şi deodată pare răutăcios, amintindu-mi de un truc pe care îl făcea tata, în care îşi trecea palma peste faţă şi îşi schimba expresia din fericită în tristă şi apoi din tristă în fericită, într-o clipită. Nu ai un istoric curat de respectare a promisiunilor…

— Alertă de psihopată, strigă Lindsay, sperând probabil să dezamorseze tensiunea.

Chestia funcţionează oarecum. Mă ridic atât de repede, că îmi răstorn scaunul. Rob se uită la mine, dezgustat, apoi loveşte scaunul cu piciorul – nu tare, dar suficient cât să se audă – şi spune:

— Caută-mă mai târziu!

Pleacă înţepat în cantină, dar eu nu mă mai uit la el. Mă uit la Juliet cum pluteşte, cum străbate suavă încăperea. De parcă a murit deja şi noi o vedem cum revine la viaţă pe bucăţi, imperfectă.

Nu are nimic în mână, niciun trandafir, doar o pungă maro de hârtie, ca de obicei. Dezamăgirea mea e atât de puternică şi de reală, că îi simt gustul, ca un nod amar în gât.

— ...Şi pe urmă a intrat un Cupidon şi jur că avea vreo trei duzini de flori, toate pentru Juliet.

Mă întorc brusc.

— Ce-ai spus?

Ally se încruntă un pic la tonul vocii mele, dar repetă.

— A primit un buchet uriaş de trandafiri. N-am văzut niciodată atât de mulţi trandafiri. Începe să chicotească. Poate că Psihopata are un obsedat pe urme.

— Dar nu înţeleg ce s-a întâmplat cu trandafirul nostru, spune Lindsay, îmbufnându-se. Le-am cerut clar să-l livreze la ora a treia, cea de biologie.

— Ce-a făcut cu ei? o întrerup eu.

Ally, Elody şi Lindsay se holbează la mine.

— Ce să facă cu ce? spune Ally.

— Cu trandafirii. I-a… i-a aruncat?

— Ţie ce-ţi pasă? Lindsay încreţeşte din nas.

— Eu doar… nu-mi pasă. Doar că… Toate se uită la mine cu priviri goale. Elody are gura căscată şi îi văd cartofii mestecaţi pe limbă. Cred că e drăguţ, bine? Dacă cineva i-a trimis toţi trandafirii ăia… Nu ştiu. Cred că e drăguţ şi gata.

— Poate că şi i-a trimis singură, spune Elody şi începe să chicotească din nou.

În cele din urmă, îmi pierd răbdarea.

— De ce? De ce-ai spune asta?

Elody se trage înapoi, de parcă i-aş fi dat o palmă.

— Eu doar… e vorba de Juliet.

— Mda, exact. E vorba de Juliet. Aşa că de ce-ar face-o? Nimeni nu dă o ceapă degerată pe ea. Nimeni nu-i dă atenţie. Mă aplec, apăsând ambele palme pe masă, cu capul bubuindu-mi de mânie şi frustrare. Aşa că. De ce. Ar. Face-o?

Ally se încruntă la mine.

— Eşti supărată din cauza lui Rob, nu-i aşa?

— Mda. Lindsay îşi încrucişează braţele. Care-i treaba cu el, oricum? Sunteţi în regulă?

— Nu e vorba de Rob, răspund eu, scuipând fiecare cuvânt printre dinţii încleştaţi.

Elody intervine.

— A fost o glumă, Sam. Ieri ai spus că ţi-e teamă că Juliet te-ar putea muşca dacă te apropii prea tare de ea. Ai spus că probabil e turbată.

Asta mă termină cu totul – chiar atunci, când Elody spune asta. Sau mai degrabă când îmi aminteşte că eu am spus asta: ieri, cu şase zile în urmă, cu o lume diferită în urmă. Cum e posibil, mă gândesc eu, să mă schimb atât de mult, dar să nu fiu în stare să schimb nimic? Asta e cel mai rău în toate astea, sentimentul copleşitor al lipsei de speranţă, şi îmi dau seama că întrebarea pe care i-am pus-o lui Elody e întrebarea care mă roade şi pe mine. De ce fac toate astea? Dacă sunt moartă – dacă nu pot schimba nimic, dacă nu pot repara lucrurile – de ce fac toate astea?

— Sam are dreptate. Lindsay îmi face cu ochiul, fără să priceapă. E Ziua Îndrăgostiţilor, ştiţi? E momentul pentru dragoste şi iertare, chiar şi pentru psihopaţii lumii. Ridică un trandafir ca pe un pahar de şampanie. Pentru Juliet.

Ally şi Elody ridică şi ele trandafirii, chicotind.

— Pentru Juliet, spun ele, într-un glas.

— Sam? Lindsay ridică din sprânceană. Vrei să ciocneşti cu noi?

Mă întorc şi mă îndrept către partea din spate a colţului seniorilor, către uşa care dă direct în parcare. Lindsay ţipă ceva şi Ally strigă:

— Nu i-a aruncat, bine?

Nu mă opresc. Trec pe lângă mese pline de mâncare, de trandafiri şi de genţi, la care toţi vorbesc şi râd, fără să ştie nimic. Simt o împunsătură în stomac care seamănă cu regretul. Toţi arată aşa de normali, în stupizenia şi fericirea lor: toată lumea pierde timpul aiurea pentru că au aşa de mult timp de pierdut, minute întregi se scurg cu discuţii de genul *cine mai e cu cine* şi *ai auzit asta.*

La orizont, se vede linia neagră a norilor, nemişcată, ca o perdea gata să fie trasă. Verific parcarea, căutând-o pe Juliet, tropăind pe vârfurile picioarelor ca să mă încălzesc. Se aude

muzica urlând dintr-o maşină de pe Aleea Seniorilor şi recunosc Taurusul argintiu al Kristei Murphy ţâşnind către ieşire. În afară de asta, parcarea e goală. Juliet s-a topit undeva în peisajul de metal şi beton.

Inspir adânc şi apoi expir un nor de abur, bucurându-mă de aerul rece care mă înţeapă în gât. Sunt aproape uşurată că a dispărut, pentru că nu ştiu exact ce i-aş fi spus. Şi, la urma urmei, n-a aruncat florile. Ăsta e un semn bun. Mai stau acolo încă o clipă, ţopăind pe vârfuri şi gândindu-mă: *În seara asta o să mă eliberez.* Mă gândesc la toate lucrurile pe care o să le fac mai mult în viaţă. Să mă duc la Piscul Gâştelor cu Izzy, până când o să fie prea mare ca să mai vrea. Să ies singură cu Elody. Să mă duc la New York şi la un meci al echipei Yankees cu Lindsay, să mă îndop cu hotdogi şi să huiduiesc toţi jucătorii.

Să-l sărut pe Kent. Să-l sărut de-adevăratelea, încet şi mult, undeva afară – poate în timp ce ninge. Poate în pădure. El o să se aplece şi o să aibă fulgi de zăpadă pe gene şi o să îmi dea părul la o parte de pe faţă şi o să îşi pună o mână caldă pe ceafa mea, atât de caldă că aproape mă arde…

— Bună, Sam! Vocea lui Kent.

Mă întorc cu un strigăt uşor, cât pe ce să mă împiedic. La fel ca în cazul lui Juliet Sykes, sunt atât de pierdută în fantezia cu Kent, că apariţia lui reală pare un vis sau o dorinţă. E îmbrăcat cu un sacou vechi de catifea reiată cu petice cusute la coate, ca un profesor de engleză ţicnit – şi adorabil. Catifeaua reiată pare moale şi simt nevoia să întind mâna şi s-o ating, o nevoie care nu are nimic de-a face cu faptul că e ziua de azi şi că toate clipele sunt preţioase.

Kent are mâinile îndesate în buzunare şi capul între umeri, de parcă ar încerca să se încălzească.

— N-ai fost la mate azi?

— Ăă… nu.

Am tot aşteptat să ne întâlnim azi toată ziua, dar acum am mintea lipsită de gânduri.

— Ce păcat! Kent îmi zâmbeşte, alergând pe loc. Ai ratat nişte trandafiri. Îşi pune geanta pe un umăr şi îi desface fermoarul, scoţând trandafirul de culoare crem cu irizaţii roz, cu o felicitare aurie fluturând la un capăt.

— Câţiva dintre ei s-au întors la birou, cred. Dar eu… ăăă, am vrut să ţi-l aduc pe acesta personal. S-a turtit un pic. Scuze!

— Ba nu s-a turtit, răspund repede. E frumos.

Îşi muşcă marginea buzei de jos – e cel mai drăguţ gest pe care l-am văzut. Cred că e emoţionat. Se uită când la chipul meu, când în altă parte şi de fiecare dată când privirea lui se opreşte asupra mea, am senzaţia că lumea din jurul nostru dispare şi rămânem numai noi doi, în mijlocul unui câmp verde, strălucitor.

— N-ai pierdut nimic la mate, spune el şi îmi dau seama că se apropie o bălmăjeală à la Kent McFuller. Adică, am recapitulat nişte chestii din tema de miercuri pentru că unii se agitau prea tare cu privire la testul de luni. Dar, în mare, toată lumea a stat cam ca pe ace, cred că din cauză că e Ziua Îndrăgostiţilor, iar lui Daimler nu prea i-a păsat că…

— Kent?

El clipeşte şi tace din gură.

— Mda?

— Tu mi-ai trimis ăsta? Ridic trandafirul. Adică, e de la tine?

Zâmbetul lui devine atât de larg, de parcă ar fi o rază uriaşă de soare.

— N-o să spun niciodată, zice el, făcându-mi cu ochiul.

Am făcut fără să vreau câţiva paşi către el, aşa că simt căldura emanată de corpul lui. Mă întreb ce-ar face dacă acum l-aş trage către mine, dacă mi-aş trece buzele peste ale lui, aşa cum a făcut el – aşa cum sper că a făcut-o – aseară. Dar până şi ideea asta îmi trimite un roi de fluturi prin stomac, iar tot trupul îmi tremură şi mă simt nesigură.

În acel moment, îmi amintesc ce ne-a spus Ally în prima zi, în ziua în care a început totul: că dacă un roi de fluturi îşi ia zborul din Thailanda, asta poate provoca o furtună tropicală în New York. Şi mă gândesc la miile de miliarde de paşi corecţi şi greşiţi şi la întâmplările şi coincidenţele care m-au adus aici, faţă în faţă cu Kent, cu un trandafir de culoare crem cu irizaţii roz în mână, şi mă simt că parcă ar fi cel mai mare miracol din lume.

— Mulţumesc, spun eu repede, şi apoi adaug: ştii… pentru că mi l-ai adus.

El lasă privirea în jos, părând mulţumit şi jenat.

— Nicio problemă.

— Eu, ăăă, am auzit că dai o petrecere diseară? Îmi vine să mă iau la palme pentru că par atât de jalnică. În capul meu,

suna mult mai bine. În capul meu, el se apleca şi făcea din nou chestia aia cu buzele, atingerea aia suavă şi delicată.

Vreau cu disperare să îndrept lucrurile, vreau cu disperare să mă întorc din nou la sentimentul pe care l-am avut seara trecută – pe care l-am avut amândoi seara trecută, şi el trebuie să-l fi simţit – dar am senzaţia că, orice aş spune, ar strica totul. Mă copleşeşte o tristeţe trecătoare după ce-am pierdut. Undeva, în rotirea nesfârşită a eternităţii, acea fracţiune minusculă de secundă când buzele noastre s-au întâlnit e pierdută pentru totdeauna.

— Da. Faţa i se luminează. Ai mei sunt plecaţi din oraş, ştii tu. Vii?

— Cu siguranţă, accept eu, cu atâta convingere, că pare oarecum speriat. Adică, vorbesc mai departe pe un ton normal, e locul în care trebuie să fii, nu?

— Să sperăm. Vocea lui Kent e scăzută şi caldă, ca siropul, şi mi-aş dori să pot închide ochii şi s-o ascult pur şi simplu.

— Am luat două butoaie cu bere. Îşi răsuceşte degetele în aer, de parcă ar spune *Iuhuuu.*

— Aş fi venit oricum. Iar îmi vine să mă iau la palme: ce naiba am vrut să spun cu asta?

Kent pare să priceapă, totuşi, pentru că se înroşeşte.

— Mulţam, spune el. Speram că o să vii. Adică, mi-am imaginat că o să vii pentru că tu eşti mereu la petreceri, ştii tu, în oraş şi chestii din astea, dar nu ştiam dacă nu ai altă petrecere, sau poate că tu şi prietenele tale faceţi altceva vinerea…

— Kent?

Face chestia aia adorabilă, când tace brusc din gură.

— Da?

Îmi ling buzele, neştiind exact cum să spun ce vreau să spun şi îmi strâng palmele în pumni.

— Eu… trebuie să-ţi spun ceva.

El se încruntă, neliniştit. E adorabil – cum de nu mi-am dat seama ce adorabil e? – şi asta nu face deloc lucrurile mai uşoare.

Trag aer în piept, apoi oftez adânc.

— O să-ţi pară o nebunie, dar…

— Da? Se apleacă şi mai tare, până când între buzele noastre nu sunt mai mult de zece centimetri. Simt mirosul de mentă al

respiraţiei lui şi capul începe să mi se învârtă nebuneşte, de parcă s-a transformat într-un carusel gigantic.

— Eu, ăăă, eu…

— Sam!

Eu şi Kent facem instinctiv un pas în spate când Lindsay se strecoară pe uşa cantinei, cu geanta mea şi cu a ei atârnate pe un singur braţ. De fapt, îi sunt recunoscătoare pentru întrerupere, deoarece eram pe punctul de a mărturisi fie că am murit acum câteva zile, fie că mă îndrăgostesc de el, şi nu ştiu dacă aş fi putut să rostesc vreuna dintre aceste afirmaţii şi probabil că el ar râde de amândouă (sau m-ar pârî la psihologul şcolii).

Lindsay se târâie până la noi, exprimând într-un mod foarte teatral povara de a duce două genţi, de parcă ar fi făcute din fier.

— Deci, mergem?

— Poftim?

Îi aruncă o privire fugară lui Kent, dar în afară de asta, nici nu-l bagă în seamă. Se aşază drept în faţa lui, de parcă nici măcar n-ar fi acolo, de parcă nu ar merita timpul ei, iar când Kent se uită în altă parte şi se preface că nu observă, îmi vine rău. Vreau să-i transmit cumva că nu sunt ca ea – că eu ştiu că el merită tot timpul meu. Merită mai mult decât timpul meu.

— Deci, mergem la Cel Mai Bun Iaurt din Ţară sau nu? Îşi duce o mână la stomac şi se strâmbă. Jur pe ce-am mai sfânt că toţi cartofii ăia prăjiţi m-au balonat în aşa hal, că numai nişte delicii pline de chimicale mă pot rezolva.

Kent face repede un semn din cap spre mine şi apoi începe să se îndepărteze, fără să spună la revedere, fără nimic, încercând doar să plece cât mai repede de acolo.

Mă dau într-o parte, pe lângă Lindsay, şi strig:

— Pa, Kent! Ne vedem mai târziu!

El se întoarce repede, surprins, şi îmi zâmbeşte larg.

— Pe mai târziu, Sam!

Îşi atinge fruntea cu degetele, în semn de salut, ca unul dintre tipii ăia dintr-un film alb-negru, şi apoi dispare în clădirea principală.

Lindsay se uită lung după el, apoi îşi îndreaptă atenţia spre mine şi îşi mijeşte ochii.

— Care-i faza? Kent te-a hărţuit şi te-a supus?

— Poate, zic eu, pentru că nu-mi pasă ce gândeşte Lindsay.

Zâmbetul şi apropierea lui m-au umplut de veselie. Mă simt uşoară şi invincibilă, de parcă am băut un vin bun şi m-am ameţit puţin.

Ea se mai uită la mine o clipă şi apoi ridică din umeri.

— Nimic nu spune mai bine „te iubesc” ca o cărămidă aruncată pe fereastră. Apoi mă ia de braţ. Iaurt?

Şi de asta, în ciuda unui milion de defecte, o iubesc pe Lindsay Edgecombe.

Rădăcina şi mugurele

— Haide, Sam! Lindsay se uită cu lăcomie la casa lui Kent, de parcă ar fi din ciocolată. Arăţi bine.

Îmi verific machiajul pentru a cincizecea oară în oglinda maşinii. Îmi mai pun un ultim strat de luciu de buze şi pescuiesc o bucăţică de rimel din colţul genelor, exersând discursul pe care l-am tot repetat în minte. *Ascultă, Kent, s-ar putea să-ţi sune aiurea, dar mă întrebam dacă, ştii tu, dacă vrei să ieşim împreună cândva...*

— Nu pricep. Ally se apleacă de pe bancheta din spate, iar jacheta ei pufoasă de la Burberry scârţâie. Dacă n-o s-o faci cu Rob, de ce te agiţi aşa?

— Nu mă agit, spun eu. În ciuda faptului că m-am dat cu fond de ten şi cu pudră într-o nuanţă delicată, sunt albă ca un vampir.

— Ba te agiţi, mă contrazic Lindsay, Elody şi Ally într-un glas, apoi încep să râdă.

— Sigur nu vrei o gură? Ally mă înghionteşte în umăr cu sticla de vodcă.

Clatin din cap.

— Mi-e bine.

În mod ciudat, sunt prea emoţionată ca să beau. Şi în plus, asta e prima mea zi din noul meu început. De acum înainte, voi face lucrurile aşa cum trebuie. Voi fi altă persoană, o persoană bună. Voi fi genul de om care rămâne în amintirea oamenilor în mod pozitiv, nu doar va rămâne pur şi simplu. Mi-am tot repetat asta la nesfârşit în minte şi doar ideea în sine îmi dă putere, e ceva concret de care mă pot agăţa, o ancoră de salvare.

Asta mă ajută să îmi înving teama şi senzaţia sâcâitoare care mă roade undeva în adâncul meu, că am uitat să fac ceva, că e ceva în neregulă.

Lindsay îşi pune braţele în jurul meu şi îmi depune un sărut pe obraz. Gura îi miroase a vodcă şi a tic-tac.

— Propriul nostru şofer desemnat, spune ea. Mă simt ca un film special de după-amiază[26].

— Tu eşti un film special, spune Elody. Din alea care te avertizează.

— Uite cine vorbeşte, curviştină, i-o zice Lindsay, întorcându-se să arunce în Elody cu un tub de ruj. Elody îl prinde şi chiţăie triumfătoare, apoi şi-l aplică pe buze.

— Ei bine, eu sunt genul ăla care îngheaţă de frig, intervine Ally. Putem intra, vă rog?

— *Madame?* Lindsay se întoarce spre mine, fluturând din mână şi făcând uşor o plecăciune.

— Bine. Hai s-o facem.

Continui să repet câteva replici în minte: *Ştii, să vedem un film, să mergem să mâncăm undeva sau chestii de genul ăsta... Ştiu că au trecut câţiva ani de când n-am mai vorbit...*

Petrecerea e gălăgioasă, ca un vuiet puternic. Poate pentru că sunt trează, dar toţi par ridicol de înghesuiţi, de înfierbântaţi şi de incomozi şi, pentru prima oară după multă vreme, mă simt jenată să intru, de parcă lumea se holbează la mine. Îmi aduc aminte de ce sunt acolo: să-l găsesc pe Kent.

— Ce nebuni! Lindsay se apleacă şi face semne cu mâna spre toţi cei înghesuiţi unul într-altul, înaintând câte un centimetru o dată, de parcă ar fi legaţi de o frânghie invizibilă.

Ne croim drum la etaj. Toţi au ochii lucioşi, ca păpuşile, de la alcool sau poate de la alte chestii. E cam înfricoşător, dacă stau să mă gândesc. Chiar dacă am fost dintotdeauna colegă cu oamenii ăştia, acum îmi par diferiţi, necunoscuţi, iar când îmi zâmbesc, văd doar dinţi peste tot, ca ai unor peşti piranha gata să devoreze ceva. Simt că s-a tras la o parte o perdea şi îi văd pe oameni aşa cum sunt, diferiţi şi agitaţi şi de nerecunoscut. Pentru prima oară în ultimele zile, mă gândesc la visul pe care l-am avut o vreme, că ajung la o petrecere şi toată lumea pare cunoscută, cu excepţia unui singur lucru, ceva care e în neregulă. Mă întreb dacă nu cumva înţelesul real al visului era că nu ceilalţi oameni se transformă, ci că eu mă schimb. Lindsay mă împunge cu degetul în spate, încurajându-mă să merg mai

[26] În original, *after-school special,* filme difuzate după orele de curs, de obicei cu mesaj moralizator. (n.tr.)

departe, şi sunt bucuroasă că face asta. Această mică atingere îmi dă curaj.

Intru în prima cameră de la baza scărilor, una dintre cele mai mari, şi bătăile inimii o iau razna: Kent. Stă într-un colţ şi vorbeşte cu Phoebe Rifer. Mintea mi se înceţoşează instantaneu şi se face ca o furtună uriaşă de zăpadă, complet inutilă. Parcă am gura plină cu vată şi regret amarnic că nu am luat măcar o gură de alcool, ca să nu fiu aşa de conştientă de faptul că mă simt ciudat, stângace şi înaltă, de parcă aş fi Alice în Ţara Minunilor şi am devenit prea mare pentru încăperea respectivă.

Mă întorc să schimb două vorbe cu Lindsay – nu ştiu ce, dar simt nevoia să vorbesc cu cineva, nu să stau acolo şi să mă holbez ca un soi de legumă uriaşă – dar ea a dispărut. Desigur. Probabil s-a dus să îl caute pe Patrick. Îmi strâng palmele în pumni şi închid ochii. Asta înseamnă că, în orice secundă de acum, în *trei, doi, unu...*

— Sam!

Rob nu mă cuprinde cu braţele, iar când mă întorc, se uită strâmbându-se la mine, de parcă aş mirosi urât. E o nebunie, dar chiar am uitat că o să fie la petrecere. Nu m-am gândit deloc la el.

— Nu credeam că o să apari.

— De ce n-aş fi făcut-o? Îmi încrucişez braţele la piept după ce Rob îşi trece privirea peste sânii mei, într-un mod cum nu se poate mai lipsit de orice urmă de subtilitate.

— Te-ai purtat aiurea de tot azi.

Şi iată că-l aud bălmăjind:

— Deci? O să-ţi ceri scuze? rânjeşte el, leneş şi tâmp. Putem găsi o metodă prin care să-ţi iei revanşa.

În mine clocoteşte furia. Mă cercetează din cap până în picioare de parcă ochii lui sunt degete, de parcă încearcă să mă atingă toată deodată. Nu-mi vine să cred câte nopţi am petrecut pe canapeaua din subsolul lui şi l-am lăsat să saliveze pe mine. Ani întregi de fantezii dispar în secunda asta.

— A, da? Mă chinui să-mi păstrez cumpătul, dar nu-mi pot reţine asprimea din voce. Din fericire, Rob e prea beat ca să observe. Mi-ar face plăcere. Să mă revanşez faţă de tine, vreau să spun.

— Da? Faţa lui Rob se luminează; se apropie un pas de mine şi îmi cuprinde mijlocul cu braţele. Mă cutremur, dar mă forţez să-mi păstrez calmul.

Îl mângâi cu degetele pe piept şi arunc o privire spre Kent, care tot mai vorbeşte cu Phoebe. O clipă, mă enervez – Phoebe are personalitatea unui afurisit de tăieţel, pentru Dumnezeu – dar îmi îndrept din nou privirea spre chipul lui Rob şi flirtez iarăşi.

— Cred că avem nevoie de puţin timp petrecut în doi, ce zici?

— Cu siguranţă. Rob se clatină un pic pe picioare. La ce te gândeşti?

Mă ridic pe vârfuri ca să îi şoptesc ceva la ureche.

— La etajul ăsta e un dormitor. Cu nişte autocolante pe uşă. Du-te acolo şi aşteaptă-mă. Aşteaptă-mă dezbrăcat. Mă las puţin pe spate şi îi ofer cel mai sexy zâmbet al meu. Şi îţi promit să îţi ofer cea mai bună scuză din viaţa ta.

Lui Rob aproape că îi ies ochii din cap.

— Acum?

— Acum.

Se desprinde de mine şi face un pas împleticit în direcţia holului, apoi îi trece ceva prin cap şi se întoarce.

— O să vii repede, nu?

De data asta, zâmbetul meu e cât se poate de firesc.

— Cinci minute, promit, cu mâna dreaptă ridicată şi cu degetele întinse. Promit.

Când mă întorc cu spatele la Rob, abia mă pot abţine să nu izbucnesc în hohote de râs şi toată nervozitatea pe care o simţeam în privinţa lui Kent dispare. Sunt gata să mă duc la el şi să-i bag limba pe gât dacă trebuie.

Numai că el nu mai e acolo.

— Rahat, mormăi eu.

— Nu aşa vorbeşte o doamnă. Ally vine din spatele meu, ridicând din sprâncene în timp ce ia o înghiţitură din sticlă. Care-i problema? Atacul crizei Cokran?

— Cam aşa ceva. Mă frec pe frunte. L-ai văzut pe, ăă, pe Kent McFuller?

Ally îşi mijeşte ochii.

— Pe cine?

— Kent. McFuller, spun eu mai tare, şi două fete din clasa a zecea se întorc şi mă fixează cu privirea. Mă uit şi eu la ele până întorc capetele. Gazda bună a petrecerii, îi explic.

Ally îşi ridică sticla. E prea ameţită ca să fie bună de ceva. Îi fac semn către spatele casei. Lindsay şi Elody trebuie să fie în camera din spate, iar Kent e pe undeva pe-aproape.

— Hai să mergem.

Ally mă ia de braţ.

— Da, să trăiţi.

O remarc pe Amy Weiss – probabil bârfitoarea cea mai de frunte din toată şcoala – giugiulindu-se cu Oren Talmadge în pragul uşii de parcă ar muri de foame şi gura lui ar fi plină de pufuleţi Cheetos. O trag pe Ally către ei.

— Vrei să mergi cu Amy Weiss? îmi şuieră Ally în ureche. În clasa a noua, Amy a împrăştiat zvonul că Ally l-a lăsat pe Matt Dannon şi pe alţi doi băieţi să îi atingă sânii în spatele sălii de sport în schimbul temelor la mate pe o lună. N-am ştiut niciodată dacă povestea e adevărată sau nu – Ally jură că nu e, Matt jură că e, iar Lindsay bănuieşte că Ally i-a lăsat doar să se uite, nu şi s-o atingă – dar, în orice caz, de atunci Ally şi Amy au fost în mod neoficial la cuţite.

— Piua! O bat pe Amy pe umăr şi ea se desprinde de gura lui Oren.

— Bună, Sam! răspunde ea şi faţa i se luminează. Îi aruncă repede o privire lui Ally apoi se întoarce iar către mine, trecându-şi braţele pe după gâtul lui Oren, care pare foarte confuz, întrebându-se probabil ce s-a întâmplat cu ventuza de pe faţa lui.

— Scuze. Blochez cumva holul?

— Nu, doar fundul tău îl blochează, răspunde Ally veselă.

O strâng de braţ şi ea scheaună. Ultimul lucru de care am nevoie acum e ca ele să se ia la ceartă.

— Ştiu eu un loc mult mai bun, îi zic, dacă tu şi Oren vreţi… ştii tu, mai multă intimitate.

— Vrem intimitate, intervine şi Oren.

Îi zâmbesc.

— Dormitorul deschis. Cu autocolante pe uşă. Cu un pat *super* moale. Îmi duc degetele la buze şi îi trimit o bezea lui Amy. Distracţie plăcută!

— Ce-a fost asta? explodează Ally imediat ce ne îndepărtăm. De când e Amy cea mai bună prietenă a ta?

— E o poveste lungă.

Mă simt bine, puternică şi stăpână pe mine. Lucrurile se desfăşoară aşa cum ar trebui. Când ajung în dreptul dormitorului lui Kent, pun mâna pe uşă, în treacăt. *Îmi pare rău, Rob.*

Eu şi Ally ne strecurăm pe hol. Cercetez mulţimea căutându-l pe Kent, intrând în diverse camere şi enervându-mă tot mai tare pentru că nu-l găsesc.

Auzim un ţipăt şi apoi o explozie de râsete. O clipă, mi se opreşte inima în loc şi mă gândesc: nu se poate, nu în seara asta, nu din nou, nu Juliet, dar apoi îl aud pe Oren strigând:

— Frate, trage-ţi pantalonii pe tine, ce Dumnezeu!

Ally îşi scoate capul afară pe uşa camerei în care suntem şi se uită spre camera lui Kent. Ochii i se fac atât de mari şi de rotunzi, că arată ca un personaj din desene animate.

— Ăă, Sam? Cred că vrei să vezi asta.

Trag cu ochiul pe hol. Rob goneşte către scări – sau cel puţin încearcă. Îi vine cam greu să se mişte, pentru că este: (a) înconjurat din toate părţile de oameni care se holbează la el şi (b) mai mult decât nesigur pe picioare – îmbrăcat cu nimic altceva decât boxerii şi tenişii New Balance cu şosete desperecheate. Şi cu şapca, desigur. Îşi strânge ghem restul hainelor în faţă şi strigă:

— La ce dracu' vă uitaţi?

Mi-ar părea rău de el dacă n-ar fi tenişii la mijloc. Adică, nu s-a putut deranja să-i scoată? Era prea ocupat să-şi plănuiască metoda de atac asupra sutienului meu sau ce? În plus, când ajunge aproape de scări, se ciocneşte de o elevă de-a zecea şi, în loc să se dea la o parte, o strânge într-o îmbrăţişare de beţiv. Nu aud ce spune fata, dar când se eliberează, o văd chicotind, de parcă faptul de a fi fost prinsă la înghesuială de un tip dintr-a douăsprezecea, transpirat şi pe jumătate dezbrăcat, beat de nu mai ştie de el, ar fi fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat toată ziua.

— Mda, îi spun lui Ally. Chiar ne-am despărţit. E oficial.

Ea se uită la mine ciudat.

— Kent.

Inima îmi tremură.

— Poftim?

— E Kent.

Creierul mi se opreşte din nou. Ştie. E clar că sunt obsedată de el; poate că Lindsay i-a ciripit ceva după ce ne-a văzut afară, în faţa cantinei.

— Eu – chestia cu Rob nu are nicio legătură cu…

Ally clatină din cap şi arată cu degetul peste umărul meu.

— Kent. E în spatele tău. Nu-l căutai mai devreme?

Mă cuprinde un val de uşurare. Ally nu ştie. Dar mai e şi o împunsătură mică de dezamăgire. Nu ştie pentru că nu e nimic de ştiut. Nici *el* nu ştie. Mă întorc şi îl caut cu privirea pe hol.

— Acolo. Ally arată către o uşă, la vreo trei metri mai încolo. Din locul unde stăm noi, e imposibil să vezi mai mult de câţiva centimetri din camera care, după masa uriaşă ce blochează jumătate din intrare, pare să fie un spaţiu de depozitare sau un birou. Oamenii intră şi ies de acolo.

— Haide. O trag din nou pe Ally după mine, dar ea se eliberează.

— Mă duc s-o caut pe Lindsay.

E clar că s-a săturat de misiunea necunoscută în care mă aflu eu. Dau din cap şi ea o tuleşte către camera din spate, folosindu-se de sticla de băutură ca de un ciomag pentru vite, împingându-i pe ceilalţi din calea ei. O mână mi se încleştează pe braţ şi tresar.

Mă întorc: Bridget McGuire şi Alex Liment.

— O ai pe doamna Harbor la engleză, nu? Nu aşteaptă să răspund şi se lansează într-o tiradă: ştii dacă a dat azi temele pentru eseurile la *Macbeth?* Alex a lipsit. Programare la doctor.

Pentru că, până la urmă, nu m-am mai dus cu Lindsay după iaurt – mă trăgea aţa să stau aproape de şcoală, de miezul evenimentelor – aproape uitasem de Bridget, de Anna şi de Alex. Şi acum, privirea de pe faţa lui Alex – zâmbetul acela vag, ştrengăresc care se strecura şi pe faţa lui Rob atunci când reuşea să obţină o prelungire a termenului de predare din partea profesorilor pentru motive total inventate – mă face să vreau să-l plesnesc. Mă gândesc la Anna, cu fardul ei de ochi negru-cărbune şi cu sala ei de mese improvizată pe podeaua băii abandonate. Nici Bridget nu e aşa de rea. Enervantă, da, dar e drăguţă şi amabilă şi genul de persoană care probabil îşi petrece timpul liber făcând voluntariat pentru copiii bolnavi.

Nu pot să accept asta. Nu-l pot lăsa să scape basma curată.

Bridget bate câmpii în continuare, cum că mama lui Alex e obsedată de sănătate. O întrerup.

— Simte cineva miros de mâncare chinezească?

Bridget strâmbă din nas, evident dezamăgită că n-am ascultat-o.

— Mâncare chinezească?

Adulmec aerul cu gesturi exagerate.

— Da. Miroase a – mă uit direct la Alex – vită cu portocale.

Zâmbetul îi dispare de pe chip, dar ridică din umeri şi spune:

— Eu nu simt nimic.

— O, Doamne! Bridget îşi duce palma la gură. Nu e respiraţia mea, nu? Am mâncat aseară mâncare chinezească.

Mă uit fix la Alex.

— Care-i problema cu tine? întreb eu, fără să încerc să îmi reţin asprimea din voce.

El clipeşte.

— Poftim?

Bridget pare nedumerită şi, o clipă, rămânem toţi trei tăcuţi. Eu şi Alex ne privim în ochi şi Bridget îşi mută privirea de la unul la altul atât de rapid, că mi-e teamă că o să-şi rupă gâtul.

Apoi zâmbesc.

— Ştii tu, din punct de vedere medical. De ce-a trebuit să te duci la doctor?

Alex se relaxează vizibil.

— Nu-i mare scofală. Mama a vrut să fac nu ştiu ce vaccin ciudat. Şi ştii, un control general şi chestii din astea.

— Da, da, da. Sper că au fost meticuloşi. Arunc o privire cu subînţeles către prohabul lui. Din fericire, Bridget se uită la el, văzându-l cum se înroşeşte la faţă, şi nu observă.

— Mda. Cam aşa ceva. Tipul mijeşte ochii la mine de parcă acum m-ar vedea pentru prima dată.

— Caut şi eu un doctor, îi dau înainte. Îmi pare rău de Bridget, dar în acelaşi timp, merită să ştie ce hram poartă jalnicul ei prieten. E aşa de greu să găseşti unul bun, nu crezi? Mai ales unul care are şi un restaurant cu o ofertă de prânz de 4,99 de dolari. Ăştia chiar sunt greu de găsit.

— Despre ce vorbeşti? Vocea lui Bridget s-a transformat în scâncet. Se întoarce înapoi spre Alex. Despre ce vorbeşte?

Pe chipul lui Alex se zbate un muşchi. Îmi dau seama că vrea să mă înjure cu voce tare, dar ştie că asta ar înrăutăţi lucrurile, aşa că stă acolo, pur şi simplu, şi se uită urât la mine.

Îmi pun o mână pe braţul lui Bridget.

— Îmi pare rău, Bridget. Dar prietenul tău e un nenorocit.

— Despre ce vorbeşte?

Vocea lui Bridget creşte cu o octavă şi, în timp ce mă îndepărtez, îl aud pe Alex încercând să o calmeze, fără îndoială servindu-i minciuni peste minciuni. Ar trebui să mă simt bine cu privire la ce am făcut – la urma urmei, o merită şi, într-un mod bizar, eu doar pun lucrurile în ordine – dar imediat ce plec, mă simt ciudat de descurajată. Stăpânirea de sine dispare, alungată de o senzaţie neplăcută de nervozitate. Trec din nou în revistă evenimentele zilei, de parcă aş verifica ecranul unui computer, încercând să găsesc o eroare, ceva ce am uitat să fac sau să spun. Poate că ar fi trebuit să mă fi dus acasă la Juliet mai devreme, s-o verific. Dar, la urma urmei, nu prea ştiu ce-aş fi putut să-i spun. *Bună. Poţi să mă asiguri că nu ai de gând să te arunci în faţa unei maşini în seara asta? Ar fi grozav. Şi fără explozibile, de asemenea. Te joci cu viaţa* mea *aici.*

Muzica e atât de tare, că abia se mai distinge melodia. Îmi imaginez că îl iau pe Kent de mână şi îl trag undeva unde e întuneric şi linişte. Poate în camera de jos, poate în pădure sau poate undeva, departe. Poate o să ne urcăm în maşină şi o să plecăm.

— Sam! Sam!

Ridic capul. În camera din spate, Lindsay s-a căţărat pe o canapea şi îmi face cu mâna peste marea de capete. Ally e lângă ea şi, la câţiva paşi în spatele lor, o văd pe Elody şoptindu-i ceva lui Steve Dough.

Ezit, cuprinsă de o totală lipsă de speranţă. E ridicol să vorbesc cu Kent. N-am cuvinte să-i povestesc cât de mult m-am înşelat cu privire la el, cu privire la Rob, cu privire la toată lumea. Nu cred că îi pot explica în ce fel m-am schimbat. Şi poate că totul e o minciună până la urmă. Poate că e imposibil să te schimbi.

În momentul acela, în timp ce ezit între două intrări, oamenii din jurul meu amuţesc sau şuşotesc, iar eu rămân mască. Pe canapea, Lindsay şovăie, cu mâna moale pe lângă corp. Lângă

ea, Ally începe să deschidă şi să închidă gura ca un peşte. Prin tot corpul simt un freamăt, ca zumzetul unui circuit electric.

Şi iat-o şi pe ea, mergând pe hol. După toate acestea, Juliet Sykes, într-o misiune.

Într-o clipă, disperarea, deznădejdea, sentimentul că am uitat sau n-am priceput anumite lucruri, toate se transformă în furie. Când o vede pe Lindsay, se opreşte şi deschide gura, intrând direct în rolul „eşti o nenorocită”, dar nu-i dau timp să rostească nici măcar primul cuvânt şi mă duc spre ea, o apuc de braţ şi aproape o târăsc înspre hol. E prea surprinsă să se opună.

O trag în cea mai apropiată baie – „Afară”, le ordon celor două fete care se aranjează în faţa oglinzii – trântesc uşa şi o încui. Când mă întorc spre ea, se holbează la mine de parcă eu aş fi psihopata.

— Ce faci?

Cred că îmi înţelege greşit întrebarea.

— E o petrecere, spune ea cu o insistenţă blândă. Când nu e ocupată s-o ia razna şi să strige că sunt o nenorocită, are o voce drăguţă, muzicală, la fel ca a lui Elody Am voie să fiu aici, la fel ca toţi ceilalţi.

— Nu. Clatin din cap, apăsându-mi tâmplele cu degetele, ca să nu bubuie. Adică, ce faci cu adevărat? De ce eşti aici?

Privirea i se îndreaptă către clanţa uşii din spatele meu. Fac iute un pas şi mă lipesc cu spatele de ea. Dacă vrea să iasă, va trebui să mă dea pe mine la o parte.

Se pare că nu-i place să-şi asume riscul, pentru că trage adânc aer în piept.

— Am venit să vă spun ceva. Ţie, lui Lindsay, lui Elody şi lui Ally.

— A, da? Ce anume?

— Eşti o nenorocită, spune ea încet, nu ca o acuzaţie, ci mai degrabă ca un lucru de care îi pare rău.

În acelaşi timp în care o rosteşte ea, spun şi eu:

— Sunt o nenorocită.

Ea se uită la mine.

— Ascultă, Juliet – îmi trec mâinile prin păr – ştiu că noi nu am fost mereu drăguţe cu tine sau măcar pe-aproape. Şi mă simt foarte prost din cauza asta – chiar mă simt. Încerc să îmi dau seama la ce se gândeşte, dar parcă s-a închis ceva în spatele ochilor ei, un buton care s-a oprit, iar ea stă acolo şi se uită

absentă la mine. Adaug în grabă: chestia e că n-am intenţionat niciodată nimic cu asta, înţelegi? Nu cred că m-am – ne-am – gândit vreodată la asta cu adevărat. E genul ăla de chestie care se întâmplă. Oamenii făceau mişto de mine tot timpul. Mă umple de nervi, cum stă acolo şi se uită la mine, şi îmi ling buzele. Tot timpul. Şi nu s-a întâmplat pentru că oamenii sunt josnici sau răi, sau mă rog, doar că… eu cred că…

Mă lupt să îmi găsesc cuvintele. Amintirile se ciocnesc una de alta: copiii care cântau când treceam pe coridor, mirosul de îngheţată din respiraţia lui Lindsay în ziua când am aruncat tampoanele lui Beth pe fereastră, ziua în care călăresc un cal într-o pădure.

— Eu cred că oamenii nu gândesc. Că nu ştiu. Noi – eu – n-am ştiut.

Mă simt destul de mândră că am spus toate astea. Dar Juliet nu s-a mişcat, n-a zâmbit şi nici nu s-a îngrozit. E atât de nemişcată, că ar putea fi sculptată în piatră. În cele din urmă, un mic fior începe s-o scuture, un cutremur al propriei fiinţe, şi ochii ei par să se concentreze asupra mea.

— N-aţi fost întotdeauna drăguţe cu mine? spune ea sec şi simt un nod în stomac. N-a auzit niciun cuvânt din tot ce am spus.

— Eu… da. Şi îmi pare rău pentru asta.

Îi tremură pleoapele.

— În clasa a şaptea, tu şi Lindsay mi-aţi furat toate hainele din vestiar, astfel că a trebuit să stau toată ziua în hainele mele transpirate de la sport. Atunci m-aţi strigat Sykes Puturoasa.

— Eu… îmi pare rău. Nu-mi amintesc asta. Felul în care se uită la mine e îngrozitor, de parcă vede în, prin şi dincolo de mine, într-un gol.

— Asta a fost înainte să inventaţi porecla Psihopata, desigur.

Vocea lui Juliet şi-a pierdut muzicalitatea. Nu mai are nicio inflexiune. Ridică mâna şi imită un cuţit care taie prin aer, scoţând o serie de ţipete ascuţite care îmi trimit fiori pe braţe şi, pentru un moment, cred că poate chiar e nebună.

Apoi lasă braţul jos.

— Foarte amuzant. Ucigaşa psihopată, *qu' est-ce que c'est.*

Interesant.

— Copiii aveau obiceiul să facă o glumă foarte tâmpită despre mine. O fredonau când treceam. Ce e roşu, alb şi ciudat pe de-a-

ntregul… Sper s-o fac să râdă, să tresară sau ceva, dar ea continuă să se uite la mine cu privirea aia tâmpă, animalică, goală.

— Eu n-am cântat-o niciodată, spune ea şi apoi, de parcă ar forţa-o cineva să povestească tot ce-am făcut noi, continuă. Mi-aţi făcut poze când eram la duş.

— Lindsay a făcut-o, spun eu mecanic, simţindu-mă din ce în ce mai ciudat. Dacă s-ar înfuria, ar fi o chestie – dar parcă nici nu mă vede, parcă citeşte de pe o listă la care s-a uitat de un milion de ori.

— Aţi afişat pozele peste tot prin şcoală. Acolo unde le puteau vedea *profesorii.*

— Le-am scos în maximum o oră. Mi-e ruşine imediat ce rostesc cuvintele. De parcă faptul că le-am dat jos face lucrurile mai bune.

— Mi-aţi spart contul de Yahoo. Mi-aţi publicat e-mailurile personale.

— N-am fost noi, spun eu repede, simţind un val de uşurare că măcar asta nu a fost vina noastră. Nici până în ziua de azi nu ştiu cine i-a spart contul şi a răspândit schimburile de e-mailuri dintre Juliet şi un tip poreclit CaleaSpreDurere118 pe care era evident că-l cunoscuse într-un chat room. Erau zeci de e-mailuri, toate peroraţii lungi despre cât de naşpa e liceul şi de cât de îngrozitori sunt toţi. Hackerul a trimis mai departe e-mailurile la aproape toţi elevii din şcoală cu subiectul: *Viitori criminali ai şcolilor din America.*

Mă cutremur, gândindu-mă cât de uşor e să te înşeli cu privire la oameni – să vezi doar o părticică din ei şi să crezi că asta e totul, să vezi cauza şi să crezi că e efectul sau invers. Şi, deşi am fost acasă la Kent de cinci ori în şase zile, mă simt dezorientată, ameţită de lumina puternică din baie, de faţa impasibilă a lui Juliet şi de sunetele petrecerii care se aud prin uşă.

Juliet continuă de parcă nici n-aş fi vorbit.

— Aţi lansat zvonul că mi-am pierdut virginitatea pentru un pachet de ţigări.

Ally. Ally a făcut-o. Nu pot s-o spun. Oricum, nu mai contează. Noi am fost. Toate. Toţi cei care am repetat povestea şi am şoptit „târfă” şi am imitat tusea groasă a fumătorilor de fiecare dată când trecea.

— Eu nici măcar nu fumez. Spune asta cu un zâmbet de parcă e cel mai amuzant lucru din lume. Ca şi cum toată chestia asta, toată viaţa ei, ar fi o mare glumă.

— Juliet…

— Sora mea a auzit zvonul. Le-a spus părinţilor mei. Eu… Până la urmă, se pierde puţin; îşi strânge palmele în pumni şi le lipeşte de coapse. Eu nici n-am sărutat vreodată pe cineva. Cuvintele ies ca o şoaptă sălbatică – o mărturisire – şi intensitatea lor, tristeţea şi regretul rup în mine un zăgaz negru de furie.

— Ştiu, OK? Ştiu că am făcut lucruri oribile. Ştiu că ne-am purtat ca dracu’ şi lucrurile sunt rele şi… mă întrerup, iar cuvintele mi se opresc în gât. Sunt pe punctul de a izbucni în lacrimi, plină de furie oarbă, care mă loveşte ca un nor, care acoperă totul, cu excepţia unui singur motiv de frustrare: nu pot s-o fac să vadă, nu pot s-o fac să vadă că încerc să îndrept lucrurile. Simt că mă uit cum vieţile noastre se duc pe apa sâmbetei, a mea şi a ei, înfăşurate una în alta.

— Ceea ce vreau să spun este că vreau să îmi iau revanşa faţă de tine. Încerc să îmi cer iertare. O să fie – o să fie mai bine de acum înainte.

Ea îşi strânge buzele, uitându-se la mine fără glas şi cu faţa albă, iar eu trebuie să îmi încordez fiecare muşchi din braţe ca să nu mă întind s-o apuc de umeri şi s-o scutur.

— Vreau să spun… Merg orbeşte de acum, pipăind, agăţându-mă de cuvinte şi de idei pe măsură ce răzbat cu un zumzet prin sentimentul de furie, încercând să ajung până la ea.

— Ai primit trandafirii ăia azi, nu? O grămadă de trandafiri?

Un tremur violent trece prin ea. Şi o luminiţă se aprinde din nou în ochii ei, dar în loc de recunoştinţă, arde ura.

— Ştiam eu. Ştiam că voi aţi fost. Vocea ei e plină de atâta mânie şi de durere, că mă dau înapoi de parcă m-a lovit. Ce-a mai fost şi asta? Încă una dintre glumele voastre?

Reacţia ei e atât de neaşteptată, că durează o clipă să mă gândesc la un răspuns.

— Poftim? Nu. N-a fost…

— Biata psihopată. Juliet îşi îngustează privirea, aproape şuierând la mine. Nu are prieteni. Nu are trandafiri. Hai să ne mai jucăm cu ea încă o dată.

— N-am vrut să mă joc cu tine. Habar n-am ce se întâmplă sau de ce lucrurile au luat-o razna atât de rău. Am vrut să fiu drăguţă.

Nu ştiu dacă mă mai aude. Se apropie şi se apleacă spre mine.

— Deci care era planul? Ce-aveai de gând să faci cu povestea asta de rahat cu „admiratorul secret”? Să mituieşti un prieten ca să pretindă că mă place? Să mă invite în oraş? Poate să mergem la banchet? Şi apoi, ce? În seara în care trebuie să ieşim, o să-mi tragă clapa? Şi va fi aşa de amuzant dacă o iau razna, dacă înnebunesc, dacă plâng sau fac o criză pe holuri când îl văd la şcoală. Se dă un pas înapoi. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar vă repetaţi. Am fost acolo, am mai făcut asta. În clasa a opta. La balul de primăvară. Andrew Roberts.

Îşi pleacă umerii, de parcă discursul a extenuat-o, mânia şi luminiţa arzătoare dispar în acelaşi timp, toată emoţia i se şterge de pe chip, iar pumnii i se descleştează.

— Sau poate că nu aţi avut un plan, spune ea, de data asta mai încet, aproape amabil. Poate că n-a fost niciun scop în toată povestea. Poate că aţi vrut doar să îmi amintiţi că nu am pe nimeni, nu am prieteni, nu am admiratori secreţi. „Poate anul viitor, dar probabil că nu”, aşa-i? Îmi zâmbeşte din nou, iar asta e mult mai rău decât mânia ei.

Acum sunt atât de frustrată şi de uimită, că trebuie să mă chinui să-mi reţin lacrimile.

— Jur, Juliet, nu ăsta a fost scopul. Eu doar – am crezut că o să fie drăguţ. Am crezut că o să te facă să te simţi mai bine.

— Să mă simt mai bine? repetă fiecare cuvânt de parcă nu le-a mai auzit niciodată, şi acum are în ochi o privire visătoare, îndepărtată. A dispărut orice urmă de furie sau de emoţie. Arată împăcată, chiar, şi sunt uimită de cât de frumoasă e – de aproape, exact ca un fotomodel, cu pielea aceea translucidă, palidă, şi cu ochii imenşi, albaştri, de culoarea cerului din zorii zilei.

— Nu mă cunoşti, spune ea în şoaptă. Nu m-ai cunoscut niciodată. Şi nu poţi să mă faci să mă simt bine. Nimeni nu poate face să mă simt mai bine.

Asta îmi aminteşte de ceea ce i-am spus lui Kent acum două zile – *Nu cred că pot fi îndreptată* – dar acum ştiu că m-am înşelat. Toată lumea poate fi îndreptată; trebuie să fie aşa, e

singurul lucru care are sens. Încerc să găsesc o metodă de a-i spune lui Juliet asta, s-o conving de asta, dar foarte calmă, cu graţia aceea plutitoare pe care a avut-o întotdeauna, îmi pune o mână pe braţ şi mă împinge delicat, dar ferm, la o parte, iar eu mă trezesc că mă mişc de acolo şi o las să se întindă spre clanţa uşii. Lacrimile mi se adună în gât şi eu încă mă mai chinui să-mi găsesc cuvintele şi, în tot acest timp, faţa ei se face din ce în ce mai palidă, aproape strălucitoare, ca miezul alb al unei flăcări; şi am brusc impresia că deja o văd stingându-se, că viaţa i se scurge aici în faţa mea, ca un televizor fără semnal.

Se opreşte, cu o mână pe clanţă, cu privirea îndreptată înainte.

— Ştii, am fost prietenă cu Lindsay. Are tot vocea aceea oribilă şi calmă, de parcă ar vorbi de la kilometri distanţă. Când eram mici, făceam totul împreună. Încă mai am un colier al prieteniei pe care mi l-a dat, unul din alea cu inimi tăiate în două. Când le pui una lângă alta, scrie „Prietene pe vecie”.

Vreau s-o întreb ce s-a întâmplat, de ce n-au mai fost prietene, dar cuvintele îmi sunt oprite de un nod în gât. Şi mi-e teamă s-o întrerup. Cât timp Juliet vorbeşte cu mine, e în siguranţă.

— Asta a fost chiar înainte ca părinţii ei să divorţeze. Juliet aruncă o privire în direcţia mea, dar ochii ei par să treacă peste chipul meu fără să-l înregistreze. Era tristă tot timpul. Mă ducea acasă la ea să dormim împreună şi părinţii ei se certau atât de rău, că trebuia să ne ascundem sub pat şi să îndesăm perne peste tot, ca să nu mai auzim zgomotul. Ea spunea că ridicăm un fort. Mereu a fost aşa, ştii, încerca să ia ce-i mai bun din toate. Dar când credea că am adormit, plângea fără oprire. A început să aibă şi coşmaruri. Unele urâte de tot. Se trezea ţipând în miez de noapte.

Juliet se uită din nou la uşă, zâmbind puţin. Mi-aş dori să pot intra în amintirile ei, să văd ce vede ea, să repar ce s-a stricat acolo.

— Pe urmă a început să facă pipi în pat din nou, înţelegi? Pentru că totul era atât de rău cu mama şi cu tatăl ei. Se simţea umilită, desigur. M-a pus să jur că nu spun la nimeni – a zis că n-o să mai vorbească niciodată cu mine dacă spun cuiva. Ne trezeam dimineaţa şi unele perne din fort erau umede. Mă prefăceam că nu observ. Într-o dimineaţă am intrat în baie să

mă spăl pe dinţi şi ea stătea în cadă, frecând o pernă cu atât de mult înălbitor, că mă usturau ochii. Cred că freca de vreo jumătate de oră. Perna era distrusă, plină de pete albe, şi degetele ei erau carne vie. Erau aproape arse. Dar parcă nici nu le vedea. Voia doar ca perna să fie *curată.*

Închid ochii, simţind cum se leagănă podeaua sub mine, amintindu-mi cum am intrat în baia de la Rosalita's şi am văzut-o pe Lindsay în genunchi, în timp ce bucăţile de mâncare pluteau în vasul de toaletă. Cu acelaşi amestec de ruşine, furie şi sfidare pe chip.

— Odată, părinţii ei s-au certat atât de tare, că am fugit amândouă de-acasă de la ea. Aveam doar vreo şapte sau opt ani, dar am mers pe jos până la mine. Era luna martie şi era destul de frig. Făcuserăm planul ca Lindsay să se mute la mine în cameră. Nu aveam de gând să spun nimănui, doar s-o ţin acolo în siguranţă şi să-i duc mâncare. Nu voia decât ursuleţi gumaţi şi batoane Snickers. Îi plăcea ciocolata pe atunci, şi bomboanele. De fapt, toate dulciurile.

Fără să vreau, scot un geamăt scurt, gâtuit. Nu ştiu dacă mai pot asculta. Am senzaţia că asta e: baia asta, povestea asta. Că aici se află rădăcina şi mugurele poveştii, începutul şi sfârşitul.

Dar Juliet continuă pe acelaşi ton măsurat, ciudat, de parcă am avea tot timpul din lume.

— Desigur că n-a funcţionat. Am ajuns la etaj şi în dormitor, dar apoi am început să ne certăm cu privire la cine să doarmă în patul mic pentru musafiri şi cine să doarmă în patul mare şi ne-a auzit mama. A fost îngrozită că am mers pe jos o asemenea distanţă. Ţipa şi plângea că am fi putut fi răpite, omorâte sau ceva de genul ăsta. Îmi amintesc că mi-a fost foarte ruşine. Juliet îşi întoarce mâinile cu palmele în sus şi se uită la ele. Dar nimic nu se compară cu criza pe care a făcut-o Lindsay când mama i-a spus că trebuie să se ducă acasă. N-am mai auzit niciodată pe cineva să ţipe aşa de tare. Mama a trebuit s-o ia pe sus s-o ducă la maşină. După asta, numai Lindsay a mai dormit la mine. Mama nu a vrut să mă mai lase la ea, înţelegi?

Tace atât de mult timp, că am impresia că a terminat. Cuvintele ei îmi zbârnâie în cap, roind nebuneşte şi aranjându-se ca indiciile dintr-un rebus. *Mereu a fost aşa, ştii, încerca să ia ce-i mai bun din toate… Cred că freca de vreo jumătate de oră… Degetele ei erau carne vie.* Simt că sunt pe punctul de a

înţelege ceva ce nu sunt sigură că vreau să ştiu. Camera mi se pare mică şi înăbuşitoare. Pe piept mă apasă o greutate zdrobitoare. Îmi vine s-o iau la fugă, să trec pe lângă ea şi să mă duc la petrecere, să beau o bere şi să uit de Juliet, să uit de tot. Dar parcă am prins rădăcini acolo. Nu mă pot mişca. Văd întunericul nesfârşit al visului meu ridicându-se în faţa mea. Nu mă pot întoarce în el.

— E amuzant, dacă stai să te gândeşti, spune Juliet. Făceam totul împreună, eu şi Lindsay. Ne-am înscris amândouă la cercetaşe. A fost ideea ei. Eu nu voiam să fac toate chestiile alea – prăjiturele, focuri de tabără şi alte prostii. Am plecat într-o excursie cu cortul la începutul clasei a cincea. Am dormit în acelaşi cort, evident.

Mă uit la mâinile lui Juliet. Tremură puţin, dar aşa de repede, că abia se observă, ca aripile unei păsări colibri. Cu coada ochiului, Juliet vede că mă uit şi îşi lipeşte mâinile de coapse, cu graţie, dar ca într-un gest final.

— Îţi aminteşti porecla pe care mi-au dat-o în clasa a cincea, nu? Porecla pe care mi-a dat-o Lindsay? Pişăcioasa? Clatină din cap. Visam porecla aia, atât de des o auzeam. Uneori uitam cum mă cheamă de fapt.

Se întoarce spre mine şi chipul ei radiază, e aproape strălucitor, superb.

— Chestia amuzantă e că nici măcar n-am fost eu. Lindsay a fost cea care a făcut pipi în sacul de dormit. Dimineaţa mirosea tot cortul. Dar când a venit domnişoara Bridges şi a întrebat ce s-a întâmplat, Lindsay m-a arătat cu degetul şi a ţipat: „Ea a făcut-o”. N-o să-i uit niciodată faţa când a ţipat *Ea a făcut-o!* Îngrozită. De parcă eram un câine sălbatic şi urma să o muşc.

Mă lipesc de uşă, recunoscătoare că am ceva de care să mă sprijin. Are sens, desigur. Totul are sens acum: furia lui Lindsay, felul în care îşi ridica mereu degetele în formă de cruce, ca s-o ţină la distanţă pe Juliet Sykes. Nu o urăşte. Îi e frică de ea. Juliet Sykes, păstrătoarea celui mai vechi şi poate celui mai îngrozitor secret al ei.

Şi totul pare absurd acum, şansa şi întâmplarea din viaţa cuiva. Unul urcă, iar altul o ia în jos – la întâmplare şi fără sens. Pur şi simplu, ca atunci când eşti în locul potrivit sau în locul nepotrivit, sau cum vrei să priveşti lucrurile. Pur şi simplu, ca atunci când ţi-e poftă de un pepsi dietetic la o petrecere la

piscină şi eşti luat de val; pur şi simplu ca atunci când nu spui nu.

— De ce nu ai zis nimic? întreb eu, deşi deja ştiu răspunsul. Am vocea răguşită, după efortul pe care l-am făcut să-mi înghit lacrimile.

Juliet ridică din umeri.

— Era prietena mea cea mai bună, ştii? Era mereu atât de tristă pe atunci. Juliet scoate un sunet care poate fi un hohot scurt de râs sau un scâncet de plâns. Şi, în plus, murmură ea şi mai încet, întotdeauna am crezut că o să treacă.

— Juliet… încep eu.

Ea îşi scutură umerii de parcă s-ar elibera de povara tuturor lucrurilor, de conversaţia asta, de trecut.

— Nu mai contează acum, spune repede, apoi deschide uşa şi se strecoară afară.

— Juliet!

La uşă e un grup mare de oameni şi, când ies afară, sunt împinsă de două fete dintr-a unsprezecea care se reped spre baie, ţipând amândouă, ameţite de băutură:

— Eu am ajuns prima!

— Ba eu!

— Tu abia ai ajuns!

Câţiva invitaţi se uită urât la mine şi apoi Bridget McGuire trece pe lângă ei cu faţa roşie, pătată şi plină de lacrimi. Când mă vede, suspină:

— Tu… dar nu-şi termină propoziţia, ci doar le ocoleşte pe cele de-a unşpea şi se încuie în baie.

— Iisuse Hristoase, nu din nou, ţipă cineva.

— O să fac pe mine, geme una dintre tipele de-a unşpea, cu picioarele strânse şi ţopăind.

Alex Liment e chiar în spatele lui Bridget. Se chinuie să ajungă la uşa de la baie şi începe să bată, strigând la Bridget să iasă afară. Eu tot nu m-am mişcat. Am rămas lipită de perete, înghesuită de oameni, paralizată de cât de greşit este totul. Îmi amintesc o poveste pe care am auzit-o odată despre înec: atunci când cazi în apă rece nu te îneci imediat, ci frigul te dezorientează şi te face să crezi că susul e în jos şi invers, aşa că înoţi, înoţi, înoţi ca să te salvezi în direcţia greşită, până la fund, unde te scufunzi. Aşa mă simt eu, de parcă totul s-a întors cu fundul în sus.

— Tu chiar eşti incredibilă.

Deodată, devin conştientă că Alex vorbeşte cu mine. Rânjeşte şi îşi arată toţi dinţii.

— Ştii ce eşti? Îmi cuprinde capul cu mâinile şi mă fixează cu privirea. Îi văd fruntea transpirată şi simt miros de iarbă şi de bere în respiraţie. Tu, Samantha Kingston, eşti o nenorocită.

Cuvântul ăsta mă electrocutează, mă trezeşte. Trebuie să mă concentrez. Juliet e undeva în pădure, în frig. Probabil se îndreaptă spre şosea. Încă mai pot s-o găsesc, să vorbesc cu ea, s-o fac să înţeleagă.

Îmi pun ambele mâini pe pieptul lui Alex şi îl împing. El se dă înapoi, împleticindu-se.

— Am mai auzit chestia asta, îi spun. Crede-mă.

Mă chinui să-mi croiesc drum pe hol şi sunt la jumătatea scărilor când cineva mă strigă pe nume. Mă opresc brusc, astfel că toţi cei din spatele meu se lovesc unul de altul ca piesele de domino şi încep să mă înjure.

— Doamne, ce e? Mă întorc şi îl văd pe Kent, care sare peste balustradă şi se balansează pe scări, aproape doborând-o pe Hanna Goldberg.

— Ai venit. Aterizează la două trepte de mine, cu răsuflarea tăiată. Are ochii luminoşi şi fericiţi. Părul îi cade peste frunte şi împrumută lumină de la instalaţia de Crăciun atârnată peste tot, astfel că unele şuviţe par de culoarea ciocolatei, iar altele de culoarea caramelului. Simt un impuls aproape de necontrolat de a mă întinde şi de a-i da părul pe după urechi.

— Am spus că o să vin, nu? O durere surdă mi se întinde prin stomac. Tot ce am vrut în seara asta – de fapt toată ziua – a fost să stau aşa de aproape de el. Şi acum nu am timp. Ascultă, Kent…

— Adică, am crezut că, probabil, ai venit când am văzut-o pe Lindsay şi pe celelalte. Voi de obicei mergeţi în haită, nu? Dar apoi te-am căutat… Se opreşte şi se înroşeşte. Adică, nu te căutam în mod special. Doar mă uitam prin mulţime, înţelegi, în timp ce mă plimbam şi făceam conversaţie. Asta trebuie să faci când eşti gazdă. Să faci conversaţie. Aşa că eram cu ochii în patru…

— Kent. Vocea îmi iese aspră, răutăcioasă, şi închid ochii o clipă, imaginându-mi cum m-am simţit când am stat întinsă alături de el pe întuneric, gândindu-mă la atingerea mâinii lui.

Deodată îmi trece prin cap cât de imposibilă e toată povestea asta – cu mine şi cu el. Când deschid ochii, el stă acolo, aşteptând, uşor încruntat: atât de adorabil şi de normal, genul de tip care merită genul de fată ce poartă pulovere de caşmir şi e foarte pricepută la rebus, cântă la vioară sau face voluntariat la cantine sociale. Cineva drăguţ, normal şi sincer. Durerea din stomac mi se înteţeşte, de parcă aş avea ceva prins acolo, care îmi roade măruntaiele. N-aş putea niciodată să fiu suficient de bună pentru el. Chiar dacă aş trăi aceeaşi zi la infinit, n-aş fi niciodată suficient de bună.

— Îmi pare rău, mă forţez eu să spun. Nu… nu pot să vorbesc acum.

— Dar… trage manşetele cămăşii, părând nesigur.

— Îmi pare rău. Sunt cât pe ce să-i spun: „E mai bine aşa”, dar mă gândesc că n-are rost. Nici nu mă uit în urmă, deşi simt că mă priveşte.

Afară, îmi pun hanoracul şi îi trag fermoarul până la bărbie. Ploaia îmi curge pe gât şi ajunge imediat la colanţi. Măcar în seara asta port pantofi cu talpă joasă. Rămân pe alee. Pavajul e alunecos, aşa că trebuie să mă întind şi să mă sprijin de maşini când trec pe lângă ele. Frigul îmi muşcă din plămâni şi e atât de ciudat, dar în toată nebunia asta, îmi trece prin cap cel mai tâmpit şi mai simplu gând – *Ar trebui să fac mai mult sport* – şi imediat ce îl gândesc, aproape mă desfac în bucăţele, sfâşiată de impulsul contradictoriu de a râde şi de a plânge în acelaşi timp. Dar gândul la Juliet ghemuită lângă Autostrada 9, privind maşinile care vâjâie pe şosea şi aşteptând-o pe Lindsay, mă face să merg mai departe.

În cele din urmă, sunetele petrecerii dispar în depărtare şi nu se mai aude niciun zgomot, cu excepţia celui făcut de ploaie care cade necontenit, ca mii de cioburi minuscule de sticlă care cad pe pavaj, şi de paşii mei răsunători. E întuneric şi trebuie să încetinesc, pipăind maşinile pe rând, cu metalul atât de rece sub degetele mele, că mi se pare fierbinte. După ce găsesc Tancul, profilându-se masiv deasupra celorlalte maşini, scormonesc prin geantă până înhaţ cu degetele un breloc din metal rece, încrustat cu strasuri, pe care scrie FATĂ REA. Cheile de la maşina lui Lindsay. Răsuflu uşurată. Măcar ăsta e un lucru bun. Lindsay nu are cum să plece fără mine. Maşina ei nu va ieşi pe

şosea în seara asta, indiferent de cât de mult timp aşteaptă Juliet. Şi totuşi, pentru siguranţă, încui bine portierele.

Apoi las maşinile în urmă şi mă deplasez cu viteza melcului, înjurându-mă în gând pentru că nu mi-am luat o lanternă, înjurând ziua de 14 februarie, înjurând-o pe Juliet Sykes. Îmi dau seama acum că trandafirii ăia au fost o idee proastă, ba mai mult, o insultă. Mă gândesc la Juliet şi la Lindsay, cu mulţi ani în urmă, într-un cort, când Lindsay a ridicat un deget şi a arătat, îngrozită, umilită, spre prietena ei, când a început totul. Ani de zile, Juliet a păstrat secretul lui Lindsay. *Am crezut că o să treacă.*

În acelaşi timp, cu cât mă gândesc mai mult la asta, în ploaia care toarnă cu furie, cu atât sunt mai supărată. Asta este viaţa mea: un haos din toate punctele de vedere – primele şi ultimele sărutări, facultatea, apartamentele, căsătoria, certurile, scuzele *şi fericirea* – redusă la un punct, la o secundă, la marginea unei secunde şi curmată în momentul acela final de ultima faptă a lui Juliet: răzbunarea ei împotriva noastră, împotriva mea. Cu cât mă îndepărtez mai mult de petrecere, cu atât mă gândesc mai mult: *Nu. Nu se poate întâmpla aşa. Indiferent de ce-am făcut noi, nu se poate întâmpla aşa.*

Apoi aleea se deschide brusc şi Autostrada 9 apare, strălucind în faţa mea ca un râu, ca argintul lichid străfulgerat de bălţi de lumină. Nici nu mi-am dat seama că îmi ţineam respiraţia până când nu am tras aer în piept, recunoscătoare pentru lumină.

Îmi şterg apa din ochi şi fac la stânga, cercetând liziera pădurii, în căutarea lui Juliet. O mică parte din mine speră că i-a prins bine să stăm de vorbă – că poate s-a dus acasă, până la urmă, că poate discuţia noastră a însemnat ceva. În acelaşi timp, îmi revine în minte felul în care mi-a vorbit, pe tonul ăla scăzut, fără inflexiuni, şi ştiu că oriunde s-ar fi aflat ea în baia aia, nu era cu mine. Era pierdută undeva, prinsă într-o ceaţă, poate de amintiri, poate de lucruri care s-ar fi putut întâmpla altfel.

O maşină vuieşte în spatele meu şi mă face să tresar. Pe refugiu îmi pierd echilibrul şi cad în patru labe pe gheaţă, în timp ce maşina goneşte pe lângă mine, urmată la scurt timp de alta, cu motorul zgomotos ca un tunet. Apoi aud un claxon, valuri de sunet care se rostogolesc spre mine şi devin din ce în ce mai puternice. Ridic privirea şi văd farurile unui autovehicul

venind spre mine. Încerc să mă mişc şi nu pot. Încerc să ţip şi nu pot. Am înţepenit acolo, iar farurile cresc până devin ca nişte aştri plutitori. În ultima secundă, maşina mă evită, trecând atât de aproape de mine, că simt căldura motorului şi mirosul fumului şi aud un vers din muzica ce urlă din radio. *Light it, blaze it, tear it up.* Apoi dispare, claxonând, pierzându-se în noapte, în timp ce basul din difuzoare devine din ce în ce mai vag, doar un puls îndepărtat.

Am tăieturi în palme în urma căzăturii pe asfalt şi inima îmi bubuie atât de tare, că sunt destul de sigură că o să îmi sară din piept. Încet, tremurând, mă ridic în picioare. Mai trece încă o maşină pe partea cealaltă a şoselei, de data asta mai încet, împroşcând noroi în toate direcţiile.

Şi apoi, la cincisprezece metri în faţa mea, văd o siluetă ieşind din pădure, ridicându-se din poziţia ghemuit, ca o floare lungă şi palidă. Juliet. Mă duc spre ea, mergând încet de data asta, încercând să evit petele alunecoase de gheaţă neagră. Stă acolo, perfect nemişcată, de parcă nici nu simte ploaia. La un moment dat, îşi ridică braţele, de parcă s-ar pregăti să facă un salt de pe trambulină. Să o văd aşa mi se pare ceva frumos, dar şi înspăimântător. Îmi aminteşte de când eram mică şi mergeam la biserică de Crăciun şi de Paşte, şi întotdeauna mi-era teamă să mă uit la amvon, unde se afla o statuetă de lemn cu Iisus Răstignit pe Cruce.

— Juliet!

Nu răspunde; nu-mi dau seama dacă nu mă aude sau mă ignoră pur şi simplu. Sunt la patru metri de ea, apoi la trei. În spatele meu, se aude un vuiet scăzut. Mă întorc şi văd un camion imens gonind prin întuneric. Din nou, am un gând răzleţ – *Ar trebui să i se ia carnetul, la cât de rapid conduce* – şi când mă întorc din nou, o văd pe Juliet uitându-se fix la şosea, încordată, cu braţele pe lângă coapse, iar asta îmi aminteşte de ceva, dar durează o clipă să îmi dau seama ce e, la fel cum tot o clipă durează să-mi dau seama ce se petrece – *Arată ca un câine gata să sară după o pasăre* – după care totul devine clar şi ea începe să se mişte, un fulger alb, mă mişc şi eu, alergând cât de repede pot, acoperind distanţa dintre noi chiar când ea e gata să sară pe banda cea mai apropiată. Camionul claxonează insistent, un sunet atât de puternic, că pare să umple aerul cu vibraţiile lui, apoi mă lovesc de ea cu toată greutatea, ne

rostogolim şi ajungem înapoi în pădure. Ţipăm amândouă şi durerea îmi sfâşie umărul. Mă rostogolesc pe spate, cu crengile negre deasupra mea, ca o plasă deasă.

— Ce faci? Juliet ţipă şi, când mă ridic, faţa ei şi-a pierdut în sfârşit calmul şi e schimonosită de furie. Ce naiba faci?

— Ce fac eu? mă înfurii şi eu. Tu ce faci? Să te arunci aşa, în faţa unor camioane de pe şosea – credeam că tot scopul e s-o aştepţi pe Lindsay…

— Lindsay? Lindsay Edgecombe? Furia lui Juliet dispare şi pare cu totul nedumerită. Îşi strânge capul în palme. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Deodată nu mai sunt aşa de sigură.

— Eu… credeam… Ştii tu, de parcă asta era marea ta răzbunare…

Juliet râde, însă fără urmă de umor.

— Răzbunare? Clatină din cap şi din nou pare să-i cadă un văl peste faţă. Îmi pare rău, Sam. Dar de data asta, nu are nicio legătură cu voi. Se ridică, fără să se obosească să-şi şteargă dârele groase de noroi şi de frunze care s-au lipit de ea. Acum lasă-mă în pace, te rog.

Mi se învârte capul şi reuşesc cu greu să o prind cu privirea, de parcă ar fi kilometri între noi, nu doar câţiva paşi. Ploaia cade şi mai tare acum, ca grindina. Prin cap mi se învârt frânturi mici de imagini: Lindsay mângâind cu mândrie capota Tancului, spunând: „Aş putea să mă bat bară la bară cu un tir şi nici n-aş simţi”; proprietarul de la Dunkin’ Donuts care strigă după noi: „Aia nu e o maşină, e un camion”; caracterul întâmplător al lucrurilor, felul în care totul se poate schimba într-o secundă; să fii la locul potrivit la momentul potrivit sau la momentul nepotrivit; momentul; camionul acela enorm venind către noi, cu grilajul metalic uriaş strălucind ca nişte dinţi, farurile mari şi puternice. Singurul lucru pe care îl vezi: farurile, mărimea, senzaţia de putere. Nu răzbunarea. Întâmplarea. O întâmplare stupidă, prostească, oarbă. Doar o parte din mecanismul ciudat al lumii, cu crizele şi accesele lui, cu începuturile şi ciocnirile întâmplătoare.

— Dar de ce…? Mă chinui să mă ridic în picioare. De ce ai venit aici? Care a fost scopul?

Nu se uită la mine, ci doar ridică uşor din umeri.

— N-a fost niciun scop. Am vrut doar s-o spun. Mereu mi-a fost teamă s-o spun – să mărturisesc ce gândesc cu adevărat despre voi. Dar nu-mi mai e teamă. De voi, de nimeni, de nimic. Nu mi-e teamă nici măcar de… se întrerupe, dar ştiu ce voia să spună. Nu îi e teamă de moarte.

Ştiu însă că ceea ce spune nu e complet adevărat. Hotărârea ei de a veni la petrecere a fost mai mult de atât. Piesele se îmbină ca într-un puzzle şi au un sens îngrozitor: avea nevoie să fim acolo, avea nevoie de acel ultim imbold. Închid ochii amintindu-mi imaginea lui Juliet, udă şi clătinându-se pe picioare, împinsă de la unul la altul ca o minge. Şi în seara asta, bănuiesc că a simţit nevoia să-şi spună povestea – a simţit nevoia să-şi aducă aminte cât de rele au fost lucrurile. Mă întreb dacă în ziua în care am dormit toate la Ally – în ziua în care lucrurile s-au terminat diferit pentru ea, în ziua în care a sfârşit singură, într-un subsol – i-a luat mai mult ca să-şi facă curaj. Dacă a venit la petrecere neobservată, ignorată, şi a descoperit că nu are puterea să meargă până la capăt. Dacă mai târziu, în seara aceea, a stat şi s-a uitat la arma din poala ei şi a invocat în minte chipurile tuturor celor care o chinuiseră de-a lungul anilor.

Chipul lui Vicky Hallinan apare brusc în întuneric, schimonosit într-o grimasă, făcându-mă să deschid repede ochii. Poate că, înainte să mori, vezi fantomele din trecut.

— Aceasta nu e o cale, murmur eu slab, simţindu-mă de parcă ploaia mi s-a strecurat în creier şi l-a făcut moale şi inutil. Nu-mi mai amintesc nimic din ce plănuisem să-i spun. Repet puţin mai tare: aceasta nu e o cale.

— Te rog, spune Juliet repede. Vreau doar să fiu singură.

— Dar familia ta? întreb, ridicând isteric vocea când îmi dau seama că o pierd din nou, că îmi pierd şansa. Dar sora ta?

Ea nu-mi răspunde. Se uită fix la şosea, nemişcată. Ploaia i-a udat tricoul, aşa că îi văd omoplaţii ieşindu-i din spate ca aripile unui pui de pasăre şi mă gândesc la momentul în care mama lui Ally a venit în subsol şi ne-a spus: „Juliet Sykes s-a împuşcat” şi m-am gândit că e atât de greşit – că ea, din toţi oamenii, ar fi trebuit să fi sărit ori să fi căzut prin cer. Am din nou fantezia pe care am avut-o atunci, că o să îi crească brusc aripi şi o să urce plutind în aer, departe din calea răului.

Şoseaua a fost neobişnuit de liberă, dar acum aud din ambele sensuri mugetele unor motoare. Motoare tari. Motoare imense.

— Juliet! Fac un pas în faţă şi o apuc strâns de braţ. Nu te pot lăsa să faci asta.

Se întoarce spre mine, privindu-mă fix, cu ochii atât de goi, că mi se taie răsuflarea. Sunt bălţi, lichid, nimic. Când mă uit la ea, îmi amintesc de masca aceea cusută cu găuri în loc de ochi: monstruoasă, deformată, peticită, cu ochi în care nu vezi nimic şi care nu se uită la nimic. Sunt atât de speriată, că slăbesc strânsoarea. Aud un vuiet în urechi şi simt vag că se apropie maşini, dar sunt transfigurată. Nu-mi pot lua privirea de la ea.

— E prea târziu, îmi spune ea, şi în clipa aceea, când n-o ţin suficient de strâns, se smuceşte şi se năpusteşte spre şosea chiar când două camionete se intersectează, trecând unul pe lângă altul, şi nu mai văd decât sclipirea metalului şi ceva alb lansat brusc în aer, iar pentru o clipă, simt un val copleşitor de bucurie şi mă gândesc că a reuşit, că zboară, iar timpul se opreşte când ea străluceşte în aer ca o pasăre frumoasă.

Dar apoi timpul îşi reia cursul, aerul n-o mai ţine, iar când cade, se aude un sunet sfâşietor care sparge întunericul şi, din nou, îmi ia multă vreme până să-mi dau seama că eu sunt cea care ţipă.

Fantome şi rai

O oră şi jumătate mai târziu, am parcat pe aleea lui Lindsay şi privim amândouă cum ploaia se transformă în zăpadă, privim cum amuţeşte universul când, într-o clipă, mii de picături de ploaie par să îngheţe în aer şi să coboare plutind în tăcere către pământ. Le-am lăsat deja pe Elody şi pe Ally acasă la ele. Pe drumul spre casă de la petrecere nimeni n-a scos niciun cuvânt. Elody s-a lăsat pe spate în scaun, prefăcându-se că doarme, dar la un moment dat, am privit în oglinda retrovizoare şi am văzut scânteierea ochilor ei privindu-mă.

— Dumnezeule, ce noapte! Lindsay îşi sprijină fruntea de geam. Ce nebunie, nu crezi? Niciodată nu m-aş fi gândit… clar că era ţicnită, dar nu m-am gândit niciodată că o să… Tremură şi-mi aruncă o privire. Iar tu ai fost acolo.

Când au sosit poliţiştii şi ambulanţele – şi, după ei, toţi invitaţii de la petrecerea lui Kent, mergând fantomatic prin pădure, tăcuţi, treziţi brusc din beţie, atraşi de sunetul sirenelor ca moliile de o flacără – m-au găsit la marginea drumului,

holbându-mă în gol. Am fost interogată de o poliţistă cu o aluniţă imensă chiar în vârful bărbiei, asupra căreia m-am concentrat privind-o ca pe o stea singuratică pe un cer înnorat, ceva după care să mă orientez.

Era băută?

Nu.

Era drogată? Să nu-ţi fie teamă să-mi spui.

Nu. Sau cel puţin – nu cred.

Lindsay se linge pe buze, ţinându-şi mâinile în poală.

— Şi n-a… n-a spus ceva? N-a dat o explicaţie?

E aceeaşi întrebare pe care mi-a pus-o poliţista mai devreme: întrebarea finală, poate singura care contează. *Ţi-a spus ceva? Orice care să-ţi dea de înţeles cum se simte, ce gândeşte?*

Nu cred că mai simţea ceva.

Lui Lindsay îi spun:

— Nu cred că e genul de lucru pe care îl poţi explica.

Ea insistă.

— Dar trebuie să fi avut probleme, nu? Avea probleme acasă, nu? Oamenii nu fac asta fără un motiv.

Mă gândesc la casa rece şi întunecoasă a lui Juliet, la umbrele de la televizor care se căţărau pe perete, la cuplul necunoscut din rama din argint masiv.

— Nu ştiu, îi spun. Mă uit la Lindsay, dar ea îşi fereşte privirea. Bănuiesc că nu vom şti niciodată.

Am un sentiment de pustietate atât de profund, că nici nu-l mai percep ca pustietate, ci ca pe o uşurare. Îmi închipui cum ar fi să te laşi dus de un val. Aşa te simţi în momentul în care marginea subţire şi întunecoasă a ţărmului dispare la orizont, când te rostogoleşti şi vezi numai stelele, cerul şi apa, închizându-se în jurul tău ca o îmbrăţişare. Când îţi întinzi braţele şi te gândeşti: *Bine.*

— Mulţumesc că m-ai adus. Lindsay îşi pune mâna pe mânerul portierei, dar nu mai face şi alt gest de a coborî. Eşti sigură că o să fii bine?

— O să fiu bine.

Mă uit la modelele create de fulgii de zăpadă care cad din cer pieziş, de parcă plutesc şi se sparg pe creasta unui curent puternic, ca un val care lasă în urmă un univers sclipitor. E superb. Nu mă pot gândi decât la faptul că e primul dintre multe alte lucruri pe care Juliet nu le va mai vedea.

Lindsay îşi roade o unghie, obicei de care pretinde că a scăpat în clasa a treia. Lumina automată de la garaj s-a aprins şi văd că are chipul negru de supărare.

— Lindsay?

Tresare, de parcă am fi stat tăcute ore întregi, şi e şocată să mă vadă tot în maşină.

— Ce?

— Ţii minte atunci, la Rosalita's? După ce te-ai întors de la New York? Când am intrat peste tine în baie?

Se întoarce să se uite la mine, fără să spună nimic. Ochii ei sunt mai negri decât restul feţei, două pete de întuneric.

— A fost singura dată? o întreb eu.

Ea ezită o secundă.

— Sigur că da, răspunde, însă vocea ei e o şoaptă şi ştiu că minte.

Şi acum îmi dau seama că Lindsay nu e neînfricată. E îngrozită. E îngrozită că oamenii vor afla că se preface, că trece prin viaţă ca gâscă prin apă, prefăcându-se că le ştie pe toate, când de fapt orbecăie la fel ca noi toţi. Lindsay care e în stare să muşte din tine doar dacă te uiţi urât la ea, ca unul dintre căţeii ăia care latră mereu şi se reped să rupă lanţul înainte de a fi puşi la respect.

Milioane de fulgi izolaţi se învârt şi se răsucesc în aer şi, împreună, par valuri unduitoare de alb. Mă întreb dacă e adevărat ce se spune, că fiecare fulg e unic.

— Juliet mi-a spus. Mă las pe spate cu capul pe tetieră şi îmi mijesc ochii până când dispare totul şi nu văd decât alb. Despre excursia cu cercetaşele. Când eraţi în clasa a cincea – când eraţi încă prietene.

Lindsay nu scoate o vorbă, dar o simt tremurând lângă mine.

— Mi-a spus că tu ai fost aia care… ştii tu.

— Şi tu ai crezut-o? răspunde ea repede, dar o face mecanic, sec, de parcă nu s-ar aştepta să folosească la ceva.

O ignor.

— Ţii minte că toată lumea o striga Pişăcioasa după aia? Deschid ochii şi mă uit la ea. De ce-ai spus tuturor că a fost ea? Adică, pe moment, bine, înţeleg, ţi-a fost teamă, ţi-a fost ruşine, dar după aceea…? De ce le-ai spus tuturor? De ce ai răspândit zvonul?

Lindsay tremură mai rău şi, pentru o clipă, cred că nu va răspunde sau va minţi. Dar vocea ei e fermă când vorbeşte, fermă şi plină de ceva ce nu recunosc. De păreri de rău, poate.

— Întotdeauna am crezut că nu va dura. Vorbeşte de parcă faptul încă o mai uimeşte după atâţia ani. Am crezut că, până la urmă, o să le spună tuturor ce s-a întâmplat cu adevărat. Că se va apăra, înţelegi? Vocea ei se sparge puţin şi capătă o notă isterică. De ce nu s-a apărat niciodată? Nici măcar o dată. Pur şi simplu a îndurat totul. De ce?

Mă gândesc la toţi anii în care Lindsay a păstrat întâmplarea asta secretă, eul acesta secret care plângea în fiecare noapte şi freca pernele pătate de pipi – cel mai înfricoşător secret dintre toate, trecutul pe care toţi încercăm să-l uităm.

Şi mă gândesc la toate ocaziile în care am stat într-o tăcere neliniştită, îngrozită că voi face sau voi spune ceva nepotrivit, îngrozită că ratata jalnică, slăbănoagă şi pasionată de călărie din mine se va ridica şi va înghiţi noua mea personalitate, ca un şarpe la vremea ospăţului. Mă gândesc la faptul că mi-am luat trofeele de pe rafturi, că mi-am aruncat fotoliul-pară, că am învăţat cum să mă îmbrac şi n-am mai mâncat niciodată masa caldă de la prânz şi, mai presus de toate, am învăţat să stau departe de cei care ar fi putut să mă târască în jos şi să mă ducă înapoi în locul ăla. Oameni precum Juliet Sykes. Oameni precum Kent.

Lindsay îşi revine şi deschide portiera. Opresc motorul şi cobor din maşină împreună cu ea, aruncându-i cheile peste capotă. Le prinde cu o mână. Nişte faruri se aprind în spate şi eu mă întorc, mijind ochii, şi ridic o mână în direcţia maşinii care stă în aşteptare în spatele meu. Spun din vârful buzelor:

— Două minute.

Lindsay face semn cu capul spre Kent, care a parcat în spatele nostru, aşteptând să mă ducă acasă.

— Eşti sigură că eşti în regulă? Adică să ajungi cu bine acasă.

— Sunt sigură, spun eu. În ciuda tuturor celor întâmplate în seara asta, gândul că voi sta alături de Kent timp de douăsprezece minute pe drumul către casă mă umple de căldură. Chiar dacă ştiu că nu e corect – chiar dacă ştiu, undeva în interiorul meu, că nu va funcţiona, că nu mai poate funcţiona cu nimeni.

Lindsay deschide gura şi o închide. Îmi dau seama că vrea să întrebe de Kent, dar se răzgândeşte. O ia către casă, şovăie, apoi se întoarce.

— Sam?

— Da?

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău în legătură cu… tot.

Vrea să-i spun că e în regulă. Are nevoie să îi spun eu asta. Dar nu pot. În schimb, şoptesc:

— Oamenii te-ar iubi oricum, Lindz. Nu spun *dacă ai înceta să te mai prefaci atât,* dar ştiu că înţelege. Noi te-am iubi oricum.

Îşi strânge pumnii şi şopteşte:

— Mulţumesc.

Apoi se întoarce şi se îndreaptă spre casă. O clipă, lumina care îi cade pe faţă îi face pielea să pară udă, dar nu-mi dau seama dacă plânge sau dacă e de la zăpadă.

Kent se apleacă şi îmi deschide portiera, iar eu urc în maşină. Ieşim cu spatele de pe aleea lui Lindsay şi cotim, în linişte, pe drumul principal. Conduce încet, cu atenţie, iar în lumina farurilor se văd pâlnii de zăpadă. Sunt atât de multe lucruri pe care aş vrea să i le spun, dar nu am puterea să vorbesc. Sunt obosită şi mă doare capul, şi vreau doar să mă bucur de faptul că braţele noastre sunt la doar câţiva centimetri distanţă, de faptul că în maşina lui miroase a scorţişoară, de faptul că a dat căldura la maximum pentru mine. Mă simt ameţită şi cu membrele grele, chiar dacă în interior sunt vie şi tremur şi sunt sută la sută conştientă de prezenţa lui, atât de aproape.

Când ne apropiem de casa mea, încetineşte, astfel că maşina abia se târăşte, şi sper că face asta pentru că nici el nu vrea ca drumul să se termine. Ăsta-i momentul în care timpul ar fi bine să se oprească, exact aici – iar spaţiul să se deschidă şi să dispară, ca şi cum ar fi pe marginea unei găuri negre, astfel ca timpul să se învârtă la nesfârşit într-o buclă şi să ne lase să mergem pentru totdeauna prin zăpadă. Dar indiferent de cât de încet conduce Kent, maşina înaintează.

Curând apare indicatorul strâmb al străzii mele la stânga, apoi trecem de casa întunecată a vecinilor, după care ajungem la mine acasă.

— Mulţumesc că m-ai condus acasă, spun eu, întorcându-mă spre el în timp ce el spune:

— Eşti sigură că o să fii bine?

Râdem amândoi, un pic tulburaţi. Kent îşi dă la o parte bretonul din ochi, dar părul îi cade imediat la loc, şi stomacul mi se strânge.

— Nicio problemă, spune el. A fost plăcerea mea.

„A fost plăcerea mea.” Numai Kent ar putea să spună aşa ceva şi să nu sune ca o replică demodată dintr-un film vechi, şi inima mă doare îngrozitor de tare preţ de o clipă, când mă gândesc la tot timpul pe care l-am irosit, la secundele şi la orele care mi s-au scurs printre degete pentru totdeauna, ca zăpada prin întuneric.

Rămânem tăcuţi şi nemişcaţi în maşină. Încerc cu disperare să spun ceva, orice, ca să nu trebuiască să mă dau jos, dar cuvintele nu vin şi secundele trec.

În cele din urmă, izbucnesc:

— Totul în seara asta a fost îngrozitor, în afară de asta.

— În afară de ce anume?

Arăt cu degetul spre noi.

— Tu şi cu mine. Totul a fost îngrozitor, în afară de asta.

Îi văd o lumină în ochi.

— Sam.

Îmi rosteşte numele o dată, în şoaptă; n-am ştiut niciodată că o singură silabă îmi poate transforma corpul într-o făptură care dansează şi emană strălucire. Deodată se întinde şi îmi mângâie obrajii cu palmele calde, îmi atinge sprâncenele, iar degetul lui mare se opreşte o singură clipă miraculoasă pe buza mea inferioară – simt gust de scorţişoară pe pielea lui – după care îşi lasă mâinile în jos şi se retrage, părând ruşinat.

— Scuze, mormăie el.

— Nu… e în regulă. Corpul meu freamătă. Sigur îl poate auzi. În acelaşi timp, am senzaţia că mi se învârte capul atât de tare, că o să se desprindă de pe umeri.

— Doar că… Doamne, e atât de îngrozitor.

— Ce e îngrozitor? Corpul meu încetează brusc cu freamătul şi simt un nod în stomac. O să-mi spună că nu mă place. O să-mi spună din nou că vede prin mine.

— Vreau să zic că, după toate câte s-au întâmplat în seara asta… nu e momentul potrivit… şi tu eşti cu Rob.

— Nu sunt cu Rob, spun eu repede. Nu mai sunt.

— Nu eşti? Se uită la mine cu o asemenea intensitate, că văd irizaţiile aurii alternând cu verdele din ochii lui, ca spiţele unei roţi.

Clatin din cap.

— Ăsta e un lucru bun. Încă se mai uită la mine aşa, de parcă ar fi prima şi ultima persoană care se va uita vreodată la mine. Pentru că… glasul îi devine şovăitor şi privirea i se îndreaptă încet spre buzele mele; prin corp îmi trece atât de multă căldură, încât jur că o să leşin.

— Pentru că…? îl îndemn, surprinsă că mai pot vorbi.

— Pentru că îmi pare rău, dar nu mă pot abţine şi trebuie să te sărut chiar acum.

Îşi pune o mână pe ceafa mea şi mă trage înspre el. Şi apoi ne sărutăm. Buzele lui sunt moi şi îmi dau fiori. Închid ochii şi, în întunericul din spatele lor, văd lucruri frumoase care înfloresc, flori care se învârt ca fulgii de zăpadă şi păsări colibri ale căror aripi bat în ritmul inimii mele. Sunt pierdută, mă învârt în gol ca în visul meu, dar de data asta e un sentiment plăcut – ca şi cum aş pluti, ca şi cum aş fi complet liberă. Cealaltă mână îmi dă părul din faţă şi îi simt atingerea uşoară a degetelor, şi mă gândesc la stelele care traversează cerul lăsând dâre arzătoare în urma lor. În acel moment – oricât de mult ar dura, secunde, minute, zile – în timp ce îmi rosteşte numele foarte aproape de gura mea şi el îmi simte răsuflarea, îmi dau seama că acum, aici, e prima şi singura dată când am fost sărutată.

Se trage de lângă mine prea repede, dar îşi păstrează palmele pe obrajii mei.

— Uau, spune el, fără suflare. Îmi pare rău. Dar uau!

— Da.

Cuvântul mi se opreşte în gât.

Stăm acolo aşa, uitându-ne unul la altul, şi, pentru prima dată, nu sunt neliniştită sau îngrijorată cu privire la ce gândeşte el. Sunt doar fericită, cuibărită în privirea lui, ocrotită într-un loc cald şi luminos.

— Te plac cu adevărat, Sam, spune el încet. Întotdeauna te-am plăcut.

— Şi eu te plac.

Nu-ţi fă griji cu privire la ziua de mâine. Nici nu te gândi la asta. Închid ochii puţin, dând totul la o parte din mintea mea, în

afară de momentul acesta, de mâinile lui calde, de ochii aceia verzi delicioşi, de buzele lui.

— Haide! Se apleacă şi mă sărută o dată pe frunte, cu gingăşie. Eşti obosită. Trebuie să dormi.

Coboară din maşină şi o înconjoară ca să ajungă pe partea din dreapta pentru a-mi deschide portiera. Zăpada a început să se depună, ca o pătură, peste toate, estompând marginile lumii. Paşii noştri sună înăbuşit în timp ce mergem până la aleea din faţa casei şi apoi urcăm pe verandă. Părinţii mei au lăsat becul de pe verandă aprins, singurul bec dintr-o casă întunecată de pe o stradă întunecată – poate singurul bec din lume. În lumina lui, fulgii de zăpadă par stele căzătoare.

— Ai zăpadă pe gene. Kent trasează cu degetul un drum peste pleoapele mele şi peste nas, făcându-mă să tremur. Şi în păr. O mână care flutură, atingerea degetelor lui, o palmă făcută căuş pe gâtul meu. Raiul.

— Kent. Îmi aranjez gulerul cămăşii. Indiferent de cât de aproape stăm unul de altul, nu e suficient de aproape. Ţi-e vreodată teamă să te culci? Ţi-e teamă de ce urmează după aceea?

El zâmbeşte trist şi jur că pare să *ştie.*

— Uneori mi-e teamă de ceea ce las în urmă, spune el.

Apoi ne sărutăm iar, cu trupurile şi gurile mişcându-se atât de aproape, că parcă nici măcar nu ne sărutăm, ci doar ne gândim că ne sărutăm, ne gândim că respirăm, totul e atât de bine şi de natural, şi de inconştient, şi de relaxat, senzaţia că nu încerci, ci te abandonezi cu totul, că te predai, şi chiar atunci şi acolo se întâmplă imposibilul la care nici nu te puteai gândi: timpul chiar stă pe loc. Timpul şi spaţiul se dau înapoi şi dispar ca un univers care se extinde veşnic, şi ne lasă numai întunericul şi pe noi doi la periferia lui, întuneric şi respiraţie, şi atingere.

ŞAPTE

Ultima oară când am visul ăla, se petrece în felul următor: cad, mă rostogolesc prin aer, dar de data asta, întunericul e viu în jurul meu, plin de lucruri care vibrează, şi îmi dau seama că nu sunt înconjurată de întuneric, ci că mi-am ţinut ochii închişi tot timpul. Îi deschid, simţindu-mă prost şi, în acelaşi timp, o sută de mii de fluturi îşi iau zborul în jurul meu, atât de mulţi şi în atâtea culori strălucitoare, că par un curcubeu solid care acoperă temporar soarele. Dar în timp ce zboară din ce în ce mai sus, dau la iveală un peisaj dedesubtul nostru, o mare de verde şi de auriu, câmpuri scăldate de soare şi nori cu margini trandafirii plutind sub noi, iar aerul din jurul meu e atât de limpede, de albastru şi de înmiresmat, că râd, râd, râd în timp ce mă învârt prin aer pentru că, desigur, în tot acest timp n-am căzut.

Am zburat.

Şi când mă trezesc e minunat, de parcă am fost purtată în tihnă spre un ţărm calm şi liniştit, iar visul, înţelesul lui, s-a spart deasupra mea ca un val şi acum se îndepărtează, lăsându-mă cu o singură certitudine fermă. Acum ştiu.

Scopul n-a fost niciodată să îmi salvez mie viaţa.

Cel puţin nu în felul în care am crezut.

Şi în a şaptea zi

Îmi amintesc că am văzut odată un film vechi împreună cu Lindsay; în el, personajul spunea despre cât de trist e că, ultima oară când faci sex, nu ştii că e ultima oară. Cum eu nu am făcut sex, nici măcar prima oară, nu sunt tocmai o expertă, dar bănuiesc că axioma e valabilă pentru majoritatea lucrurilor din viaţă – ultimul sărut, ultimul hohot de râs, ultima ceaşcă de cafea, ultimul apus de soare, ultima dată când sari în jetul de apă al unui aspersor sau când mănânci un cornet de îngheţată, ori când scoţi limba ca să prinzi un fulg de zăpadă. Pur şi simplu nu ştii.

Dar cred că ăsta e un lucru bun, de fapt, pentru că dacă ai şti, ar fi aproape imposibil să te desprinzi. Când ştii, e ca şi cum ţi se spune să sari de pe marginea unei stânci: tot ce vrei e să te laşi în genunchi şi în coate şi să săruţi pământul ferm, să-l miroşi, să te agăţi de el.

Bănuiesc că e mereu aşa atunci când spui la revedere – ca şi cum ai sări de pe o stâncă. Partea cea mai rea e să alegi

conştient să o faci. După ce ajungi în aer, nu mai poţi face nimic decât să-ţi dai drumul.

Acesta e ultimul lucru pe care îl spun părinţilor mei: *Ne vedem mai târziu.* Spun şi *Vă iubesc,* dar mai devreme. Ultimul lucru pe care îl spun este *Ne vedem mai târziu.*

Sau de fapt, ca să fiu sută la sută precisă, ultimul lucru pe care îl spun tatălui meu este *Ne vedem mai târziu.* Mamei mele îi spun *Sigură,* pentru că stă în uşa bucătăriei cu ziarul în mână, cu părul ciufulit şi cu halatul strâmb, întrebându-mă: *Eşti sigură că nu vrei micul dejun?* Aşa cum face întotdeauna.

Întorc capul când ajung acasă. În spatele ei, tata stă la aragaz, fredonând încetişor şi prăjind ouă pentru mama. E îmbrăcat cu pantalonii dungaţi de pijama pe care eu şi Izzy i-am făcut cadou la ultima lui zi de naştere, iar părul i s-a răzvrătit pe cap în unghiuri ciudate, de parcă tocmai şi-a băgat degetele în priză. Mama îi pune o mână pe spate când se strecoară pe lângă el, apoi se aşază la masa din bucătărie şi scutură ziarul. Tata pune ouăle pe o farfurie şi le întinde în faţa ei, spunând: *„Voila, madame.* Extracrocante”, iar ea clatină din cap şi spune ceva ce nu aud, dar zâmbeşte, şi el se apleacă şi o sărută pe frunte.

E un lucru drăguţ de văzut. Mă bucur că m-am uitat.

Izzy mă urmăreşte până la uşă cu mănuşile, zâmbind larg şi arătându-şi strungăreaţa. Mă cuprinde ameţeala când mă uit la ea şi o senzaţie de greaţă mi se dezlănţuie în stomac, dar inspir adânc şi mă gândesc la număratul paşilor, la câteva ture de stadion şi la visul meu cu zborul.

Unu, doi, trei, sari.

— Ţi-ai uitat mănuşile. Cu vocea ei peltică, zâmbind, cu şuviţele ei de păr auriu.

— Ce m-aş face fără tine? Mă ghemuiesc şi o strâng într-o îmbrăţişare, în timp ce văd în faţa ochilor toată viaţa noastră împreună: degetele ei de la picioare când era sugar şi pielea capului care mirosea a pudră de bebeluşi; prima dată când a mers spre mine, clătinându-se; prima dată când a mers pe bicicletă, a căzut şi s-a julit la genunchi, iar când am văzut tot sângele ăla, aproape am murit de spaimă şi am dus-o în braţe tot drumul până acasă. Şi, dincolo de asta, în mod ciudat, văd frânturi din cealaltă direcţie: Izzy înaltă şi superbă, cu o mână

pe volan, râzând; Izzy într-o rochie lungă şi verde, pe tocuri, îndreptându-se către o limuzină care o aşteaptă s-o ducă la banchet; Izzy cu braţele pline de cărţi, în timp ce zăpada se învolburează în jurul ei, intrând într-un cămin studenţesc, cu părul ca o flacără aurie pe fundalul alb.

Ea chiţăie şi se zbate în braţele mele.

— Nu pot să respir! Mă striveşti.

— Scuze, Fizzer. Îmi duc mâinile la ceafă şi desfac lănţişorul bunicii cu pandantivul în formă de pasăre. Izzy face ochii mari şi rotunzi.

— Întoarce-te, îi spun, şi pentru prima dată, tace din gură şi face cum îi cer, fără să protesteze, rămânând perfect nemişcată în timp ce-i ridic părul şi îi pun lănţişorul la gât. Ea se întoarce spre mine, cu un aer serios, aşteptând să îmi dau cu părerea.

Trag uşor de lănţişor, care cade până la jumătatea pieptului ei, aşezându-se exact în dreapta inimii.

— Îţi stă bine cu el, Fizz.

— Mi-l dai de tot, pe bune? Sau doar pentru astăzi?

Vorbeşte în şoaptă, de parcă am discuta secrete de stat.

— Ţie îţi stă mai bine, oricum. Îi pun un deget pe nas şi ea se răsuceşte cu mâinile în aer, ca o balerină.

— Mulţumesc, Sammy! Doar că, desigur, spune *Sssammy.*

— Să fii cuminte, Izzy! Mă ridic, cu gâtul încordat şi cu o durere în tot corpul. Trebuie să mă lupt cu impulsul de a mă aşeza iar în genunchi şi de a o îmbrăţişa din nou.

Ea îşi pune mâinile în şolduri aşa cum face mama când se preface supărată şi îşi ridică nasul în aer.

— Eu sunt întotdeauna cuminte. Sunt cea mai cuminte.

— Cea mai cuminte dintre toate.

Ea deja s-a întors şi aleargă spre bucătărie, alunecând în papucii de casă şi strigând: „Uite ce mi-a dat Sammy!” cu o palmă strânsă în jurul pandantivului. Lacrimile îmi înceţoşează privirea, aşa că nu o văd bine, doar rozul pijamalelor şi cercul auriu al părului.

Afară, frigul îmi arde plămânii şi îmi măreşte durerea din gât. Trag adânc aer în piept, simţind mirosul de focuri din pădure şi de benzină. Soarele e frumos, coborând spre linia orizontului de parcă s-ar întinde, de parcă s-ar scutura din somn, şi ştiu că, sub lumina slabă a iernii, se ascunde promisiunea zilelor care ţin până la opt seara, a petrecerilor la marginea piscinei şi a

mirosului de clor şi de hamburgeri pe grătar; şi, dincolo de asta, se află promisiunea copacilor roşietici şi portocalii ca nişte flăcări, a cidrului aromat şi a brumei care se topeşte până la prânz – straturi peste straturi de viaţă, întotdeauna mai multă, mai nouă, mai profundă. Îmi vine să plâng, dar Lindsay a parcat deja în faţa casei, îmi face semn cu mâna şi strigă:

— Ce faci?

Aşa că merg mai departe, cu un picior în faţa celuilalt, unu, doi, trei, şi mă gândesc că trebuie să renunţ la tot – la copaci, la iarbă, la cer şi la norii tiviţi cu roşu de la orizont – că toate acestea trebuie să mi se ia de pe ochi ca un văl. Poate că, dincolo de ele, e ceva şi mai spectaculos.

Miracolul şansei şi al întâmplării, partea I

— Şi a fost ceva gen, ascultă, nu-mi pasă că e tâmpită, nu-mi pasă că e o sărbătoare inventată de Hallmark sau mai ştiu eu de cine… Lindsay bate câmpii despre Patrick şi îşi punctează povestea lovind volanul cu dosul palmei.

E din nou stăpână pe sine acum, cu părul strâns la spate într-o coadă uşor neglijentă, cu luciu pe buze, cu un nor de Burberry Brit Gold pulverizat pe jacheta umflată pe care o poartă. E ciudat s-o văd aşa după seara trecută, dar în acelaşi timp, mă bucur. E dură, înspăimântată, mândră şi nesigură, dar e tot Lindsay Edgecombe – fata care în clasa a noua a zgâriat cu cheia BMW-ul nou-nouţ al lui Mari Tinsley, după ce Mari a făcut-o boboacă prostituată, chiar dacă Mari tocmai fusese votată regina balului şi nimeni, nici măcar cei din clasă cu ea, nu îndrăzneau să-i stea în cale – şi e tot prietena mea, şi în ciuda tuturor lucrurilor, încă o respect. Şi ştiu că oricât de tare s-a înşelat – cu privire la o groază de lucruri, cu privire la alţi oameni, cu privire la ea însăşi – o să-şi dea seama. Ştiu din felul în care arăta aseară, cu umbrele care îi făceau chipul să arate lipsit de expresie.

Poate că sunt optimistă, dar aş vrea să cred că, undeva acolo, sau într-o lume paralelă, ce s-a întâmplat aseară contează, că n-a dispărut cu totul. *Uneori mi-e teamă să mă culc din cauza lucrurilor pe care le las în urmă.* Când mă gândesc la cuvintele lui Kent, îmi trec fiori pe şira spinării. E prima dată în toată viaţa mea când mi-a fost dor să sărut pe cineva; prima dată când m-am trezit simţindu-mă de parcă am pierdut ceva important.

— Poate că s-a speriat pentru că ţine mult la tine, intervine Elody de pe locul din spate. Nu crezi, Sam?

— Îhî. Îmi savurez cafeaua, sorbind-o încetişor. E o dimineaţă perfectă, exact aşa cum aş fi ales-o eu: cafeaua şi covrigul sunt perfecte, merg cu maşina împreună cu două dintre cele mai bune prietene ale mele, flecărim despre nimicuri, fără să încercăm să vorbim de lucruri serioase, doar bătând câmpii despre aceleaşi lucruri dintotdeauna, bucurându-ne de vocile noastre. Singura care lipseşte este Ally.

Deodată îmi vine chef să ne mai plimbăm un pic prin Ridgeview. Pe de o parte, pentru că nu vreau să se termine drumul. Pe de altă parte, vreau să mă mai uit la toate încă o dată, o ultimă dată.

— Lindz? Ne putem opri la Starbucks? Eu, ăă, aş vrea o cafea cu lapte. Iau câteva înghiţituri din cafea, încercând să golesc paharul, ca să fiu mai credibilă.

Ea ridică din sprâncene.

— Tu urăşti Starbucks.

— Mda, ei bine, mi s-a făcut brusc poftă.

— Ai spus că are gust de pipi de căţel strecurat printr-o pungă de gunoi.

Elody îşi bea cafeaua.

— Bleah! Alo? Beau. Mănânc. Îşi învârte covrigul prin aer într-un mod dramatic.

Lindsay îşi ridică ambele mâini.

— E un citat direct.

— Dacă mai întârzii la ştiinţe politice încă o dată, jur că o să fiu pedepsită pe viaţă, spune Elody.

— Şi o să pierzi ocazia să te pupi cu Brioşă înainte de prima oră, spune Lindsay, chicotind.

— Dar tu? Elody aruncă în ea cu o bucată de covrig, şi Lindsay ţipă. E un miracol că tu şi Patrick nu v-aţi sudat mutrele până acum.

— Haide, Lindsay! Te rog! Flutur din gene spre ea, apoi mă întorc spre Elody. Te rog frumos!

Lindsay oftează şi se uită la Elody în oglinda retrovizoare. Apoi semnalizează. Eu bat din palme şi Elody geme.

— Sam poate să facă tot ce vrea azi, spune Lindsay. La urma urmei, e ziua ei cea *mare,* accentuând cuvântul, apoi începe să se hlizească.

Elody se prinde imediat în joc.

— De fapt, aş spune că e ziua cea mare a lui Rob.

— Putem doar să sperăm. Lindsay se apleacă şi mă înghionteşte cu cotul.

— Bleah, zic eu. Perverselor!

Lindsay e pe val acum.

— O să fie o zi luuuuungă.

— O zi grea, adaugă Elody.

Lindsay se îneacă cu cafeaua şi Elody ţipă. Amândouă pufnesc şi râd ca nişte nebune.

— Foarte amuzant, spun eu, uitându-mă pe fereastră şi privind casele care încep să se întindă una după alta pe măsură ce intrăm în oraş. Foarte matur din partea voastră. Dar zâmbesc, simţindu-mă fericită şi calmă, gândind *Habar n-aveţi.*

În spatele cafenelei Starbucks de la noi din oraş e o mică parcare şi prindem ultimul loc, cu Lindsay care frânează brusc lovind maşina de bordură, aproape retezând oglinzile laterale ale maşinilor din dreapta şi din stânga noastră. Lindsay ţipă: „Gucci, dragă, Gucci”, care, pretinde ea, ar fi cuvântul italian pentru „perfect”.

În mintea mea mi-am luat rămas-bun de la tot, de la toate aceste locuri. Le-am văzut atât de des, că începusem să le ignor: magazinul de delicatese de pe deal, cu pastrama perfectă de pui, buticul cu mărunţişuri de unde cumpăram aţă ca să fac brăţări ale prieteniei, Realtor’s, cabinetul dentistului, mica grădină unde Steve King şi-a vârât limba în gura mea în clasa a şaptea, iar eu am fost atât de surprinsă, că i-am muşcat-o. Nu mă pot abţine să mă gândesc la cât de ciudată e viaţa, la Kent, Juliet şi chiar şi la Alex, Anna şi Bridget sau la domnul Otto şi doamna Winters – la cât de complex şi de interconectat e totul, cum sunt ţesute toate la un loc ca o plasă imensă, invizibilă – şi cum uneori crezi că faci ceea ce trebuie şi, de fapt, faci ceva greşit şi invers.

Intrăm la Starbucks şi eu iau o cafea cu lapte. Elody îşi ia o brioşă, deşi abia a mâncat, iar Lindsay îşi pune un ursuleţ de pluş pe cap şi apoi comandă o sticlă de apă fără să clipească, în timp ce barmanul se uită la ea de parcă ar fi nebună. Nu mă pot abţine şi îmi arunc braţele în jurul ei, iar ea zice: „Păstrează-te pentru dormitor, iubito”, ceea ce o face pe doamna în vârstă din spatele nostru să se îndepărteze de noi. Ieşim râzând în hohote,

şi eu aproape îmi scap cafeaua – Chevroletul maro al lui Sarah Grundel se află în parcare. Sarah bate darabana pe volan, uitându-se la ceas şi aşteptând să se elibereze un loc. Ultimul loc – cel pe care l-am luat noi.

— Cred că glumeşti, spun eu cu voce tare. Cu siguranţă o să întârzie acum.

Lindsay vede că mă holbez şi interpretează greşit:

— Ştiu. Dacă aş avea maşina aia, n-aş ieşi nici de pe alee. Cred că aş prefera să merg pe jos.

— Nu, eu... clatin din cap şi îmi dau seama că nu pot explica. Când trecem pe lângă ea, Sarah îşi dă ochii peste cap şi oftează, ceva gen: „În sfârşit". Mă şochează umorul situaţiei şi încep să râd.

— Cum e cafeaua cu lapte? întreabă Lindsay când ne urcăm în maşină.

— Are gust de pipi de căţel strecurat printr-o pungă de gunoi, spun eu. Ieşim din locul de parcare şi o claxonăm pe Sarah, iar ea ocupă imediat spaţiul rămas când ne dăm la o parte.

— Care-i problema ei? întreabă Elody.

— SNP, spune Lindsay. Sindromul Nevoii de a Parca.

În timp ce ieşim din parcare, îmi trece prin cap că poate nu e aşa de complicat. În majoritatea timpului – în nouăzeci şi nouă la sută din timp – pur şi simplu nu ştii cum şi de ce sunt iţele legate între ele, ceea ce e în regulă. Faci un lucru bun şi se întâmplă ceva rău. Faci un lucru rău şi se întâmplă ceva bun. Nu faci nimic şi explodează ceva.

Şi foarte, foarte rar – printr-un miracol al şansei şi al coincidenţei, când fluturii dau din aripi cum trebuie şi toate iţele se îmbină o clipă – ai ocazia să faci ceea ce trebuie.

Iată ultimul lucru care îmi trece prin cap în timp ce Sarah dispare în oglinda retrovizoare, trântind portiera şi alergând prin parcare: dacă ai ratat la mustaţă o competiţie importantă, poate că ar trebui să-ţi faci cafeaua acasă.

Când ajungem la şcoală, am câteva lucruri de care trebuie să mă ocup în Camera Trandafirilor, aşa că mă despart de Elody şi de Lindsay. Apoi, poate pentru că am întârziat deja, mă hotărăsc să chiulesc de la prima oră. Bântui pe holuri şi prin liceu, gândindu-mă la cât de ciudat e că poţi să-ţi trăieşti toată viaţa într-un singur loc şi să nu te uiţi niciodată la el cu atenţie. Până

şi holul zugrăvit în galben – pe care noi îl numeam holul vomei – mi se pare drăguţ acum, iar copacii subţiratici şi goi din mijlocul curţii îmi par eleganţi şi rari, în aşteptarea zăpezii.

Mai toată viaţa mea mi s-a părut întotdeauna că şcoala durează o veşnicie – în afară de orele în care aveam extemporale şi lucrări, când secundele păreau să se alerge una pe alta, încercând să fugă cât mai repede. Astăzi e una dintre acele zile. Oricât de mult îmi doresc ca totul să meargă încet, timpul se scurge cu repeziciune, ca sângele dintr-o rană. Abia am ajuns la a doua întrebare din extemporalul domnului Tierney, când văd că strigă „gata!” şi ne aruncă cea mai înspăimântătoare privire a lui, aşa că trebuie să-mi predau extemporalul neterminat. Ştiu că nu contează, dar m-am străduit cât am putut, oricum. Vreau să am o ultimă zi în care totul să fie normal. O zi ca milioane de alte zile pe care le-am trăit. O zi în care îmi predau extemporalul la chimie şi îmi fac griji că domnul Tierney ar putea pune în practică ameninţarea de a suna la BU. Dar nu regret prea mult. Am trecut de faza regretelor.

Când vine ora de mate, mă duc mai devreme, simţindu-mă calmă. Iau loc înainte să se sune şi îmi scot manualul, punându-l chiar pe mijlocul băncii. Sunt prima elevă care a sosit.

Domnul Daimler vine spre mine şi se sprijină de banca mea, zâmbind. Observ pentru prima dată că unul dintre incisivii lui e foarte ascuţit, ca al unui vampir.

— Ce se întâmplă, Sam? Face semn înspre banca mea. Ai venit cu trei minute mai devreme şi chiar eşti pregătită pentru oră? Întorci o pagină nouă în viaţa ta?

— Ceva de genul ăsta, spun eu calmă, punându-mi mâinile pe manual.

— Deci, cum petreci de Ziua Îndrăgostiţilor? Îşi vâră o bomboană mentolată în gură şi se apleacă şi mai tare. Asta mă scârbeşte de-a binelea, de parcă el crede că mă poate seduce cu respiraţia proaspătă. Ai vreun plan romantic pentru diseară? Ai pe cineva special lângă care să te ghemuieşti? zice şi ridică din sprânceană la mine.

În urmă cu o săptămână, asta m-ar fi făcut să leşin. Acum mă lasă complet rece. Mă gândesc la cât de aspră era faţa lui peste a mea, la cât de greu era corpul lui, dar nu mă înfurii şi nici nu mi-e teamă. Îmi fixez privirea asupra lănţişorului lui din sfoară

care, ca întotdeauna, se iţeşte de sub gulerul cămăşii. Pentru prima dată, îmi pare cam penibil. Cine poartă acelaşi lucru timp de opt ani la rând? Ar fi ca şi cum aş insista să port mărgelele din bomboane pe care le adoram în clasa a cincea.

— O să vedem, spun eu, zâmbind din colţul gurii. Dar dumneavoastră? O să fiţi singur-singurel? La o masă de o singură persoană?

El se apleacă şi mai mult spre mine şi eu rămân complet nemişcată, încercând să nu mă dau în spate.

— Ei, dar de ce presupui aşa ceva? îmi face cu ochiul, crezând evident că asta e versiunea mea de flirt – că o să mă ofer să-i ţin companie sau ceva de genul ăsta.

Zâmbesc şi mai larg.

— Pentru că, dacă aţi avea o prietenă, răspund încet, dar limpede, ca să audă fiecare cuvânt, nu aţi face avansuri fetelor de liceu.

Domnul Daimler inspiră adânc şi face un salt înapoi atât de rapid, că aproape cade de pe bancă. Elevii încep să intre în clasă, flecărind şi comparându-şi trandafirii, ignorându-ne prezenţa. Am putea vorbi despre o temă sau despre o notă la extemporal. Domnul Daimler se uită la mine, închizând şi deschizând gura. Nu reuşeşte să rostească însă niciun cuvânt.

Se aude soneria. Proful îşi scutură umerii şi se îndepărtează clătinându-se de lângă bancă, fixându-mă în continuare cu privirea. Apoi se întoarce pe călcâie, de parcă ar fi pierdut. În cele din urmă, îşi drege vocea.

— Gata, toată lumea. Vocea i se frânge şi tuşeşte. Când vorbeşte din nou, parcă latră. Toată lumea. În bănci. Acum.

Domnul Daimler îmi aruncă o privire dezgustată, ceea ce mă face să-mi fie şi mai greu să rezist impulsului de a râde. Mă uit în altă parte şi mă întorc spre uşă.

Chiar în acel moment, intră Kent McFuller.

Privirile ni se întâlnesc şi, în clipa aceea, am senzaţia că sala de clasă se comprimă şi toată distanţa dintre noi dispare. Mă copleşeşte un sentiment de energie, de fericire, de parcă aş fi teleportată în ochii lui de un verde strălucitor. Şi timpul dispare şi suntem înapoi pe verandă, în zăpadă, cu degetele lui calde mângâindu-mi gâtul, cu apăsarea delicată a buzelor lui, cu şoapta vocii lui în urechea mea. Nu mai există nimic în afară de el.

— Domnule McFuller, vrei să iei loc? Vocea domnului Daimler e rece.

Kent se întoarce şi momentul se pierde. Mormăie o scuză rapidă către domnul Daimler şi apoi se duce la locul lui. Mă întorc şi îl urmăresc cu privirea. Ador felul în care alunecă în banca lui fără să atingă pupitrul. Ador felul în care, atunci când scoate manualul de mate, zboară din geantă şi un teanc de schiţe mototolite. Ador felul în care se joacă nervos cu părul, trecându-şi degetele prin el, deşi îi vine imediat la loc în ochi.

— *Domnişoară* Kingston! Dacă v-aş putea răpi doar o secundă din timpul şi atenţia dumneavoastră *preţioase.*

Când mă întorc iarăşi cu faţa spre catedră, domnul Daimler se uită urât la mine.

— Dacă-i doar o secundă... răspund eu tare şi toată lumea râde. Domnul Daimler îşi strânge buzele într-o linie albă şi subţire, dar nu mai spune şi altceva.

Deschid manualul de matematică, dar nu mă pot concentra. Bat darabana cu degetele pe sub bancă, simţindu-mă neliniştită şi însufleţită acum, că l-am văzut pe Kent. Mi-aş dori să-i pot spune exact ceea ce simt. Mi-aş dori să-i pot explica cumva, mi-aş dori *să ştie.* Mă uit cu nerăbdare la ceas. Abia aştept să vină Cupidonii.

Kent McFuller primeşte un trandafir în plus azi.

După oră îl aştept pe hol, cu stomacul făcut ghem de agitaţie. Când iese, ţine cu grijă în mână trandafirul pe care i l-am trimis, de parcă se teme că se va rupe. Ridică privirea, serios şi gânditor, cercetându-mi chipul.

— Ai de gând să-mi spui despre ce e vorba? Nu zâmbeşte, dar vocea lui are o nuanţă glumeaţă şi ochii îi strălucesc.

Mă hotărăsc să glumesc şi eu, deşi îmi vine greu să gândesc când sunt atât de aproape de el.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

El întinde trandafirul şi deschide bileţelul ca să-l citesc, deşi, desigur, ştiu ce scrie în el.

Diseară. Lasă-ţi telefonul pornit şi maşina afară, şi fii eroul meu.

— Misterios, spun eu, înăbuşindu-mi un zâmbet. Arată de zece ori mai adorabil când e îngrijorat. O admiratoare secretă?

— Nu chiar aşa de secretă. Ochii lui îmi cercetează chipul de parcă aş avea acolo scris răspunsul la o ghicitoare, şi eu trebuie să mă uit în altă parte ca să mă abţin să-l înşfac şi să-l trag spre mine.

Tace.

— Dau o petrecere diseară, ştii.

— Ştiu, mă grăbesc eu să răspund. Adică, am auzit.

— Deci…?

Renunţ să mai glumesc cu el.

— Ascultă, s-ar putea să am nevoie să mă iei de undeva. Douăzeci de minute, maximum. Nu ţi-aş cere dacă n-ar fi important.

El schiţează un zâmbet.

— Şi mie ce-mi iese la treaba asta?

Mă aplec până când gura mea ajunge la câţiva centimetri de scoica perfectă a urechii lui. Mirosul lui – iarbă proaspăt cosită şi mentă – dă dependenţă.

— O să-ţi spun un secret.

— Acum?

— Mai târziu.

Mă îndepărtez. Altfel n-o să fiu în stare să mă abţin să-lsărut pe gât. Nu ştiu ce e în neregulă cu mine. N-am fost niciodată aşa cu Rob. Abia pot să-mi ţin mâinile acasă în preajma lui Kent. Poate că, dacă mori de câteva ori, hormonii o iau razna. Îmi place, oarecum.

Chipul lui devine din nou serios.

— Ce-ai scris aici… Ia biletul între degete, îl împătureşte şi îl despătureşte de câteva ori, iar ochii lui sunt ameţitori, cu vârtejuri aurii. Ultima parte… chestia cu eroul… cum ai…?

Inima îmi bate nebuneşte şi, timp de o clipă, cred că ştie – cred că îşi aminteşte. Liniştea e densă între noi, cu cele trecute, cele amintite, cele uitate şi cele dorite legănându-se acolo ca un pendul.

— Cum am… ce? Abia pot şopti cuvintele.

El oftează şi clatină din cap, zâmbind slab.

— Nimic. Las-o baltă! E o prostie.

— Ah. Îmi dau seama că îmi ţineam respiraţia şi oftez, uitându-mă în altă parte, ca să nu vadă cât de dezamăgită sunt. Mulţumesc pentru trandafir, apropo.

Dintre toţi trandafirii pe care i-am primit, e singurul pe care l-am păstrat. *E preferatul meu,* am spus când mi l-a dat Marian Sykes.

Ea s-a uitat la mine, speriată, apoi s-a uitat în jur, de parcă nu-i venea să creadă că vorbesc cu ea. Când şi-a dat seama că aşa era, s-a înroşit şi a zâmbit.

Ai atât de mulţi, a spus ea cu timiditate.

Problema e că nu pot să-i ţin în viaţă niciodată, am spus eu. *Nu mă pricep deloc la flori.*

Trebuie să tai tulpinile pieziş, mi-a zis ea cu înflăcărare, apoi s-a înroşit din nou. *Sora mea mi-a spus asta. Îi plăcea să se ocupe de grădinărit.* A întors capul, muşcându-şi buzele.

Ar trebui să-i iei tu, am propus.

S-a uitat la mine o clipă, de parcă se temea că îi fac o farsă.

Adică, să-i păstrez? a spus ea, amintindu-mi de Izzy.

Îţi spun, nu mai suport să am moartea unor flori pe conştiinţă. Ai putea să îi iei acasă. Ai o vază?

A tăcut o fracţiune de secundă şi apoi pe chip i s-a aşternut un zâmbet uimitor, care o transfigura.

O să îi ţin în camera mea.

Kent ridică dintr-o sprânceană.

— De unde ştii că eu ţi l-am trimis?

— Ei, hai! Îmi dau ochii peste cap. Nimeni nu-şi mai câştigă pâinea desenând caricaturi ciudate.

El îşi pune o mână pe piept, prefăcându-se jignit.

— Nu ca să-mi câştig pâinea. E o pasiune. Şi, în plus, nu sunt ciudate.

— Cum spui tu. Atunci îţi mulţumesc pentru mesajul tău perfect normal.

— Cu plăcere, zâmbeşte el larg. Stăm atât de aproape, că simt căldura emanată de corpul lui.

— Deci o să fii cavalerul meu în armură strălucitoare sau nu?

Kent face o scurtă plecăciune.

— Ştii că nu pot rezista unei domniţe la ananghie.

— Ştiam că pot conta pe tine. Holurile sunt goale acum. Toţi s-au dus la prânz. Mai rămânem o clipă acolo, zâmbindu-ne. Apoi ceva se înmoaie în ochii lui şi inima mi-o ia la trap. Totul în mine pare să dea din aripi, să fie liber, de parcă aş putea să mă desprind de pământ în orice secundă. *Cântec,* mă gândesc eu, *mă face să mă simt de parcă aş fi un cântec.* Apoi mă gândesc:

O să mă sărute chiar aici, lângă sala de mate a Liceului Thomas Jefferson, şi aproape leşin.

Dar nu o face. Se întinde doar şi îmi atinge umărul o dată, uşor. Când îşi retrage degetele, încă le mai simt furnicându-mi pielea.

— Pe diseară, atunci. O scânteie de zâmbet. Ar fi bine să ai un secret grozav.

— E uimitor, îţi promit. Mi-aş dori să-i pot memora fiecare trăsătură. Vreau să mi-l întipăresc cu fierul roşu în minte. Nu-mi vine să cred cât de oarbă am fost atâta timp. Încep să mă retrag înainte să fac ceva nebunesc de nepotrivit, cum ar fi să sar pe el.

— Sam? mă opreşte el.

— Da.

Ochii lui mă privesc din nou cercetător, şi acum înţeleg de ce mi-a spus că vede prin mine. El chiar a fost atent. Am senzaţia că îmi citeşte gândurile chiar acum, ceea ce e cam jenant, pentru că majoritatea gândurilor mele din acest moment implică aprecieri la adresa buzelor sale perfecte.

Kent îşi muşcă buzele şi îşi târşâie piciorul un pic.

— De ce eu? Pentru diseară, vreau să spun. N-am vorbit de vreo şapte ani…

— Poate că vreau să recuperez timpul pierdut. Continui să mă dau înapoi, ţopăind puţin.

— Vorbesc serios, spune el. De ce eu?

Mă gândesc la Kent care mi-a ţinut mâna în întuneric şi m-a condus prin camere luminate de lună. Mă gândesc la vocea lui legănându-mă înainte să adorm, purtându-mă ca un val. Mă gândesc la timpul care a stat pe loc când mi-a cuprins faţa cu palmele şi şi-a lipit buzele de ale mele.

— Crede-mă, îi spun, numai tu poţi fi.

A doua şansă

Valograma lui Kent a fost doar prima dintre cele câteva schimbări pe care le-am făcut în Camera Trandafirilor în dimineaţa asta şi, imediat ce intru în cantină, îmi dau seama că Rob a primit-o pe a lui. Se desprinde de grupul lui de prieteni şi vine la mine înainte să ajung la coada de la mâncare (unde plănuiesc să comand un sendviş dublu cu friptură de vită). Ca întotdeauna, şapca lui idioată cu Yankees abia i se ţine pe cap, răsucită într-o parte, de parcă e într-un videoclip rap din 1992.

— Bună, iubito. Întinde braţul să-l pună în jurul meu, dar eu mă feresc, relaxată. Am primit trandafirul tău.

— Mersi. Şi eu l-am primit pe al tău.

Se uită în jur, vede un singur trandafir legat de cureaua genţii mele şi se încruntă.

— Ăla e al meu?

Clatin din cap, zâmbind dulce.

El îşi freacă fruntea. Întotdeauna face asta când se gândeşte, de parcă actul în sine de a-şi folosi mintea îi dă o durere de cap.

— Ce s-a întâmplat cu trandafirii tăi?

— Sunt la păstrare, explic, ceea ce e adevărat oarecum.

El face un semn din cap că nu, lăsând-o baltă.

— Deci, tipul ăsta, Ken sau Kyle, dă o petrecere diseară… Lasă fraza în aer, apoi îşi înclină capul şi rânjeşte la mine. Mă gândeam că ar fi amuzant să mergem şi noi puţin. Se întinde şi îşi apasă mâna pe umărul meu, masându-l cu putere. Ceva gen, ştii tu, preludiu.

Numai Rob ar putea crede că preludiul constă în înghiţitul berii înspumate direct din butoi şi urlatul unul la altul, dar mă decid s-o las baltă şi să-i intru în joc.

— Preludiu? repet, cu toată inocenţa de care sunt în stare.

Evident, el crede că flirtez. Zâmbeşte, îşi înclină capul pe spate şi se uită la mine îngustându-şi privirea. Pe vremuri, credeam că e un gest aşa de drăguţ, dar acum parcă aş vedea un fundaş încercând să danseze samba. Poate că ştie toate mişcările, dar nu arată cum trebuie.

— Ştii, spune el încet, mi-a plăcut ce ai scris în bilet.

— Serios? Torc ca o pisică, gândindu-mă la ce am mâzgălit de dimineaţă. *Nu trebuie să mă mai aştepţi.*

— Aşa că mă gândeam să ajung la petrecere la zece, să stau o oră sau două. Ridică din umeri şi îşi aranjează şapca, întorcându-se la ale sale, acum că a bifat şi flirtatul.

Deodată mă simt obosită. Plănuisem să-mi bat puţin joc de Rob – să mă răzbun pe el că nu mi-a acordat atenţie, că n-a fost acolo pentru mine, că nu i-a păsat de nimic decât să petreacă şi să joace lacrosse, că nu i-a păsat de felul cum arată cu şapca lui tâmpită cu Yankees – dar nu mai pot continua jocul.

— Chiar nu-mi pasă ce faci, Rob.

El ezită. Ăsta nu e răspunsul la care se aştepta.

— Dar dormi la mine diseară, nu?

— Nu cred.

Îşi duce mâinile la frunte, frecându-le iarăşi.

— Dar ai spus…

— Am spus că nu mai trebuie să mă aştepţi. Şi nu trebuie. Inspir adânc. *Unu, doi, trei, sari.* Nu merge, Rob. Vreau să ne despărţim.

El se dă un pas în spate. Se face alb ca varul şi apoi se înroşeşte de la frunte în jos, de parcă cineva l-ar umple cu vopsea.

— Ce-ai spus?

— Am spus că mă despart de tine. N-am mai făcut niciodată aşa ceva şi sunt surprinsă de cât de uşor e. E uşor să părăseşti pe cineva: totul merge la vale. Pur şi simplu, nu cred că merge între noi.

— Dar… dar… se bâlbâie el. Nedumerirea de pe faţa lui e înlocuită de furie. Nu te poţi despărţi de mine.

Fără să vreau, mă dau în spate şi îmi încrucişez braţele.

— Şi de ce nu pot, mă rog?

Se uită la mine de parcă aş fi cea mai tâmpită persoană de pe planetă.

— Tu, spune el, aproape scuipând cuvântul, nu te poţi despărţi de *mine.*

Apoi înţeleg. Rob îşi aminteşte. Îşi aminteşte că în clasa a şasea a spus că nu sunt suficient de populară pentru el – îşi aminteşte şi încă o mai crede. Orice urmă de milă am simţit pentru el dispare în momentul ăsta şi, în timp ce stă acolo, roşu ca racul şi cu pumnii încleştaţi, mă uimeşte de cât de urât mi se pare.

— Pot s-o fac, spun eu cu calm. Tocmai am făcut-o.

— Şi eu te-am *aşteptat.* Te-am aşteptat luni de zile.

Se întoarce şi murmură un lucru pe care nu-l aud.

— Poftim?

Se uită înapoi la mine, cu faţa schimonosită de dezgust şi de furie. Asta nu poate fi aceeaşi persoană care acum o săptămână şi-a cuibărit capul pe umărul meu şi mi-a spus că sunt pătura lui personală. Parcă i-ar fi căzut masca şi dedesubtul ei e a apărut o altă faţă.

— Am spus că ar fi trebuit să i-o trag lui Gabby Haynes când m-a rugat în vacanţa trecută, spune el cu răceală.

Ceva îmi explodează în stomac, poate rămăşiţe de durere sau mândrie, dar trece repede şi, în loc, se aşterne un sentiment de calm. Deja am plecat de aici, deja zbor peste toate astea; deodată pot înţelege exact cum se simte Juliet, cum se simţea de multă vreme. Când mă gândesc la ea îmi revin puterile şi reuşesc chiar şi să zâmbesc.

— Niciodată nu e prea târziu pentru a doua şansă, îi răspund eu suav, după care mă îndepărtez ca să iau ultimul prânz în compania celor mai bune prietene ale mele.

Zece minute mai târziu, când în sfârşit m-am aşezat la masa noastră obişnuită – halind un sendviş enorm cu vită şi maioneză, cu o farfurie plină de cartofi prăjiţi alături, mai flămândă decât am fost de multă vreme – şi Juliet trece prin cantină, văd că a pus un singur trandafir în sticla de apă goală, prinsă în cureluşe în partea laterală a rucsacului ei. Se uită în jur, cu faţa încadrată de claia ei de păr, verificând în trecere fiecare masă, cercetând, căutând indicii. Are ochii strălucitori şi alerţi. Îşi muşcă buzele, dar nu pare nefericită. Pare vie. Inima îmi bate cu putere: acesta este lucrul cel mai important.

Când trece de masa noastră, văd un bileţel împăturit care flutură chiar sub petalele trandafirului şi, deşi sunt prea departe ca să-l citesc, văd foarte clar ce scrie acolo, chiar şi când închid ochii. O singură propoziţie.

Niciodată nu e prea târziu.

— Deci, ce-i cu tine azi? întreabă Lindsay pe drumul către Cel Mai Bun Iaurt din Ţară. Aproape am ajuns la Şir, grupul de mici buticuri îngrămădite precum ciupercile pe vârful dealului. Peste orizont e trasă o pătură de nori negri, centimetru cu centimetru, care promite zăpadă. O clipă mă doare pieptul când mă gândesc că nu o să mai văd niciodată zăpadă.

— Ce vrei să spui? Mergem braţ la braţ, încercând să ne încălzim. Am vrut să vină şi Ally şi Elody cu noi, dar Elody avea lucrare la spaniolă şi Ally a zis că, dacă mai chiuleşte la o oră de engleză, o să fie exmatriculată. N-am făcut mare caz pe tema asta.

O zi ca oricare alta.

— Vreau să spun, de ce te porţi aşa de ciudat?

Încerc să formulez un răspuns şi Lindsay continuă:

— De exemplu, ai fost cu mintea aiurea la prânz şi alte chestii. Îşi muşcă buzele. Am primit un sms de la Amy Weiss…

— A, da?

— Amy Weiss e nebună de legat şi n-aş crede niciodată ceva din ce spune ea, mai ales despre tine, explică Lindsay repede.

— Evident, spun eu, amuzată, sigură că ştiu încotro se îndreaptă discuţia.

— Dar… Lindsay inspiră profund şi spune dintr-o suflare: ea zice că a vorbit cu Steve Waitman care vorbise cu Rob, care a zis că v-aţi despărţit? Lindsay îmi aruncă o privire şi face un efort să râdă. I-am spus că vorbeşte prostii, evident.

Tac, alegându-mi cu grijă cuvintele.

— Nu sunt prostii. E adevărat.

Lindsay se opreşte din mers şi se holbează la mine.

— Poftim?

— M-am despărţit de el la prânz.

Ea clatină din cap de parcă ar încerca să-şi disloce cuvintele din creier.

— Şi, ăăă, când aveai de gând să împărtăşeşti informaţia asta? Cu cele mai bune prietene? Sau credeai că o să aflăm noi cumva până la urmă?

Îmi dau seama că e afectată.

— Ascultă, Lindsay, aveam de gând să-ţi spun…

Ea îşi apasă mâinile pe urechi, continuând să clatine din cap.

— Nu înţeleg. Ce s-a întâmplat? Voi trebuia să… adică, mi-ai spus că voiai să… în seara *asta.*

Oftez.

— De asta nu am vrut să-ţi spun, Lindz. Ştiam că o să faci mare caz.

— Asta pentru că e mare caz.

Lindsay e atât de scandalizată, că nici nu e atentă când trecem pe lângă Hunan Kitchen: e prea ocupată să se uite urât la mine, de parcă se aşteaptă să mă fac brusc albastră ori să iau foc, ca şi cum lumea nu ar mai putea avea niciodată încredere în mine.

Îmi trece prin cap că o să simtă asta cu adevărat după ce o să fac ceea ce vreau să fac, dar asta e. Mă întorc la ea şi îmi pun braţele pe umerii ei.

— Aşteaptă puţin aici, bine?

Ea clipeşte la mine.

— Unde te duci?

— Trebuie să mă opresc la Hunan Kitchen. Îmi fac curaj, aşteptând să facă o criză. Am ceva pentru Anna Cartullo.

Mă aştept să ţipe, să plece îmbufnată, să arunce ursuleţi gumaţi la mine sau să facă ceva, dar chipul îi rămâne imobil, de parcă cineva a apăsat butonul de oprire a curentului. Sunt cam îngrijorată că ar putea intra în şoc, dar ocazia e prea bună ca s-o ratez.

— Două minute, spun eu. Promit.

Intru în Hunan Kitchen înainte ca Lindsay – şi temperamentul ei – să revină la viaţă. Când deschid uşa, se aude un clopoţel. Alex ridică privirea, îngrijorat pentru o clipă, după care îşi lipeşte un zâmbet pe faţă.

— Ce faci, Sam? îndrugă el. Ce idiot.

Îl ignor şi mă duc direct la Anna. Are capul plecat şi frunzăreşte mâncarea din farfurie. E mai bine decât s-o mănânce, asta e sigur.

— Bună! Din nu ştiu ce motiv, am emoţii. E ceva tulburător la tăcerea ei, în felul în care îşi ridică privirea şi se uită la mine fără nicio expresie. Îmi aminteşte de Juliet. Am venit să-ţi dau ceva.

— Să-mi dai ceva? îşi strânge buzele, sceptică, şi asemănarea cu Juliet nu mai e aşa de puternică. Probabil crede că sunt nebună. Din câte ştie ea, noi n-am schimbat vreun cuvânt în toată viaţa noastră şi nu pot decât să-mi imaginez ce crede că vreau să-i dau.

Alex se uită când la mine, când la Anna, la fel de nedumerit ca şi ea. Sunt conştientă că Lindsay mă priveşte prin fereastra jegoasă, şi faptul că trei oameni se uită la mine de parcă mi-am pierdut minţile e puţin copleşitor. Bag mâna în geantă cu degetele tremurându-mi puţin.

— Da, ascultă, ştiu că e ciudat. Nu pot să-ţi explic, dar… Scot un album mare cu desene de M.C. Escher şi îl pun pe masă lângă bolul cu pui cu susan. Sau vită cu portocale. Sau pisică la cuptor. Sau ce-o fi.

Anna înţepeneşte, uitându-se la carte de parcă ar urma s-o muşte.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea o chestie de genul ăsta, spun eu repede, îndepărtându-mă deja de masă. Acum, că a trecut partea cea mai grea, mă simt de o mie de ori mai bine. Are

peste două sute de desene. Ai putea să le şi agăţi pe undeva, dacă ai loc.

Ceva se încordează pe chipul Annei. Încă se mai uită fix la cartea de pe masă, cu mâinile lipite de coapse. Văd cât de tare îşi încleştează pumnii.

Sunt pe punctul de a mă întoarce şi de a ţâşni pe uşă, când ea ridică privirea. Ochii noştri se întâlnesc. Nu spune nimic, dar gura i se relaxează. Nu e chiar un zâmbet, dar e pe aproape şi îl iau ca pe un mulţumesc.

Îl aud pe Alex spunând: „Ce-a fost asta?”, apoi am ieşit pe uşă, iar clopoţelul sună cu o notă stridentă în spatele meu.

Lindsay stă chiar acolo unde am lăsat-o, cu privirea în gol. Ştiu că s-a uitat pe fereastră.

— Acum ştiu că ai înnebunit de-a binelea, spune ea.

— Pe cuvânt că nu ştiu despre ce vorbeşti. Mă simt însufleţită, acum că s-a terminat. Haide. Am nevoie de nişte iaurt.

Lindsay nu se mişcă.

— Ai luat-o razna. Ţi-a sărit o doagă. Eşti dusă cu pluta. De când îi aduci tu cadouri Annei Cartullo?

— Ascultă, doar nu i-am dat o brăţară a prieteniei sau ceva de genul ăsta.

— De când vorbeşti tu cu Anna Cartullo?

Oftez. Îmi dau seama că n-o să mă lase în pace.

— Am vorbit cu ea pentru prima dată acum câteva zile, bine? Lindsay încă se mai holbează la mine, de parcă lumea se topeşte în faţa ochilor ei. Cunosc sentimentul. E chiar drăguţă. De fapt, cred că ai plăcea-o, dacă…

Lindsay scoate un sunet ascuţit, strident şi îşi pune din nou mâinile peste urechi ca şi cum cuvintele în sine ar fi o tortură. Continuă să ţipe aşa, în timp ce eu oftez şi mă uit la ceas, aşteptând să-şi termine spectacolul.

În cele din urmă se calmează, iar chirăitul devine un fel de gângurit în fundul gâtului. Mijeşte ochii la mine. Nu mă pot abţine să chicotesc. Arată ca o nebună cu acte în regulă.

— Ai terminat? o întreb eu.

— Te-ai întors? Îşi ia încet o mână de pe urechi, experimentând.

— Cine să se întoarcă?

— Samantha Emily Kingston. Prietena mea cea mai bună. Partenera mea de viaţă heterosexuală. Se apleacă şi mă

ciocăneşte pe frunte cu încheieturile degetelor. În locul acestui cocon ciudat, lobotomizat, care şi-a părăsit prietenul, o place pe Anna Cartullo şi care se dă drept ea.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu ştii chiar totul despre mine.

— Se pare că nu ştiu nimic despre tine.

Lindsay îşi încrucişează braţele la piept. O trag de mâneca jachetei şi ea vine spre mine fără chef. Îmi dau seama că e chiar supărată. O strâng în braţe. E mult mai scundă decât mine şi trebuie să fac paşi mici, ca să îmi potrivesc pasul cu al ei, dar o las pe ea să stabilească ritmul.

— Tu ştii care e iaurtul meu preferat, zic eu, sperând s-o îmbunez.

Lindsay oftează sonor.

— Ăla cu ciocolată, mormăie ea, dar nu mă împinge la o parte, ceea ce e un semn bun. Cu unt de arahide şi cereale Cap'n Crunch.

— Şi *ştiu* că ştii ce porţie o să-mi iau.

Am ajuns la uşa magazinului Cel Mai Bun Iaurt Din Ţară şi deja simt mirosul dulce şi delicios al aromelor de chimicale plutind înspre noi. E ca mirosul de pâine care se coace la Subway. Ştii că nu sunt acele arome create de natură şi de Dumnezeu, dar ceva la mirosul ăla dă dependenţă.

Lindsay se uită la mine cu coada ochiului, şi eu îmi iau braţele din jurul ei. Expresia ei e atât de mohorâtă, că stârneşte râsul, iar eu abia mă abţin.

— Ai face bine să fii atentă, Miss Porţie Dublă, spune ea, dându-şi părul pe spate. Tot deliciul ăla artificial se duce direct pe coapse.

Dar gura ei e schimonosită într-un zâmbet şi ştiu că m-a iertat.

Prietenia: scurt istoric

Dacă ar trebui să aleg trei lucruri pe care le ador la fiecare dintre prietenele mele, iată care ar fi acestea:

<u>Ally</u>

1. Şi-a petrecut toată clasa a zecea colecţionând vaci de porţelan şi citind chestii ciudate despre ele pe net, după ce una dintre ele – una adevărată, vreau să spun – i-a lins încheietura când era în vacanţă în Vermont.

2. Găteşte fără reţete şi, cu siguranţă, o să aibă cândva propria ei emisiune de gătit şi ne-a promis că putem veni ca invitate.

3. Scoate limba ca o pisicuţă când cască.

Elody

1. Are o tonalitate perfectă şi cea mai limpede şi mai bogată voce pe care ţi-o poţi imagina, ca siropul de arţar turnat peste clătite calde, dar nu se dă niciodată în spectacol şi cântă doar când e singură sau la duş.

2. Odată a mers tot anul la şcoală purtând cel puţin o haină verde în fiecare zi.

3. Pufneşte când râde, ceea ce mă face şi pe mine mereu să râd.

Lindsay

1. Va dansa întotdeauna, chiar şi când nu dansează nimeni altcineva, chiar şi când nu e muzică – la cantină, în baie, în zona restaurantelor din centrul comercial.

2. A aruncat cu hârtie igienică înspre casa lui Todd Horton în fiecare zi, timp de o săptămână, după ce el le-a spus tuturor că Elody nu ştie să sărute.

3. Odată a luat-o la goană în timp ce traversam parcul, încordându-şi braţele şi picioarele şi alergând peste câmpuri în blugi şi cizme Chinese Laundry. Am început să fug şi eu, dar n-am putut s-o prind din urmă, până când ne-am chircit amândouă, gâfâind în aerul rece de toamnă, iar eu simţeam că o să-mi explodeze plămânii, şi când am râs şi am spus „Ai câştigat”, s-a uitat foarte ciudat la mine, peste umăr, nu cu răutate, ci de parcă nu-i venea să creadă că sunt acolo, apoi s-a îndreptat de spate şi a zis: „Nu mă întreceam cu tine”.

Cred că acum înţeleg.

Mă gândesc la toate astea acasă la Ally, simţind că nu le-am spus suficient sau deloc, simţind că am petrecut prea mult timp amuzându-ne una pe seama celeilalte înfuriindu-ne din motive care nu contează, dorindu-ne ca lucrurile sau oamenii să fie diferiţi – mai buni, mai interesanţi, mai drăguţi, mai maturi. Dar e greu să găsesc acum un mod de a le spune, aşa că râd împreună cu ele, în timp ce Lindsay şi Elody se fâţâie prin bucătărie, iar Ally încearcă din răsputeri să încropească ceva

comestibil dintr-un pesto italian vechi de două zile şi nişte biscuiţei săraţi din pachet. Lindsay îmi cuprinde umerii cu braţele apoi o trage lângă ea şi pe Ally pe urmă Elody vine lângă Ally iar Lindsay spune:

— Vă iubesc până la moarte, afurisitelor. Ştiţi asta, nu?

Şi Elody ţipă:

— Îmbrăţişare de grup!

Mă înghesui şi eu între ele, le cuprind cu braţele şi le strâng până când Elody se desprinde, râzând, şi declară:

— Dacă râd şi mai tare, o să vomit.

Secretul

— Nu pricep. Lindsay se bosumflă pe locul din faţă, la jumătatea aleii ce duce spre casa lui Kent, acolo unde se termină şirul de maşini. Şi acasă cum o să ajungem?

Oftez şi îi explic pentru a mia oară.

— O să ne ducă cineva, bine?

— De ce nu vii cu noi acum? se smiorcăie Ally de pe locul din spate, tot pentru a mia oară. Lasă naibii maşina!

— Şi să te las să conduci tu, domnişoară Absolut World? Mă întorc şi mă uit cu subînţeles la sticla de vodcă pe care o ţine în mână. Ea o ia ca pe un îndemn să mai tragă încă o duşcă.

— O să conduc eu, insistă Lindsay. M-ai văzut vreodată beată?

— Nu contează. Îmi dau ochii peste cap. Tu nu poţi să conduci nici trează.

Elody pufneşte şi Lindsay o ameninţă cu degetul.

— Ai grijă sau o să mergi pe jos la şcoală de acum încolo!

— Haideţi, ratăm petrecerea. Ally îşi piaptănă părul cu degetele, aplecându-se ca să se vadă în oglinda retrovizoare.

— Lăsaţi-mă un sfert de oră, maximum, spun eu. Mă întorc înainte să ajungeţi la butoi.

— Cum o să te întorci aici? Lindsay încă se mai uită bănuitor la mine, dar deschide portiera.

— Nu-ţi fă griji, o liniştesc eu. Am aranjat cu transportul mai devreme.

— Tot nu pricep de ce nu ne poţi conduce tu acasă. Lindsay mormăie, încă nemulţumită de aranjamente, dar coboară, iar Ally şi Elody o urmează. Nu mă obosesc să răspund. Am explicat deja de nu ştiu câte ori că s-ar putea să plec mai devreme de la petrecere. Ştiu că ele presupun că e din cauză că va fi şi Rob

acolo şi mi-e teamă că o s-o iau razna sau ceva de genul ăsta, iar eu nu le contrazic.

Plănuiesc să las maşina lui Lindsay la ea pe alee, dar după ce cotesc pe Autostrada 9, mă trezesc că, fără să vreau, conduc spre casă. Sunt calmă, senină, de parcă am absorbit tot întunericul de afară şi s-a stins orice sursă de lumină. Nu e un sentiment neplăcut. E ca şi cum ai fi într-o piscină, te-ai lăsa pe spate şi ai da din picioare până ai reuşi să pluteşti fără să te gândeşti la asta.

Majoritatea luminilor sunt stinse la mine acasă. Izzy s-a culcat de câteva ore. O lumină albăstruie licăreşte în sufragerie. Probabil tata se uită la televizor. La etaj, un pătrat strălucitor de lumină indică baia. Prin umbre, văd o siluetă mişcându-se şi mi-o imaginez pe mama aplicându-şi cremă hidratantă Clinique pe faţă, mijindu-şi ochii fără lentile de contact, cu mâneca ponosită a halatului ei de baie fluturând ca o aripă.

Ca de obicei, au lăsat lumina de pe verandă aprinsă pentru mine, ca atunci când vin acasă să nu orbecăi prin geantă după chei. Vor face planuri pentru mâine, poate se vor întreba ce să gătească la micul dejun sau dacă să mă trezească înainte de prânz şi, preţ de o clipă, durerea pentru tot ceea ce pierd – pentru ce am pierdut deja, acum câteva zile, într-o sfâşietoare fracţiune de secundă de derapaj, când viaţa mea a sărit de pe axul ei – mă copleşeşte, aşa încât îmi pun capul pe volan şi aştept să treacă. Şi trece. Durerea se estompează. Muşchii mi se relaxează şi, încă o dată, sunt şocată de faptul că lucrurile sunt aşa cum ar trebui să fie.

În timp ce conduc spre casa lui Lindsay, mă gândesc la ceva ce am aflat acum mulţi ani la ora de ştiinţe, că până şi păsările care au fost separate de stolul lor vor migra din instinct. Ele ştiu unde să se ducă fără să li se fi arătat vreodată drumul. Toată lumea vorbea de cât de uimitor e lucrul ăsta, dar acum nu mi se mai pare aşa de ciudat. Exact aşa mă simt eu acum: de parcă aş pluti în aer, de capul meu, dar cumva ştiind exact ce trebuie să fac.

Când mai am doar câţiva kilometri până la casa lui Lindsay, îmi scot telefonul şi formez numărul lui Kent. Îmi trece prin minte că poate a crezut că glumesc mai devreme. Poate că nu o să răspundă fiindcă nu recunoaşte numărul sau poate că o să fie prea ocupat să-i împiedice pe invitaţi să vomite pe covoarele

orientale ale părinţilor lui şi nu va auzi telefonul. Număr apelurile, din ce în ce mai neliniştită.

Unu, doi, trei.

La al patrulea apel se aude zgomotul cuiva care bâjbâie prin întuneric. Apoi vocea lui Kent, caldă şi liniştitoare:

— Eroii Musculoşi, salvăm femei la ananghie, prinţese captive şi fete fără volan din 1684. Cu ce vă putem ajuta?

— De unde ai ştiut că sunt eu? îl întreb eu.

Se aude muzica mai tare şi zgomot de glasuri. Apoi îl aud pe Kent punând palma pe telefon şi strigând:

— Afară!

Se aude cum se închide o uşă şi zgomotul de fundal se estompează brusc.

— Cine altcineva să fie? răspunde el, pe un ton sarcastic. Toţi ceilalţi sunt aici. Rearanjează ceva şi vocea lui se aude mai clar. Probabil vorbeşte chiar în difuzor. Asta îmi distrage gândul de la buzele lui. Deci, care-i faza?

— Sper că maşina ta nu e blocată, îi spun eu. Pentru că am nevoie disperată de cineva care să mă ia cu maşina.

Pe drumul de întoarcere spre Kent, mai mult tăcem. El nu mă întreabă de ce stăteam în mijlocul aleii din faţa casei lui Lindsay şi nu insistă să afle de ce l-am ales pe el să mă ia cu maşina. Sunt recunoscătoare pentru asta şi fericită să stau în linişte alături de el, privind ploaia şi copacii ca nişte trăsături de penel pe fundalul cerului. Când cotim spre alee, care în acest moment e aproape înţesată de maşini, încerc să mă hotărăsc exact cu ce seamănă ploaia care dansează în lumina farurilor. E ca sclipiciul.

Kent parchează maşina, dar lasă motorul pornit.

— N-am uitat că mi-ai promis un secret, apropo. Se întoarce să se uite la mine. Să nu crezi că scapi aşa uşor.

— Nici nu mi-ar trece prin cap. Îmi desfac centura de siguranţă şi mă apropii de el, privind în continuare ploaia cu coada ochiului. E ca praful, oarecum, dar numai dacă praful ar fi făcut din lumină albă, compactă.

Kent îşi împreunează mâinile în poală, uitându-se la mine, aşteptând, cu gura numai un zâmbet.

— Hai să auzim.

Eu mă întind spre el şi scot cheile din contact, oprind farurile. În întunericul care ne cuprinde, sunetul ploii pare mai sonor, curgând peste tot în jurul nostru.

— Hei, zice Kent încet, iar vocea lui îmi face inima să tresalte din nou, îmi face tot corpul să strălucească. Acum nu te mai văd.

Faţa şi corpul lui sunt o umbră acum, întuneric în întuneric. Abia îi disting contururile şi, desigur, îi simt căldura pielii. Mă aplec în faţă, îmi sprijin bărbia de jacheta lui aspră din cord, îi găsesc urechea şi, din greşeală, o ating cu gura. El inspiră brusc şi tot corpul i se încordează. Inima mea e lichidă, pluteşte. Nu mai există spaţiu între bătăile inimii mele.

— Secretul este, îi şoptesc chiar la ureche, că sărutul tău a fost cel mai grozav sărut din toată viaţa mea.

El se trage înapoi puţin ca să se uite la mine, dar buzele noastre sunt la câţiva centimetri distanţă. Nu-i disting expresia feţei în întuneric, dar îmi dau seama că ochii lui îmi cercetează din nou chipul.

— Dar eu nu te-am sărutat niciodată, îmi şopteşte el. În jurul nostru, ploaia se aude ca şi cum ar fi de sticlă. Nu din clasa a treia, oricum.

Zâmbesc, dar habar n-am dacă mă vede.

— Ai face bine să începi atunci, îi spun, pentru că nu am prea mult timp la dispoziţie.

El ezită doar o fracţiune de secundă. Apoi se apleacă şi îşi apasă buzele de ale mele şi toată lumea se opreşte, luna şi ploaia, şi cerul, şi străzile, şi suntem doar noi doi în întuneric, vii, vii, vii.

Nu ştiu cât timp ne sărutăm. Mi se par ore, dar când se depărtează de lângă mine, respirând greu, ţinându-mi faţa cu ambele mâini, ceasul care clipeşte pe bord a înaintat doar cu câteva minute.

— Uau, spune el. Simt cum pieptul i se ridică şi coboară cu repeziciune. Amândoi am rămas fără suflare. Pentru ce a fost asta?

Mă forţez să mă îndepărtez, găsesc mânerul în întuneric şi deschid portiera. Aerul rece şi ploaia intră înăuntru şi mă ajută să gândesc. Inspir praful.

— Pentru că m-ai dus cu maşina şi aşa mai departe.

Chiar şi în întuneric îi văd ochii strălucind ca la o pisică. Abia reuşesc să întorc capul.

— Chiar mi-ai salvat viaţa în seara asta, lansez eu mica mea glumă şi apoi, înainte să mă poată opri, chiar dacă mă strigă pe nume, sar din maşină şi alerg de-a lungul aleii către casă, pentru ultima petrecere din viaţa mea.

— Ai ajuns! strigă încântată Lindsay când o găsesc în camera din spate. Ca întotdeauna, muzica, fumul şi căldura sunt insuportabile: un zid de oameni, parfum şi sunet. Eram sigură că o să ne tragi ţeapă.

— Ştiam eu că o să vii, spune Ally întinzându-se spre mine şi strângându-mă de mână. Coboară vocea, ceea ce, la volumul ăsta, înseamnă că ţipă un pic mai încet. L-ai văzut pe Rob?

— Cred că mă evită, îi răspund, ceea ce e adevărat. Slavă Domnului!

Lindsay se întoarce şi o strigă pe Elody:

— Uite cine s-a hotărât să ne onoreze cu prezenţa! ţipă ea, şi Elody ne cercetează feţele înainte să-şi dea seama că abia atunci am ajuns la petrecere, iar Lindsay se întoarce către mine şi îşi strecoară braţul pe după umerii mei.

— Acum e petrecere în mod oficial. Al, dă-i lui Sam o gură de vodcă.

— Nu, mersi. Înlătur cu un gest al mâinii sticla de vodcă pe care mi-o oferă.

Îmi deschid telefonul. Unsprezece şi jumătate.

— De fapt, ăă, cred că o să mă duc la parter un pic. Poate afară. E foarte cald aici.

Lindsay şi Ally schimbă o privire.

— Tocmai ai venit de afară, spune Lindsay. Tocmai ai ajuns aici. Acum vreo cinci secunde.

— Dar v-am căutat pe voi o vreme. Ştiu că par penibilă, dar mai ştiu şi că nu pot explica.

Lindsay îşi încrucişează braţele.

— Nu, nu, nici gând. Ceva se petrece cu tine şi o să ne spui ce e.

— Te-ai purtat ciudat toată ziua. Ally încuviinţează cu o mişcare a capului.

— Lindsay te-a pus să spui asta? o întreb eu.

— Cine se poartă ciudat? Elody tocmai şi-a croit drum până la noi.

— Se pare că eu, răspund.

— A, da, dă Elody din cap. Cu siguranţă.

— Lindsay nu m-a pus să spun nimic. Ally îşi umflă pieptul, ofensată. Dar e evident.

— Noi suntem cele mai bune prietene ale tale, spune Lindsay. Te cunoaştem.

Îmi apăs degetele pe tâmple, încercând să blochez sunetul bubuitor al muzicii, şi închid ochii. Când îi deschid din nou, Elody, Ally şi Lindsay mă privesc bănuitoare.

— Sunt bine, OK? Îmi doresc cu disperare să împiedic o conversaţie lungă – sau mai rău, o ceartă. Credeţi-mă. Am avut o săptămână ciudată. Asta *e puţin spus.*

— Ne facem griji cu privire la tine, Sam, spune Lindsay. Nu te mai recunoaştem.

— Poate ăsta e un lucru bun, le zic eu, şi când ele se uită lung la mine, oftez şi mă aplec să le strâng într-o îmbrăţişare.

Elody ţipă şi apoi chicoteşte:

— Ne arătăm afecţiunea în public, ei? iar Lindsay şi Ally par să se relaxeze şi ele.

— Vă promit că nu se întâmplă nimic, spun eu, ceea ce nu e chiar adevărat, dar îmi imaginez că ăsta-i cel mai bun lucru pe care-l pot spune. Cele mai bune prietene pentru totdeauna, da?

— Şi fără secrete. Lindsay se uită cu subînţeles la mine.

— Şi fără scorneli, intonează Elody, ceea ce nu face parte din ritualurile noastre, dar mă rog. Ar fi trebuit să spună „şi fără minciuni”, dar bănuiesc că merg amândouă la fel de bine.

— Pentru totdeauna, încheie Ally, şi până când moartea ne va despărţi.

Ultima parte cade în sarcina mea s-o rostesc:

— Şi dincolo de ea.

— Şi dincolo de ea, răspund ele ca un ecou.

— Bine, gata cu prostiile sentimentale. Lindsay se desprinde din îmbrăţişare. Eu, una, am venit să mă îmbăt.

— Am crezut că tu nu te îmbeţi, spune Ally.

— Era o metaforă.

Ally şi Lindsay încep să poştească băutura şi Ally dansează cu sticla de vodcă („dacă nu te îmbeţi, nu văd de ce s-o bei şi s-o

iroseşti”), în timp ce Elody se întoarce la Brioşă. Măcar nu se mai uită la mine.

— Ne vedem mai târziu, strig eu în direcţia lor şi Elody se uită peste umăr la mine, dar e posibil să se fi uitat la altcineva. Lindsay ridică o mână spre mine şi Ally nu mă aude deloc. Asta îmi aminteşte de momentul în care am plecat de acasă pentru ultima oară dimineaţă, cum până la urmă, e imposibil să înţelegi finalitatea anumitor lucruri, a anumitor cuvinte, a anumitor momente. Când mă întorc, vederea mi se înceţoşează şi îmi dau seama surprinsă că plâng. Lacrimile se adună fără niciun avertisment. Clipesc de mai multe ori până când lumea îşi recapătă contururile şi îmi şterg lacrimile de pe obraji. Mă uit la telefon. Unsprezece patruzeci şi cinci.

La parter, mă opresc chiar lângă uşă, aşteptând-o pe Juliet, simţindu-mă ca şi cum aş încerca să stau în picioare în mijlocul unui val uriaş. Oamenii roiesc în jurul meu, dar aproape nimeni nu se uită la mine. Poate că prind şi ei un semnal ciudat venind dinspre mine sau îşi dau seama că am alte lucruri de făcut. Sau poate – şi gândul acesta mă întristează imediat ce îmi trece prin minte – simt cumva că am dispărut deja. Refuz să mă gândesc la asta.

În cele din urmă, o văd strecurându-se pe uşa de la intrare, cu un pulover alb legat lejer în jurul taliei, cu capul plecat. Mă îndrept imediat spre ea şi îi pun mâna pe braţ. Ea se sperie când mă vede şi, deşi îşi imaginase probabil că o să ajungă faţă în faţă cu mine în seara asta, faptul că eu o găsesc pe ea, şi nu invers, o prinde cu garda jos.

— Bună! spun eu. Pot să vorbesc cu tine o clipă?

Ea deschide gura, o închide, apoi o deschide din nou.

— De fapt, eu, ăă, trebuie să ajung undeva.

— Ba nu. O trag dintr-o mişcare dinspre intrarea aglomerată către o zonă mai liniştită de pe hol. E mai uşor să ne auzim una pe alta aici, deşi locul e aşa de îngust, că trebuie să stăm aproape lipite una de alta. Şi, oricum, nu mă căutai pe mine? Nu ne căutai pe noi?

— Cum de ai…? Se întrerupe, inspiră adânc, apoi clatină din cap. Nu sunt aici din cauza voastră.

— Ştiu. Mă uit la ea, dorind ca şi ea să se uite la mine, dar nu o face. Vreau să-i spun că pricep, că înţeleg, dar ea fixează cu privirea gresia de pe podea.

— Ştiu că e mai important decât asta.

— Tu nu ştii nimic, spune ea sec.

— Ştiu ce ai plănuit pentru seara asta, murmur eu, foarte încet.

Atunci ridică privirea. O clipă, ochii ni se întâlnesc şi văd străfulgerarea fricii şi încă ceva – poate speranţă? – dar Juliet îşi lasă repede capul în jos.

— N-ai cum să ştii, răspunde simplu. Nimeni nu ştie.

— Ştiu că ai ceva să îmi spui, zic eu. Ştiu că ai ceva ce vrei să ne spui tuturor – mie, lui Lindsay, lui Elody şi lui Ally.

Ridică din nou capul, dar de data asta îmi susţine privirea, cu ochii mari, şi ne uităm una la alta. Acum ştiu ce e în privirea de pe chipul ei, dincolo de teamă: uluire.

— Eşti o nenorocită, şopteşte ea, atât de încet, că nu sunt sigură că aud cuvintele sau doar mi le amintesc, mi le imaginez în vocea ei. Le spune de parcă ar repeta replici dintr-o piesă veche, dintr-un scenariu uitat de mult pe care nu reuşeşte să şi-l scoată din minte.

Dau din cap.

— Ştiu, spun eu. Ştiu că sunt. Ştiu că am fost – toate am fost. Şi îmi pare rău.

Se dă un pas rapid în spate, dar nu are unde să se ducă, aşa că se loveşte de perete. Se lipeşte de el, cu mâinile sprijinite de tencuială, respirând greu, de parcă aş fi cine ştie ce animal sălbatic care o poate ataca în orice clipă. Clatină din cap cu repeziciune, dintr-o parte în alta. Nici nu cred că ştie că o face.

— Juliet. Mă întind spre ea, dar ea se lipeşte şi mai tare de perete, aşa că îmi las mâna jos. Vorbesc serios. Încerc să-ţi spun cât de rău îmi pare.

— Trebuie să plec.

Pare să se desprindă cu greu de perete, de parcă nu s-ar simţi în stare să stea în picioare fără el. Încearcă să se strecoare pe lângă mine, dar eu fac o mişcare rapidă, astfel că ajungem din nou faţă în faţă.

— Îmi pare rău, spun eu.

— Ai spus asta. Acum se înfurie. Mă bucur. Cred că e un semn bun.

— Nu, vreau să spun… Inspir adânc, dorindu-mi să înţeleagă. *Aşa trebuie să fie.* Trebuie să vin cu tine.

— Te rog, spune ea. Lasă-mă în pace!

— Exact asta îţi spun. Nu pot. În timp ce stăm acolo, îmi dau seama că avem aceeaşi înălţime. Probabil arătăm ca jumătatea închisă şi cea deschisă la culoare a unui biscuit Oreo, şi cred că, foarte simplu, lucrurile ar fi putut sta invers. Ea ar fi putut fi cea care îmi ţine calea; eu aş fi putut fi cea care încearcă să se strecoare pe lângă ea în întuneric.

— Nu trebuie… începe ea, dar nu aud niciun cuvânt din ce vrea să spună. În secunda aceea, cineva îmi strigă numele de pe scări şi, când mă întorc să mă uit la Kent, Juliet ţâşneşte pe lângă mine.

— Juliet! Mă întorc, dar nu îndeajuns de repede. E înghiţită de mulţime, iar breşa care i-a permis să se îndrepte spre uşă s-a închis la fel de repede cum s-a deschis, ca un model de tetris al corpurilor în mişcare, şi acum mă lovesc de spatele oamenilor, de mâini şi de genţi uriaşe din piele.

— Sam!

Nu acum, Kent!

Mă chinui să ajung la uşă, dar cu fiecare pas, sunt purtată înapoi de cei care insistă neobosiţi să ajungă la bucătărie, ţinând în mâini pahare care trebuie umplute din nou. Când aproape că ajung la uşă, mulţimea se răreşte şi eu o iau la goană. Dar apoi simt o mână caldă pe spate, iar Kent mă întoarce spre el ca să mă privească şi, în ciuda faptului că trebuie s-o prind pe Juliet şi că stăm în mijlocul unui miliard de oameni, mă gândesc cât de bine ar fi să dansez cu el. Să dansez cu adevărat, nu să ne frecăm unul de altul, aşa cum fac colegii mei la bal – să dansez cum făceau oamenii pe vremuri, cu mâinile pe umerii lui şi cu braţele lui în jurul taliei mele.

— Te căutam. A rămas fără suflare şi părul îi e mai ciufulit decât de obicei. De ce-ai fugit de mine adineauri?

Arată aşa de nedumerit şi de îngrijorat, încât simt cum inima mi-o ia la trap.

— N-am timp să vorbesc despre asta acum, îi răspund eu cu blândeţe. Vorbim mai târziu, bine? E cel mai uşor mod. E *singurul* mod.

— Nu. Pare atât de hotărât că, pe moment, sunt luată prin surprindere.

— Poftim?

— Am spus nu. Se aşază în faţa mea şi îmi blochează drumul către uşă. Vreau să vorbesc cu tine. Vreau să vorbesc chiar acum.

— Eu nu pot… încep, dar el mă întrerupe.

— Nu poţi fugi din nou. Se întinde şi îmi pune uşor mâinile pe umeri, dar atingerea lui îmi trimite un curent de căldură şi energie prin corp. Înţelegi? Nu poţi să mai faci asta.

Felul în care se uită la mine mă face să mă simt pierdută. Lacrimile ameninţă să curgă din nou.

— N-am vrut niciodată să te rănesc, rostesc cu jumătate de voce.

Îşi ia mâinile de pe umerii mei şi apoi şi le trece prin păr. Arată de parcă îi vine să urle.

— Te porţi de parcă aş fi invizibil de atâţia ani, apoi îmi trimiţi bileţelul ăsta adorabil, pe urmă eu te iau cu maşina şi tu mă săruţi…

— De fapt, cred că *tu* m-ai sărutat pe mine.

El nu se opreşte.

— Apoi mă dai peste cap cu totul şi îmi arunci universul în aer, după care începi din nou să mă ignori.

— Te-am dat peste cap? reuşesc să spun înainte să mă pot opri.

Se uită la mine cu o expresie neclintită.

— Ai dat totul peste cap.

— Ascultă, Kent. Mă uit la palmele mele, care mă furnică de dorinţa de a se întinde şi de a-l atinge, de a-i netezi părul şi de a i-l da pe după urechi. Tot ce s-a întâmplat în maşină a fost sincer. Sărutul meu a fost sincer.

— Credeam că eu te-am sărutat pe tine. Vocea lui Kent e calmă şi nu-mi dau seama dacă glumeşte sau nu.

— Da, ei bine, şi eu am fost sinceră când ţi-am răspuns la sărut. Încerc să-mi înghit nodul din gât. Asta e tot ce-ţi pot spune acum. Am fost sinceră. A fost cel mai sincer lucru pe care l-am făcut în viaţa mea.

Mă bucur că mă uit în jos la pantofi, pentru că, în clipa aceea, lacrimile mi se adună în ochi şi încep să şiroiască pe obraji. Le şterg repede cu dosul palmei, prefăcându-mă că mă şterg la ochi.

— Şi chestia cealaltă pe care ai spus-o în maşină? Măcar Kent nu pare supărat, deşi mi-e prea teamă să mă uit la el. Are vocea

blândă acum. Ai spus că n-ai mult timp la dispoziţie. La ce te-ai referit?

Acum, că lacrimile şi-au găsit drumul, nu mai am cum să le opresc şi îmi ţin capul plecat. Una dintre ele se împrăştie pe pantof şi lasă acolo o urmă în formă de stea.

— Se petrec nişte lucruri acum… nu pot să le explic cu adevărat.

Îşi pune două degete sub bărbia mea şi îmi ridică faţa spre a lui. Şi atunci chiar mă pierd cu totul. Picioarele îmi cedează, şi el îşi trece un braţ pe după spatele meu ca să nu mă lase să cad.

— Ce se întâmplă, Sam? Îmi şterge o lacrimă din colţul ochiului cu degetul lui mare, iar cu ochii mă scrutează şi face chestia aia în care mă simt de parcă m-ar întoarce pe dos şi s-ar uita direct în inima mea. Ai necazuri?

Clatin din cap, incapabilă să vorbesc, şi el continuă repede:

— Mie poţi să-mi spui. Orice-ar fi, poţi avea încredere în mine.

Pentru o clipă, sunt tentată să rămân aşa, lipită de el; să-l sărut iar şi iar până simt că respir prin el. Dar apoi mă gândesc la Juliet în pădure. Văd două raze orbitoare de lumină tăind întunericul şi sunetul scăzut al vuietului, ca un ocean îndepărtat, un motor care se trezeşte la viaţă. Vuietul şi luminile îmi umplu capul, dând la o parte orice altceva – teama, regretul, tristeţea – şi mă pot concentra din nou.

— Nu am necazuri. Nu eu am probleme. Eu… trebuie să ajut pe cineva. Mă desprind de Kent cu blândeţe, îndepărtându-i braţul de pe talia mea. Nu pot să explic. Trebuie să ai încredere în mine.

Mă aplec şi îi dau un ultim sărut – de fapt, mai degrabă o sărutare din vârful buzelor, buzele noastre abia se ating unele de altele, dar e de ajuns pentru mine să simt din nou acea plutire şi să capăt forţă şi putere. Când mă trag în spate, mă aştept să mai spună ceva, dar el doar se uită la mine încă o clipă, apoi se întoarce şi dispare către scări. Stomacul îmi face un salt şi pentru o fracţiune de secundă mă doare sufletul pentru el atât de rău – mi-e dor de el – că simt că tot pieptul mi se prăbuşeşte în interior. Apoi mă gândesc la întuneric, la lumini, la vuiet, la Juliet şi înainte să mă mai gândesc la altceva, străbat ultimii paşi către uşă şi ies afară în frig, unde ploaia încă mai răpăie ca nişte cioburi de lună sau ca oţelul.

Miracolul şansei şi al întâmplării partea a II-a

— Juliet! Juliet! Ştiu că are un avans bun şi nu mă poate auzi, dar mă simt mai bine când o strig pe nume, parcă întunericul din jurul meu nu mai e atât de aproape şi de greu.

Desigur că am uitat lanterna. Îmi încep combinaţia de alergat cu târât pe aleea îngheţată, dorindu-mi să mă fi hotărât să port adidaşi în loc de cizmele mele oliv de piele Dolce Vita, cu talpă tip platformă. Dar, în acelaşi timp, astea sunt cizme pentru care să mori – în care să mori.

Lumina casei a dispărut în spatele meu, înghiţită de curbele drumului şi de vârfurile ascuţite ale copacilor, când am senzaţia că mă strigă cineva. Pentru o clipă, sunt sigură că mi-am imaginat sau că e doar sunetul vântului printre crengi. Mă opresc, şovăind, apoi îl aud din nou.

— Sam! Parcă e Kent.

— Sam! Unde eşti?

Chiar el e.

Asta mă descumpăneşte. Eram destul de sigură că, atunci când a plecat de lângă mine la petrecere, s-a terminat totul. Nu m-am aşteptat să vină după mine. Mă gândesc să mă întorc şi să mă duc înapoi la el. Dar nu am timp. Şi, în plus, am spus tot ce puteam spune. O clipă, rămân nemişcată acolo în gerul cumplit, cu aerul care îmi arde plămânii şi cu ploaia care mi se scurge pe sub guler şi pe spate, închizând ochii şi amintindu-mi cum am stat cu el în maşina caldă şi uscată, înconjurată din toate părţile de apă. Îmi amintesc sărutarea lui şi sentimentul de plutire, de parcă eram pe punctul de a fi înghiţiţi de un val în orice moment. Când îl aud strigându-mă din nou, parcă mai aproape, îmi imaginez cum îmi ia faţa în mâini şi îmi şopteşte numele. Sam.

Se aude un ţipăt. Deschid repede ochii, cu inima gata să-mi sară din piept, cu gândul la Juliet. Dar apoi aud câteva voci strigând una la alta – distante, tăcute, o confuzie de sunete – şi aş putea jura că, printre ele, e şi vocea lui Lindsay. Dar e ridicol. Îmi imaginez cai verzi pe pereţi şi pierd timpul.

Continui să merg către şosea. Pe măsură ce mă apropii, aud vuietul maşinilor, şuieratul roţilor pe asfalt, şi sunetele parcă sunt valuri pe o plajă.

Când o găsesc pe Juliet, stă acolo, udă leoarcă, cu hainele lipite de corp, cu braţele uşor depărtate, de parcă ploaia şi frigul n-o deranjează deloc.

— Juliet!

Atunci mă aude. Îşi întoarce capul cu o mişcare bruscă, de parcă e chemată înapoi pe pământ de undeva, din depărtare. Încep să alerg către ea, auzind vuietul unui camion care se apropie – şi care merge mult prea repede – în spatele meu. Ea face un pas rapid în spate în timp ce eu prind viteză, dând din mâini ca să nu cad pe gheaţă, şi chipul îi revine la viaţă când mă vede, plin de furie, de frică şi de celălalt lucru. Uluire.

Motorul se aude mai tare acum, un urlet neîncetat, iar şoferul apasă pe claxon. Zgomotul e imens: se rostogoleşte, se împrăştie în jurul nostru, umplând aerul cu sunetul lui. Dar Juliet nu s-a mişcat. Stă acolo pur şi simplu, uitându-se la mine, clătinând încet din cap, de parcă suntem nişte prietene care nu s-au mai văzut de mult, pe un aeroport oarecare, undeva în Europa, şi tocmai am dat una peste alta. *E ciudat să te văd aici… Nu e stranie viaţa asta? Ce mică-i lumea!*

Acopăr ultimii paşi dintre noi în timp ce camionul trece pe lângă ea, claxonând în continuare. O apuc de umeri, iar ea face câţiva paşi împleticiţi spre pădure, şi elanul meu aproape o trânteşte la pământ. Sunetul claxonului dispare în depărtare şi farurile din spate se pierd în întuneric.

— Slavă Domnului, spun eu, răsuflând greu. Îmi tremură braţele.

— Ce faci? Pare să îşi revină, încearcă să se smulgă de lângă mine. *Mă urmăreşti?*

— Credeam că o să… fac semn înspre şosea şi, deodată, îmi vine s-o îmbrăţişez. E vie şi reală în mâinile mele. Credeam că nu o să te prind la timp.

Ea încetează să se mai zbată şi se uită la mine o clipă care nu se mai sfârşeşte. Nu mai sunt maşini pe drum şi în liniştea aceea aud o voce ascuţită şi autoritară:

— Samantha Emily Kingston!

Se aude din stânga mea, din pădure, şi există o singură persoană pe lumea asta care mă strigă pe nume. Lindsay Edgecombe.

Chiar atunci, ca un cor de păsări care se ridică de la sol în acelaşi timp, se aud şi alte voci, amestecate.

— Sam! Sam! Sam!

Kent, Ally şi Elody, vocile lor răzbesc prin pădure către noi.

— Ce se întâmplă? Juliet pare cu adevărat înspăimântată acum. Sunt atât de nedumerită, că slăbesc strânsoarea de pe umerii ei şi ea se smuceşte.

— De ce m-ai urmărit? De ce nu mă poţi lăsa în pace?

— Juliet! Ridic mâinile, în semn de pace. Vreau doar să vorbesc cu tine.

— N-am nimic să-ţi spun. Se întoarce cu spatele şi porneşte din nou către şosea.

O urmez, simţindu-mă brusc foarte calmă. Lumea din jurul meu se luminează şi îşi limpezeşte contururile, şi de fiecare dată când îmi aud numele răsunând în pădure, sunetul este din ce în ce mai aproape. Mă gândesc: *Îmi pare rău.* Dar aşa e corect. Aşa trebuie să se întâmple.

Aşa cum ar fi trebuit să se întâmple de la început.

— Nu trebuie să faci asta, Juliet, îi spun eu încet. Ştii că nu aceasta e calea.

— Nu ştii ce vreau eu să fac, şopteşte ea cu îndârjire. Nu ştii. N-ai putea înţelege niciodată. Se uită fix la drum. Omoplaţii îi sunt vizibili sub tricoul ud, şi din nou am impresia că sunt o pereche de aripi care se deschid în spatele ei, care o ridică şi o poartă din calea pericolului.

— Sam! Sam! Sam! Vocile sunt mai apropiate acum şi raze diagonale de lumină şerpuiesc prin pădure. Aud zgomot de paşi şi ramuri care se frâng sub tălpi. Şoseaua a fost neobişnuit de liberă, dar acum din ambele direcţii aud huruitul îndepărtat a două motoare mari. Închid ochii şi mă gândesc la zbor.

— Vreau să te ajut, îi spun lui Juliet, deşi ştiu că nu pot s-o fac să înţeleagă, nu în felul ăsta.

— Nu pricepi? Se întoarce spre mine şi, spre surprinderea mea, văd că plânge. Nu pot fi îndreptată, nu înţelegi?

Îmi amintesc cum am stat pe scări cu Kent şi am spus exact acelaşi lucru. Mă gândesc la ochii lui verzi şi superbi, la felul în care a spus: *Nu ai nevoie să fii îndreptată,* la căldura mâinilor lui şi la moliciunea buzelor lui. Mă gândesc la masca lui Juliet şi la faptul că poate toţi ne simţi peticiţi şi cârpiţi şi în neregulă pe dinăuntru.

Nu mi-e teamă.

Aud vag vuietul în urechi, vocile atât de aproape, presimt chipurile albe şi înspăimântate, ieşind din întuneric, dar nu pot să-mi desprind privirea de la Juliet care plânge, atât de frumoasă.

— E prea târziu, zice ea.

Îi răspund şi eu:

— Niciodată nu e prea târziu.

În acea fracţiune de secundă se aruncă pe şosea, dar se uită înapoi, speriată, şi o luminiţă de recunoaştere i se aprinde în ochi. Apoi mă arunc după ea. Mă năpustesc spre ea chiar în clipa în care ţâşneşte în faţă, o împing, iar ea se rostogoleşte către partea cealaltă a şoselei, chiar când două camionete trec una pe lângă cealaltă. Se aude un scâncet furios şi cineva – poate mai multe persoane – îmi strigă numele şi am o senzaţie de fierbinţeală în tot corpul şi sentimentul că sunt ridicată, aruncată de o mână imensă, de mâna unui uriaş; pământul se roteşte, se răstoarnă cu susul în sos şi dintr-o parte în alta, apoi o ceaţă de întuneric îi înghite marginile şi transformă totul într-un vis.

Imagini care plutesc, care vin şi pleacă: ochi de un verde strălucitor şi un câmp cu iarbă încălzită de soare, o gură ce rosteşte *Sam, Sam, Sam,* ca şi cum ar cânta. Trei chipuri care se deschid împreună ca florile pe o singură tulpină, nume care se pierd în zare, un singur cuvânt: *dragoste.* Văd roşu şi alb şi crengile copacilor se aprind ca tavanul boltit al unei biserici.

Şi o faţă deasupra mea, albă şi frumoasă, cu ochii mari ca luna. *M-ai salvat.* O mână pe obrazul meu, răcoroasă şi uscată. *De ce m-ai salvat?* Cuvintele se adună ca un val: *Nu. Dimpotrivă.* Ochii de culoarea cerului la răsărit, o coroană de păr blond, atât de luminos şi de alb şi de orbitor, încât jur că e o aură.

EPILOG

Se spune că, înainte să mori, îţi trece toată viaţa dinaintea ochilor, dar mie nu mi se întâmplă aşa.

Văd numai izbânzile mele. Lucrurile pe care vreau să le ţin minte, pentru care vreau să fiu ţinută minte. Când am fost la Cape Cod şi eu şi Izzy ne-am strecurat în golf la miezul nopţii încercând să prindem crabi cu resturi de carne de hamburgeri, iar luna era atât de mare şi de plină, că arăta ca ceva pe care te puteai aşeza. Când Ally a încercat să facă sufleu şi a venit mărşăluind în bucătărie cu un sul de hârtie igienică pe cap, ca tichia unui bucătar, şi Elody a râs atât de tare că s-a scăpat pe ea puţin şi ne-a pus să jurăm că nu spunem la nimeni. Când Lindsay îşi arunca braţele în jurul nostru şi spunea „Vă iubesc până la moarte" şi noi răspundeam în cor „Şi dincolo de ea!". Când stăteam întinsă pe verandă în după-amiezile fierbinţi de august şi văzduhul mirosea atât de puternic a iarbă proaspăt cosită şi a flori, că le simţeai gustul pe limbă. Când a nins de Crăciun şi tata a rupt o masă veche de televizor în pivniţă şi a folosit-o pe post de lemne de foc, iar mama a făcut cidru de mere şi am încercat să ne amintim versurile de la „Noapte de vis" şi am sfârşit prin a cânta melodiile noastre preferate din musicaluri.

Şi când l-am sărutat pe Kent, pentru că atunci mi-am dat seama că timpul nu contează. Atunci mi-am dat seama că anumite momente durează veşnic. Chiar şi după ce s-au terminat, tot mai durează, chiar şi după ce ai murit şi ai fost îngropat, acele momente încă mai durează şi o ţin tot aşa, până în veşnicie. Ele sunt totul şi peste tot în acelaşi timp.

Ele sunt sensul.

Nu mi-e teamă, dacă asta vă întrebaţi. Momentul morţii e plin de sunet şi de căldură şi de lumină, de atât de multă lumină, că mă umple, mă absoarbe: un tunel de lumină care ţâşneşte, care se bolteşte în sus, tot mai sus, iar dacă muzica ar fio senzaţie, aşa ar fi, lumina asta, plutirea asta, ca râsul…

Restul va trebui să-l aflaţi şi singuri.

MULŢUMIRI

Fără o ordine anume, multe mulţumiri…

Lui Stephen Barbara, cel mai descurcăreţ şi mai grozav agent din lume; Lexei Hillyer, pentru că a fost prima care a citit o părticică din *O zi din şapte* şi a adorat-o; incredibilei Brenda Bowen, pentru că a fost prima care a crezut în carte; şi minunatei Molly O'Neill, pentru entuziasmul ei şi pentru că m-a făcut să cred.

Lui Rosemary Brosnan, pentru inteligenţa, atenţia şi sensibilitatea ei; celor de la HarperTeen, pentru sprijinul nemaipomenit şi pentru că mi-au dat prăjiturele Magnolia când aveam rău de avion.

Lui Cameron McClure de la Agenţia Literară Donald Maas, pentru efortul ei îndelung şi pledoaria ei continuă în favoarea cărţii.

Cafenelei DVB din Brooklyn, care m-a menţinut energizată şi fericită

Lui Dujeous, pentru dreptul de a-i folosi versurile. Căutaţi-le pe www.dujeous.net.

Lui Mary Davison, care ar putea să ne înveţe pe toţi ceva cu privire la cum să-ţi trăieşti viaţa la maximum.

Prietenilor mei uimitori şi deştepţi, pentru că m-au inspirat şi m-au provocat; şi mai ales lui Patrick Manasse, pentru că a fost un ascultător răbdător şi un critic aspru.

Lui Olivier, pentru că m-a susţinut enorm, chiar şi când mă chinuiam.

Lui Deirdre Fulton, lui Jacqueline Novak şi Laurei Smith, un singur cuvânt: dragoste.

Părinţilor mei, pentru că mi-au umplut casa de cărţi de care să mă îndrăgostesc – şi mai târziu pentru că m-au încurajat să-mi urmez visele – şi întotdeauna, pentru dragostea şi sprijinul lor constant.

Surorii mele incredibile, pentru că e o persoană pe care o voi admira mereu.

Şi, în cele din urmă, lui Pete: pentru că m-a încurajat să termin şcoala şi m-a ajutat să mă pun pe picioare după ce am făcut-o; pentru că m-a lăsat să editez cu frenezie în Harbor Springs; pentru că a fost mereu atât de mândru de mine; şi, Pete, pentru că, orice am scris, am încercat mereu să-mi scriu drumul înapoi spre tine.

Ce-ai face dacă ai mai avea o singură zi de trăit? Pe cine ai săruta? Şi cât de departe ai merge pentru a-ţi salva viaţa?

Samantha Kingston pare să ducă o viaţă perfectă: se numără printre cei mai populari elevi, iubitul ei este cel mai tare băiat din şcoală, are aproape tot ce-şi doreşte şi un grup de prietene cu care împarte totul. Vineri, 12 februarie, ar trebui să fie o zi ca oricare alta din viaţa ei încântătoare, dar Samantha suferă un accident de maşină şi moare. Apoi se trezeşte a doua zi şi primeşte o nouă şansă. Şi apoi iar. Şi iar. De şapte ori. Trăindu-şi ultima zi de viaţă şapte zile la rând, Sam va desluşi în cele din urmă misterul din jurul morţii ei – şi va descoperi adevărata valoare a lucrurilor pe care este în pericol să le piardă.

Lauren Oliver este noul nume al literaturii pentru adolescenţi. *O zi din şapte*, romanul ei de debut, o originală întâlnire între *Ziua cârtiţei* şi *Fete rele*, a devenit bestseller internaţional în 2010.

„Romanul lui Oliver este sensibil, plin de emoţie şi încântător... Cititorii o vor îndrăgi pe Samantha din ce în ce mai mult, pe măsură ce se îndreaptă spre un final pe cât de curajos, pe atât de sfâşietor."

Publishers Weekly

„O poveste irezistibilă, cu un mesaj puternic, care nu trebuie ratată."

ALA Booklist

Roman publicat în 23 de ţări

Foto copertă:
© Jack Batchelor